

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I PROMISE
YOU
FOREVER.

GRAND *Lies*

THE PROMISE DUET

JC HAWKE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

GRAND *Lies*

Telif hakkı © 2023 JC Hawke

Düzenleme: Ellie McLove – My Brothers Editor

Düzeltilme: Rosa Sharon –My Brothers Editor

Düzeltilme: Paperback Proof Reader

Kapak: Murphy Rae

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi, olay veya yerlerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir. yerel olaylar veya olaylar tamamen tesadüfidir.

BÜYÜK YALANLAR

JC HAWKE

IVY ROSE YAYINCILIK LTD

Adanmışlık

Bir tek boynuzlu at bir keresinde bana şöyle demişti...
"İnsanlar hikayeyi okumak için okumazlar, hikayenin kendilerine
hissettirdiklerini okumak için okurlar."
Teşekkürler, Tee.
Sen olmasaydın Nina ve Mase olmazdı.

YAZARIN NOTU

İçerikle ilgili uyarılar için lütfen web siteme [buradan](#) ulaşın.

ÖNSÖZ

Nina
On yaşında

Fahişe.

Onlar ona böyle derlerdi. O benim için Sarah, Bayan Anderson veya anne değildi.

"Fahişe." Bu kelime, sanki dilinde zehirmişçesine dudaklarından dökülüyor, kağıt kadar ince duvarları aşır, etkilenmeye açık kulaklarıma sızıyor. On yaşındayken, doğruyu yanlıştan ayırt edebiliyordum. Yabancıların arabalarına binmemem gerektiğini ve karşıya geçerken iki tarafa da bakmam gerektiğini biliyordum. Ama yine de, ona tükürdüğü o iğrenç sözlerle inanmaya kendimi ikna edemiyordum — içlerinde yatan gerçek kolayca görülebilse bile.

Kulaklıklarımın müzik çalıyor ve ben dönüp duruyorum, ağırlıksız hissediyorum. Gitmeliyim, evi terk etmeliyim ve o gidene kadar geri dönmeliyim. Ama dışarısoğuk ve sahip olduğum tek temiz giysilerim tayt ve hırkam.

Müziğim beni sakinleştiriyor, evdeki tüm kötülükleri bir süreliğine susturuyor. Bağırışlar ve gürültüler başladığında sesini yükseltiyorum, annemin çığlıklarını bastırmak için. *Bir gün ona yardım edeceğim*, yemin ediyorum. Ama ben sadece bir çocuğum. Annemin misafirlerine karışmamayı zor yoldan öğrendim. Bu benim için sadece acı verici sonuçlar doğuruyor ve üç kez hastaneye kaldırılmam, sosyal hizmetlerin beni annemden almaya çalışmasına neden oldu.

Gitmek istemiyorum, ama kalmak da istemiyorum.

Kulaklıklarımın yüksek bir gürültü duyulur ve vücudum kaskatı kesilir. Boğazımdaki korkuyu yutar ve gözlerimi daha sıkı kapatırım. Kahramanlık yapma Nina. Kahramanlık yapma.

Annemin sesindeki acıyı görmezden gelerek, odamın küçük sınırları içinde dans etmeye devam ediyorum.

Dönüyoru

m. "Yeter!"

Güm.

"Dur!"

Dön.

Güm.

Dön.

"DUR..."

Kulaklıklarımı çıkarıp, titrek bacaklarla yatak odamın kapısından dışarı koşuyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ama içimdeki her şey bana gitmemi söylese de durmuyorum. *Koş! Merdivenlerden aşağı in ve ön kapıdan dışarı çık, Nina.*

Ona yardım etmeliyim, başka kimse etmez, bu bana acı verse bile.

Annem *onları* buraya getirmeye başladığından beri iki kez annemin yatak odasına girdim ve her iki seferinde de hastanede son buldum. Kırık bileğim dayanılmazdı ve annem istese de saklayamayacağı bir şeydi.

Annem beni okula geri göndermesi için burnumun kırık kalması bir hafta sürdü. En iyi arkadaşımın annesi Maggie, beni gördüğü anda durumu fark etti ve beni hastaneye götürdü. Burnum kırılmıştı ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiştik. Yaralarım iyileşmeye başlamıştı ama bu, sosyal hizmet görevlilerinin bizi ziyaret etmesi anlamına geliyordu.

Her iki seferde de aynı adamdı. Annem birçok erkekle yatıyor olsa da, her zaman onun gibi erkeklerle yatmıyor. Bazıları annemin odasına gitmeden önce bana acıyarak bakıyorlar.

Hiçbir planım olmadan kapı kolunu tutuyorum ve hızla çeviriyorum. Kapıyı açıyorum ve duvara çarpmasına izin veriyorum.

"Ondan uzak dur!" diye bağıriyorum, yumruklarımı yanlarımda sıkıyorum.

Elleri annemin boğazını sıkıyor. Annem morarmış. Gözleri donuk ve yatağın yanındaki komodinde şırıngalar dağınık halde duruyor.

Gözlerim onun kırmızı ve iri gözlerine geri dönüyor. Ne yapmam gerektiğini bana söylemesi için bir işaret vermesi gerekiyor.

Hiçbir şey almıyorum; sanki pes etmiş gibi. "Onun üstünden kalk!" diye tekrar bağıriyorum.

Elleri onun boynundan ayrılır ve ayağa kalkar. O pantolonunu giyerken ben de arkanı dönerim ve botlarının parke zeminde çıkardığı sesleri duyar duymaz annemin yanına koşarım.

"O orospuyu ölüme terk et," diye kapıdan bana tükürüyor.

Ellerim titreyerek annemin saçlarını düzeltirim. Ona bakmaya cesaret edemem.

Gidecek. Gidecek.

Lütfen git.

"Sana, o orospuyu ölüme terk et dedim!" Eli saçımı kavrar ve beni yataktan sürükler.

"Nina," diye boğuk bir sesle annem diyor.

Saçlarımın köklerinin kafa derime umutsuzca tutunduğunu hissederek acı içinde çığlık atıyorum.

Beni merdiven boşluğuna çekip, saçımdan tutup en üst basamağa asıyor. "Küçük bir veledin beni rahatsız etmesine izin vermem. Özür dile lan!"

Hayır.

Vücudumu öne doğru savurur ve ben kendimi kurtarmak için ellerimi uzatırım, ama o beni bırakmaz, saçımdan tekrar geri çeker. "Özür dile!" diye homurdanır.

Kafamı bir kez sallıyorum ve sonra kendimi havada buluyorum. Yüzüm tahta basamaklara çarpmadan önceki saniyelerde, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bunun beni bayılttığını umuyorum — bu cehennemden beni kurtaracak her şey olur.

Onun çıktığını ve annemin ağladığını duyuyorum. Annem üzerimden geçip kapıya koşarken kırmızı sabahlığı yanağıma değiyor. Kendimi kaldırıp en alt basamağa oturuyorum, beni ayakta tutan tek şey adrenalin.

Başardım.

Onu korudum.

"Ne düşünüyordun?!" diye bağıriyor annem. "Bu hafta faturaları ödeyecek misin? Evi ısıtacak mısın?!" Saçları dağınık, gözleri çılgın bir şekilde önümde duruyor. Ona çok benziyorum, ama büyüdüğümde onun olmadığı her şey olmayı umuyorum.

"Kalk!" Kolumu çekiyor ve ben tıslıyorum.

"Ah, anne, acıyor."

"Acı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, küçük kız. Bir gün büyüyecek ve gerçek dünyanın lanet olası bir masal olmadığını anlayacaksın. Artık öğrenmeye başlamanın zamanı geldi."

Beni mutfağa ve ön kapıya sürükler. "Büyük ve cesur olabileceğini mi sanıyorsun?" Beni eşikten iterek asfaltın üzerine düşürür. Dizlerim soğuk çakıllara sürtünerek acır. "O zaman faturaları ödemek için para bul. İkimizi de besleyemem. Bana ihtiyacın olduğundan daha çok benim sana ihtiyacım olduğunu unutuyorsun, Nina. Artık büyümenin zamanı geldi!"

"Anne!" Panik yapıyorum.

Kapı çarparak kapanır, ben de başımı sallayarak yanağımdan sarkan gözyaşını siler ve kirli yerden kalkarım.

O, paranın hayatta kalmamıza yardımcı olacağını düşünüyor, ama görmediği şey, para kazanmak için yaptığı şeyin ikimizi de yavaş yavaş öldürdüğü.

Hayatımın çok ilerleyen dönemlerinde, o bana zarar vermeden önce oradan ayrılmayı öğrendim.

BİR

Nina

Hayatımın nasıl bir hal alacağını en çılgın rüyalarımda bile tahmin edemezdim. Şansın, beni bu dünyadaki en talihsiz insanlardan ayıran tek şey olduğuna inanıyorum. Yine de, ellerim belimde, göğsüm inip kalkarken, stüdyomun etrafına bakarken, şansın başarımla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum.

Stüdyom, şanslı olayların bir sonucu olarak ortaya çıkmış olabilir — doğru zamanda doğru yerde olma durumu gibi. Ancak, bu fırsatı değerlendirmemi sağlayan, yerel barda geç saatlere kadar çalıştığım yıllardı. Biriktirdiğim her kuruş bu stüdyoya gitti ve onu korumak için her ay kuruş kuruş hesaplayarak yaşıyor olsam da, yine de kendimle ve başardıklarımın gurur duyuyorum.

Cuma öğlen, günün ikinci dersini yeni bitirdim. Kızlarım yaklaşan gösterimiz için rutinimizi öğrenmek için yorulmadan çalışıyorlar ve söz verdiğim gibi, bugün onlara öğle yemeği için biraz ekstra zaman verdim. Bu da bana bir süre yalnız kalma fırsatı veriyor. Düşüncelerimi toparlamak ve kendimi güvenli limanımda bırakmak için.

Pürüzsüz krem rengi ahşap zeminli geniş bir açık alan. Güneş ışığı, beş adet Viktorya tarzı kanatlı pencereden içeri girerken zeminden yansıyor. Pencerelelerin karşısındaki aynalı duvarın tüm uzunluğu boyunca bir barre uzanıyor ve odayı olduğundan çok daha büyük gösteriyor. Odanın arkasındaki küçük dikdörtgen çıkıntıda muhteşem, şık siyah bir kuyruklu piyano duruyor. Binayı ilk gördüğümde

burayı gördüğümde de buradaydı ve hiç kaldırılmadı. Stüdyoya çok yakıştığı için hiç şikayet etmedim.

Burada, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir yerde hissetmediğim kadar kendimi evimde hissediyorum. Yakalanmayacağımı düşünmeseydim, karanlık varlığımın ışığını çaldığı gece yarısı buraya gelirdim.

On iki ay önce bir kafede evin sahibiyle tanıştıgımda burayı kiralamaya başladım. Sohbet etmeye başladık ve bana binadan bahsetti. Üç hafta içinde yeni bir kiracı bulmak zorundaydı, yoksa satmak zorunda kalacaktı. Bu fırsatı kaçırmamam gerektiğini biliyordum ve aylık ödemeleri karşılayabilmek için kızları buraya getirebilmek için dua ettim.

İki katlı bir bina olduğu için, uzun uzun düşündükten ve arkadaşlarımla pek de yardımcı olmayan önerilerini dinledikten sonra, alt katı açık spor salonuna dönüştürdüm. Üyelik ücretleri ve dans derslerim sayesinde ödemeleri yapabiliyorum. Binanın sahibi Erin, işler yoluna girene kadar bana uygun bir fiyat teklif etti.

O gün hayatımı tamamen değiştirdi ve hayallerimi gerçeğe dönüştürmeme yardım ettiği için ona sonsuza kadar minnettarım.

Dans benim tutkum, tek bildiğim şey ve sabahları yataktan kalkmamı sağlayan şey. Bu kadar sevdiğim bir kariyere sahip olduğum için çok şanslıyım.

Banklara doğru gidip telefonumu alıyorum; beş cevapsız arama ve iki mesaj var, biri annemden, diğeri en iyi arkadaşım Lucy'den. Önce Lucy'nin mesajını açıyorum.

LUCY

Hugh ilişkimizi bitirdi. Saat 8'de The Pearl'de buluşalım.

Bu beni şaşırtmadı ve bu gece biraz da olsa karışık geçeceği anlamına geliyor. Hugh, Luce için iyi değildi. O muhteşem, doğal sarışın bir bomba ve gerçeklikten uzak bir şeyleri özleyen umutsuz bir romantik. Hugh ise sadece pazartesiden perşembeye bir ilişkiyle ilgileniyordu.

Hugh tam bir pislik.

Megan da Lucy'nin kederine ortak olmak için bize katılacaktır. Annemin aramalarına cevap vermeyi düşünüyorum, ama ne istediğini zaten biliyorum. Arayışının tek nedeni budur. Gözlerimi devirerek, mesajını açmadan siliyorum. Telefonumu çantama geri atıp, stüdyonun merdivenlerinden aşağı inip spor salonuna doğru yola çıkıyorum, öğle yemeğini atladığım için pişman olacağımı bilerek.

"Zaten o iğrenç herifi sevmiyordum," diyor Megan, pinot şarabının son yudumunu içip, barmen'e bir tane daha içki için elini sallıyor ve karşılığında barmenin derin bir kaş çatışıyla karşılaşılıyor. Başımı eğip gülümsüyorum. Kaç tane içmişler? Ben sadece kırk dakika geç kaldım.

Hugh ve onun pek de parlak olmayan ahlakını düşünerek yüzümü buruşturuyorum. "Ben de. Vücudunda fazladan tüyler vardı; ben de bunu bir türlü kabullenemedim." Lucy'ye özür dilercesine yüzümü buruşturuyorum.

"Evet, aynen." Megan parmaklarını şıklatıyor. "Onunla konuşurken burnundan tüyler çıktığına yemin ederim, bir de o kolları var." Abartılı bir titreme taklidi yapıyor.

Lucy'nin ağzı açık kalır ve gözlerini dramatik bir şekilde ikimiz arasında gezdirir. "Teşekkürler, sürtükler." Eli masaya vurur. "Bunu şimdi mi söylüyorsunuz!" O bir buz küpü alıp bize fırlatırken, biz içkilerimizi yudumlarken gülüyoruz. Buz küpü kafamdan sekip koltuğa düşer ve hepimizi kahkahalara boğar.

"Oh, oh, şuradaki gri kravatlı adam," Megan heyecanla gülme krizimizi keser.

Lucy, Megan'ın bahsettiği adamı bulana kadar masamıza en yakın takım elbiseli grubu tarar.

Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Kel olan mı?!" Lucy zavallı adamı açıkça işaret eder ve ben başımı ellerimin arasına gömerim. "Vay canına, aşırılıktan bahsetmişken, Megan."

Okullu kızlar gibi kıkırdayarak gülünce herkes bize bakar, ama Lucy'nin şu anda tam da buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kızlarla geçirdiğimiz çılgın zamanlar en iyi ilaçtır sonuçta.

Megan'ın büyük hayal kırıklığına rağmen bara gitmek için ayağa kalkarım ve Megan, hiçbir şeyden haberi olmayan barmen'e başını sallayarak tıslar. Onun bardağını alıp, dönüp ona şımarık bir göz kırparım. Bu gece

çok güzel görünüyor; koyu kahverengi saçları şık bir yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış, dudakları parlak kırmızı rujla boyanmış.

Sevgili arkadaşlarımı çok seviyorum; Lucy'yi hayatım boyunca tanıyorum. Hatta çocukluğumun çoğunu onunla birlikte geçirdim. Ailesi, hiçbir çocuğun doldurmaya ihtiyaç duymaması gereken bir boşluğu hayatımda doldurdu. Lucy, sekiz yıl önce üniversiteye başladığımızda benimle birlikte şehre taşındı.

Ve orada Megan ile tanıştık. O gürültücü ve şakacıydı ve ihtiyacımız olduğunu hiç bilmediğimiz üçlünün eksik parçasıydı. Dört hafta sonra bizim yurt odamıza taşındı ve gerisi tarih oldu — kutsal tarih. Mezarımıza götüreceğimiz küçük suçlar.

Bu gece The Pearl'ün ortasındaki oval kabinlerden birini kapmayı başardık. Oradan tüm mekanı mükemmel bir şekilde görebiliyoruz. Bar, arka duvara yaslanmış, yastıklı taburelerle çevrili; barın üst kısmının tamamına sarkan lambalar, mermer tezgahın üzerine bir ışıltı yayıyor.

İçkilerini bekleyen bir kadının yanına sıkışmayı başardım. Bu mekândaki kadın-erkek oranı, bir fahişenin standartlarından bile daha düşük.

"Ne alırsınız?" diye soruyor sevimli barmen. "Üç bardak pinot grigio lütfen."

Bir tabureye oturup kulübü gözlemliyorum. Müzikle dolu, hoparlörlerden gelen düzenli ritim mükemmel bir cuma gecesi atmosferi yaratıyor. Gözlerim mermer dans pistini çevreleyen dört büyük sütuna kayıyor. Dans pisti, erkeklerin izleyebileceği bir sahne gibi barın solundaki bir platformda yer alıyor. Şu anda kadınlar müzikle birlikte dans ediyorlar, muhtemelen gece için yakışıklı erkeklerden birini kapmak umuduyla.

Biz onlardan çok uzağız.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, gözümün ucuyla birinin kadının az önce terk ettiği tabureye kayarak oturduğunu görüyorum.

"Selam, Nina!"

"Joey, merhaba." Nazikçe gülümsedim ve barmeni gözetledim.

Acele et lütfen.

Bu adamı tanıyorum; gece dışarı çıktığımız her yerde karşımıza çıkıyor ve bu biraz can sıkıcı olmaya başladı.

Kızlara yardım için bakıyorum. Lucy bana başparmağını kaldırırken, Megan ayakta durmuş, Lucy'nin sandalyesinde yavaşça kendini sürtüyormuş gibi yapıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, sonra kapatıp Joey'e bakıyorum.

Hay sıçayım.

"Seni bir süredir görmedim. Dans nasıl gidiyor?" Joey, gözlerime çok yoğun bir şekilde bakarak soruyor. Rahatsız ve nereye bakacağımı bilemeden gözlerimi kulüpte gezdiriyorum.

"Aslında çok iyi gidiyor. Altı hafta sonra bir gösterimiz var," diye mırıldanıyorum.

Joey çok yakışıklı; karşımda duran yakışıklı bir erkeği takdir edebilirim, ama onda beni çekmeyen bir şey var. Birçok kez, kendimi onunla tamamen sıradan şeyler hakkında sohbet ederken buldum. Şu anda olduğu gibi, benim ruh halimi hiç umursamıyor. Açıkça ilgilenmediğim ve neredeyse tek kelime etmediğim halde, o Tanrı bilir ne hakkında konuşup duruyor.

İki adamın bara yaklaşıp arkamdan içeri girdiğini görünce bakışlarım yana kayar. Barmen siparişimi soğuk mermerin üzerine koyar ve kartımı alır. Bu fırsatı değerlendirip vücudumu Joey'den uzaklaştırıp bara doğru çeviririm. Dudakları hareket ediyor ama sağımdaki erkeklerden yayılan muhteşem kokuya o kadar kapılmışım ki, söylediği tek kelimeyi bile anlamıyorum.

"İki mavi etiketli viski lütfen," der derin bir ses arkamdan. "Ortadaki masadaki sarışını gördün mü?"

Kızların adı geçince kulaklarım dikildi. Tamam, Joey'den kurtulmam lazım ki onların konuşmalarını tam olarak dinleyebileyim.

"Hayır," diye cevaplar diğer adam. Sesi sıkılmış, belki biraz da sinirli geliyor. "Öyle olma El."

"Beni mi kastediyorsun? Benim gibi olma," diye karşılık verir ilk adam, *El*. "Hadi ama Charles, benimle dışarı çıktığında, o gece benim kanat adamım olacağını biliyorsun. Onları senin de fark ettiğini biliyorum." Arkadaşını taklit ederken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Joey'e başımı sallayarak dinliyormuş gibi yapıyorum, ama ne dediğini hiç anlamıyorum.

"O kızdan hayal kırıklığına uğrayacaksın El, kalbi kırık."

Anında kaşlarımı çattım; bunu beklemiyordum. Joey kulağıma bağırırken, adamın yüzünü görmek için başımı hızla çevirdim.

"Netflix'te var. İzlemelisin." Anında geri çekilirim, kafam sert bir pazıya çarpar.

Yukarı bakıyorum ve bir çift güzel mavi gözle karşılaşıyorum. Tanrım, o çok yakışıklı. Sarı saçları yanları düzgünce kesilmiş ve üstleri biraz daha uzun. Uzun boylu, gerçekten uzun boylu ve fiziksel olarak formda. Kasları, açık mavi gömleğinin pürüzsüz kumaşına geriliyor.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanarak geri çekildim.

Gözlerim diğer adamı bulur ve anında beni ele verir, önümdeki saf erkeklik karşısında şokla büyür. Aman Tanrım, ikisi de çok seksi! Koyu saçlı, mavi gözlü, aynı derecede formda, ikisi de bir derginin kapağına aitmiş gibi görünüyor.

Dikkatimi Joey'e çeviriyorum ve onun başımın yanına dik dik baktığını görüyorum.

Oh, lütfen git başımdan.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sorar Joey umutla.

Yüzümü buruşturuyorum. Kötü bir adam değil ve ona acıyorum, ama ilgilenmiyorum.

"Hayır. Bu gece olmaz Joey, üzgünüm. Kızlarla buradayım." "Yarın ne dersin? Provan var mı?"

Bana inanacağını düşünseydim yalan söyledim, ama ben en kötü yalancıyım. Parmaklarımı oynatıp köprücük kemiğime kıvırıyorum. Annem çocukken bana bunu söylerdi. Küçük yaşlardan beri yaptığım bir şeydi ve şimdi bile yaptığımı fark etmiyorum.

Bu yüzden gerçeği söylüyorum. Joey, hafta sonu uyuyarak geçirmeyi planladığımı bilmeyecek. Stüdyoda yoğun bir hafta geçirdim ve çok yorgunum. "Hayır, hafta sonu çalışmıyorum ama meşgulüm. Üzgünüm."

"Ahh, sorun değil, belki başka bir zaman?"

Gülümserim ve konuşmanın bittiği için Tanrı'ya şükrederim. Rahatsız hissederek tekrar sağ tarafıma bakarım ve iki yakışıklı erkeğin konuşmamızı dinlediğini görürüm. Koyu saçlı erkek uyarıyor gibi kaşlarını kaldırır. Kafam karışmış bir şekilde başımı geri çeviririm ve Joey'nin hala bana bakarak cevap beklediğini görürüm.

Tanrı aşkına, ipucunu anla artık! İki elin sandalyemi sahiplenircesine tuttuğunu hissediyorum ve sonra döndürülüyorum.

"Bak dostum, o ilgilenmiyor, siktir git."

Aman Tanrım, şimdi sarışının göğsüne bakıyorum. O da benim başımın üzerinden bana dik dik bakıyor. Utançtan yanaklarım kızarıyor.

"Siktir git!" Joey, öfkeli bir sesle alaycı bir şekilde söylüyor. Neler oluyor? "Ben onun arkadaşayım, seni kaba herif!"

"Hayır, değilsin. Sevişmek için şansını deniyorsun, yumuşak sikli. Şimdi git!" Son cümle bir hırıltı gibi çıkıyor ve ben koltuğumda daha da küçülüyorum. Bunu durdurmalıyım. Joey zararsızdır ve onu hiç düzeltmedim. Bu bir felaket.

"Nina?"

"Sorun değil Joey, sen git. Ben içkilerimi alıp kızların yanına döneceğim." Kafamı çevirip arkamda duran onu gördüm, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Gözlerimle ona yalvardım.

Lütfen olay çıkarma.

Son bir yudumunu içip bardağına sertçe vurur. İçeceklerime buradan çıkmam için bir biletmiş gibi bakıp tepsiyi almaya başlarım. Joey son bir kez bana bakar, başını sallar ve çıkışa doğru döner.

"İyi misin?" Bu soru uzun boylu, siyah saçlı adamdan geliyor. Gözlerinde, arkadaşının az önce yaptığı şeyden dolayı üzgünmüş gibi yumuşak bir bakış var.

"Evet, iyiyim, üzgünüm. O iyi, sadece henüz ipucunu anlamadı." Başımı eğiyorum, tamamen utanmış durumdayım.

"Ben Charlie."

Gözlerimi kaldırıp gülümsüyorum. Bu adamda bir şey var. Kendini güvenli hissettiren bir havası var. Elimi uzattığı eline koyuyorum ve o da gülümsememe karşılık veriyor.

Bakışlarım sarışına kayar. Bana burnunun ucuyla bakıyor ve ben onun bakışları altında kıvranıyım. Onun sorunu ne? Beni değerlendirirken zihninin çalıştığını görebiliyorum.

Bu adamdan aynı hissi almıyorum. Çok çekici. Yani, çekici kelimesi bu adam için yetersiz kalır. Güç yayıyor. Özel dikilmiş takım elbisesi bunu tek başına gösteriyor, ama bana attığı bakış, onun patron olduğunu söylüyor. Patronun patronu gibi. Çenemi kaldırıp geri adım atmıyorum. Kaşları kalkıyor, sonra gülümsüyor.

Kaşlarım çatıldı. "Tamam, deli." Gitme zamanı.

Tepsimle birlikte dönerek kızlara geri dönmeye hazırım. O sürtükler nerede ki? Joey'den kurtulmam gerektiğini gördüler.

"Hey, bir saniye bekle, Pixie."

Dururum, topuklarımda üzerinde yavaşça dönerim. Pixie. Bu adam ciddi mi?

"Anlamadım?" Etkili olması için başımı yana doğru sallıyorum, ama şarap beni çoktan sarhoş etmiş gibi hissediyorum ve aptal gibi görünüyorum.

Bana sırtıyor ve ben kendimi tutamıyorum; on saniye önce ördüğüm duvar, onun şakacı tavırlarıyla yıkılıyor.

"Şuradaki arkadaşların mı, sarışın ve esmer olanlar?" Yüzünde küstah bir gülümseme belirir.

Oh, seni çok iyi anlıyorum bayım.

"Kim?" Boynumu uzatıp, söz konusu güzelleri arıyormuş gibi yapıyorum. İki aptal da ayakta duruyor. Neden ayakta duruyorlar? Yüzümü her yöne çeviriyorum. *Gelin bana yardım edin!* Ağzıları açık bir şekilde bana bakıyorlar.

Gözlerimi devirdim. "Hayır, onları tanımıyorum." Charlie'nin gözlerine baktım. Ağzının köşesi gülümsemeye başladı.

"Ah, tamam, sorun değil." Sarışın olan bana göz kırpar ve içkisini bitirmek için bara geri döner.

Bara gittiğimden beri sanki bir asır geçmiş gibi hissederek, sonunda oradan hızla uzaklaşıyorum. Bir damla şarap bile dökmeden kızların yanına dönmek için elimden geleni yaparım, uzun yoldan dolaşıp dans pistinin önünden geçerek erkekleri atlatırım.

"O da neydi öyle?" Lucy, masadan birkaç adım uzaklaştığımda bağırır. Otururum, içkimi alıp bir dikişte içerim, yanaklarımı karıncalandıran tatlılığından yüzümü buruştururum. "O adamlar kimdi ve Joey'e ne dedin? Ayrılırken çok kızgındı."

"Ben mi? Ben bir şey demedim. O söyledi." Barda sarışın adamı ve Charlie'yi arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum.

"Oh, merak etme," diye alaycı bir şekilde diyor ve tepside içkisini alıyor. "Onları gördük, bebeğim." Bana kadehiyle selam veriyor.

Gözlerimi devirip onlarla birlikte güldüm.

"Numaralarını aldın mı? Lütfen numaralarını aldığını söyle!" Megan yalvarır.

"Hayır! Sarışın adam çok gergindi ve 18 yaşındaki bir erkeğin tavırlarına sahipti."

Lucy'nin ağız yine açık kalır ve Megan yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle patlar. Gözlerinde sadece erkek avındayken gördüğüm bir ışıltı vardır.

Boş içkime bakıp iç çekiyorum. *Sarışın pislik arkamda duruyor.* Yavaşça dönüp, şüphelerimi doğrulayan bir şekilde, bir tepsi shot ile üstümde dikilen, kaşlarını kaldırıp kırılgan görünmeye çalışan adamı görüyorum. Charlie yüzünde bir gülümsemeyle bana sempatiyle bakıyor. Başını yana çevirmiş, çok sevimli görünüyor. Koltuğa daha derin oturup, onlara yer açarken iç çekiyorum.

"Pixie, yeni arkadaşlar edinmişsin. Beni tanıştırmak ister misin?" Maskesini düşürüyor ve gülümsüyor. Onu dirseklerimle dürtüyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Megan, Lucy, bu Charlie ve..." Söz konusu sarışına bakıyorum. Adını hatırlamıyorum. Bana söylemiş miydi ki? Gülümsüyorum. "Ken."

O da Charlie gibi başını geriye atıp gülüyor. "Tekila, kızlar?"

Aman Tanrım. Dediğim gibi, işler karışacak.

Saat 23:00 ve kulüp tamamen dolmuş durumda. Boş koltuk yok, her santimetrekare birbirine yapışan erkek ve kadınlarla dolu.

Gece beklediğimden daha iyi geçiyor. Charlie ve Ken — ya da artık Elliot olarak tanıdığım — çok eğlenceliler. Uzun zamandır hiç bu kadar dans etmemiştim, şarkı söylememiştim ve gülmemiştim. Kendimi iyi hissediyorum. Sarhoşum. Çok sarhoşum.

Lucy, Charlie'nin koluna girmiş, "Sabah bunu hatırlamayacağım" diye derin bir konuşma yapıyor. Tamamen tekiladan sarhoş olmuş. Bu bir kelime mi ki? Su bardağıma kaşlarımı çatarak bakıyorum. Onu eve götürmemiz lazım.

Megan dans pistinden bir erkekle kol kola geri geliyor ve ben başımı Lucy'nin oturduğu yere doğru sallayıp "*Gidiyoruz*" diyorum. O da dönüp, erkeğine dilini ve dişlerini gösteren bir öpücük veriyor, erkek de onu arkadan tutuyor ve Lucy kulağına fısıldarken ona sürtünüyor.

yanımda oturan Elliot'a baktım ve onun da yüzünde aynı dehşet ifadesini gördüm. İkimiz de kahkahalara boğulduk.

Ama sonra durur ve bana bakar, sarhoş haliyle yüzü biraz ciddileşir. Gözlerinin köşeleri kıvrılır, dudakları düşünürken yukarı doğru bükülür. Belki tekiladan dolayıdır, ama yüzümü kontrol edemiyorum ve yüzüne gülmeye devam ediyorum. Elliot başını sallar ve bardağına bakar, yüzü yine o megavatlık gülümsemeye dönüşür.

Mase

Arabamı apartmanımın yer altı otoparkına soktum ve arka duvarın en uzak köşesindeki park yerime doğru ilerledim. Saatim 22:34'ü gösteriyordu, ama çok daha geç gibi geliyordu.

Gece geç saatlerde yaptığım egzersizden dolayı cildimde hala bir ter tabakası var. Berbat bir hafta oldu. Ofisteki her zamanki berbat durumlara, bu gece babamın araması da eklendi.

Ters park yaparken telefonum yeni bir mesaj geldiğini bildiriyor. Arabamı park ediyorum ve telefonu elime alıyorum.

ELLIOT

Sana bir şeyim var

Beni The Pearl'den al

Elliot Montgomery'nin hayatı. Tüm kızlara, paraya ve güce sahip olmak, ama kurduğumuz imparatorluğun yükünü taşımamak güzel olmalı. En iyi arkadaşımı seviyorum. O, tanıdığım en zeki, en sadık adamlardan biri, ama tembel bir piç. Ebeveynlerimiz büyürken en iyi arkadaştı, bu da bizim de otomatik olarak en iyi arkadaş olmamızı sağladı. Bu hiçbir zaman bir seçim olmadı, ama o şimdi benim seçtiğim ailem.

Ekrana geri dönüp mesajı tekrar okudum ve sinirlenerek başımı salladım. Bu gece o aptala ihtiyacım vardı, ama o dışarıda mıydı? Lanet olası perileri kovalıyordu. Başımı sallayıp güldüm. "Bu gece olmaz dostum," diye kimseye söylemeden mırıldandım.

Ağrıyan bacaklarımla arabamdan inip, kaputu dolaşarak arka koltuktan spor çantamı alıyorum. Asansöre doğru yűrűyor ve penthouse katının dűđmesine basıyorum, arkama yaslanıp ellerimi yűzűmde gezdiriyorum. elik kapılar açılır ve ışıkları yakarım. Burası artık bir ev gibi gelmiyor, soğuk ve tek amacı kafamı dinlendirmek için bir delik gibi. Bana cazibesini yitirmiş. ışıkları kısarak ortalığı karanlığa boğarım, ayaklarım merdivenlere basar ve dairenin gűlgelerini arkamda bırakırım.

On dakika sonra, duřtan çıkıp banyodan ıkıyorum. Belime bir havlu sarmıřım. Yatađa uzanıp ellerimle yűzűmű ve saçlarımı okşuyorum. Gerginliđimi atmak için bir içki içmeyi dűřűnűyorum, ama hiçbir řeyin yeterince gűlű olmayacađını biliyorum.

Aklım Elliot'un mesajına ve o kűk peri emojisine geri dűnűyor. Yıllar oldu. Derin bir nefes alıp, aceleyle oturuyorum ve gűđsűmde yayılan sıcaklıđa dayanarak aceleci bir karar veriyorum.

Cuma gecesi kalabalıđıyla dolu ve hareketli sokaklarda, tek bir řey dűřűnerek Londra trafiđinde ilerliyorum.

Benim Pixie'm.

Bunu dűřűnmek bile kendimi çocukça hissettiriyor. Lanet olsun, ben otuz iki yařında bir adamım. Ya Elliot sadece dalga geçiyorsa? Onun ciddi bir adam olduđunu hiç gűrmedim.

Dirseklerimi pencereye dayayıp, iřaret parmađımı alt dudađımın űzerinde gezdiriyorum. Tek bildiđim, istesem bile arabamı geri dűndűremeyeceđim.

Kulűp gűrűnűr hale gelir ve bir sonraki caddede bir park yeri bulmayı bařarırım. Londra'da cuma gecesi nadir gűrűlen bir durumdur ve artık neredeyse hiç araba kullanmamamın sebebidir. Telefonumu ıkarır, Elliot'a geldiđimi belirten bir mesaj atar, sonra Bentley'imden iner ve anahtarlıđıyla kilitlerim. Adrenalin, vűcudumu kulűbűn yűnűne iten tek řeydir.

İki

Nina

Lucy'nin ağzına bir pipet tutuyorum, ona biraz su içirmeye çalışıyorum. Sevgi dolu gözlerle bana bakıyor, narin elini yanağıma koyuyor.

"Nunnia, Ninnia," diye sarhoş bir şekilde mırıldanıyor, kendi sözlerini sindirirken kaşları alçalıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Onun ağırlığıyla vücudumun sallandığını hissediyorum — belki de tekilanın etkisiyle. Neyse ki Charlie bunu fark ediyor ve Lucy'yi kollarına alıyor, onu bir gelin gibi tutuyor.

"Elliot bize bir araç ayarladı," diyor Lucy'ye bakarak.

"Normalde onun böyle olmasına izin vermezdim." Suçluluk duygusu içimi kaplarken, ona utangaç bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bu gece iyi bir patlamaya ihtiyacı vardı." Başımı yana eğip gülmemi bastırmaya çalışıyorum.

O bitti.

"Lowell dışarıda." Elliot, Charlie'ye kaşlarını kaldırarak gülümser. "Megan o pislikle gideceğini düşünüyor." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder.

Megan, her zaman birlikte olduğu Sam'in kucağında oturuyor. Bütün gece onunla dans etti, dans derken, kuru seks yapıyorlar demek istiyorum. Megan, seks hayatının ayrıntılarını çok gizli tutar ama kamuya açık yerlerde sevgisini göstermekten hiç çekinmez. Bu kız beni şaşırtıyor.

"O iyi. Sam'i tanıyoruz." Hıçkırıkla elimi sallıyorum.

"Tamam." Elliot ellerini beline koyarak kapıya doğru başını sallar. "Gidelim."

Megan'ın yanına gidip, ona zarar vermeyecek kadar nazikçe saçlarını çekerek Sam'in başından uzaklaştırıyorum. Alnını öpüp ona

"bakışımı" atıyorum. Bana gülümsüyor, gözleri bana bilmem gereken şeyi söylüyor. O iyi.

Kulüpten çıkıyoruz ve serin hava bana bir yük treni gibi çarpıyor. Anında her şeyi daha fazla hissediyorum, vücudum çevremdeki dünyaya aşırı duyarlı hale geliyor. Her şey bulanıklaşıyor, dönüp arkadaşlarımı arıyorum. Gözlerim kalabalığın içinde odaklanmak için bir saniyeye ihtiyaç duyuyor. Ama işte oradalar, tam arkamda, Lucy Charlie'nin kollarında güvende.

Tanrıya şükür bu gece onlarla tanıştık.

Mase

Kulübün köşesini döndüğümde, en iyi iki arkadaşımı hemen dışarıda görüyorum. Charlie'nin kollarında sarışın bir kız var ve kız baygın gibi görünüyor.

Zavallı herif.

Elliot'u gözümün ucuyla görüyorum, ama gözlerim ona ulaşamıyor. Gözlerim onun önünde duran kadına çekiliyor. Kadın etrafına bakınıyor ve çocukları gördüğünde gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Bu kızı tanıyorlar mı?

Onu gizli noktamdan içeri alıyorum. Uzun kahverengi saçları küçük beline kadar sarkıyor. Yan profilinden göğüslerinin dolgunluğunu görebiliyorum. Dolgun yuvarlak kalçaları, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel popoyu sarıyor. Vücudu her yerinde sıkı ve fit görünüyor. Ellerimin o kalçaları okşadığını hayal ediyorum.

Kahretsin.

Elliot kalabalığın içinde beni fark ediyor, yüzünde yaramaz bir gülümseme beliriyor. Bana doğru yürümeye başlıyor, ama ben hızla dönüp arabama geri dönüyorum, esmer kız beni fark etmeden önce.

Bu gece gelmemeliydim. Bu aptalca bir fikirdi.

Nina

Elliot caddenin karşısına geçiyor, uzun adımlarla aramızdaki mesafeyi açıyor. Yetişmek için koşuyorum, arkama bakınca Charlie'nin benim aptalca küçük koşumu yürüyüşüyle eşleştirdiğini görüyorum. *Tanrım, bu topuklu ayakkabılardan nefret ediyorum.*

"Hey Elliot, bekle biraz, olur mu? Bira z dan bizi ezip geçecekler, sen... Oh, vay canına. Sen kimsin?" Sarhoş halimle yüksek sesle soruyorum.

Elliot dönüp zaferle gülümser.

Bir adam var. Açık arabanın kapısına yaslanmış, koyu renkli gözleri beni baştan aşağı süzdürüyor. Tüylerim diken diken oluyor, ama içim adeta bir cehennem gibi yanıyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Hayatımda hiç böyle bir adamla karşılaşmamıştım. Koyu kahverengi saçları yanlardan kısa kesilmiş, üstte ise hafifçe uzamış, yumuşak, dağınık saç telleri sanki parmaklarıyla saçlarını karıştırmış gibi kafasında mükemmel bir dağınıklık oluşturuyor. Kaşları doğal olarak alçakta, bu da gözlerini olduğundan daha koyu gösteriyor. Gözleri tedirgin edici, bakışları içimi yakıyor. Vücudunun her santimini ortaya çıkaran, vücuduna oturan bir kazak giyiyor. Burnu hafifçe eğri, ama bu sadece çekiciliğini artırıyor.

Tekilayı içtiğime pişman oldum; keşke ayık olsaydım. Lucy çıldırarak.

"Nina, Mason, Mason, Nina," Elliot, bilgili ve kendini beğenmiş bir ifadeyle tanıştırıyor. "Ben Sullivan'la nehir kenarında bir şeyler içmeye gidiyorum. Bu adamlarla sorun yok, değil mi?" Elliot, saatine bakarak geri çekilirken sırtıyor.

Gözlerim arabaya yaslanmış yakışıklı adama kayıyor. Onun gözleri benden ayrılmıyor. Bu adamlarla sorunum yok mu? Sullivan kim?

Sakin ol, Nina.

"Tabii, sorun yok, evet. Evet!" Oh, siktir git! Neyim var benim?

Bu yakışıklı piç kurusu kendini tutamıyor, başını eğdiğinde dudağının bir tarafı yukarı kalkıyor.

"Kapıyı açar mısın, Lowell?" Charlie hala Lucy'yi kollarında tutuyor ve ben yardım etmek için acele ediyorum. Charlie yolcu koltuğunun arkasına kayarken, oturmak için tek kalan ön koltuğu bırakıyor ve Lucy homurdanıyor.

Onu arkamda hissedebiliyorum ve dönüp Elliot'un uzaklaşan sırtını izlediğini görüyorum. Başını sallıyor ve

dikkatini bana geri çeviriyor. Artık daha yakınız. Bana bakıyor.

"Mason Lowell." Bana büyük elini uzatıyor, gözlerim bileğinde duran Rolex saatine kayıyor ve aniden aklıma bir düşünce geliyor.

"Oh! Siz *onun* patronu musunuz?" diye soruyorum, Elliot'un gittiği yönü işaret ederek.

Söylediklerimi bir an düşünür, sonra başını geriye atarak kahkahayı basar ve bu inanılmaz bir sestir. Midemde bir düğüm oluşur.

Elim, benim elimi kavrayan elinde kaybolur. Elini hafifçe gevşetir ama bırakmaz. Alt dudağını ısırırken yüzünde hala mizah izleri vardır ve başparmağını amaçsızca parmak eklemlerimin üzerinde gezdirir.

O çok yoğun. Bu adamla daha yeni tanıştım ama şimdiden yerlere yığılmış durumdayım. Koltuğa otururken gülümsüyorum, o kapıyı kapatıp arabanın etrafından dolaşırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Başımı Charlie'ye çeviriyorum. "Seksi olmayan arkadaşların var mı?"

Mason sürücü koltuğuna oturur ve motoru çalıştırırken gülmeye başlarım. Arka aynadan Charlie'ye bakar. Arkamda kıkırdadığını duyabiliyorum.

Camımı indirip, kendimi ayılmaya zorluyorum. "Neden bu gece arkadaşlarınla dışarı çıkmadın?" diye soruyorum, öne eğilip orta konsoldaki düğmelerle oynayarak.

"Toplantım geç bitti," diye cevaplar, gözleri benimle yol arasında gidip gelirken, sonra da ellerimin şu anda keşfettiği yere bakar.

"Bu araba çok gösterişli. Basit düğmeleri olan sıradan bir araba gibi değil!" Saati yirmi dört saatten on iki saate çevirmeyi başardım. Saat şimdi 11:23'ü gösteriyor.

Oops!

"İşte oldu." Yanımdaki tanrıya sırıtarak, kasıtlı yapmışım gibi davranıyorum.

O da bana kalın kaşlarını kaldırır, yüzünde şeytani bir sırıtışla.

O kadar seksi ki.

"Luce'yi ailesinin evine bırakabilir miyiz?" diye soruyorum. "Bu gece onun yalnız kalmasını istemiyorum, ayrıca kanepesi çok rahatsız."

"Tabii, adresi nedir?" Ekrana dokunmaya başlar ve posta kodunu girmek için bir kutu açılır. Şehir dışında olduğu için kendimi kötü hissediyorum, ama Megan muhtemelen Sam'in evine gidecek ve Luce'u bu gece yalnız bırakamam. Benden çok daha fazla içti ve sabah kendi yatağında uyanmak istiyorum.

Maggie'ye, benim yedek annem olan kişiye bir mesaj atıp yolda olduğumuzu haber veriyorum.

Yirmi dakika sonra Lucy'nin ailesinin evine varıyoruz. Çocukluk anıları zihnimde canlanıyor ve gülümseyerek arabadan iniyorum. İki çocuk da beni takip ediyor ve kaldırımın kenarında duruyorlar.

Uyuyan güzeli uyandırmak için eğildim. "Luce, bebeğim, eve geldik."

Yavaşça kendine gelir, bir an bana gülümser, sonra ne olduğunu anlar. Pencereden dışarı bakar ve inler. "Annemi mi aradın? Nina!" Arabadan yavaşça iner, ben kolunu omzuma atıp ona sarılırken vücudu sallanır.

Maggie bizi kapıda karşılar ve Lucy'yi benden alır, onu sıcak bir kucaklamaya çeker. Onların güzel ilişkilerini kıskanıyorum. Beni kızı gibi sevdiğini bilsem de, yine de onların sahip olduğu şeye sahip olmak isterdim.

Lucy'nin başının üzerinden bana bakar ve diğer kolunu yavaşça açar. "Buraya gel," diye fısıldar saçlarıma, ben ona doğru adım atarken. Bu sestem asla bıkmayacağım. Bu kadının göğsünden yayılan sesiyle uykuya dalmıştım. Her çocuk bu duyguyu tatmayı hak eder. Bu, dünyadaki en sakinleştirici sestir.

Misafirlerimiz olduğunu hatırlayıp arkamdaki tanrılara gülümseyerek dönerim.

"Maggie, bunlar arkadaşlarımız Mason ve Charlie."

Charlie başını eğip kibarca merhaba diyor, Mason ise öne çıkıp elini uzatıyor. Maggie elini tutarken biraz telaşlı görünüyor.

Demek sadece ben değilim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Mason, güzel gülümsemesini göstererek.

Maggie'nin yanağına öpücük kondurup beline sarılırım, sonra Pazar günü öğle yemeğinde orada olacağıma söz veririm. Tam uzaklaşırken, elinin omzumu sıktığını hissedirim, yüzünde tereddütlü bir ifade vardır.

"Dikkatli olacağım," diyorum ona.

"Biliyorum, ama yine de endişeleneceğim." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Eve vardığında bana mesaj at, tamam mı?" der.

Başımı sallarım.

şehri geçerek geri dönüyoruz, çocuklar koltuklarında sessiz ve ekingen. Yine de Mason'ın gözlerinin ara sıra üzerimde dolaştığını hissedebiliyorum.

Ne yazık ki ikisi için, ben sarhoşum ve ağzımı tutamıyorum.

"Sullivan kim?" diye soruyorum, ikisini de görebilmek için koltuğumda dönerek.

"Lance?" Mason kaşlarını çatarak soruyor, yüz hatları sertleşiyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Elliot bu akşam onunla buluşmaya gideceğini söyledi." Mason'ın vites kolunu yumrukladığı sırada bakışlarım onun pürüzsüz eline kayıyor... hmm. "O da yakışıklı mı?"

İkisi de gülüyor, sadece en nadir türlerin çıkarabileceği derin, gürültülü sesler. "Lance Sullivan ve yakışıklı, bir cümlede bir araya gelemeyecek kelimeler," diyor Mason, gözlerinde sıcak bir ışıltıyla bana bakarak. Alt dudağını ıslatıyor ve tekrar yola bakıyor. "Tom Hardy'yi düşün, koyu saçlı ve dövmeli."

"Ohhhh, yani Sullivan grubun kötü çocuğu mu? Ben Elliot olduğunu sanıyordum."

"Ne?" diye soruyor Charlie arka koltuktan. "Nasıl Elliot olduğunu düşünebilirsin ki?"

"Sadece başlangıçta Joey'i kovduğunda." O kadar kontrolcyd ki. O kadar sahiplenici ve...

"Joey kim?" Mason düşüncelerimi keserek, bacaklarını düzeltip benimle yol arasında bakışlarını gezdirir.

"Barda tanıştığım bir adam. Siz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz? Sen Elliot'un patronu musun?" Mason'a soruyorum.

"Öyle sayılır. Elliot'u hayatım boyunca tanıdım... ne yazık ki. Charles burada." Başını geriye doğru çevirir. "Üniversitede tanıştım ve Lance muhasebe departmanımızı yönetiyor."

"Bizim mi?"

Bana iç çamaşırımı eritecek bir gülümseme atar. "Benim ve Elliot'un şirketi." "Hmmm. Yani ikiniz de patron musunuz?"

"Evet. Charlie burada yaşıyor. Onu önce bırakmamın bir sakıncası var mı?" diye sorar, yüzünde çocuksu bir ifadeyle.

Ayık Nina hayır derdi. Yeni tanıştığım iki erkekle, özellikle de bu kadar sarhoşken, arabada olmamalıydım. Tanrım, ne düşünüyordum ki? "İkinizi de tam olarak tanımiyorum, ama ikinizi aynı anda almaktansa birinizi alma şansım daha yüksek."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Oh, hayır! Demek istediğim... Tanrım, lanet olsun. Demek istediğim, beni kaçıırırsanız ya da bir şey yapmaya kalkışırsanız, sizinle seks yapmayacağımdan değil, sizinle kavga etmeyeceğimden değil..."

Aman Tanrım. Kapa çenenizi, Nina. Artık konuşmayı kes!

"Sorun değil. Önce onu bırakabilirsin." Dudaklarımı büküp pencereden dışarı bakıyorum.

"Vay canına," diye Charlie arkamdan seslenir.

Yolculuğun geri kalanında Mason'a bakmaya cesaret edemiyorum, ama en azından utancım beni biraz ayıltmış durumda.

"Teşekkürler, Mase. Yarın için planımız hala geçerli mi?" Charlie arka koltuktan inip kapıyı kapatırken sorar.

Mason, ona cevap verebilmek için camını biraz daha indirir. "Kesinlikle. Geçirdiğim haftadan sonra buna çok ihtiyacım var."

Charlie de ona acı bir gülümsemeyle karşılık verir, sonra beni görebilmek için başını camdan dışarı çıkarır. "Eminim seni tekrar göreceğim, küçük Pixie." Yumuşak bir göz kırpması yapar ve binasına girer.

Neden Pixie? Bütün gece bana öyle seslendiler.

Mason tekrar bana bakar, gözleri kararır. Bacaklarımı birbirine sıkıştırırım, orada oluşan ağrıyı hafifletmeye çalışırım. Çok uzun zaman oldu.

Yola çıkıyor, neyse ki başka bir şey söylemiyor. Oturup, onun üzerimde yarattığı etkiyi anlamaya çalışıyorum.

Birkaç saniyelik garip bir sessizliğin ardından, "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, iyiyim. Neden sordun?" Avuçlarımdan terlemeye başladığını hissediyorum.

"Yirmi dakika önce seni susturamadım." Gülümsüyor. "Birden sessizleştin ve kıpır kıpırsın." Gözleri çıplak bacaklarıma düşüyor.

"Sadece nereye sürdüğüne bak, patron."

Onun sırtışı, kendimi içine soktuğum telaşımı hiç de hafifletmiyor. Tanrım, neden normal olamıyorum? O benden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, ama ben koltuğumda durmak bilmiyorum.

Başımı biraz çevirip ona bakıyorum, geniş göğsünü, kalın boynunu inceliyorum. Klitorisim iç çamaşırımın danteline karşı zonkluyor.

Eve gittiğimde ilk yapacağım şey bu sorunu çözmek olacak.

"Arkadaşının annesiyle yakın görünüyorsun? Lucy, değil mi?"

Gülümsemem anında ortaya çıkar ve bu dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşılarım. "Maggie en iyisidir. Tanıdığım en güzel kadınlardan biridir."

"Onu uzun zamandır tanıyor musun?"

"Neredeyse tüm hayatım boyunca. Lucy ile anaokulunda tanıştım ve o zamandan beri en iyi arkadaşız."

Anlayışla başını sallar. "Elliot ve ben doğduğumuzdan beri tanışıyoruz. Arkadaşlardan çok kardeş gibiyiz."

Sokağıma döndük ve Mason'a binamı gösterdim. İçeri girip gece kalıntılarını duşta yıkamak istesem de, içimden bir ses bana olduğum yerde kalmamı söylüyor.

Mason parmağını direksiyona vuruyor, kaşları çatılmış.

Ona dönerek, onun ayrılmasını geciktirmek için bir yol düşünürken dudaklarımı kıvırıyorum. "Saatin için üzgünüm." Gülerek, midemde hissettiğim gerginliği bastırmaya çalışıyorum.

"Önemli değil. Kolayca tamir edilir." Göz kırpar ve ben otururum, gitmem gerekse de kapıyı açamam.

"Teşekkürler..." Binamın girişinde gölgeli bir silüet fark edince sözümü kesiyorum. Mason'ın başının üzerinden bakarak kim olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Sonra dönüyor ve yüzünü net bir şekilde görebiliyorum. Joey.

Siktir.

Yüzümü kontrol etmeye çalışıyorum ama açıkça başarısız oluyorum. Mason bir an beni sorgulayan bir bakışla izliyor, sonra kaşlarını çatıp arkasına dönüyor.

"O kim?" diye soruyor. Çenesinin sıkıldığını görebiliyorum. "Joey. O bir arkadaşım."

"Bütün arkadaşların gece geç saatlerde binanın önünde bekler mi?" Kapı kolunu açarken kaşlarını kaldırıyor.

Kahretsin!

"Görünüşe göre arabadan iniyoruz. Tamam," diye mırıldanıyorum, kapıyı açıp arabanın etrafından dolaşırken içimden bir ürperti geçiyor.

Joey beni fark eder ve bize doğru yürümeye başlar. "Nina." Bana bakar, sonra Mason'a saf bir küçümsemeyle bakar. "Bu kim?"

"Mason," diye kendisi cevaplar. Sesinden derin bir hırıltı çıkar ve ben hızla onun önüne geçerim.

"Tamam." Joey omzumun üzerinden bakar, gözleri bir ayağına, sonra diğerine ağırlığını verirken daralır ve sert bir bakış atar. "Nina, seninle bir dakika konuşabilir miyim, lütfen?"

"Şu an uygun değil, Joey, belki yarın? Numaram sende var, değil mi? Beni arayabilirsin." Onu hemen başımdan savmak için her şeyi yaparım.

Mason'ın eli kalçamı kavradığını hissediyorum, vücudumu tekrar ona yaslıyor.

Bu temasla kalbim bir an durmuş gibi hissediyorum.

"Gerçekten mi, Nina? Bu adamı tanıyor musun ki?" diye tükürüyor.

"Joey, bu seni hiç ilgilendirmez!" Sarhoş olduğunu anlayabiliyorum; bana hiç böyle konuşmamıştı. Muhtemelen bar fiyaskosundan dolayı hala kırgın.

"Sarışına ne oldu? Yoksa onu çoktan becerdin mi, şimdiden sıkıldın mı?" diye soruyor, çenesini kaldırarak.

Mason kalçamı daha sıkı kavrar. "Ağızına dikkat et," diye uyarır ve ses tonuyla ortamı gerginleştirir.

"Siktir git! Bu konuyu bırakman daha iyi olur." Beni baştan aşağı süzer ve kalbim biraz sızlar. "O bir baş belası."

"Sana ağzını tut dedim."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok!" diye bağırır Joey.

Mason kolumu tutar ve Joey bize doğru gelirken beni yana iter. Joey yumruk atar ve Mason'ın ağzına tam isabet eder. Mason'ın başı geriye gider ve ben çok içinde kalırım.

Mason çabucak toparlanır, dönüp Joey'i boğazından yakalar ve onu arabaya yapıştırır. Joey'in gözleri, vücudundaki hava sıkıştıkça büyür.

"Özür dile!" diye bağırır Mason.

Joey nefes almaya çalışır. İstese bile konuşabileceğinden emin değilim. Gözleri bana doğru kayar, yardım etmem için yalvarır.

Yavaşça Mason'a yaklaşıyorum ve elimi nazikçe dirseğine doluyorum. "Mason, nefes alamıyor." Onun öfkesini hissedebiliyorum.

Gözleri benimkilerle buluşur, Joey'nin boğazını sıkı elini gevşetmeden önce biraz yumuşar.

"Özür dilerim," diyor Joey bana.

Mason onu bırakır. "Aferin. O kadar da zor değil, değil mi? Biraz saygı göster."

Joey arabaya düşer, ciğerlerine hava çekmeye çalışır, ama ayağa kalkar kalkmaz Mason yumruğunu geriye çeker ve yüzüne vurur. Joey'nin burnundan kan akar.

"Nina, arabaya bin," Mason, Joey'den gözlerini ayırmadan bana söyler.

"Sen önce bin. Lütfen," titrek bir nefesle yalvarırım.

Bana bakar, yüzünde anında pişmanlık belirir. Elimi tutar, beni arabasına götürür, kapıyı açar ve içeri girmeme yardım eder.

Yanımda çömelir, gözleri yüzümü arar. O açık avucuyla çenemi kavarken ben donmuş gibi otururum. Kafam istem dışı

ona yaslanıyor, başparmağı alt dudağıını okşuyor.

Neden bu, dünyadaki en doğal şey gibi geliyor?

Sesi tehlikeli bir şekilde alçalırken soruyor: "Bana güveniyor musun, Nina?"

"Evet," diye çok hızlı cevap veriyorum. Mason kapımı kapatıyor ve Joey'e bir şeyler mırıldanıyor, sonra sürücü koltuğuna oturuyor. Arabayı sürmeye başlıyor ve yola çıkıyor.

"Mason, kanaman var," diyorum, gözlerim yaradan kan sızan dudağıına odaklanmış durumda.

"Onunla yattın mı?" diye sorar, pişmanlık duymadan.

Sözlerine başım geriye doğru savrulur. "Ne? Hayır!"

"Bu gece onu içeri alır mıydın? Ben burada olmasaydım?" Çenesi seğiriyor, sinirlenmesi apaçık ortada.

"Hayır. Joey'i pek tanımıyorum."

"Beni de pek tanımıyorsun," diye karşılık veriyor.

Umutsuzca bir çare arıyorum. "Bir Bentley'in olduğunu biliyorum... ve Elliot adında bir en iyi arkadaşın var," diye alay ediyorum, argümanım kulağıma bile zayıf geliyor. "Ben buradayım, değil mi? Güven bana, ayık Nina şu anda bu arabada olmazdı." Sinirli bir şekilde nefes verip, saçlarımı elime alıp geziyorum. "Sizin erkeklerin nesi var böyle? Testosteron dolu ergen erkekler gibisiniz."

Başını koltuğa yaslayıp bana bayılma derecesinde bir gülümseme atıyor. "Testosteron dolu ergen erkekler mi?" diye alay ediyor.

Kafamı salladım, dudaklarım isteksiz bir gülümsemeye büküldü.

Saat birden biraz sonra Mason'ın evine varıyoruz ve önümdeki zenginlik karşısında etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Bina, ağaçlıklı yoldan biraz geride duruyor; şık ama zamansız bir yapıya sahip. Büyük binada yaklaşık yirmi daire sayabiliyorum. Her biri birbirinden uzak, açıkça geniş bir yaşam alanı sunuyor.

Yer altı otoparkına park ediyoruz ve hızla asansöre doğru yürüyoruz. Mason, elini sırtıma koyarak her adımımı takip ediyor. Çelik kapılar kapanmaya başladığında içimi bir panik dalgası kaplıyor.

Ne halt ediyorum ben?

Belki de eve taksiyle gitmeliyim.

Sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi, Mason beni belimden tuttu, başparmağı masumca göğsümün alt kısmını okşadı. "İçki içtiğin sürece sana dokunmayacağım." Sanki bunu söylemek bile ona acı veriyormuş gibi çenesini sıktı.

"Bana dokunabilirsin." Ona göz kırparak bakarım, o güler ve burnunu burnuma yaklaştırınca kendime gelirim.

Yutkunuyorum, karnımda heyecan uyandırıyor.

"Seni buraya getirdim ki güvende olacağını bileyim." Gözlerimle onun gözlerini arıyorum ve umarım benim gözlerim, onun beni istemediğine dair hayal kırıklığımı yansıtmıyordur.

"Öyle miyim? Burada güvende miyim?"

"Bu duruma bağlı," diye düşünür, seçenekleri şakacı bir şekilde tartar.

Onu eğlendirmek için, bilmek istediğimden, bilmem gerektiğinden, "Neye bağlı?" diye soruyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edeceksen."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi deviriyorum. "Nasıl?" Onun oyununa geldiğimin farkındayım.

Beni tam istediği yerde tutuyor. Yüzlerimiz sadece birkaç milimetre uzaklıkta ve her geçen saniye onun yumuşamaya başladığını görebiliyorum. Parmakları belimi kavırıyor, sonra aniden kumaşın üzerinde kayıyor. O bana yaklaşırken, gözlerim kapanıyor ve yerinde sallanıyorum.

"Sarhoş," diye fısıldadı dudaklarımın üzerinde. Durdu, derin bir nefes aldı. "Hadi, dışarı."

Başını önümde duran dairenin yönüne doğru sallıyor. Ama bu, ilk başta düşündüğüm gibi bir daire değil. Hayır, biz penthouse'un giriş holünde duruyoruz. Burası muazzam, zengin... Tam *ona* göre.

Mason'ın ardından dışarı çıktığımda, gözlerim hemen şehrin en inanılmaz manzarasını sunan tavandan tabana pencerelere takılıyor. Ateşe çekilen bir kelebek gibi, ayaklarım beni kendi isteğiyle taşıyor, önümdeki görsel duyumda kayboluyorum.

"Buradan farklı görünüyor. Uykusunda ışıklarla aydınlatılmış." Nerede olduğumu ve arkamdaki adamı unutarak içimden geçenleri söylüyorum. Dönüp

onu arıyorum, ama onun beni yoğun bir hayranlıkla izlediğini görüyorum. "Sanki ilk kez görüyordum gibi."

"Evet," diyor, boğazı yutkunurken kaşları daha da çatılıyor.

Gözlerim odanın geri kalanını tarıyor ve Mason'ın ilk düşündüğümünden çok daha zengin olduğu düşüncemi doğruluyor. Gözlerindeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, belki de bir nedenden dolayı, onu çevreleyen dünyanın güzelliğini göremiyordum.

Duvara monte edilmiş televizyonu büyük, gri koltuklar çevreliyor. Dergi dergileri, ortadaki halının üzerinde duran dikdörtgen şeklinde yastıklı bir tabureye dağılmış durumda.

Odanın karşı tarafında bir yemek masası var, iki alan arasında geniş bir açık alan var. Şehir manzarası eşliğinde dans etmek için en güzel yer burası olurdu.

"Çok güzel, Mason," diyordum ona.

"Teşekkür ederim," diyor içtenlikle bana yaklaşıırken. "Bir şey içmek ister misin?"

"Alkol içmek istemem." Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"Ah, tabii ki. Seni sarhoş etmek istemeyiz, değil mi?"

Gülümserim, yanağımda gamze oluşur. "Kesinlikle hayır. Su. Bol su, lütfen."

Beni bırakırken gülüyor ve ben de onu takip ederek son teknoloji mutfığa giriyordum. Ben mutfak adasına atlarken, o dolaplarla meşgul oluyor, soğuk mermer çıplak uyluklarımı gıcıklatıyor.

Bana suyumuzu uzatırken, kalçalarını kullanarak bacaklarımı ayırıyor, aralarına giriyor ve hareket halindeyken ona meydan okumam için bana meydan okuyan bir bakış atıyor. Dudaklarımı yavaşça yalıyorum ve ona yapabileceğim en iyi "gel beni sik" bakışını atıyorum.

Bu adamı neredeyse hiç tanımıyorum, ama yıllardır, belki de hayatımda hiç olmadığım kadar cüretkar davranmamı sağlıyor. Nedenini bilmiyorum, ama ona çekiliyorum.

Elimi uzatıp, parmağımı onun yarık dudağına sürerim. Hafifçe yüzünü buruşturur ve dilini parmağıma doğru uzatır.

"Joey için üzgünüm. Elliot onu bu gece kovdu bile," diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" Mason şaşkınlıkla görünüyor ama bilmiş bir sırıtış takınıyor. "Evet, testosteron dolu ergen erkekler," diyorum, başımı sallayarak. Bana gülümsüyor, elleri uyluklarımdan yukarı kayarak kalçalarımı kavlıyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben dansçıyım. Kendi stüdyom ve spor salonum var." "Şehirde mi?"

"Evet, şehirde." Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıncaya gülümsüyorum. Yirmi sekiz yaşında kendi işimin sahibi olduğumu insanlara söyleyebilmeyi seviyorum. Gurur duyuyorum.

"Ne zamandır Londra'dasın?" diye soruyor, içten bir ilgiyle.

"Üniversiteden beri. İlk yılımda Lucy ile buraya taşındım. Ondan sonra bir süre kızlarla birlikte yaşadım, ama sonunda stüdyoyu açtığımda, daha yakın olabilmek için kendime küçük bir yer buldum."

"Kızlar mı?" diye soruyor, başparmaklarını kalça kemiklerimin üzerinde gezdirerek.

"Lucy, bu akşam onunla tanıştın ve Megan, benim en iyi iki arkadaşım. Dört yıl boyunca okurken iki yataklı bir odayı paylaştık ve sonra kendi ayaklarımız üzerinde durmayı öğrendik. Futonda sırayla yattık." Üniversite günlerimizin anıları zihnimde canlanırken gülümsüyorum.

"Seninle birlikte taşınmak istemediler mi?"

"Ne? Benim tek yataklı, tek banyolu evime mi?" Koyu gri dolaplara bakarak göğsünü iterek gülüyorum. "Burası çok güzel, ama benim dairem biraz daha rahat diyebilirim."

O, sanki benim gözlerimle görmek istercesine etrafındaki odayı inceliyor.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum. "Bütün bunlar nereden geliyor?"

"Bir zamanlar, ailemden. Son beş yılda babalarımızın imparatorluğunu üç katına çıkardık," diyor, gururu yüzünden okunuyor.

"Ailenle yakın mısın?"

Güzel yüzü asılır ve sorduğum soruya pişman olurum. "Eskiden babamla birlikteydim. Annem ben dört yaşındayken öldü." Cevabı robotik, ifadesiz, sanki zihni başka yerdeymiş gibi gelir.

Fiziksel temasa ihtiyacı olduğunu hissederek parmaklarımı ensesindeki saçların arasında gezdiriyorum.

"Çok üzıldüm, Mason."

"Lütfen. Yapma." Gözleri gözlerime dikilir, bakışlarıyla beni sabitlerken adrenalin damarlarımdan akmaya başlar. Yavaşça ağzını ağızıma yaklaştırır, dudaklarımı öpmeye ikna eder, öpücüğü o kadar acildir ki vücudumu ateşe verir.

Dizlerimin arkasını kavrayarak beni çekiyor ve tezgahın kenarına oturuyorum, vücutlarımız mükemmel bir şekilde hizalanmış durumda. Sert penisini merkezimde hissediyorum. Kalçalarını sallıyor ve bir titreme beni sarıyor. İnlemesi dudaklarıma çarpıyor ve ben bunu en derinlerde hissediyorum.

Öpüşmemiz çaresiz bir hal alır.

Dudaklarımı ısırırken geri çekiliyor ve beni yüksek sesle inlemeye zorluyor. Ama onu bırakmıyorum, dudaklarım içgüdüsel olarak onun dudaklarına geri dönüyor, ama o bizi tekrar hızla ayırıyor.

"Siktir!" diye bağırıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor.

O kendini toparlamaya çalışırken ona gülümsüyorum. Kontrolünü kaybetmiş olması, duruşundan açıkça belli oluyor.

"Yatağa. Hemen. Uyuman lazım," diye vurgular.

"Sen benim daha fazla uyumamı istiyorsun... Sen sadece benim ayık olmamı istiyorsun, değil mi patron?"

Ellerini beline koyarak başını salladı.

"Nerede uyuyacağım, Bay Mason?" diye soruyorum küstahça, mutfak adasından atlayarak.

"Sence nerede, Pixie?"

"Pixie mi?" Kaşlarımı çatıyorum. Mason da bu işin içinde mi?

Söylediklerinin farkına varmış gibi yüzü ciddileşir. Ortamı bozmak istemediğimden mutfaktan koşarak çıkıp merdivenleri ararım. Arkamda onun sesini duyuyorum ve ilk basamağa ulaştığımda başımı çevirip köşeyi dönen onu görürüm. Gözlerindeki heyecan nefesimi keser. Gülümsediğini görürüm ve sonra her şey kararır.

Adımımı yarıda keserim, kalbim göğsümde çarpmaktadır. Eller belime dokunur, sıcak dudaklar kulağımı bulur. Bilmesem,

arkamdaki vücudun saf gücü ve hakimiyeti bana onun Mason olduğunu söylerdi.

Onun kokusunu alabiliyorum, onu hissedebiliyorum, dudaklarımda tadını alabiliyorum.

"Artık çok geç, melek." Vücudunu kullanarak beni ileri doğru itiyor ve en üst basamağa ulaştığımızda eğilip beni omzuna kaldırıyor.

"Bekle!" diye bağıyorum.

Yatak odasına giriyoruz ve etrafıma bakmaya çalışıyorum, ama tek odaklanabildiğim şey, parmaklarının uyluklarımın üst kısmına batması. Oda, pencerelerin ötesindeki şehir ışıklarının yumuşak parıltısıyla aydınlatılıyor. Ama baş aşağı durduğum için başka hiçbir şeyi göremem. "Patron, beni indir!"

Sırtım yumuşak yatak çarşaflarına değmeden önce kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyorum. Bir saniye tereddüt ettikten sonra üzerime eğiliyor.

"Sen çok güzelsin," diye mırıldanıyor, dudakları boynumun kıvrımına düşüyor.

Ona yaklaşmaya çalışıyorum ama o vücudunu benden uzak tutuyor, ağırlığını kollarına vererek vücutlarımızın birbirine değmesini engelliyor.

"Ayıldığımda bana söz ver..."

Başını eğip, beni yakıcı bir öpücükle susturuyor. "Ayıldığında söz veriyorum." Bana gülümsüyor ve midem yine altüst oluyor.

Yavaşça benden kalkar ve kapılardan birinden odadan çıkar. Hızla oturur ve etrafıma bakınırım, ellerim ipeksi yumuşak çarşafları yumruklar.

Yatak çok büyük. Yumuşak lacivert başlığı beyaz duvara yaslanmış. Yatağın dibinde bir puf var, altında ise büyük, tüylü bir halı yer alıyor. Odanın köşesi, zeminden tavana kadar uzanan pencerelerden ve balkona açılan çift kapılardan oluşuyor.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesinde.

Mason, iki bitişik kapıdan birinden odaya geri geliyor. Bir tişörtü osmanlıya bırakıyor.

"Yatak," der.

Normalde, hayatımın diğer zamanlarında olduğu gibi, ona defolup gitmesini söyledim. Yani, bu adam kendini ne sanıyor?

Ama bana bakışları ve bana hissettirdiği onca duygu... Çenemi kapatıp giyinmek için banyoya gidiyorum.

Elbisemi çıkarır ve tişörtü hızla başımdan geçiririm, aynada saçlarımı kabartır, sonra tekrar düzeltirim. Derin bir nefes alıp kapıyı açarım, ama Mason'ı sadece beyaz bir boxer şortla görünce tamamen hazırlıksız yakalanırım. Bana sırtı dönüktür, çarşafı geri çekerken kasları gerilir.

Varlığını hissederek dönüyor, gözleri vücudumun her yerini tarıyor. "Gel, yanıma uzan."

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Yatağına tırmanıyorum, onun vücudu benimkini taklit ederken yan yatıyorum. Geçen haftanın yorgunluğunun vücudumu ele geçirdiğini hissediyorum ve yumuşak yatakta gevşerken gözlerim ağırlaşıyor.

Uykuya dalarken gördüğüm son şey, yanımda yatan güzel adamın karanlık gözlerinde daha fazlasının vaadi.

Uyanınca, etrafımdaki ortamdan dolayı kafam karışık ve şaşkınım. Oturup, yanımdaki Adonis'e bakana kadar odanın içinde etrafa bakıyorum.

Hay aksi.

Sırt üstü yatıyor, bir kolunu gözlerinin üzerine atmış, çarşaf bacaklarını sarıyor. Vücudunun geri kalanı tamamen açıkta.

O muhteşem.

Böyle inanılmaz bir fiziğe sahip bir erkeği daha önce hiç görmediğime eminim. Elimi uzatıp, işaret parmağımla ön kolunun uzunluğu boyunca uzanan büyük bir damarı takip ediyorum.

İnliyor ama uyanmıyor, eli yorganın üzerine düşüyor.

Gövdesi sağlam kaslarla kaplı, göğsü gergin. Boxer şortuna doğru hafif bir kıl örtüsü var.

Ereksiyonunu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ayıldığında söz veriyorum.

Ne oldu bana bilmiyorum, ama yanına diz çöküp, elimi yavaşça uzatarak ince kumaşın üzerinden avucumu onun üzerine koyuyorum. Dokunuşumla penisi seğiriyor, sertleşiyor.

Tanrım! Ne yapıyorum ben?

Panik içinde donup kalırım ve gözlerine bakarım. O da kaşlarını kaldırarak bana bakar. Elini uzatıp, sanki devam etmem için beni kışkırtıyormuş gibi saçımı kulağımın arkasına iter.

Hiç düşünmeden, boxerını kalçalarından aşağı kaydırıp onu serbest bırakıyorum.

Penisinin başında ön sıvı parıldıyor ve ben eğilip gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek penisinin altını tamamen yalıyorum, sonra dilimi ucuna değdirip tadına bakıyorum.

O inerken, ben onun etrafında gülümserken başımı tutar. Yanaklarımı çukurlaştırıp onu ağzıma çekerim, başımı her salladığımda dilimi onun ipeksi pürüzsüz teninde gezdiririm. Gözlerim ona kilitlenmiştir, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken bakışlarımı ondan ayıramam.

Onu boğazımın derinliklerine aldığımda vücudu gerilir, serbest elim altında karın kasları dalgalanır.

Kontrolünü kaybettiğini hissederek, onu daha derine alıyorum, daha sert emiyorum, ta ki o acımasızca ağzıma pompalamaya başlayana kadar, elleriyle beni istediği yerde tutuyor, saçlarımı neredeyse acı verecek kadar sıkı tutuyor ve benim tek yapabileceğim onu kabul etmek.

"Boşalacağım," diye uyarıyor.

Onu yutuyorum ve o boğazıma hızla boşalıyor.

Geri çekildim, onu tamamen almak için uğraşıyordum.

Ağır ağır nefes alıyor, kolunu gözlerinin üzerine atıyor ve sonra derin bir kahkaha atıyor.

Yavaşça geri çekilirim, heyecandan yanaklarım yanıyor.

"Siktir. Bu bir şaka mı? Elliot sana bunu yapman için para mı verdi?"

O gülümser.

Şok içinde geriye yaslanıyorum, midem bulanıyor. "Beni fahişe mi sanıyorsun?"

"Ne? Hayır!" Bana uzanır, başparmağını çenemin üzerinde gezdirmeye çalışır, ama ben başımı çevirir ve ön kolumla çenemi silerim.

Yapışkan lekeyi görünce gözlerim yanıyor.

Sanırım kusacağım.

"Gitmeliyim." Eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

"Bekle! Ne? Nina, bir saniye bekle." O arşıaflardan kurtulmaya çalışıyor, ama ben daha hızlıyım ve o beni durduramadan odadan çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Ayakkabılarımı ve çantamı elimde, elbiseyi bacaklarımdan yukarı çekip tişörtü yere atarak asansöre koşuyorum.

Asansör kapıları açılır ve kendimle karşılaşırım. Aynaya bakarım, gözlerimden yaşlar akar.

Tek gördüğüm o.

Kapılar kapanmaya başlarken, Mason ileri atılır, kendini kapıların arasına sokar ve kapıları tekrar açar.

Beni çaresizce tutar.

"ekil üstümden!" diye bağıriyorum, yüzümü ondan saklayarak.

"Senin neyin var lan?" diye soruyor. "Elliot dün gece sana para mı verdi?"

Başımı kaldırıp ona dik dik bakıyorum. Göğsüm ikiye bölünüyor gibi hissediyorum.

*Gerçekten böyle mi
düşünüyor? Böyle
düşünemez.*

İlk gözyaşı barajı yıkar ve sanki ona tokat atmışım gibi beni bırakır.

"Kahretsin. Nina, özür dilerim, seni üzmemek istemedim." Elleriyle saçlarını tarar, gözleri ılgındır.

Tüm gücümle avuçlarımı göğsüne vururum, onu geriye doğıru iterek kapıdan uzaklaştırırım.

"Beni rahat bırak, Mason."

Üç

Nina

Taksinin arkasında, bacaklarımı kendime doğru çekmiş, başımı yana eğmiş, pişmanlıkla pencereye vuruyorum. Hiç bu kadar kirli hissetmemiştim — vücudumun her santimini ovma ihtiyacı beni boğuyor.

O da böyle mi hissetmişti?

Gözlerim ağırlaşıyor ve gözyaşlarıyla dolmadan önce gözlerimi kapatıyorum. Annem için üzölmeyi reddediyorum. Bu, onun hak ettiğı en son şey.

Yağmur, ön cama şiddetle yağıyor, o kadar şiddetli ve durmak bilmiyor ki dikkatimi çekiyor, ama içimde kopan fırtınadan düşüncelerimi uzaklaştırmaya yetmiyor. Tamamen kaybolmuş hissederek, dümdüz önüne bakıyorum.

Mason'a kızgın değilim (yalan). Kendime kızgınım. Kendimi bu kadar aşağılayıcı bir duruma soktuğum için kızgınım. Daha önce de tek gecelik ilişkilerim olmuştu, çoğı üniversitedeyken, ama hayatımda hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim. Nefesimi verip telefonumu çıkarıp Lucy'yi arıyorum.

"Nina, nerede kaldın? Krepleri kaçırıyorsun," diye sızlanıyor.

"Luce, ben..." Sesim çatallanıyor ve boğazıma takılan yumruyu yutmaya çalışıyorum.

"Neredesin? İyi misin?" diye sordu, sözlerinde endişe vardı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzölür ve şoförün fark etmemesi için hızla silerim. "Eve giderken taksideyim."

"Yoldayım bebeğim. Babam beni eve bırakacak. Yarım saat sonra gelirim, tamam mı?"

Hat kesilir ve ben yine düşüncelerimle baş başa kalırım, utanç içimi kemirir.

Annemden iki cevapsız arama ve yeni bir sesli mesaj olduğunu fark ettim. Ne kadar ironik. Oynat tuşuna bastım, sesi kulaklarıma ulaştığında başım karıncalandı.

"Nina! Tanrı aşkına, beni ara. Ben senin annenim! Bana daha fazla saygı göstermelisin. Büyük şehre taşınıp, lüks bir stüdyo daireye yerleşip, beni hor görebileceğini sanıyorsun. Nereden geldiğini asla unutma, küçük kız."

Başka bir gün olsaydı, onun sözlerine karşı çıkardım. O da bunu istiyor. Eğer işleyen bir anne-kız ilişkimiz olsaydı, içimde çürüyen suçluluk duygusunu kabul etmek zorunda kalırdı. Ve o suçlu. Çocukluğumu mahvettiği için suçlu.

Taksi binamın önünde durur ve ben şoföre ödeme yapmak için eğilirim. Aynada kendi yansımanı görür ve anında irkilirim. Dün geceki makyajımdan dolayı gözlerimin çevresinde koyu halkalar vardır. Yeterince uyumamışım gibi solgun görünüyorum ve saçlarım dağınık ve karışık.

Binanın merdivenlerini acele etmeden çıkıyorum, eve geldiğim ve dış dünyadan uzaklaştığım için mutluyum. Küçük dairem dördüncü katta ve açık planlı oturma odası sayesinde gerçekte olduğundan daha büyük görünüyor. Uzak duvarda, etrafı saran bir ada mutfak olan küçük bir U şeklinde mutfak var. Küçük böbrek şeklindeki kanepem ona yaslanmış durumda. Sehpa şu anda evraklarla dolu ve çünkü kahve, yarısı bitmiş halde, yanında soğumuş durumda.

Bakışlarım solumdaki köşeyi tarıyor. Çoğu kişinin yemek yediği yerde, benim dans ettiğim bir yer var. Arka duvarı büyük bir ayaklı ayna süslüyor, altında ise yastıklı paspaslar yer alıyor. Tavandan sarkan peri ışıkları, küçük köşeyi aydınlatıyor. Dünya benden vermek istediğimden fazlasını istediğinde kendimi burada buluyorum.

Odamaya giderken çantamı kanepeye atıyorum, çekmecelerimden bir pijama çıkarıp duşa giriyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiğim bir süre boyunca düşün altında durup, kendimi tekrar kendim gibi hissetmeye başlayana kadar vücudumu defalarca yıkadım. Birkaç saat önce hissettiğim yıkım, Mason Lowell ile ilgili tüm düşüncelerimle birlikte lavaboya akıp gitti.

Duşumu bitirdiğimde Lucy yatağında uzanıyor. Yorganı çekip beni yatırıyor, kolunu belime dolayarak arkamdan sarılmaya başlıyor. "Megan'ı The Elm'e bıraktık. Sana kahvaltı hazırlıyor," diyor.

Megan on beş dakika sonra gelene kadar bir süre sessizce yatıyor. Yatağa atlayıp ayaklarımızın dibine uzanıyor.

"Lanet olsun kızlar, bir daha asla içmeyeceğim," diye inliyor.

Yumruğuma gülümsüyorum. İhtiyacım olduğunda kızlarımın her zaman yanımda olacağına güvenebilirim, akşamdan kalma olsalar bile gelirler.

"Nina beni ailemin evine götürdü. Sabah dörtlere kadar hastaydım," diye Lucy arkamda sızlanıyor.

"Seni bu yüzden anne babana götürdüm aptal." Tereddüt ettikten sonra eklerim, "Elliot ve Charlie'nin arkadaşı Mason beni eve bıraktı. Sonunda onun evine gittim."

Megan aceleyle doğruldu ve bu hareketle aniden solgunlaştı. "Ne yaptın sen?"

"Onunla yatmadım. İçki içtiğim için bana dokunmayacağını söyledi." Megan'ın yüz hatları biraz gevşedi. "Ama öpüştük. Hem de çok." Lucy arkamda kıkırdadı. "Ve sonra bu sabah, onun yatağında uyandım, o da orada yatıyordu, inanılmaz ve seksi görünüyordu ve ben... ona dokunmaya başladım."

Sanırım ikisini de suskun bıraktım, ikisi de tek kelime etmiyor.

"Uyandı, ben de devam ettim. Sonunda ona oral seks yaptım." "Nina!" Lucy, bunu hiç beklemediği belli bir şekilde haykırdı.

"En kötüsü bu değil." Gözlerimi kapatıyorum, zihnimde canlanan yüzündeki ifadeyi hatırlamak dayanılmaz geliyor.

"Tanrım, hasta değildin, değil mi? Daha önce de boğazıma sık kaçmıştı."

Lucy ve ben başımızı kaldırıyoruz, ikimizin de yüzünde somurtkan bir ifade var. "Ne oluyor Megs?!" diye soruyorum ve hepimiz sessizce kıkırdamaya başlıyoruz.

Yüzüm ciddileşir ve itiraf ederim, "Elliot'un onu eve götürmem için bana para ödediğini sandı." Bir süre dururum. "Beni fahişe sandı."

"Oh, Nina, ne pislik!" Lucy, beni kendine daha sıkı çekerek mırıldanır.

"Oh, sanki! *Seni* karşılayabileceğini mi sanıyor!" Megan tersler.

"Megan!" Lucy azarlar.

"Kahretsin, özür dilerim Nina. Düşünemedim," der özür dileyerek.

Ona küçük bir gülümsemeye her şeyin yolunda olduğunu belli ediyorum. "Hayatımda hiç bu kadar anneme benzediğimi hissetmemiştim," diye mırıldanıyorum.

Lucy oturur, koluna yaslanarak bana bakar. "Hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. O kadının tam tersi olamazsın. Hadi, saçını kurut. Dışarı çıkacağız."

"Dışarı mı? Nereye?" diye itiraz ediyorum.

"Alışveriş. Ve kuaföre." Gülümser.

"Yolda beni eve bırakabilir misin?" Megan, uykuya dalmak üzereymiş gibi sorar.

Lucy kalkar, vücudumdaki havluyu çeker ve Megan'ı onunla kamçılayarak mutfağa doğru yönelir. "Hayır! Kalkın. İkiniz de! Bugün kızlar günü."

"Yaşasın, kızlar günü." Megan espri yapar, başını kaldırıp çıplak halimi gözlemler, sonra yatağa geri yatar.

Alışveriş poşetleriyle dolu kollarımızla daireme vardığımızda saat dört olmuştu. Kapıma kadar merdivenleri gülerek çıktık.

Lucy eğilip yerden bir şey aldı, sonra dönüp dudaklarını büzerek ve gözlerini kocaman açarak, zaten dolu olan ellerinde kocaman bir buket çiçekle duruyordu.

Kapımın kilidini açarken gözlerimi deviriyorum, eğilip çiçeklerin kokusunu almak için can atıyorum.

İçeride, artık güzel bir soluk pembe renge bürünen tırnaklarıma bakıyorum — ayak parmaklarım da aynı renkte. Lucy'nin benim dönmemi beklediğini anlayabiliyorum, bu yüzden mutfağa gidip su ısıtıcısını açıyorum.

"Onları çöpe atabilirsin." Çiçeklere çay kaşığıyla işaret ediyorum.

Başını omzuna eğiyor, çiçekleri tutarken çok sevimli görünüyor. "Hadi ama Nina. Belki de onun ne söyleyeceğini dinlemelisin." Bana bir zarf sallıyor. "Bir not var."

"Bu alışverişleri yerleştireceğim ve geri geldiğimde bunların gitmiş olmasını istiyorum. İstediğin kadar kendine sakla. O adamla ya da bana hissettirdikleriyle hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Odama doğru yürüyerek gittim ve kapıyı şımarık bir çocuk gibi çarptım.

Yatağında yatarken kendimi aptal gibi hissediyorum. Sadece birkaç saat önce tanıştığım bir adam için böyle hissetmemeliyim. Çiçekleri görmek beni daha da zayıf hissettiriyor ve onun üzgün olduğunu bilmek istemiyorum.

Ona kendimi açıklamak istemiyorum.

Birkaç dakika sonra kapı çalınır ve Megan başını kapı eşiğinden uzatır. "Hadi ama, drama kraliçesi, Luce Çin yemeği sipariş ediyor." Bana göz kırpar ve tekrar kaybolur.

Kanepemde uzanıp, kutulardan yemek yiyoruz. Televizyonda Grey's Anatomy'nin tekrarları oynuyor, bana üniversite günlerimizi hatırlatıyor.

"McDreamy'ye ihtiyacım var," diyor Lucy, televizyona özlemle bakarak iç geçiriyor.

"Hugh'dan direkt McDreamy'ye geçemezsin, Luce." kafamı sallayarak, içimden gülüyorum.

"Ben McSteamy ile bir gece geçiririm," diyor Megan ve hepimizi kahkahalara boğuyor.

Megan'a bakıyorum, sorsam ne cevap vereceğini merak ediyorum. "Megs, dün gece Sam nasıldı?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"İyiydi. Onun evine gittik." Omuzlarını silkiyor. "Eğlendik."

Ondan aldığımız tek bilgi bu. Seks hayatındaki kirli maceralarını bizimle paylaşmıyor. Bazen ufak tefek bilgiler alabiliyoruz ama nadiren ayrıntıları öğrenebiliyoruz. Umurumuzda değil ama bu tuhaf. O, tanıdığımız en açık sözlü insanlardan biri, özellikle de bize karşı. Hiçbir şeyi filtrelemiyor. Onu bu yüzden seviyoruz.

Onu rahatsız etmek istemediğim için konuyu kapatıyorum.

"Dün gece Joey'le yine karşılaştım," diyorum yemek kabıma.
"Ne zaman?" Lucy, anlamaya çalışır gibi şaşkın bir ifadeyle bana bakar.
"Mason beni eve bıraktığında, ya da bırakmaya çalıştığında.
Arabadan hemen inmedim ve Joey dışarıda beni bekliyordu."
"Lanet olası sapık," diyor Megan.
"Mason'a vurdu, ama Mason onu arabaya sıkıştırdı ve bana vurmak üzere olduğu için özür dilemesini sağladı."
Kızların ağızları açık kalır.
"Olamaz," diyor Lucy şaşkınlıkla, dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor.
"Sanırım burnunu kırdı." O korkunç sesi hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.
"Kimin, Mason'ın mı?" diye sorar Megan.
"Hayır, Joey'nin. Mason ona karşılık verdi." Kızlar birbirlerine bakıp aynı anda sırttılar. "Pazartesi günü Joey'nin iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim. Durum kötüydü, kızlar."
"Nina, onu boş ver! Mason'ı kontrol et!" Lucy heyecanla dizlerinin üzerine çöker ve ben kaşlarımı çatarım.
"Ne? Hayır! Bana fahişe dediğini unuttun mu?" diye karşılık veriyorum.
"Peki, gerçekten fahişe kelimesini mi kullandı?" diye karşılık veriyor.
Telefonuna gelen mesajı kontrol ederken ona sert bir bakış attım.
"Uber gelmek üzere." Ayağa kalkar ve ikisi vedalaşmadan önce mutfığa gidip ortalığı toplarlar.
"Teşekkürler kızlar, bugün buna ihtiyacım vardı." İkisini de sıkıca kucaklarım. "Her zaman," diyor Megan gülümseyerek.
Kapının yarısına geldiklerinde Luce arkasını döner. "Yarın annemlerdeki öğle yemeğini unutma. Tatlıyı yapma sırası sende."
Kollarımı kendime doladım, ikisinin de en iyi arkadaşım olduğu için minnettar hissettim. "Hoşça kalın kızlar."

Saat dokuz civarında yatak odamda telefonumun çaldığını duyarım.
Hemen şarj cihazından çıkarıp, bakmadan cevap veririm.

"Nina?" Annemin tiz sesi telefondan geliyor. "Sonunda cevap verdiğin için teşekkürler. Bütün hafta sana ulaşmaya çalıştım. Bu ay yardıma ihtiyacım var, burayı tek başıma idare edemiyorum."

Aynı eski saçma bahaneleri tekrarlamaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. "Merhaba anne. İyiyim, sorduğun için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Lütfen, şimdiye kadar telefonuma cevap verseydi, bu kadar stresli olmazdım. Bazen çok bencil olabiliyorsun." Ah, yine suçlama oyunu başladı. Onun stresli olması benim suçum. Elektriğin kesilmesi benim suçum. Yeni okul ayakkabılarını almak için vücudunu satması benim suçum.

O, eve erkekleri getirip para karşılığında onlarla yatmaya başladığında ben sadece sekiz yaşıyordım. Benden bunu hiç saklamadı, özür dilemedi ya da bir gece odamda saklanıp sesleri duymamaya çalışarak geçirdikten sonra gözyaşlarımı silmedi.

Nefesimi verip, yüzümü ovuşturarak hatırlamak istemiyorum. "Bu sefer ne kadar?"

Ona vermemeliyim. Parayı sigara, uyuşturucu ve alkole harcıyor. Ama bir kez verdiğimde, bir süre ondan haber almayacağımı biliyorum. Gerçekten de acı tatlı bir durum. Birini uzak tutmak için mücadele ederken, aynı zamanda onun sana sarılmasını nasıl bu kadar çok isteyebilirsin? Sana sevmek için hiçbir neden vermeyen birini nasıl bu kadar çok arzulayabilirsin?

Ve her şeye rağmen onu seviyorum.

"Beş yüz. Elektrik faturasını ödemem lazım. İki aylık borcum var." Bunu haklı çıkarmaya çalışıyor, ama bunu daha önce binlerce kez duydum.

Tasarruf hesabımı düşünüyorum — ya da annem için Nina bankasını. Sadece onun gitmesini istiyorum; uzun bir hafta oldu. "Şimdi transfer edeceğim. Lütfen beni sürekli aramayı bırak, anne. Mesaj at, boş olduğumda ararım. Bütün gün ders veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyor, sesinde hiç samimiyet yok ve hemen telefonu kapatıyor. Ve her zamanki gibi, onunla konuştuktan sonra hayal kırıklığına uğruyorum. Annemle konuşabilmek, berbat gecemi anlatabilmek ve onun bana aptalca davrandığını ve bunun sadece bir erkek olduğunu söylemesini sağlamak için neler vermezdim.

Banka uygulamama giriş yapıp parayı transfer ediyorum, yoksa nerede olduğunu sorup durmaya başlayacak.

Telefonumu sehpaye atıp, mutfak adasının etrafından dolaşarak çok ihtiyacım olan bir kadeh şarap almaya gidiyorum. Tam şarabı dökmek üzereyken, tezgahın üzerinde bir zarf görüyorum.

O lanet kızlar hiç dinlemiyorlar.

Zarfı alıp açmayı düşünüyorum. Mason'ın yatağında uzanmış hali gözümün önüne geliyor. Ellerinin göğsümde dolaştığı hissi. Yüzünü boynuma gömdüğünde kokusunun beni sardığı an.

İçimdeki rahatsız edici hissi görmezden gelemeyerek zarfı yırtarak açtım.

Nina, dün gece için çok üzgünüm.

Beni ara. Joey

Joey?

Acı içimi parçalıyor. Kartı çöp kutusuna atıyorum ve elimle çiçeklerin üzerine vurarak elimden geldiğince ezmeye çalışıyorum. Mason'ın benimle iletişime geçme zahmetine girmediğini fark ettiğimde hissettiğim hayal kırıklığı, itiraf etmek istemediğim kadar büyük, ki bu aptalca. Neden benimle iletişime geçsin ki? Sadece bir gecelik bir şeydi, kimi kandırıyorum? O kadar bile değildi. Benim tarafımdan birkaç saatlik sarhoş aptallıktı.

Şarap kadehini bırakıp şişeyi kanepeye geri götürüyorum, onun umursayacağını düşünmekle aptalca davrandığımı hissediyorum.

Mase

Bugün yüzüncü kez oturma odamda volta atıyorum, bu sabah neyin ters gittiğini ve bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Onunla ilişkimizi tamamen mahvettim, ama keşke bana açıklamam için bir şans verseydim.

Elliot'un ona ödeme yapacağı konusunda ciddi olduğumu sandı. Ciddi değildim ve bu kadar umursamamam gerekirdi.

Neden bu kadar önemsiyorum?

Neden gitmesine izin verdim?

Asansör kapıları açılırken ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Elliot, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi penthouse'uma giriyor. "Bütün gün neredeydin, gerzek? Seni daha önce aradım."

"Mase." Gülümser, bana doğru yürür ve sırtıma sarılır. "Geç saatlere kadar çalıştım. Aradığında uyuyordum. Hazır mısın?" Gözleri vücudumun aşağısına kayar, tişörtümü ve eşofmanımı inceler. "Charlie birazdan burada olacak."

"Ben gelmiyorum. Seni aradım. Nina'nın numarası sende var mı? Bardaki kadın. Dün gece buradaydı ve..."

"Pixie mi? Pixie burada mıydı?" Şaşkınlıkla sözümü kesti.

"Adı Pixie değil," diyorum, bu konuyu sürdürdüğü için sinirlenerek. Aptalca, geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şu haline bak. Bu kız yüzünden kendini çok heyecanlandırmışsın. Bu tamamen senin Pixie'ne benziyor," diye alay etti.

En iyi arkadaşımın yüzüne yumruk atma isteğiyle mücadele ederken yumruklarım yanlarımda sıkışır.

Yürümeye devam ediyorum. "Onu evine bırakacaktım, ama bir pislik binasının önünde bekliyordu. Neredeyse ona çarpıyordu. Orada dolaşırken onu onunla bırakamazdım, anlarsın ya."

"Yani, onu buraya getirip kulemi göstermek istedin." O, bunu açıkça zevkle dinleyerek gülüyor.

"Ona dokunmadım. Sarhoştı. Ama ayıldığında dokunacağıma söz verdirdi." Bu anıyı hatırlayarak başımı sallıyorum, kulağıma bile aptalca geldiğini biliyorum. Bütün gün bunu kafamda düşündüm. "Uyandığında sikim onun ağzındaydı."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve başını geriye doğru sallar. Bunu beklemiyordu. "Tamam, bana onun neden senin Pixie'nin olmadığını tekrar söyle."

Onun sorusunu görmezden gelerek dudaklarımı kıvrıp ona şöyle dedim: "Ona sen ona ödeme yaptın mı diye sordum."

"Seni aptal herif," diye bağırır Charlie, fuayeye girerken. "Akıllı bir adam için, bazen gerçekten aptal bir pislik olabiliyorsun." Finans müdürümüz ve yakın arkadaşımız Lance Sullivan ile birlikte bize doğru yürür.

"Siktir git Charles. Bu konuda senin fikrini istemiyorum," diyorum ona, onun tavsiyesinin benim için en değerli olacağını bilerek. Charlie, grubun en inatçı üyesidir. Hayatın ona attığı bokları ve kadınları nasıl idare edeceğini bilir. Ama ben bu kadın tarafından savunmasız hale getirilmeyi reddediyorum.

"Tabii, o gerizekalının tavsiyesine uy," diye tersler.

"Hey, ben ne yaptım ki?" Elliot gülümseyerek kollarını iki yana açar.

Sullivan, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle öne çıkar. "Kızlar, işiniz bitti mi? Belki bir şeyler içebiliriz."

Bütün gece burada oturup onun için endişelenmeli miyim, yoksa gidip arkadaşlarla içmeli miyim diye düşünürken bakışlarım hepsinin arasında gidip geliyor.

Yukarı çıkıp üstümü değiştiriyorum.

Sonunda benim binama en yakın ve en sevdiğimiz bar olan The Rensley Arms'a gidiyoruz. Bu gece dışarı çıkmak bile istemiyordum, o yüzden kulübe gitmem imkansızdı.

Elliot koltuğuna yaslanarak önümüze dört bira koyar. "Neşelen dostum," diye alay eder.

Hayal kırıklığıyla saçlarımı elleriyle tarıyorum. "Sizce ona ulaşmalı mıyım? Ayrılırken neredeyse ağlayacaktı."

Ayakkabılarını elinde tutarak benim evimin girişinde durduğu görüntüsü gözümün önüne geliyor. Tanrım, çok üzgündü. Yüzündeki o ifade. Tek düşünebildiğim şey bu.

"Neden onun evine gidip özür dilemiyorsun?" diye öneriyor Charlie.

"Dairesinin numarasını bilmiyorum. İçeri bile giremedik." Kafamı sallıyorum, onun aptal arkadaşına nasıl tepki verdiğimi düşünüyorum. Burnunun kırılması haklıydı. Onu kenara çekmeseydim Nina'ya vururdu.

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı." Elliot kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırır. "Vinny'yi bu işe sok."

Bunu zaten düşündüm. Vinny benim şoförüm ve eski özel kuvvetler mensubu. Doğru insanları tanıyor ve bir saat içinde onunla ilgili ihtiyacım olan her şeyi bana bulabilir.

Ama bu doğru gelmiyor.

"Onun mahremiyetini ihlal etmek istemiyorum. Benim istediğim bu değil."

Charlie bana bakarak, etkilenmiş gibi başını sallıyor. Gözlerimi devirip bir yudum bira içiyorum.

"Kahretsin, Mase, bu kıza gerçekten aşık mısın?" Sullivan sanki kafamda iki tane kafam çıkmış gibi bana bakıyor. Benim bir şeye önem vermeme alışkın değiller.

Neden umursuyorum ki?

"Onu neredeyse hiç tanımıyorum! Bu iki aptal çöpçatanlık yapmak istedi, ben de ona fahişe dedim ve şimdi onun kara listesine girdim."

Elliot kadehini kaldırıp kadeh kaldırıyor. "Pixies'e, fahişelere ve onların kara listelerine girmeye."

Ona öfkeyle bakıyorum. Onu öldürebilirim.

Yenilmiş hissederek — onunla konuşmam ve iyi olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini bilerek — Charlie'ye bakarak onun onayını arıyorum. "Onu arayamam, değil mi?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor, yüzünde sert bir ifadeyle omzumu sıkıyor. "Başka ne seçeneğin var bilmiyorum dostum."

Yüzümü ellerimle ovuşturduktan sonra telefonumu çıkarırım ve Vinny'ye sahip olduğum tüm detayları içeren bir mesaj gönderirim.

Telefonum hemen çalışıyor.

"Ben gidiyorum," diyorum ona.

"Bana pek bir şey vermedin, Mase. Ne kadarını bilmek istiyorsun?"

Çocuklara bakıyorum, hepsi de yüzlerinde yoğun bir ifadeyle beni izliyorlar ve bunu sormamalıyım, bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama içimde bir rahatlama ve heyecan karışımı hissediyorum ve "Her şeyi" diyorum.

DÖRT

Nina

Spor salonunun kapısını iterek açarken, mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor, midem ağırlığından dolayı dönüyor. Muhtemelen dün gece içtiğim şarap yüzünden. Maggie ve John'un evinde öğle yemeği yedikten sonra eve bir şişe şarap ve yaptığım banoffee pastasının diğer yarısını getirmiştım. İşe nadiren geç kalırım, ama bugün kendimi çok kötü hissediyorum.

Elimde su şişesiyle, insan ve ekipman kalabalığının arasından geçmeye başlıyorum. Bugün gelmek için çok kötü bir zaman seçmişim. Spor salonu, öğle arasında egzersizlerini yapmak için acele eden insanlarla dolup taşıyor. Koşu bantlarının önünden geçerken Logan'ın gözüne takılıyorum ve o, müşterisiyle işini bitirene kadar bir dakika beklememi işaret ediyor.

Oh, lütfen bugün olmaz.

Ana masaya doğru ağır adımlarla yürüdüm ve saç çizgimde ter damlaları oluşurken sandalyeye çöktüm.

Tanrım, kendimi berbat hissediyorum.

Logan, Lucy'nin kuzeni ve spor salonunu açtığımdan beri burada çalışıyor. Vardiyaları, tek diğer çalışanım olan Henry ile paylaşıyor. İkisine de sahip olduğum için şanslıyım ve spor salonunda onlara güvenebileceğimi biliyorum.

"Anderson, bugün çok kötü görünüyorsun." Logan masanın etrafından dolaşp arkama geçer ve önümdeki bilgisayarı kontrol eder.

"Teşekkürler, pislik. Beni durdurma sebebin bu olmasa iyi olur." Gözlerimi kısarak ona baktım, floresan ışıklar başımı döndürüyordu.

"Sebeplerden biri," diye göz kırptı. "Henry bu öğleden sonra çalışmıyor. Nedenini söylemedi, ama bu onun yapacağı bir şey değil. Derslerin var mı?"

dersin var mı?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum. Bu öğleden sonra tek yapmak istediğim şey uyumak. Elim kalkar, parmaklarım amaçsızca köprücük kemiğimin üzerinde dolaşır.

"Bana yalan söylemeye çalışma Anderson. Dosyanı zaten kontrol ettim. Randevum var ve iptal etmeyeceğim." Bana çarpık bir gülümseme atıyor, ben de karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

Logan tam bir spor salonu manyağı, kolları benim uyluklarımla aynı kalınlıkta —belki. Ama tüm o sertliğinin altında, o benim tanıdığım en yumuşak kalpli herif.

"Nasıl oldu da bir randevu ayarladın?" Gözlerimi devirip onunla dalga geçiyorum.

Dostum, spor salonunu haber yapmak istemiyorum. İkinci dersimden sonra hemen ayrılmayı planlıyordum. Logan, hayır demeyeceğimi biliyor.

"Komik, ben dörtte çıkacağım." Saçımı karıştırdıktan sonra müşterisinin yanına geri döndü.

Stüdyonun merdivenlerinden yukarı çıkıyorum, içeri girer girmez içime bir sükunet yerleşiyor. Cuma günü ayrıldığımdan beri hissetmediğim bir duygu.

Burası gerçekten benim sığınağım.

Kızların ısınması için matları yerleştirmeden önce yerleri hızlıca süpürüyorum. Son matı yerleştirirken, merdivenlerden çıkarken kıkırdama seslerini duyuyorum. Komik olan, arka kapıyı hiç kullanmıyorlar. Aşağıdaki kas gösterisini kaçırmak istemiyorlar galiba.

Onlar görünürdeyken gülümserim, kendimi toparlayıp oyun yüzümü takınırım.

"Kızlar, bu şimdiye kadar gördüğüm en iyisi! Neredeyse başardık!" diyorum heyecanla ve hepsi zıplamaya başlıyor, birbirlerine high-five yapıyorlar. Günün sonunda ayrılmadan önce onlara esneme hareketleri yaptırıyorum, bazıları aşağıda egzersiz yapmaya devam ediyor.

Günün geri kalanında başka dersim olmadığı için stüdyonun aynalarını temizlemeye başlıyorum. Logan bir saat daha burada kalacak ve benim de biraz zaman öldürmem gerekiyor.

İşimin yarısına gelmişken çantamdan telefonumun çaldığını duydum. Annem olmayacağından emin olarak kimin aradığını kontrol etmeye gidiyorum.

Erin O'Conner'ın adı ekranda yanıyor ve cevap verirken gülümsüyorum.

"Selam, sen! Aylardır görüşemedik!"

"Nina! Biliyorum, özür dilerim. Çok meşguldüm. Nasılsın?" Telefonun diğer ucunda gülümsediğini duyabiliyorum.

Erin ile tanıştığım anda, onun içten ve dıştan güzel, doğal kızıl saçlı, zeki ve çarpıcı bir insan olduğunu anlamıştım.

Burayı kiralamaya başladığımdan beri onu görmedim, ama o benimle iletişimini koparmadı, binada her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.

"Ah, nasıl olduğunu bilirsin. İş, erkekler, anneler." Gülerek, telefonumu boynumun kıvrımına sıkıştırıp piyanonun üzerine oturuyorum.

O da benimle birlikte güldü. "Bu şu anda benim hayatıma çok benziyor."

"Bu beni rahatlattı, teşekkürler," diyorum gülümseyerek. "Annen nasıl?" diye soruyorum, onun annesi hasta olduğu halde benim annemden şikayet ettiğim için kendimi kötü hissederek.

"Hmmm, iyileşiyor. İyileşmesi uzun zaman alacak," diyor üzgün bir şekilde.

Onun moralini düzeltmeye çalışıyorum. "Bu sergiden sonra bir seyahate ihtiyacım olacak gibi hissediyorum. Belki Luce ve Megs'i ziyaret edebilirim. Bana anlattığın Avustralyalı erkeklerle tanışmak için can atıyorum."

"Aslında, beni biraz daha erken görebilirsin. İmzalanması gereken bazı belgelerim var ve eve gelmem gerekiyor. Birkaç hafta boyunca stüdyo ofisinde çalışmamın senin için sorun olmayacağını umuyordum. Kullanmadığını söylediğini biliyorum, ama istemiyorsan hiç sorun değil."

"Erin, tabii ki, o senin ofisin! Ve haklısın, ben hiç kullanmıyorum. Ne zaman eve gelirsin? Kızların boş olmasını sağlarım, birlikte bir şeyler içebiliriz." Kafamda plan yapmaya başlıyorum.

"Evet, bu harika olur! Londra'yı çok özledim."

Onun için kalbim biraz kırıldı. "Çok uzun sürmeyecek, yakında buraya dönüp hayallerini yaşayacaksın," dedim, piyanonun arkasına kazınmış baş harflerini parmağımla izlerken.

"Keşke öyle olsaydı, Nina," diyor ciddiyetle. "Bu yüzden yirmi beşinde uçmayı planlıyorum. Stüdyoda sana ayak bağı olmamın sorun olmayacağını umarak uçuşumu çoktan ayırttım." Gülüyor.

"Ne kadar küstahsın." Gülümserim. "Açıkçası Erin, anahtarın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Hiç kullanmıyorum. Burada olduğunu bile fark etmeyeceğim."

"Tamam, o zaman anlaştık. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Teşekkürler, Nina." "Tabii ki, kendine iyi bak, canım. Yakında görüşürüz."

Yaklaşık bir saat önce yolun diğer tarafında park etmiş Bentley'i gördüm ve Mason'ın ne kadar süredir orada oturduğunu bilmiyorum. Neyse ki, henüz içeri girmedi. Bu yüzden herkes spor salonundan çıktıktan sonra arka kapıdan kaçmayı planlıyorum.

Cumartesi sabahı olanlar için hala utanç duyuyorum, ama neden annemin hatalarının hayatımı belirlemesine izin verdiğimi anlamıyorum. Lucy, benim anneme hiç benzemediğimi söylerken haklıydı. Görünüşümüz dışında, birbirimizin tam zıttıyız. Ama bazen, ahlakımı yargılarken, onun bir yan ürünü olduğundan korkuyorum.

Keşke onun buraya gelmesine daha hazırlıklı olsaydım. Daha fazla çaba gösterir, o ağzıyla beni kovduğu için kendini aptal gibi hissettirirdim.

Şimdi onun ağzını, dolgun yumuşak dudaklarını düşünüyorum... "Kahretsin."

Spor salonundaki aynalara bir göz attığımda yüzümü buruşturuyorum. Saçlarım başımın üstünde kabaca toplanmış, yüzümde hiç makyaj yok ve yoga pantolonumla tişört giyiyorum. Evet, bu gece kesinlikle arka kapıdan çıkacağım.

Bilgisayarı kapatmak üzereyken kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Son birkaç üyenin çok fazla vakti kalmadığını biliyorum, bu yüzden başımı eğip oturuyorum, umarım sadece onlar gelmiştir ve bir şey almaya geri dönmüşlerdir.

Boş hayal.

İlk ipucu onun kokusu. Beni boğuyor, beni doğrudan cuma gecesine geri götürüyor. Kulaklarıma fısıldadığı tatlı sözler, boynumdaki dudaklarının hatıraları

kulağıma tatlı sözler fısıldadığı anlar, ona dokunması için yalvardığımda bacaklarımın arasında hissettiğim o his...

Tanrım, ben tam bir ezikim.

"Nina," derin sesi masanın diğer tarafından mırıldanıyor.

Önümdeki boş kağıtları, sanki önemli bir şey yapıyormuşum gibi, iki kat hızla karıştırmaya başlıyorum — ellerimi meşgul tutup gözlerimi *ondan* uzak tutmak için her şeyi yapıyorum.

Neden bu kadar güzel kokuyor?

"Nina," diye sabırsızca söylüyor bir süre sonra.

Görmezden gelinmekten hoşlanan bir adam gibi görünmüyor. Bu düşünceyle kaşlarımı kaldırıyorum. Bundan keyif alacağım. Hiçbir şey söylemiyor, ama gözlerinin kafamın içinde yaktığını hissedebiliyorum.

"Geçen sabah olanlar için özür dilemeye geldim. Seni kırdıysam özür dilerim."

Gözlerimi devirdim.

Daha iyisini yap, pislik.

"O kadar hızlı gittin ki açıklamaya fırsatım olmadı. Elliot'un sana ödeme yaptığını düşünmemiştim..."

Kafamı kaldırıp, onun bariz yalanına öfkeyle karşılık vermeye hazırlandım, ama onu gördüğümde sözlerim dudaklarımda dondu.

Çok seksi görünüyor. Cuma gecesinden bile daha seksi. Üç parçalı lacivert bir takım elbise giymiş, kaslı omuzları elbiseyi kusursuz bir şekilde dolduruyor ve saçları aptalca yakışıklı kafasında mükemmel bir dağınıklıkla duruyor.

Tanrısal görünüyor.

"Güzel olduğumu biliyorum" diyen küstah bir gülümsemeyle gülümsüyor ve ben tekrar gözlerimi kaçırıp kendimi toparlıyorum.

"Kapalıyız." Masadan kalkıp, onun ipucunu anlayıp gideceğini umuyorum.

Ben personel odasından çantamı alıp girişe geçip onun gitmesini beklerken, o eğlenerek beni izliyor. Sonunda peşimden geliyor ve önümde duruyor.

"Seni eve bırakayım," diyor, elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına koyuyor. "Lütfen?"

Onun dokunuşuna yaslanmak istiyorum; beni zayıf hissettiren bir etkisi var üzerimde. Geri çekilip elini itiyorum. "Delirdin mi? Sanki seninle bir yere gidecekmişim gibi. Git artık! Kapıyı kilitlemem lazım."

"Seni eve yalnız gönderemem. Hava kararıyor." Gözleri sürekli dudaklarıma kayıyor, ben de onunla biraz oynamaya karar veriyorum. Dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslatıyorum.

Güzel. Ve. Yavaşça.

"Cumartesi sabahı eve yürüyerek gitmeme bir şey demedin," diye hatırlatıyorum ona, kollarımı önümde kavuşturarak.

O bana yaklaşır, burun delikleri genişler ve sağlam göğsü kollarımla çarpışır. "Hayır, fırsatım olmadı. Ben giyinmeden önce bir çocuk gibi kaçtın." Bana suçlayıcı ve yoğun bir bakışla bakar.

"Ne yazık, değil mi? Git." Onu omuzlayarak sokağa çıktım.

O da arkamdan gelir, beni reddettiğim için açıkça sinirli olduğu belli olur ve küfürler mırıldanır.

Eminim bu gece buraya gelip özür dileyip, benim ayaklarına kapanmamı bekleyecekti. Yani, reddedilmeye alışkın olduğunu sanmıyorum. Adam bir yakışıklı. Sinir bozucu derecede yakışıklı, kaba bir yakışıklı.

Kapıyı kilitleyip döndüğümde, onun tam arkamda durduğunu beklemiyordum. Öne eğildi ve kollarını başımın iki yanına koyarak beni kapattı. Mükemmel kusurlu burnundan bana baktı ve direnişim onun bakışları altında eridi.

"Seni eve bırakacağım," diyor bana, "benim dediğimi yapacaksın" tonunda, hiç şakası yok.

Ama taleplerini yerine getirmemi ve onlara boyun eğmemi bekleyebileceğini düşünüyorsa, beni ciddi şekilde hafife almış demektir.

"Neden istediğini yapacağımı düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum, dudaklarına o kadar yakın ki gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyorum ama dokunacak kadar yakın değilim.

İçimden, onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için olduğunu söylüyorum kendime, ama aynı zamanda aramızdaki mesafeyi kapatırsa ne yapacağımı da merak ediyorum. Sadece bir santim daha yaklaşırsa, birbirimize dokunurduk.

Gözleri yüzümün her yerine kayarken, dudakları aralanıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce başımı çeviriyorum ve o da hızla başını eğip gözlerime bakıyor. Bakışlarımız kesişiyor ve tüm vücuduma adrenalin dalgası yayılıyor. Gözleri neredeyse siyah, kaşları çatılmış, bu da onu neredeyse sıkıntılı gösteriyor. O, şimdiye kadar tanıştığım en yakışıklı erkek olabilir.

"*Güvenilir* bir kaynaktan, benim istek ve ihtiyaçlarımı karşılayacağın konusunda iyi haberler aldım." Kaşlarını kaldırıyor ve ben başımı geriye, kapiya doğru eğiyorum, aradaki mesafeye ihtiyacım var.

"Oh, gerçekten mi, bu güvenilir kaynak kim?" diye mırıldanıyorum, gözlerinde kaybolmuşum.

O sırtıyor ve ben yemi yuttuğum için kendime lanet ediyorum. "Benim sikim."

Kafamı sallayarak, ona tatlı bir gülümsemeyle bakıyorum. "Korkarım bu pek etkileyici bir kaynak değil, Bay Lowell."

O ne olduğunu anlamadan, kolunun altından sıyrılıp çantamı sırtıma atıyorum ve koşmaya başlıyorum, çünkü onun beni kovalayacak ayakkabılar giymediğini biliyorum.

Sokağın birkaç yüz metre ilerisinde, gözümün ucuyla onun Bentley'ini görüyorum.

"Arabaya bin," diye bağırdı açık pencereden.

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. Ne tür bir aptal bu tavrın işe yarayacağını düşünür ki? Adımlarımı hızlandırıyorum.

"Çocuk gibi davranıyorsun. Seni eve bırakayım, bir daha seni rahatsız etmeyeceğim."

"Söz veriyor musun? Gerçi, sözlerini tutmakta pek iyi değilsin," diye alay ediyorum, onu kızdırmaya devam ediyorum.

Koşmak, büyürken benim kaçış yolumdu. Bütün gece bunu sürdürebilirdim.

"Son şansın," diye uyarıyor, direksiyonu sıkıca kavrayarak.

"Ben şansımı seviyorum Patron, seninkinden o kadar emin olmazdım." diye sataşıyorum ve bir yan sokağa dalıyorum. Lastiklerinin gıcırdayarak durduğunu, ardından arabanın kapısının açıldığını duyuyorum. Arabaların kornaları çalarken, ben parke taşlı yolda koşuyorum.

Başımı geriye çevirip ona bakıyorum, ama o beni takip etmiyor. Hareketsiz durmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve neden olduğu trafik sıkışıklığını hiç umursamıyor.

Yolun sonuna geldiğimde, zafer benimmiş gibi hissederek gülümsüyorum. Ona göz kırptıktan sonra eve gitmek için dönünce, sert bir bedene çarpıyorum.

Güçlü eller omuzlarıma konarak beni dengeliyor ve ben hemen başımı kaldırıp özür dilemeye hazırlanıyorum. Adam, kenarları gümüş renge dönen siyah saçlarına bakılırsa kırkların sonlarında ya da ellilerin başında ve siyah takım elbise ve kravat giyiyor. Ellerini omuzlarımdan koyduğu kadar çabuk çekiyor ama geçmeme izin vermek için yerinden kıpırdamıyor. Mason'a bakıyorum. Bize gülümsüyor, bu gülümseme bilgili, kendini beğenmiş, zafer dolu bir gülümseme. Bakışlarım çıkışı engelleyen adama geri dönüyor ve Mason'a başını salladığını gördüğümde gözlerim anında kısılıyor.

Adam gözlerinde eğlenceyle bana bakıyor. "Merhaba, ben Vinny." Elini uzatıyor. "Bugün seni eve ben götüreceğim."

"Gerek yok," diyorum, onun sözlerine sinirlenerek. "Yürümekten memnunum. Teşekkürler."

Nezaketimi hatırlamaya çalışıyorum ve isteksizce uzattığı elini sıkıyorum. Sonuçta bu onun suçu değil.

"Nina, lütfen, ya ben ya da o seni eve götürecektir." Kalın kaşlarını kaldırıp başını omzumun üzerinden eğiyor, ama ben ona bakmayı reddediyorum. "Geceleri tek başına dışarıda dolaşman gerçekten güvenli değil," diyor içten bir endişeyle.

Kararlılığımın kaybolmaya başladığını hissederek homurdanırım. "Bu saatte tek başıma dışarıda olmak benim için güvenli değil, ama hiç tanımadığım, bir şekilde adımı bilen bir adamın arabasına binmek güvenli mi?" diye sorarım, her zamanki gibi savunmacı bir tavırla.

"Dediğim gibi, ya ben ya da o," diyor, uzaktan kornalar çalıyor. Ses, sokak duvarlarından yankılanıyor. Sanki öfkeli sürücüler bana arabaya binmem için bağırıyorlar. Düşünmeyi zorlaştırıyor.

"O pislikle kesinlikle gitmeyeceğim." Somurtarak, kollarımı kavuşturup pes ediyorum.

O dönüp kaldırımda duran Audi'nin kapısını açıyor. "Ben de gitmezdim." Göz kırparak bana sıcak bir gülümseme atıyor.

Tamam, belki de bu adamdan hoşlanıyorum.

Arabanın arka koltuğuna kayarak kemerimi takıyorum ve Mason'ın muhtemelen beni izleyeceğini bildiğimden sağ tarafıma bakmayı reddediyorum.

Neyse ki Vinny eve giderken tek kelime etmiyor. Ben ona yol tarif etmeden binama varıyoruz, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Bu adam kim ve neden benim hakkımda bu kadar çok şey biliyor? Mason da çalıştığım yeri biliyordu, ama sanırım bunu Cuma gecesi Charlie ve Elliot'a söylemiştim. Belki onlara sormuştur.

Kapıyı açmak için eğilirken Vinny beni durdurur ve sesiyle dinlememi emreder. "Niyeti iyi, canım. Kötü bir adam değil."

Gözlerimiz dikiz aynasında buluşur, elim kapı kolunda donar. Belki Mason kötü bir adam değildir. Belki de onun için talihsiz bir kelime seçimi olmuştur, buna inanabilirim. Ama bu, o kelimelerin neden olduğu acıyı ortadan kaldırmaz.

"Beni eve bıraktığın için teşekkürler," derim ve kapıyı açarım. Vinny başını sallar, ben arabadan inerken başka bir şey söylemez.

Onu unutmak, bana söylediği sözleri unutmaktan daha kolay. Sözleri içime daha derinden işledi, daha çabuk takıldı.

Ben geldiğimde kızlar çoktan The Elm'de oturmuşlardı. Oxford Street'te bulunan tuhaf bir küçük kafe. Öğle aralarımız izin verdiğinde buluşmaya çalışıyoruz, ama sürekli değişen programlarımız nedeniyle bu zor oluyor. Lucy moda tasarımcısı, Megan ise bir kadın dergisinde köşe yazarı.

Koltuğa kayarken, kızların birbirleriyle heyecanla konuşmalarını izleyerek gülümsüyorum. Megan'ın söylediklerinin sadece sonunu duyabiliyorum, ama sözleri gözlerimi şaşkınlıkla açmama neden oluyor. "Onun lanet olası sikinin resmi!" diye bağırıyor, elindeki telefona çok yakından bakarken.

"Tanrım, şimdi ne olacak?" diye inleyerek omuzlarım düşüyor. "Bu hafta daha fazla penisle başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Hugh kendini çok önemli sanıyor," Megan kahkahalarla gülerek telefonu bana uzattı. Aptalca, telefonu alıp ekrana baktım.

Omzumu Lucy'ye yaslayıp, bir elimle göğsümü tutuyorum. "Sana penis fotoğrafı göndermedi!" Kahkahamı tutamıyorum.

"Uh-huh, ne düşünüyor? Kaçırdığım için üzüleceğimi mi düşünüyor —" Telefonu tiksintiyle buruşturur.

Megan, gülme krizinden kurtulmaya çalışarak gözlerinin kenarlarını peçeteyle siler ve "Neden sana mesaj atıyor ki? O bitirdi."

"Pazar akşamından beri mesaj atıyor. Buluşmak istediğini söylüyor."

"Bunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bana deliymişim gibi bakıyor, ama onun "doğru adam" olması için her fırsatı vereceğini zaten biliyorum.

"Hayır! Tabii ki hayır. O bir şey yapabilir. Onu çoktan unuttum," diyor kararlı bir şekilde.

"İyi, sen Hugh gibi birine layık değilsin," diyorum ona, tuzluk ve karabiberliklerin arasından menüyü alırken.

Barista kahvelerin hazır olduğunu işaret ettiğinde Megan kalkıp kahveleri almaya gider ve kızların benim için de sipariş vermiş olmalarına minnettarım. Ellerimi buhar çıkan bardağa dayayarak sıcak çikolatamı dudaklarıma götürür ve şekerli sıvıdan bir yudum alırım.

"Erin bugün aradı. Birkaç hafta sonra eve geliyor," diyorum onlara, dudaklarımı yalarken.

"Annesini bırakabileceğini sanmıyordum?" diye soruyor Lucy, kaşlarını çatarak.

Hmm, bunu düşünmemiştim. "Evet, burada olduğu sürece ona yardım edecek biri olduğunu varsayıyorum." Omuz silkiyorum. "Stüdyo ofisini kullanmak istiyor. Onunla bir gece dışarı çıkmayı planlayabiliriz diye düşündüm."

"Bunu sormaya gerek var mı?" Megan sırtıttı.

"Buna hazır mıdır? Onunla tanıştığımızda kulüplere giden tiplere benzemiyordu," diye sorar Lucy.

"İstediğini söyledi. Onunla tanıştığımızda annesinin durumunu yeni öğrenmişti. Onunla ilgilenmek için buradaki her şeyi geride bırakmak kolay olmamıştır."

"Evet, bunu düşünmemiştim. Onu görmek güzel olacak! Eminim bu ara ona iyi gelecektir," diyor Lucy kahvesini içerken.

Çantamda telefonumun çaldığını duyuyorum ve onu bulmak için çantamın içindeki her şeyi karıştırmaya başlıyorum.

Kahretsin.

Kim olduğunu görünce ekran karşısında irkiliyorum. "Joey arıyor," diyorum kızlara. Onunla tanıştığım ilk gece aptalca ona numaramı vermiştim. O zamanlar sevimli birine benziyordu ve onun yapışkan biri olacağını bilmiyordum.

Telefonun çalmasına izin verip aramayı kaçırdım.

"Çöp kutusundan çıkmayı başaran not," ikisini de keskin bir bakışla süzüyorum. "Joey'den gelmişti. Çiçekler Mason'dan değildi."

"Ne? Lanet Joey." Megan elini küçümseyerek salladı.

"Ama dün gece Mason spor salonuna geldi. Henry'nin yerine bakıyordum ve yardım edecek kimse yoktu."

"Ne?!" Lucy elini dramatik bir şekilde göğsüne koydu ve her sözümü dikkatle dinledi. "Çalıştığın yeri nasıl öğrendi?"

"Elliot ve Charlie'nin ona söylediğini tahmin ediyorum."

"Gerçekten mi? Hatırlayacaklarını sanmıyorum. İkinci tur tekiladan sonrasını zar zor hatırlıyorum," diyor, o anı hatırlayarak yüzünü buruşturuyor.

"Ama o biliyordu. Cumartesi için özür diledi ve sonra beni eve bırakmak istedi. Ben reddettim."

"Neden? Bu adamın çok yakışıklı olduğunu söylemiştin," diye sordu Megan.

"Öyle. İnanın bana kızlar. Çok yakışıklı! Ama beni eve bırakmak istedi ve cumartesi sabahı ondan kaçtığım için bana çocuk dedi."

"Ah, ne aptalca bir yorum." Megan başını sallar ve Lucy'nin yüzünde hayal kırıklığı belirirken koltuğa geri yaslanır.

"Evet," diye mırıldanıyorum, fincanıma bakarak. "Onun ayaklarına kapanmayacağım. Bir daha. Onun görünüşünü bir kenara bırakıp aklımı başımda tutmam lazım. Burada kimin sözünün geçtiğini anlaması lazım." Sırıtiyorum. "Ayrıca, onunla gitmeyi reddettiğimde, eve yalnız yürümemem için şoförünü peşimden gönderdiğini düşünüyorum."

"Şoförüyle mi gittin?" diye sorar Lucy.

"Evet, Mason onu aramış olmalı. Mason'ın arabasından daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm."

"Sen bir aptalsın," diye iç geçirir

Megan. "Ne? Neden?"

Telefonum yine masanın üzerinde dans etmeye başlar. Joey. Telefonu almaya giderim.

"Cevap verme." Megan aceleyle elime vurur, telefon yere düşer ve kahvesi masaya dökülür.

Birisi üzerine basmadan önce eğilip telefonu yerden alıyorum. Suçlayıcı bakışlarım onun bakışlarıyla buluşuyor. Ekran milyonlarca parçaya ayrılmış. "Bunu neden yaptın, seni aptal!"

"Üzgünüm!" Koltuğunda küçülür. "Yenisini alırım, ama Mason seni aktif olarak arıyor, eve kadar takip ediyor, güvende olduğundan emin oluyor, bu durumda Joey ile konuşmak isteyemezsin," diye işaret eder ve Lucy koltuğunda bayılmak üzere olur.

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol edecektim." Telefonuma bakıyorum. "Onu tamamen mahvetmişsin," diye iç geçiriyorum.

Lucy umut dolu gülümsemesini saklamaya çalışır. "Ben Megs'in tarafındayım. Üzgünüm.

Ben tamamen Mase'nin tarafındayım."

Ben bu iki aptalı bakıp dururken, onlar birbirlerine beşlik çıkıyorlar. Ben de kendi gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

Ben Mase takımında değilim.

Mase takımında olmak istemiyorum. Tamamen mahvoldum.

BEŞ

Mase

Nina beni terk edeli dört gün oldu ama onu kafamdan atamıyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Ne işim, ne spor salonu. O, içimde tanımadığım derin bir şeyi uyandırdı ve nedenini hiç bilmiyorum.

Söylediğim hiçbir şeyi dinlememesi beni hem sinirlendiriyor hem de tahrik ediyor.

Dün benden kaçması gibi, ben de diğer erkekler gibi kovalamayı seviyorum, ama lanet olsun, buna değer mi?

Cara'dan beri kendimi bu kadar dengesiz hissetmemiştim. O kadını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor — kadınları evime almamamın mükemmel bir örneği. Geçmişteki hatalarımdan ders almış olmam gerektiğini düşünürdünüz.

Bu yüzden Nina'nın evimde ve yatağımda olmasının bu kadar doğru gelmemesi gerektiğini biliyorum. Aptalca, ama ışığı tekrar içeri almak istemeden edemiyorum ve o, Londra'nın göz kamaştırıcı ışıklarından bile daha parlak görünüyor. Belki de çenemi kapalı tutup, fırsatım varken onunla yatmalıydım.

Yatağın kenarında diz çökmüş hali zihnime giriyor, sıcak ağzıyla penisimi boğazının derinliklerine kadar alıyor.

Uyluklarım pantolonumun içinde geriliyor ve ben...

"Lowell, seni büyük pislik!" Elliot ofisimin kapısını açarak kirli düşüncelerimi bölüyor.

Hızla sandalyemi masanın altına çekiyorum, sert ahşabın altında yarı ereksiyon halimi etkili bir şekilde gizliyorum — kelime oyunu yapma niyetim yoktu.

"Kapıyı çalabilir misin lan?" diye bağıyorum, monitörümdeki bir şeye bakıyormuş gibi yapıyorum.

Masama doğru ilerlerken birden durur. "Porno izlemiyorsun, değil mi?" Yüzünde alaycı bir gülümseme belirir. "İzliyorsun, değil mi!"

"Siktir git Elliot. Ne istiyorsun?"

"Neden asistanımı kovdun?" Elleri beline koyarken yüzü ciddileşti.

Elliot'un kişisel asistanı Emma, onunla yatmaktan başka bir şey yapmaya isteksizliğinden bıktığını karar verdi. Cuma sabahı ofisini tamamen dağınık buldum ve ofisin geri kalanının görebileceği şekilde cam duvara kırmızı sprey boyayla "fahişe" yazılmıştı. Elliot haftada üç günden fazla işe gelseydi, bunu bilirdi. Onun önceki beş asistanını da, ya ona deli gibi saldırdıkları ya da kendilerine ait olmayan eşyalara zarar verdikleri için kovdum.

"Adı neydi?" diye soruyorum, son iki saattir baktığım aynı tabloya bakarken.

"Ne önemi var ki? Cevaplamam gereken bir sürü e-posta var ve bilgisayarım beni giriş yapmama izin vermiyor." Kaşlarını çatı. "Başka birini mi işe aldın?"

"Hayır, kendin yap," diyorum sıkılmış bir şekilde.

Hiçbir şey söylemiyor. İkimiz de personel ararken nereden başlayacağını bilmediğini biliyoruz.

Telefonu kaldırırken uzun bir nefes veriyorum. İnsan kaynaklarından Sal'ı arıyorum. "Montgomery için bir kişisel asistan lazım."

O tsk tsk diye ses çıkarır, sonra klavyesine dokunduğunu duyarım. "Ne yapabileceğime bakacağım Bay Lowell, ama şu anda ajansda Bay Montgomery'nin geçmişine sahip birini bulmakta zorlanıyoruz."

"Maaşı yılda beş bin artırın, erkek olsun istiyorum." Gözlerim Elliot'a kayıyor. "Kadın olacaksa, elli yaşın üzerinde olmalı." Telefonu kapatıyorum.

Elliot ayağa kalkar ve bana sırtarak bakar. "Ben cougar'lardan korkmadığımı biliyorsun."

"Bir sonraki asistanınla yatarsan, seni kovarım."

"Ne oldu sana, seni sefil herif? Sen zaten fazlasıyla yatmışsın, en başta da resepsiyonistinle."

Buzlu cam pencerelerin arkasında gizlenmiş resepsiyon masasını işaret eder.

"Resepsiyonistimizin adı Alice, Elliot," diye mırıldanıyorum. Alice bunun nasıl işlediğini biliyor. Çalışanlarımla *çıkmam* ve onları asla evime götürmem. Daha fazlası için bir söz vermiyorum ve onlara sikimi sokmadan önce bunu iyice anlamalarını sağlıyorum.

Elliot ise son asistanını hafta sonu için ailesinin yanına götürdü ve sonra neden kendini farklı gördüğünü merak ediyor.

O kız sonunda deliye döndü. Hiç sorun çıkarmadı bile. Neyse ki, delilerle uğraşmak için insanlara para ödeyebiliyoruz.

"Her neyse. Bilgisayarımı tamir etmesi için IT'den birine ihtiyacım var." Ofis kanepesine uzanıyor, ayakları kol dayama yerinden sarkıyor.

"Bu yeni bir bilgisayar, aptal. Bu yüzden giriş yapamıyorsun. Şifre ve kurulum detayları üst çekmecende." Kendi çekmecemi açıp anahtarı çıkarıp ona fırlatıyorum.

"Eski bilgisayarım nerede? Ve benim anahtarım neden sende?" Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı ama koltuktan kalkmadı.

Bu konuşmadan bıkmış bir şekilde burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Bu yeni bir masa, Elliot. Asistanın Emma, stilettolarıyla seninkini mahvetti. Bilgisayarın da benzer bir kaderi paylaştı."

O oturur ve gülümser. "Onun ateşli bir küçük yaramaz olduğunu biliyordum." Güler.

"Baban temizlikçilerle aynı anda geldi." Hiç komik bulmadığım için ona kaşlarımı çattım.

"Kahretsin, babam da bunu söylüyordu. Lanet olsun! Üzgünüm, Mase. Cuma günü çıkıyorsun, değil mi? Geçen hafta sonu bizi tamamen yüzüstü bıraktın." Masamın önüne gelir, ekrana bakarak etrafa göz gezdirir.

"Porno izlemiyorum, Elliot." Ona inanamayan bir bakış attım. "Ve dışarı çıkmış olurdum, ama senin son kurbanın olan babanla uğraştıktan sonra, bir de babamla uğraşmak zorunda kaldım," diye hatırlattım ona, öfkem bu anı ile daha da artıyordu. "Tam olarak havamda değildim."

"Ama yine de geldin." Başını eğip bana anlamlı bir şekilde bakar. "Babanla uğraştıktan sonra bile." Hâlâ sanki tüm bunlar ona komik geliyormuş gibi sırtıtmaktadır. Sonra daha da derine iner. "Neden öyle yaptın Mase? Belli bir Pixie ile bir ilgisi yok muydu?"

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki, dişim kırılmadığına şaşıyorum. "Artık altı yaşımda değiliz, Elliot. Büyü artık!"

"Ama o çok seksi biriydi, değil mi? Hem de dansçı. Onu seveceğini biliyordum. Onu kendime saklamadığım için iyi ki."

Öfke içimi kaplar ve yumruğumu masaya vururum. "Onun hakkında konuşma lan," diye homurdanırım.

O sırtıyor. Pislik. "Sakin ol, Lowell. Seni kızdırıyorum. Vin istediğin şeyi aldı mı?"

Sakinleşmek ve düşüncelerimi toparlamak için saçlarımı okşuyorum. "Ne zaman sakinleşmiyor ki?"

"Onu görmeye gittin, değil mi?" diye soruyor.

"Sence ne?" diye mırıldanıyorum.

"Bence o senin Pixie'nin, dostum, ben öyle düşünüyorum."

Kıkırdar. "Seni bir kız yüzünden bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyorum."

"Mason, saat 11'deki randevun geliyor," diyor Alice interkomdan.

"Siktir git, Montgomery." Ayağa kalkıp, ceketimin düğmelerini ilikleyerek onu kovarım, kesintiye minnettarım.

"İçki. Cuma gecesi," diyor ve ofisimden çıkarken beni işaret ediyor.

Nina

"Neden açılmıyorsun!" diye bağıyorum, elim Erin'in ofis kapısının sert ahşap kapısına vuruyor. Bütün gün anahtarı aradım, sonunda spor salonunun personel odasında buldum, ama şimdi son yirmi dakikadır içeri girmeye çalışıyorum. Açılmıyor!

"Tamam, deli, kendine zarar vermeden çekil yolumdan." Logan, muhtemelen kapıyı yumruklamamdan bıkmış, arkamdan geliyor.

Beni yerden kaldırıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yolumdan çekiyor. "Bu anahtarın doğru olduğundan emin misin?" Anahtarı

kilitten çıkarıp inceliyor.

"Evet, eminim. Bu yerdeki başka hiçbir şeyin anahtarı olamaz." Ona bakıyorum, emin değilim. "Olur mu?"

"Emin değilim, Nina. Bu anahtar yeni görünüyor, ama kilit çok eski." Omuz silkiyor, kapıyı tekrar deniyor, sonra eğilip anahtar deliğinden bakıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak somurtuyorum. "Bütün öğleden sonra aradım! Vazgeçiyorum. Haftaya kadar bulamazsam, o kaslarını iyi bir şekilde kullanıp kapıyı kırmanı isteyeceğim." Onun sert pazılarını sıkıyorum.

"Şu anda biraz vaktim var, bakalım bulabilecek miyim. Zaten personel odası da acilen temizlenmeye ihtiyaç duyuyor," diyor.

"Teşekkürler Logan, hayatımı kurtardın." Parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra dönüp çantamı almak için stüdyoya giriyorum.

"Hey! Aşağıda seni soran bir adam var. Adının Mason olduğunu söyledi, buraya çıkamayacağını söylediğimde çok sinirlendi," diye kapıdan seslendi.

"Mason mu? Aşağıda mı?" Panik hissi içimi kaplar. "Tabii ki. Adamın omuzlarında büyük bir yük var. İstersen

"Ondan kurtulmak mı?" diyor, göğsünü şişirerek.

Tanrım, hayır, işte bu yüzden evet demeliyim.

Dün gece hiç uyuyamadım, Mason Lowell'ın takım elbisesi içindeki hali aklımdan çıkmadı. Hmmm, nefis. Sonra takım elbisesini çıkardı. Evet, daha da nefis. Şimdiye kadar bu kadar fantastik bir hayal gücüm olduğunu bilmiyordum.

"Hayır. Sorun değil, teşekkürler Logan. Cuma görüşürüz. Henry yarın geliyor, değil mi?"

"Evet, anahtarı bulursam kasaya bırakırım," diye bağıırıyor, ben stüdyoda aceleyle toparlanırken.

Aynanın önünde durup, yarı yarıya düzgün görüdüğümden emin olmak için bakıyorum — ki umurumda değil — ve yüzüm anında buruşuyor. Yani, harika değil ama kötü de değil. Saçlarım beni büyük hayal kırıklığına uğratiyor, kafamın üstünde yüksek bir yığın halinde duruyor, her yerinden tutamlar çıkıyor. Yüzüme düşen saçlarla dans edemiyorum ve çok fazla saçım var.

Saç bandımı çıkarıp omuzlarımla üzerine serpiştirerek düzeltmeye çalışıyorum ve bunun yeterli olacağına karar veriyorum. Sonra çantamı alıp merdivenlerden aşağı iniyorum.

Kafamda, merdivenlerden aşağı inip, onu aramak için bir dakika ayırıp, onu önce bulacaktım. Sonuçta stüdyo benim bölgem. Ne yazık ki, bu lüksü yaşayamıyorum ve onun tarafından tamamen hazırlıksız yakalanıyorum, ki bu çok saçma çünkü onun burada olduğunu biliyordum.

Merdivenlerin altında durmuş beni bekliyor. Çenesi gergin, dudakları sıkı. Kaşları çatılmış. Bu adamın her zaman kızgın olmasını istiyorum. Yani, gülümsemesini gördüm. Nefes kesici.

Ama kızgın Mase ateş gibi. Kendimi benzine bulayıp ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum.

Gülümsememi durdurmak için üst dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum, duvarlarım yavaşça yıkılıyor.

Bu adama nasıl direnebilirim ki?

"Bay Lowell, bu zevki bana ne borçluyum?" Artık dayanamıyorum, yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Benim ruh halimden şaşırılmış görünüyor. "Uh, sadece eve bırakmamı ister misin diye sormak istedim," diye kekeliyor.

"Oh, evet, lütfen," diyorum tatlı bir sesle.

Bana tamamen ve tamamen şaşkın bir şekilde bakıyor. "Öyle mi? Eve bırakmamı mı istiyorsun? Benimle mi?" Kaşlarını çatıyor, işaret parmağını sağlam göğüs kaslarının arasına sıkıştırıyor.

Sanırım onu alt ettim.

"Vinny burada mı?" diye soruyorum.

"Evet, arkada," diye itiraf ediyor.

"Arkada." Başımı sallarım, burayı incelemek için bu kadar zahmete girmesine şaşırmam. Ve neden arkada? Kaçmamı mı bekliyordu?

Son adımı atıyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarak dik duruyorum. "Bugün Vinny ile gideceğim. Sakıncası yoksa?"

Çenesi gerilir. Tartışmaz, ama cevabımı beğenmediğini anlayabiliyorum. "Seni dışarıya kadar geçireyim," diye homurdanır ve dar koridorda yürürken önümden geçmeme izin verir, hemen arkamdan gelir.

Kapıya neredeyse varmışım ki, ellerinin belime dolandığını hissediyorum, sıcak parmakları taytımın ve kısa bluzumun arasında açıkta kalan tenime dokunuyor. Beni döndürüyor, kapıya yaslıyor, dizini uyluklarımın üst kısmına sertçe bastırıyor. Bana bakarken, alnını nazikçe alnıma dayıyor ve klitorisim zonkluyor.

Elleri belimden kalçalarımın kadar kayıyor, beni yerinde tutuyor ve tek düşünebildiğim, bana yaslanmasının ne kadar iyi hissettirdiği.

"Böyle devam et, Nina. Hiçbir şeyim yok." Kalçalarını sallıyor, ereksiyonu karnımı dürtüyor. "Hiçbir şey, yapacak daha iyi bir şey yok," diye dişlerini sıkarak, dudaklarını kulağımdan boynuma doğru kaydırıyor. Pürüzsüz cilde yumuşak bir öpücük konduruyor, burnu o noktada gezdiriyor ve sonra benden uzaklaşıyor.

Ben telaşla, göğsüm inip kalkarak, onun dokunuşunu çaresizce arzularken, o kapıyı açıp arkasına bakmadan beni bırakır. Kafamı duvara yaslayarak, içimi kaplayan heyecanı yatıştırmaya çalışırım.

Derin bir nefes alıp duvardan uzaklaşıyorum ve Vinny'nin dışarıda beklediğini görüyorum, Audi park edilmiş ve beni bekliyor.

Onun bizi gördüğü düşüncesiyle utanç duyarak, ama bunun mümkün olamayacağını bilerek, ona yarım bir gülümseme atıyorum. "Merhaba, Vinny."

"Nina, seni bu kadar çabuk tekrar görmek ne güzel," diyor, ben onun yanından geçip arabaya binerken.

Onun sürücü koltuğuna oturmasını bekledikten sonra, "Üzgünüm, beni şehirde gezdirmekten çok daha önemli işlerin olmalı," diyorum.

"Benim için önemli olan şeyleri yapmıyorum, Bay Lowell için önemli olan şeyleri yapıyorum." Göz kırpar.

"Sen onun şoförü müsün?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

Sanki söylediklerim onu eğlendiriyormuş gibi yüzünde tuhaf bir ifade var. "Evet. Ben onun şoförüym," diye onaylıyor.

"Ne zamandır onun için çalışıyorsunuz?" Fırsat varken ondan olabildiğince fazla bilgi almaya karar veriyorum.

"On altı yıldır," diyor gururla, yine aynadan bana bakarak. Ona sormak istediğim çok şey var.

Doğru olanları seçmem gerekiyor.

"On altı yıl mı? Çok uzun bir süre." Sürüşünü incelerim. Vinny'yi elli yaşından fazla göstermezdi, yani işe başladığında genç olmalıydı.

"Onun babası beni işe aldığımda otuz sekiz yaşındaydım ve ordudan yeni çıkmıştım," diyor ve benim şüphelerimi doğruluyor.

"Her zaman onun..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Kadın arkadaşlarını mı?"

Mase'i kesinlikle arkadaşım olarak nitelendiremem.

"Hayır, seni sürmem istenen tek *kadın arkadaşım* sensin." diyor gülümseyerek.

Hmm, ilginç. Mason beni fahişe olarak nitelendirdiği için kendini kötü hissedip beni şoförüne mi yediriyor?

Yoksa gerçekten ilgileniyor mu?

"Normalde onları kendisi mi götürüyor?" diye soruyorum ve tanrım, sesim çok acınası geliyor.

"Belki de ona kendin sormalısın?" diyor. İpucunu anlıyorum ve yolculuğun geri kalanında başka soru sormuyorum.

Vinny, binama vardığımızda koltuğunda dönerek bana bir kart uzattı. "Eğer bir araca ihtiyacın olursa, bu benim numaram. Yalnız seyahat ederken beni ararsan Bay Lowell çok minnettar olur."

Gözlerimi devirip kartı diğer ıvır zıvırlarımın arasına koyuyorum. Kendi kişisel taksim yok ki! Kim o kadar parası var ki, istediği zaman şoför gönderebiliyor? "Beni bıraktığın için tekrar teşekkürler," diyorum, arabadan inip ona el sallayarak veda ediyorum.

Oxford Caddesi'nin ortasında, Megan'ın kırmasından beri kullanamadığım telefonumun parlak yeni ekranına hayranlıkla bakarken, onu ne kadar özlediğime şaşıyorum. Kilit ekranında mesajlarımı kaydırırken gözlerimi kapatıp, içimden arkadaşlarıma küfrediyorum.

Mesajların çoğu Lucy ve Megan'dan. Telefonumu almaya gittiğimi biliyorlardı ve bana bir sürü müstehcen mesaj göndermişler. En sonuncusunda "Vibratörünü yine duşta unutmuşsun" yazıyor.

ve tamirci bunu görmemiş olamaz.

Listeyi aşağı kaydırıyorum.

"Ben aradı, frengi olmuş! Sen de kontrol ettirsen iyi olur tatlım." Kendimi tutamayıp kahkahayı patlatıyorum. O kaltaklar. Onları öldüreceğim!

Ekranı kaydırduğımda, altı cevapsız aramam olduğunu görüyorum, hepsi Joey'den. Onun iyi olup olmadığını gerçekten kontrol etmeliyim. Onu geri aramaya karar veriyorum ve ikinci çalınişta cevap veriyor.

"Nina! Merhaba, seni arıyordum. İyi misin?" diye soruyor, sesi gerçekten endişeli.

Onun ses tonu ve endişesi beni şaşırttı, adımlarım sendeledi. "Merhaba Joey, iyiyim. Telefonumun ekranı kırıldı, tamirciye götürdüm."

"Ah, evet. Mantıklı. Kahve içmek için buluşmak ister misin? Bugün senin stüdyonun hemen yukarısında çalışıyorum."

"Aslında eve gidiyorum, Joey. Üzgünüm," yalan söylüyorum ve hemen pişman oluyorum. Geri adım atmaya başlıyorum. "Belki yarın?" Tanrım, konuşmayı kes, Nina. Konuşmayı bitirmeye çalışırken elimi başıma koyuyorum. Onunla bugün görüşsem de olur. Bitirip kurtulayım.

"Evet! Yarın olur. Stüdyoda buluşuruz. Saat kaçta?"

"Olur. Kafede buluşuruz. The Elm olur mu? Saat 12'de diyelim mi?"

Oradan sonra geri dönmem için yeterince yakın ve hızlıca çıkmam gerekirse diye tanıdığım bir yere gitmeyi tercih ederim.

"Tamam Nina, görüşmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen de, Joey. Yarın görüşürüz!" Telefonu kapatıyorum, onu aradığıma pişman olarak. Belli ki o iyi.

Hayır diyemediğim için telefonumu yere fırlatmak istiyorum. Ama kendimi tutuyorum ve parlak yeni ekranımda yansıyan görüntümü öfkeyle izliyorum.

Son dersimi bitirdiğimde saat geç olmuştu. Henry bir saat önce ayrılmış ve spor salonunu kilitlemişti. Bu akşam 14 yaşından küçük öğrencilerimden biriyle

Bu, faturalarımı ödemek için harika bir ek gelir kaynağı, ama daha da önemlisi, onların dansa olan tutkularını görmemi sağlıyor.

Stüdyo ışıkları odayı aydınlatırken, dışarıdaki geniş dünya karanlığa bürünüyor. Burası, günün en sevdiğim zamanı ve kendimi tamamen rahatlamama izin verdiğim tek zaman.

Hoparlöre doğru ilerleyip telefonumu takıyorum ve istediğim şarkıyı buluyorum. Birkaç saniye sonra hoparlörlerden Alessia Cara'nın sesi yükseliyor ve olduğu gibi güzel olmanın önemini anlatan şarkısını söylüyor. Gözlerimi kapatıp müziğin ruhumu ele geçirmesine izin veriyorum, vücudumun bildiği tek terapi yöntemine kendimi kaptırarak stüdyoda dans ediyorum.

Saat dokuz olduğunda nihayet stüdyonun ışıklarını kapatıyorum. Karanlıktan korkan bir korkak gibi merdivenlerden aşağı koşarak spor salonunu geçip ana kapıya doğru gidiyorum. Kapıyı açarken, gölgelerde beni soymak için bekleyen kimse olup olmadığına bakmak için etrafa göz gezdiriyorum. Londra'nın son zamanlardaki suç oranları göz önüne alındığında, bu dramatik tavrım gayet haklı.

Kaldırımda bekleyen Audi'yi gördüğümde midem düğümlenir, az önce hissettiğim korku göğsümde yayılan bir sıcaklıkla yerini bırakır.

Vinny sürücü koltuğundan iner ve bana yolcu kapısını açmak için yana doğru eğilir.

Gülümserim ve kapıyı kilitlemek için dönerim.

"Umarım çok uzun süre beklemedin?" diye soruyorum, yanından geçip koltuğa oturuyorum.

"Hiç de uzun sürmez," diyor, kapıyı kapatıp arabanın etrafından dolaşıyor. Vinny'nin yalan söylediğini biliyorum. Ne zaman geleceğimi ya da gideceğimi bilmiyor; belirli bir saatim yok.

Buna bir son vermem gerekecek.

"Sen çok iyisin Vinny. Ona defolup gitmesini söylemelisin."

Dudaklarım seğiriyor. "Onu kızdırmak eğlenceli, biliyorsun."

"Hiç bilmiyorsunuz, Bayan Anderson," diyor gülerek, ağzının köşesi benimki gibi yukarı kalkıyor.

Koltuğa yaslanıp gevşiyorum, sonunda kendimi durdurmaya izin verince vücudum gevşiyor. Çok uzun bir gün oldu ve beni aldıkları için gerçekten çok mutluyum.

"Bu akşam Mason gelmeyecek mi?" diye soruyorum.

Vinny kaşlarını çatıyor, dudakları ince bir çizgi haline geliyor. "Hayır. Maalesef ofiste işi çıkmış ve gelememiş."

Kaşlarımı çatarak, gösterge panelindeki saati kontrol ettim. "Saat dokuz oldu. Her zaman bu kadar geç saatlere kadar çalışır mı?"

"Gerektiğinde," diye mırıldanır, daha fazlasını söylemez. Belli ki bana söylemek istemiyor ve bu sorun değil.

"Burada olduğun için teşekkür ederim Vinny. Zavallı ayaklarım bu gece daha fazla dayanabilir miydi, emin değilim."

Yüz hatları biraz yumuşar, omuzları gevşer. "Benim için zevk, Nina, ama gitmeye hazır olduğunda beni ararsan çok sevinirim. Mason, sen istesen de istemesen de beni gönderir," der.

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. Her şey yolunda, ama neden? Neden beni arabayla götürmekte bu kadar ısrarcı? "Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Bugün ne kadar bekledin?"

"Sadece birkaç saat," diye gülüyor.

"Biraz saat mi! Vinny, bu çok saçma! Neden içeri girip ne kadar süreceğini kontrol etmedin?"

"Bu yüzden..."

Çalan telefonu onu keser. Öne uzanarak, arabanın dokunmatik ekranına dokunur ve ilk çalınıştaki cevap verir.

"Bir şey var mı?" Mason sertçe sorar, sesi tüm

Vinny'ye göz kırparak durumu kontrol altına aldığımı belirtirim. "Merhaba Bay Lowell, bu akşam nasılsın?" diye şakacı bir şekilde soruyorum. Vinny pencereden dışarı bakarken başını sallıyor, ama ben gülmeme engel olmaya çalışırken onun gülümsediğini görebiliyorum.

"İyi, onu aldın. Sen işini bitirince ben de hazırım," diye cevaplar ve telefonu kapatır.

Şok içinde arkama yaslanıyorum. Bu pislik ciddi mi?

"Oldukça zor bir gün geçirdi, kişisel algılama," diye açıklamaya çalışır Vinny.

Kemerimi çözüp koltuğumda öne eğildim. Ekranı dokunarak son arama listesini açtım ve Mason'ın

adını tıklıyorum.

İkinci çalınıştta cevap veriyor.

"Ne?" diye homurdanıyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak başımı sallıyorum. "Lütfen demedin," diyorum Vinny'ye bakarak. Gözleri fal taşı gibi açılmış, dümdüz önüne bakıyor.

Biraz geri çekiliyorum.

"Anlamadım?" Mason karşılık veriyor.

Kahretsin. Sonuna kadar gitmeliyim. Artık geri adım atamam. "Vinny'den seni almaya gelmesini isterken 'lütfen' demedin. Biraz nezaket zarar vermez, biliyorsun, ve birinin beni eve götürmesi senin için bu kadar zahmetliyse, yapma." Sesimi sabit tutuyorum, düşüncemi net bir şekilde ifade ettiğimden emin olmak için. Mason'dan benim için zahmete girmesini hiç istemedim.

Koltuğuma yaslanıyorum ve araba lanet olası bir sessizliğe bürünüyor, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi kimse tek kelime etmiyor.

Onun sinirlenmesini ya da telefonu kapatmasını bekliyorum.

Vinny elini kaldırarak görüşmeyi sonlandırır.

"Görüşürüz Vinny, teşekkürler," diye cevaplar.

Şaşkınlıkla başımı Vinny'ye çeviririm, yüzü benimkini yansıtmaktadır.

"Mason?" diye mırıldanırım, sesimde hafif bir alaycılık vardır.

"Evet, Nina," diye iç geçirir, ilk kez bana hitap eder.

Yanağımda gamze oluşur. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler. Bu saatte yalnız yürümek istemedim. Umarım gecen daha iyi geçer," derim yumuşak bir sesle.

Aramayı sonlandırıp koltuğa yaslanarak son birkaç dakikayı kafamda işlerim.

Belki de sessiz kalmalıydım, ama nezaket bedava ve onun nezaketi yok.

"Kemerini tak, Nina," diyor Vinny, sesi sessiz.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı sessizlik içinde geçer.

ALT

Nina

Kapı zilimin tiz sesi, saçımı yıkarken duşta donakalmama neden oluyor. Genelde ürkek bir insan değilimdir, ama apartmanım her zaman duşta canlanıyor gibi gelir bana. Saçımdaki şampuanı iki kat daha hızlı yıkamaya başlıyorum, zil ilk seferkinden daha şiddetli bir şekilde tekrar çalıyor. Saç kremi kullanmaya zahmet etmeden, yerden havlumu kapıp vücuduma sarıyorum ve banyodan çıkıp ayaklarımın izinden su birikintileri bırakarak koşuyorum.

Kapıyı bir santim kadar açıp kim olduğunu görmek için.

Elinde uzun dikdörtgen bir kutu olan bir teslimatçı duruyor. Kutu, küçük aralıktan aceleyle içeri girerken kapı alnıma çarpıyor.

Ah!

"Burayı imzalayabilir misiniz?" diye homurdanıyor.

Havluyu, kutuyu ve kalemi tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Kapıyı kapatana kadar, muhtemelen meme ucumu görmüştür. Sabırsız herif ekstra bahşişi hak etmiyordu, duştan yeni çıktığımı görebiliyordu.

Havluyu sıkıca çekerek kanepeye koşar ve kutuyla birlikte otururum. Mat siyah renkte, altın varakla süslenmiş derin kıvrımları var. Kapağı açtığımda, ipek astarın içinde tek bir beyaz gül bulurum. Gülümsemeden edemem. Kimsenin görmemesini umduğunuz, aptalca, dişleri gösteren bir gülümseme.

Tek bir gül.

Sadeliğiyle çok güzel ve kimin gönderdiğini *çok iyi* biliyorum. Kutudan notu çıkarıp ona bakıyorum.

Mason'dan geldiğine eminim. Ama mührü açarken içimde bir rahatsızlık hissediyorum.

Yine de kartı çıkardığımda içimi heyecan kaplıyor.

*Benim nezaketim mi
istiyorsun? Ben senin
tadını istiyorum.
Dilimde, sikimde, her yerde. Lütfen.*

Heyecan, beni hazırlıksız yakalayan bir heyecan dalgası ile şoka dönüşüyor. Oturup onun sözlerine bakıyorum, anlamını yitirene kadar tekrar tekrar okuyorum.

Güzel hediyeyle birlikte tatlı bir şey bekliyordum. Bunu beklemiyordum. Yanımdaki yastığı kavrayarak kendimi serinletmeye başladım, Mason ve *onun* zevkiyle ilgili düşüncelerim -ki onu çoktan çalmıştım- vücudumu ısıtıyordu.

O kadar tahrik oldum ki, bu çok saçma.

Sözlerinin bana ne yapacağını biliyordu ve ben buna üzülüyordum. Şimdiye kadar her karşılaşmamızda beni avucunun içinde oynadı.

Notunu odama götürdüm. Gül ise çoktan unutulmuştu.

Yatağıma uzanıp, sözlerindeki vaatlerin ve parmaklarımin nazik dokunuşunun bedenimin çaresizce arzuladığı rahatlamayı bulmasına izin veriyorum.

Mase

ELLIOT

Buraya gel

Elliot'un ne istediğini merak ederek telefonuma kaşlarımı çatıyorum. Bugün cuma ve onun izin günü.

Nerede?

Ofisimde

Ne? Bugün iş yerinde mi? Sandalyeyi masadan geri çekip kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm. Resepsiyon alanı boştu ve Alice beni görür görmez ayağa kalktı, sırtı dik duruyordu.

"Montgomery bugün iş yerinde mi?" diye soruyorum.

O da başını sallar. "Evet, saat 10 civarında geldi. Bir şey ister misin Mason?"

"Evet, bana Bay Lowell diyebilirsin," derim, Elliot'un ofisine doğru yürürken. Ofisi, benimkinin tam karşısında, katın diğer ucunda. Kapıyı çalmam.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyorum, odaya girerken. Ofisinin banyosunda durmuş, kravatını düzeltiyor. "Aslında, cevap verme." Bilmek istemiyorum.

Masasına doğru yürüdüm ve evraklarını karıştırmaya başladım. Çalıştığını görünce şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma, pislik. Bu hafta beş gün çalıştım." Kendinden emin bir şekilde ofise geri dönüyor.

"Şaşırmaktan çok endişeliyim." Elimi alnına koyuyorum. "İyi misin?"

"Siktir git, Lowell," diye bağırarak elimi itti. "Babam sürekli kafama takılıyor. Daha fazla çalışmaya başlamazsam, emekliliğinden geri dönecek," diye homurdandı ve sarı saçlarını gözlerinden çekerek.

"Hey, şaka yapıyorum," diyorum içtenlikle. "Burada olman güzel, dostum." Masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Az önce Charles'la konuştum. Buraya geliyor."

"Güzel, ben de Sullivan'ı aradım," diyor.

Bunu söylerken Alice interkomdan seslenir. "Charlie ve Lance buradalar, Elliot, Bay Lowell."

Elliot, kırılgan bir şekilde arkasına yaslanır, sonra öne eğilip hoparlörden Alice'e konuşur. "Bunu bize söylemene gerek yok. Onlar onaylı listede olmalı. Ve adım Bay Montgomery, teşekkürler," der.

Ve haklı olarak, Elliot'tan da bunu duyması gerekiyordu. Buralarda profesyonellik sınırı her geçen gün daha da inceliyor. İyi bir

iyi bir değişiklik yapmamız gerekiyor. Elliot'un ofiste daha fazla vakit geçirmesi bunun başlangıcı olabilir.

Charlie ve Lance içeri girip Elliot'la sohbet etmeye başlarken, ben öğle yemeğimizi sipariş ediyorum. Hepimiz birlikte ofiste bulunmayalı aylar oldu. En iyi arkadaşımız Charles Aldridge avukat ve birkaç dakika uzaklıktaki bir ofiste alışıyor. Onu üniversiteden beri tanıyoruz. Altı yıl önce kendi şirketini kurdu ve şimdi ülke çapında dört şubesi var. Geçen yıl beş milyon pound ciro yaptı, işlerinin iyi gittiğini söylemek yanlış olmaz.

Lance Sullivan alt katta çalışıyor ve muhasebe departmanımızı yönetiyor. O bizden iki yaş küçük ama bunu hiç belli etmiyor. Bize uyum sağlamasının yanı sıra, şirketi finansal olarak istikrarlı tutuyor — milyonlarca poundluk bir şirketi. Bazen pislik olabiliyor ama o bir vahşi ve onun yerine başka kimseyi istemezdim.

"Bu gece dışarı çıkıyoruz, değil mi?" Sullivan, telefon görüşmem bittiğinde sorar.

Ayağa kalkıp kanepeye doğru yürüdüm ve kanepenin arkasına yaslandım. "Evet, varım. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kızların bol olduğu bir yere." Elliot gülümser, koltuğa uzanır ve dizlerini açar.

Charlie irkilir, Elliot'un karnına bir yastıkla vurur ve Elliot öne doğru fırlar.

"Ben olsam miktar yerine kaliteye bakmaya başlardım dostum," diyor Charlie.

Elliot omuz silkiyor. "Kırkklı yaşlarım bunun için var. En iyi ağımdayım ve iyi bir şekilde eğlenmeye hazırım."

"Sen tam bir pisliksin, Montgomery." Charlie gülüyor.

"Dava et beni!" diye cevaplıyor Elliot.

"Lütfen, onu dava et," diye araya girer Lance. "Hapishanede hiç şansı olmaz," diye güler.

"Çok komik, Sullivan. Böyle devam et, ofisinde tek başına yemek yiyebilirsin."

"Sakin ol, Elliot. O sadece şaka yapıyordu..."

Vinny odaya girdiğinde gözlerim birden açılır. Bugün randevum yoktu sanırım. Bir şey mi kaçırdım? Kaırmış olsam da şaşırmam. Bu hafta kafam çok meşguldü.

"Her şey yolunda mı, Vin?" diye soruyorum. "Bir şey var," diyor.

Çocuklara bakarım. "Sorun yok. Ne oldu?"

Çenesi kilitlenir, yüzünde rahatsızlık izleri belirir. "Nina Anderson. Bana haber vermemi istemiştin... Şu anda Joey Wilson ile The Elm kafede."

Lanet olası Joey Wilson. Dinlemeyeceğini bilmeliydim; o küçük pislik ölüm arzusunda.

"Kahve içiyor, Mason," diye beni sakinleştirir Vinny. "Bence buna gerek yok..."

Charlie öne doğru eğilir ve ben ayağa kalkarken Vinny'nin sözünü keser. "Aptalca bir şey yapmadan önce bir düşün, Lowell."

"Vinny, Nina Joey'le güvende mi?" diye soruyorum, ona bakmadan, cevabı zaten biliyorum.

"Halka açık bir kafede oturuyordu, evet, o orada olmasaydı müdahale ederdim."

"Peki ya onunla birlikte giderse?" diye karşılık verdim.

"O sandığından daha akıllı Mason, kıza biraz güven," diyor Vinny.

Nina akıllıdır. Benim endişem o değil. Benim endişem o. "Hayır. Gidelim." Risk almak istemediğim ve kimsenin ne düşündüğünü umursamadığım için arkadaşlarımı ofiste bırakıyorum.

Nina

The Elm'e doğru yürürken ayaklarım ağırlaşıyor, Joey ile buluşmayı kabul ettiğim için kendime kızıyorum. Bir kahve içip oradan hemen çıkmayı planlıyorum. Ona açıkça söylemeliyim ki ilgilenmediğimi. Gece dışarı çıkıp bana çiçek göndererek bir şansım olduğunu düşünmemeli.

Kafeye dönmeden önce Lucy'yi arıyorum.

"Selam bebeğim, öğle yemeğinde misin?" Lucy'nin neşeli sesi telefondan geliyor ve beni anında gülümsetiyor.

"Selam! Evet. Joey ile The Elm'de buluşmak üzereyim," diye inliyorum.

"Ne? Neden?" Telefonun diğerk ucunda tısladı. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin, Nina."

"Kendimi kötü hissettim ve ona hiç açıkça söylemedim. Onun iyiliğı için buna bir son vermem gerekiyor. Zavallı adamın burnu kırıldı!"

O, pes ederek homurdanır. "Haklısın, ama erkekler, onlara iyi davrandığımız için onlarla yatmak istediğimizi varsaymamayı öğrenmeliler. Sen ona umut vermedin. Bir kez bile."

"Katılıyorum." Mason'ı ve ona hiç iyi davranmadığımı, ama yine de beni takip ettiğini düşününce gülmeye başlıyorum.

"Komik olan ne?" diye soruyor.

"Size anlatacak çok şeyim var kızlar! Bu gece dışarı çıkabilir miyiz?" "Evet! Nereye?" diye heyecanla sorar. "Hemen Megs'i arayacağım!" "Dur, ben bunun için aramadım!" diye aceleyle çıkarım.

"Biliyorum, kırık kol falan varmış gibi yirmi dakika sonra aramamı istiyorsun. Anladım, kızım!"

Aptala gülüyorum. "Sadece sana mesaj atarsam! Sonra ararım. Seni seviyorum, Luce." Telefonu kapatıyorum.

Kafeye girdiğimde Joey çoktan oturmuş, ben de ona doğru ilerliyorum.

Ayağa kalkıp yanağıma öpücük kondurur. "Nina!

Gelmişsin." "Tabii ki, nasılsın?"

"İyiyim." Gözleri saatine düşer, sonra tekrar yüzüme döner.

"İyi, üzgünüm. Dersim vardı," diye açıklıyorum.

Joey'i sadece bir kez spor salonunda ve sonra da gece kulüplerinin karanlığında görmüştüm, bu yüzden hızla baştan aşağı bir göz gezdirip ruh halini anlamaya çalışıyorum.

Saçları yanlardan düzgünce kesilmiş, üst kısımları ise daha uzun. Koyu yeşil gözlerinin önüne düşen siyah saçlarını geriye doğru itip yüzünden çekiyor. Her iki gözünün altında hala hafif morluklar olduğunu görebiliyorum, ama bunun dışında iyileşmiş gibi görünüyor. Vücudu zayıf, spor yaptığını söyleyemem, ama doğal olarak vücudunun her yerinde belirgin kasları var. Bu kadar uğraşmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar onunla çıkmış olurum.

"Otur," diyor bana. "İçeceklerimizi alayım. Ne istersin?" Siparişimi veriyorum ve o da tezgaha gidiyor.

Oturup telefonumu karıştırırken, Luce'a mesaj atıp beni kurtarmasını isteyebilir miyim diye düşünüyorum. Bu düşünce beni duraksatıyor ve Joey'e bakıyorum. O yanlış bir şey yapmadı; sadece benim kafamın içindekileri anlamıyor. Belki de bu benim suçumdur.

O tekrar oturduğunda, kendimi hazırlayıp ona söyleyeceğim doğru kelimeleri arıyorum.

"Geçen hafta için özür dilemek istedim ve seni affettiğimi bilmen gerekir," diyor.

Ne?

Beni affetti *mi*?!

Boğazımda kabaran öfkeyi yutuyorum. "Pardon, tam olarak neyi affettin?"

Şaşırmış görünüyor, kaşları alçalmış. "Bana vuran o pislikle gittiğin için."

Koltuğuma yaslanıp, rahatsızlığımı gizlemeye çalışıyorum. "Joey, bir şeyi anlamam gerekiyor ve bunu bu kadar açıkça söylediğim için üzgünüm, ama seninle arkadaşlıktan başka bir şey istemiyorum. Ve kiminle vakit geçirdiğim seni hiç ilgilendirmez. Senin affını kesinlikle istemiyorum."

"Tabii, tabii. Öyle demek istemedim. Sadece düşündüm ki... bilirsin. Onu tanı mıydun, o yüzden..."

"Dediğim gibi, bu gerçekten seni ilgilendirmez. Kulüpte olanlar ve işlerin bu şekilde sonuçlanması için üzgünüm." Bir süre durdum. "Ama ilk vuran sendin, Joey. Az kalsın beni de vuruyordun."

Elini yüzüne götürdü. "Biliyorum. Üzgünüm, ne oldu bana bilmiyorum."

Omuzlarım çöküyor, ona karşı dürüst davrandığım için şimdi daha iyi hissediyorum. "Sorun değil. Artık bitti. Unutalım gitsin." Garip hissederek ve konuyu kapatmak isteyerek yarım bir gülümseme atıyorum.

"Evet, tabii, tekrar özür dilerim." Ellerini birleştirip ağzına dayadı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Dizim masanın altında sallanıyor, sabrım tükeniyor. "Ne var?"

"Senden büyük bir ricam var, ama istemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Dürüst olmak gerekirse, işleri mahvettiğimi hissediyorum ve muhtemelen bunu istememem gerekir, ama sen bu iş için mükemmel birisin."

Tepkimi görmek için bana bakıyor, ama ben yüzümü ifadesiz tutuyorum. "Dersimde dans sanatını inceleyen bir ünite var. Bunu görüntülerle yakalamamız gerekiyor. Bana yardım edebilir misin?"

Onun söylediklerini hiç beklemediğim için istemeden kaşlarım yükselir. Hayır demeliyim. Ama bu dans ve benim bildiğim şey bu. Beni meraklandırdı ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

"Ne okuyorsun?" diye soruyorum.

Joey'nin yüzü düşüyor ve ben koltuğumda geriliyorum. Kahretsin! Bana daha önce söylediğini varsayıyorum ve bu beni daha da kötü hissettiriyor.

"Fotoğrafçılık. Çalıştığım galeri de baskıları sergileyecek, bu da senin ve şirketin için harika bir reklam olacak."

Kulağa hoş geliyor. Derslerim çoğunlukla dolu ama daha fazla öğrenci alabilirim. Ve daha fazlasını istiyorum. Her şeyden çok işimi büyütme istiyorum.

Çantamdan bir kalem çıkarıp peçeteye e-posta adresimi yazmaya başlıyorum. "Bana biraz daha ayrıntı gönderebilir misin? Kulağa gerçekten..."

"Beni kızdırmaya çalışıyormuşsun gibi," Mason'ın sesi arkamdan homurdanan bir sesle geliyor.

Kalemim yere düşer, koltuğumda dönerek arkamda durduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

Bu adam beni dengesiz hissettiriyor.

Onun ortaya çıkmasıyla içimde öfke ve coşku karışımı bir duygu uyandırıyor ve bu biraz sinir bozucu, ama çoğunlukla ilgi çekici.

Bugünkü takım elbise siyah çizgili ve bir an için, kravat iğnesine kadar her bir parçasını çıkarmak bana ne kadar zevk vereceğini hayal ediyorum. Gözlerim onun güzel yüzüne kayıyor. Çenesi sıkı sıkıya kapalı, dudakları ince bir çizgi halinde. "Çık dışarı," diye bağırıyor ve bu sözler bana yönelik olsa da, gözleri Joey'e sabitlenmiş durumda.

Bakışlar öldürebilseydi, Joey şu anda morga giden bir tabutun içinde olurdu. Onun lehine olan şey, Mason'a boyun eğmemesi. Dik oturuyor.

Boğazımda bir kahkaha patlar ve Mason'ın cesaretine hayran kalarak doğru kelimeleri bulmaya çalışırım. Yani, bu noktada oldukça büyük olmalılar. "Sence kim..."

"Onunla böyle konuşma! Ona ne yapacağını söyleyemezsin," Joey'nin sesi yükselir, öfkeyle titrer.

"Nina. Çık dışarı. Hemen," Mason başımın üstünden homurdanır.

Onun sözlerine bir kez daha tepki gösteriyorum. "Hayır! İkiniz de durun. Bu iş gülünç bir hal almaya başladı." Bir dakika sonra kahrolası kahve dükkanında kavga edecekler.

Ayağa kalkıp çantamı alıyorum. "Bak Joey, işte e-posta adresim, bana gönder..."

Mason elimden peçeteyi kapar, onu top haline getirir ve bileğimi sıkıca tutar. Beni kahve dükkanından çekip kapıdan dışarı çıkarır.

"Mason!" diye bağırırım. "Bırak beni!" Onunla mücadele ederim, ama tutuşu çok güçlüdür.

"Beni dinleyeceksin," diye bağıırır.

"Hayır, dinlemeyeceğim. Mase, kolumu bırak," diye uyarıyorum.

Audi'nin arka kapısını açar, sonra yanımda durduğum yere bakar. Gözleri yüzümü tararken alnı kırışır. "Lütfen," der, gözlerini kısa bir süre kapatıp nefes alır ve sonra beni bırakır. "Arabaya bin."

Kolumu çekip, ona dönerek karşı karşıya durdum. "Arabaya biniyorum çünkü bir açıklama hak ediyorum, seninle bir saniye daha geçirmek istediğim için değil. Sana bu fırsatı verdiğim için minnettar olmalısın."

Eğilip arabaya biniyorum, kapı çarpıyor ve ben sürücü koltuğundaki Vinny'ye bakmak için dönüyorum. Kafamı çevirince Mason'ın caddenin karşısına doğru, kafeye doğru yürüdüğünü görüyorum.

Kahretsin! Kapıyı açmak için uzanıyorum ama kilit tıklıyor.

"Vinny, hayır! Onu içeride görmedin. O çok vahşi," diye bağıırıyorum, adrenalın yüzünden elim kapı kolunda titriyor.

"Mason sadece seni korumak ve tehlikeden uzak tutmak için böyle davranıyor. Ona güvenmelisin," diye cevaplar Vinny düz bir sesle.

Ona gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. Delirmiş. "Vinny, lütfen." Onu ikna etmeye çalışıyorum. "Sen git, ben burada bekleyeceğim. Ama lütfen bir şeyler yap. İçlerinden biri zarar görecekt."

O kıpırdamıyor, bana cevap vermiyor, arabada olduğumu bile fark etmiyor. Mase'nin gittiği yöne bakarak oturuyorum, onun geri dönmesini bekliyorum.

Sadece birkaç dakika sonra kafeden çıkar, yüzü taş gibi, kasları gergin, bana doğru büyük adımlarla yürür, tam bir tanrı gibi görünür. O kapıyı açıp yanıma sıkışarak otururken, ben koltukta kayarım.

Tek kelime etmiyor, bacaklarını açarken dizleri benimkine değiyor, deri koltuğa daha da gömülüyor. Dilini dişlerinin önünden geçiriyor ve önüne bakarak oturuyor.

"Bu da neydi lan!" Vinny trafiğe çıkarken bağıryorum. "Yapma."

Mason parmağını havaya kaldırıyor ve Vinny'ye doğru başını sallıyor. Vinny'ye doğru başını sallar.

"Vinny umursamıyor! Senin ne kadar deli olduğunu çok iyi biliyor!" diye bağırırım, öfkem beni ele geçirir.

Kendini sakinleştirmeye çalışırken burun delikleri genişliyor. Durumu iyileştirdiğimi sanmıyorum, ama onun saçmalıklarını kabul etmeye de niyetim yok. Elini ağzında ileri geri gezdiriyor, sessizliği ise benim sinirimi daha da artırıyor.

"Onunla sadece özür dilemek ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için buluştum. Neden bu kadar abartıyorsun ve neden bu kadar önemsiyorsun?" diye soruyorum.

Bana sert bir bakış atıyor. "Özür dilemek için mi gittin? Ne için?"

"Cuma gecesi olan her şey için. Arkadaşın Elliot barda onu rezil etti, sonra sen onu boğazladın ve..."

"O neredeyse sana vuruyordu! Sen..." Ellerini yumruk yapıp duraksıyor, başını sallıyor. "Onu tanı mıyorsun, Nina. Daha dikkatli olmalısın."

"Ben de seni tanı mıyorum Mason! Ama sen benim her emrine itaat etmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Haklısın. Beni tanı mıyorsun," diye alaycı bir şekilde dedi. "Az önce benim dediğimi doğruladın."

"Bu ne demek oluyor?" Ona gözlerimi kısarak baktım.

"Seni benimle eve gitmeye ikna etmek çok da zor olmadı, değil mi?"

Az önce bunu mu söyledi?

Ön koltukta Vinny'nin tısladığını duydum, belli ki patronundan çok daha akıllıydı. "Vinny, beni stüdyoya geri götür lütfen."

Mason başını aramıza çevirir. "Şimdi ne var?"

Pencereden dışarı bakıyorum, sözleriyle beni kolayca incitebilecekken onunla konuşmak ya da ona bakmak istemiyorum. Geçen Cuma kulüpte o bana geldi, ben ona değil. Bu hafta stüdyoya geldi, bugün de kafeye geldi. Oturup yaptıklarımı yargılaması çok sinir bozucu.

Dur.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Gözlerini arabanın önüne çevirir, çok hızlıdır ama ben bunu kaçırmam. Vinny'ye bakarım ama onun gözleri yola odaklanmıştı.

"Beni takip mi ettin?" diye bağırırım.

"Vinny o bölgedeydi ve seni gördü, sonra bana haber verdi," diyor Mason, sanki bu garip bir şey değilmiş gibi.

"Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?" Kaşlarımı çatıyorum.

Mason iç çeker, elini saçlarının arasından geçirir. "Çünkü ben istedim," diye mırıldanır, başını koltuğa yaslar.

"İnanılmaz! Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunun farkında mısın?" "Sözlerine dikkat et," diye azarlıyor beni.

"Siktir git..."

Cümlemi bitiremeden, emniyet kemerimi çözüyor ve beni koltuğun karşısına çekip üzerine oturttu. Bir eli kalçama uzanırken, diğeri boynuma kayıyor.

"Yaptığım her şeyi, senin güvende olduğunu bilmek için yapıyorum. Seni korumak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyorum Nina ve bunun için özür dilemeyeceğim," diye fısıldadı, Vinny'nin duyamayacağı kadar sessizce. Gözleri, sanki karar veremiyormuş gibi yüzümün her santimetresini taradı.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum." Yüz hatları yumuşar, başparmağıyla yanağımı okşar. "Lütfen, bana karşı gelme. Bu ben değilim." Kararlı bir bakışla başını sallar. "Sen beni deli ediyorsun." Parmaklarının kalçalarımnda kasılmasını hissetmek beni titretir. "Sana bunu kanıtlamam için bana bir şans ver." Alt dudağını yalar, ağzı o kadar yakındır ki neredeyse tadını alabilirim. "Bir gece daha. Ondan sonra hala benden nefret ediyorsan, seni rahat bırakırım."

Onun kucağına oturuyorum. "Randevu gibi mi?" "Ne dersen de."

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırırım. "Senden nefret etmiyorum, Mason."

Kendinden emin bir şekilde sırtıyor ve bana bakışını, altımda hissettiğim duyguyu sevmeme rağmen, bunu onun için daha zor hale getirmem gerektiğini biliyorum.

"Lütfen de," diye kulağına yumuşakça fısıldıyorum.

"Bebeğim," diye boğuk bir sesle konuşur ve midem alt üst olur. "Eğer benden terbiyeli davranmamı istersen ne olacağını biliyorsun."

Üzerine otururum, sanki bunu yapmaya tüm hakka sahipmişim gibi, küstahça kalçalarımı onun penisi üzerinde yuvarlarım. Sanki o *benimmiş* gibi. "Söyle. Lütfen."

Çenesini bana doğru kaldırıyor, koyu renkli gözlerini dudaklarıma indiriyor. "Lütfen."

Eğilerek, dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Bunu düşüneneğim, Patron." Gülümsedim, kucağından kalkıp koltuğuma geri döndüm.

O, pantolonunu düzeltirken bana başını sallar. "Siktir," diye mırıldanır.

Pencereden dışarı bakınca stüdyoya yaklaştığımızı fark ettim ve o anda gerçeği anladım. Yanımdaki seks manyağının beni yozlaştırmasına izin verdiğim için utanç içinde Vinny'ye baktım. Yanaklarım kızardı.

Mason'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek ona bakıyorum. "Vinny, bize bir dakika izin ver lütfen," diyor.

Vinny arabadan iner ve stüdyonun girişinde durur.

Mason'a kızgın olmam gerekirdi. Beni takip ettirerek mahremiyetimi tamamen ihlal etti ve sonra kafede kendini ve beni rezil etti. Ama öfkeden daha büyük, daha güçlü bir şey galip geliyor.

Koltuğumda bükülmüş otururken, alt dudağımı ısııyorum ve yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Büyük eli enseme kavırıyor ve beni bekleyen ağzına doğru çekiyor — ve ben ona izin veriyorum.

Dudaklarımız birbirine değdiğinde alnı kırışıyor, sanki öpücük nefes aldığı hava kadar gerekiymişçesine derin bir nefes veriyor. Dili ağzımın içinde dolaşıyor, benim dilimi arıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Vücudum gevşiyor, ona eriyip gidiyorum, elim saçlarını okşuyor.

Saatlerce süren bir öpücük, ikimiz de birbirimizden ayrılamıyoruz ve parmaklarım onun uyluğuna doğru kayıp

ona uzanana kadar, sonunda dudaklarımı bırakır.

Bir inilti çıkar.

Alnını alnıma dayadı, dudakları öpüşmemizden ıslak ve şişmişti, gözlerinde o kadar çok arzu vardı ki, koltuğumda donakaldım.

Kendini tutamayan o, beni bırakmadan önce bana bir kez daha yumuşak bir öpücük verir.

"Yarın akşam yedi buçukta seni alacağım," diyor. Karşımdaki adamdan çok etkilendiğim için konuşmadan başımı sallıyorum.

Ayakta duran aynada yansımamı incelerken, kendimi annem olmadığımı ikna etmeye çalışıyorum. Bu kadar birbirimize benzediğimiz için bu çok zor. Megan'ın elbiselerinden birini giyiyorum ve bu elbise biraz riskli. Beyaz kumaş vücudumun her kıvrımına yapışıyor.

Lucy saçımı belime kadar uzanan yumuşak dalgalar halinde şekillendirmiş. Makyajım her zamankinden daha ağır, gözlerim dumanlı, dudaklarım kan kırmızısı. Bütün bu çabayı Mase ile randevum için saklamalıydım.

Kahretsin. Mase ile randevum.

Kızlara henüz söylemedim ve biraz gerginim. Şüphesiz bu konuda çok heyecanlanacaklar ve akşamın tamamen benimle ilgili olmasını istemiyorum.

Mutfakta onlara katılıp bir kadeh şarap içiyorum.

"Of, bir saat boyunca Uber bulamıyorum. Puanım berbat. Megan, sürekli kaçırmanın sebebi sensin!" diye şikayet ediyor Lucy.

"Oh, sus. Nina, sen yap," diyor Megan.

Telefonumu kontrol ediyorum, benim puanım da aynı derecede kötü. *Kahretsin!* Taksi çağırmayı düşünüyorum, ama sonra Vinny aklıma geliyor. *Hayır. Yapamam, değil mi?* Çantama gidip bana verdiği kartı arıyorum.

Uzun süre ona bakıyorum, numarayı aramayı düşünüyorum ama kendimi kötü hissediyorum, özellikle de bu öğleden sonra olanlardan sonra. Aslında, hayır. Beni takip ettiği için bana borçlu.

Numarayı çeviriyorum ve ilk çalınıştta cevap veriyor.

"Nina, her şey yolunda mı?" diye endişeli bir şekilde soruyor ve kendimi kötü hissettiriyor.
kötü hissettiriyor.

"Merhaba! Bu saatte aradığım için özür dilerim. Beni bir yere götürebilir misin diye umuyordum. Uber bulamıyorum ve seni aramayı düşündüm, ama ben..."

"Nina, sorun yok. Neredesin?"

"Evimdeyim. Arkadaşlarımla birlikteyim." "Ben çıkıyorum," diyerek telefonu kapattı.

"Beni bırakacak biri var, kızlar." Onlara utangaç bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Güzel! Hadi, gitme vakti gelmeden bu şişeyi bitirmeye yardım edin."

Megan gülümser ve şişeyi havaya kaldırır.

Audi'nin arkasına kayarken, ayrı ayrı oturmak yerine birbirimize sıkışarak oturmayı tercih ediyoruz ve kahkahalarla gülüyoruz. Hazırlanırken iki şişe şarabı bitirdik ve şimdi vücudum adrenalinle dolup taşıyor.

"İyi akşamlar, bayanlar." Vinny gülümsüyor.

"Merhaba Vinny," Lucy şefkatle konuşur. "Senin hakkında çok şey duydum!"

"Tanrım, yaşlı bir adam için fena değilsin," diye haykırır

Megan. Onun kaburgalarına dirsek atarım, üçümüz birlikte kıkırdayarak güleriz. "Bu gece nereye gidiyoruz?"

"The Pearl'e lütfen," diyorum, koltuğumda öne doğru eğilerek.

"Öğleden sonra Mason'ı ofisten aldın mı?" diye soruyorum.

"Evet. Aslında az önce onu bıraktım."

"Eve mi? Yine geç saatlere kadar çalışıyor. Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır, eve bırakmadım ve her şey yolunda. Bu akşam arkadaşlarıyla dışarıda."

"Oh, nereye gitti? Onu nereye bıraktın?" diye sorar Lucy, başını öne doğru uzatarak.

"Üzgünüm kızlar, baş ağrısına değmez," diye gülüyor.

"Sorun değil Vinny. Zaten bu gece kızlar gecesi," diyorum, koltuğa yaslanarak.

"Kızlar gecesi falan siktir et! Ünlü Bay Lowell ile tanışmak istiyorum," diye sızlanıyor Megan.

Lizzo radyoda çalmaya başlar ve kızlar şarkıya eşlik etmeye başlar, Mason'ı şükürler olsun ki unuturlar.

"Vinny, sesi biraz açar mısın lütfen?" Luce şarkı söyler.

On beş dakika sonra, kaldırıma yanaşıyoruz. Pencereden dışarı bakıyorum ve The Pearl'de olmadığımızı fark ediyorum.

"Neredeyiz?" diye soruyorum.

"Melders. İyi geceler kızlar." Vinny, önüne bakarak sırtıyor.

"Evet! Teşekkürler Vinny!" Megan sevinçle bağırır ve arabadan inmeden önce Vinny'nin kısa saçlarını karıştırır.

"Vinny!" Lucy heyecanla arabadan kayarak Megan'ın yanına kaldırıma doğru koşarken şakayla karışık bir şekilde azarlıyorum.

Vinny'nin gözleri dikiz aynasından benimkilere takılır. "Beni görmedin, tamam mı?" Göz kırpar.

YEDİ

Nina

Sırada ilerlerken, ısınmak için birbirimize sokuluruz. Melders Bar bu gece tıklım tıklımdır. Sıra binanın yan tarafına kadar uzanırken, insanlar sokağa taşar. Neyse ki sıra hızlı ilerliyor ve neredeyse girişe geldik.

"Umarım hatırladığım kadar yakışıklıdır, Nina. Bu gece dışarı çok soğuk," diye şikayet ediyor Lucy.

"Umm, bu gece buraya gelmek istememiştım. Hepsi sizin suçunuz, kızlar. The Pearl'e gitmekten memnundum."

Büyük bir grup erkek kulüpten çıkar ve kapı görevlisi bizi ve önümüzdeki çifti içeri almaya izin verdiğinde içim rahatlar. Eşiği geçtiğimiz anda kulübün sıcaklığı beni sarar ve vücudumu anında sakınleştirir.

"Önce içkiler," diyor Lucy. "Ve Mase'i gözden kaçırmayın! Önce onu bulmamız lazım."

En iyi iki arkadaşımın koluna girip gözlerimi deviriyorum. "Boş ver onu. Onun yerine biraz eğlenelim!"

Melders Bar'a daha önce hiç gitmemiştik, 50 sterlinlik giriş ücretini düşünmek için bile beklemek zorunda kalmak bizi hep caydırmıştı. Burası şehirdeki en popüler parti mekanlarından biri, ama sonuçta sadece bir kulüp ve ben de bu hafta boyunca makarna yiyerek geçineceğim.

"Demek tüm şık kızlar buraya geliyor," diyor Megan sırtarak, bizim öyle olmadığımızı çok iyi bilerek.

Bar iki katlı ve biz en üst kattan girdik. Bar, odanın etrafında U şeklinde uzanıyor ve lüks kadife koltuklar ve masalar tüm alana dağılmış durumda.

Merkezde büyük bir açıklık var ve biz de korkuluklara doğru yürüyerek aşağıda dans eden kalabalığa bakıyoruz.

"Burası inanılmaz. Bir şeyler içip dans pistine çıkalım," diyor Lucy müziğin sesini bastırarak.

Gözlerim istem dışı olarak tüm üst katı tarayarak Mason'ı aramaya başlar, ama burası o kadar geniş bir alan ki, bu kadar insanın arasında onu bulabileceğimi sanmıyorum. Barda bir yer buluruz ve otururuz, dokuz shot ve yanına votka-kızılçık kokteyli sipariş ederiz.

"Şerefe, kızlar," Megan gülümsüyor.

Birbiri ardına shotlarımızı içiyoruz, üçüncü shotta hepimiz zorlanmaya başlıyoruz. Tiesto'nun "Wasted" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlıyor ve kızlar shot bardaklarını masaya vurarak çığlık atıyorlar. Ellerini tutup onları dans pistine çıkan merdivenlerin tepesine çekiyorum.

İlk adımı atmak üzereyken gözlerim Charlie'ye takılır. O, açıklığın karşı tarafında durmaktadır — az önce barda durduğumuz yere yakın bir yerde. Ön kolları korkuluğa dayanmış, parmak uçlarında bardağı rahatça sallamaktadır.

Vay canına. Hepsi ne kadar seksi olduğunu unutmuşum.

Mason ve Elliot kenarda durmuş, daha önce görmediğim bir adamla konuşuyorlar. Hızla parmağımı dudaklarıma götürüp Charlie'ye gözlerimle yalvarıyorum.

O başını sallar, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Lütfen," derim.

Kızların gittiği yöne doğru başını eğerek, sessizce bana gitmemi işaret ediyor. Merdivenlerden aşağı koşarak dans pistine çıkıyorum ve onun beni ne kadar sürede bulacağını merak ediyorum.

Mase

Bu gece Melders'a gittik, ama bu bizim niyetimiz değildi. Elliot, Cece'den bir telefon aldı ve Vinny bizi buraya getirdi. Cece, Elliot'un birkaç yıl önce tanıştığı bir manken ve şimdi Londra'ya geldiğinde her zaman bulunduğu bir arkadaşı.

Melders'da mahremiyetin olmaması, burayı bu kadar sevmememin bir nedeni. Burada beni tanıyan çok fazla insan var. Haftalık işimi bitirdiğimde,

buradan uzaklaşmak istiyorum, insanların sadece cüzdanının büyüklüğü için seninle konuşmak istediği böyle bir yere gelmek istemiyorum.

"Lowell," Charlie başını sallayarak beni çağırır. Korkuluğa doğru yürür ve onun yanına geçerim. Gülümser, sonra dans pistine bakar.

Ne olduğunu sormak için eğildiğimde, dans pistine bir bakış attığım anda onu gördüm.

Zar zor seçebildiğim insan kalabalığının içinde, o bir ışık gibi parlıyor. *Herkese bu kadar çekici mi geliyor, yoksa sadece bana mı?* Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Onu izlemek nefes kesici. Dansçı olduğunu biliyorum, ama bu farklı. Şarkıya o kadar dalmış ki, vücudu müzikle o kadar uyumlu ki, sanki onunla bir bütün olmuş gibi görünüyor.

Lance ve Elliot, dikkatimizi çeken şeyi görmek için yanımıza geliyorlar.

Elliot bana dirsek atıyor. "Hey, o Pixie değil mi?" "Nerede? Hangisi?" diye soruyor Sullivan.

"Esmer, dar beyaz elbise giyen. Lanet olsun Mase, lütfen bana senin de peşinde olduğunu söyle!" Elliot, gözlerini ondan ayırmadan diyor.

"Parana göz dikmiş başka bir para düşkünü kaltak mı?" Lance kaşlarını kaldırarak sorar ve bir yudum bira içerek güler.

"Kapa çeneni," derim ciddi bir ifadeyle. O benim en iyi arkadaşım olmasaydı, onun saçmalıklarını tolere etmezdim.

Charlie, kızlara bakarak duruyor, tek kelime etmiyor, çoktan koruma moduna geçmiş. Zavallı herif sapmış. "Sikimi çeksem iyi olacak," diyorum ve dans pistine doğru yürüyorum.

"İyi şanslar dostum. Hey, o senin sikini tutmazsa, eminim Lancey tutacaktır," diyor Elliot, Lance'in omzuna yumruk atacak kadar kuvvetle vurarak.

Dans pistinin kenarında duruyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Narin elleri vücudunda kayıyor, uyluklarından kalçalarına, oradan da mükemmel yuvarlak göğüslerine doğru ilerliyor. Erkekler ve kadınlar onu izlemek için duruyorlar, sadece ben değilim. Hepimizi büyülemiş durumda.

O, içkisini dudaklarına götürürken bir anlık fırsatı değerlendirir ve bu hareket, içgüdüsel olarak vücudumu öne doğru hareket ettirir. Arkasına kayar, elim

karnını okşayarak kaburgalarına doğru uzanır ve onu bana doğru çekerim. Yüzüm anında kalın saçlarıyla kaplı boynuna gider. Diğer elim dudaklarına götürdüğü içkiyi tutarken derin bir nefes alırım.

O hiç irkilmiyor. Onu izlediğimi biliyordu ve benim görmemi istiyordu.

"Ayıkken sana söz verdim," diye kulağına fısıldıyorum, kulak memesini dişlerimin arasına alıyorum.

O titriyor, vücudu benimkine yaslanarak derin bir nefes alıyor. İçkisini almama izin veriyor, başını göğsüme yaslayarak omzunun üzerinden bana bakıyor. Burunlarımız birbirine değiyor, ağızlarımız sadece birkaç santim uzaklıkta. "Bu gece ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum, Nina."

"Neyi tolere edemeyeceksin, Mase?" diye mırıldanır, dudaklarını daha da yaklaştırır. "Bunu," derim, ellerimi beline doğru kaydırarak. Dizlerimi bükerek kışını sikime sürtüyorum.

"O zaman yapma." Vücudunu müziğe göre hareket ettirmeye başlar, kalçalarını her salladığında kontrolüm daha da kaybolur.

Onun içkisini bize bakarak duran rastgele bir kıza veriyorum ve o da sorgusuz sualsiz alıyor. *Lanet olası tuhaf kız*. Nina bunu fark ediyor ve benden uzaklaşmak istiyor ama ben onu yakalamadan önce onu geri çekiyorum; o da başını omzuma yaslayıp gülüyor. Eminim çocuklar buna bayılıyordur. "Kızlarla buradayım, ama uslu durursan, daha sonra beni eve götürmene izin veririm," diye söz verir.

"Seni hemen şimdi eve götürsem nasıl olur?" Eğilip çenesinin altını emiyorum, kollarımı beline sıkıca doluyorum. "Sonra." Bana bakıyor. "Ayıldığımda söz veriyorum," der, kollarımı çekip kucaklamamdan kurtulur. Hâlâ bizi izleyen kızın elini tutar ve kalabalık dans pistinden uzaklaşırlar.

Beni yalnız ve şiddetli bir ereksiyonla bırakarak.

Nina

Kabinin kapısını çarparak kapatıp kızlara dönerek, "Bu gece kesinlikle sevişeceğim. Bu normal mi, yoksa beni sürtük yapar mı? Adamı neredeyse hiç tanımıyorum." diyorum. Elbisemin üzerine ellerimi geçirerek utançla başımı eğiyorum.

"Dalga mı geçiyorsun? Yapmazsan aptal olursun." Lucy oturup işerken gülüyor.

"Nina, bu adamla yatmalısın. İkinizi izlerken bile tahrik oldum," diyor Megan, Luce'ye tuvalet kağıdını uzatırken.

"Kızlar, o çok yoğun. Onunla yatıp sonra öylece çekip gidebileceğimi sanmıyorum. Geçen hafta nasıl olduğumu gördünüz, onun yakın zamanda yerleşecek bir tip olduğunu söyleyemem."

"O zaman onun beynini sikip at!" Megan, Lucy ile yer değiştirerek işeyebilmek için tezahürat eder.

"Shag? Megs, kimse öyle demez ki." Gülerek söylüyorum.

Bir el kabin kapısını vurur. "Acele edin!" "Siktir git," hepimiz aynı anda söyleriz.

"Onu öpmeyin. Bu benim için her zaman işe yarar." Lucy omuz silkiyor. "Kişisel olmayan bir ilişki kurun."

"Ugh, yapma. Sanırım sadece öpücüğüyle bile boşalabilirim. Öpüşmek kesinlikle şart."

"Hayır," diye azarlar. "Öpüşmek yok. Bunu yapabilirsin. Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın ve bu adamdan alabileceğin tüm orgazmları alıp, sonra da o pisliği daha fazlasını isteyecek şekilde bırakacaksın. Onu öpmeyeceksin, anladın mı?"

"Deneyeceğim?" Gülümserim.

"Başarabilirsin kızım," diyor Megan, ayağa kalkıp elbisesini düzeltiyor.

Tuvaletten çıkıp doğruca bara yöneliyoruz. "Üç votka cranberry lütfen," diyorum, müzikten duyamayabilir diye üç parmağımı kaldırarak.

Barmen kaşlarını çatarak üçümüzün arasında bakışlarını gezdirir. "Bir dakika lütfen." Geri çekilir, beni bir kez daha baştan aşağı süzer ve barın ucundaki takım elbiseli adama bir şeyler fısıldar.

Birkaç saniye sonra geri döner. "Üzgünüm tatlım, size servis yapamam," der ve yüzünü buruşturur.

"Ne! Neden? Kimliğim var," diyerek çantamı karıştırıyorum.

"Sorun o değil. Bu akşam size hizmet etmememiz söylendi." zr dilercesine omuz silkiyor ve sıradaki kişiye hizmet etmek için uzaklaşıyor.

Ne oluyor be?

Kızlara dönüp baktığımda, ikisinin de benim kadar şaşırdığını görüyorum. Sarhoş bile değiliz. Kızların arkasından, Mason'ın az önce durduğu korkuluklara bakıyorum. Yüksek koltuklardan birinde oturuyor, gözleri bana sabitlenmiş durumda ve ben anlıyorum.

Ona doğru yürümeye başlıyorum, tam karşısına gelene kadar durmuyorum. Masada oturan diğer adamları görmezden geliyorum, tüm dikkatim Mason'da. Bardağını alıyorum, elinden kaparken altın rengi sıvı elime dökülüyor.

Başımı geriye eğip bir dikişte içiyorum.

Gözlerimin yaşarmasını engellemeye çalışırken o gülümser. "Bu sonuncusu," der ve beni kendine doğru çekip kucağına oturtur.

"Pixie, seni tekrar görmek çok güzel."

Dönüp sağımızda oturan Elliot'a bakıyorum. Bana selam vermek için başını sallıyor.

"Neden bana Pixie diyorsun?" Kaşlarımı atıyorum. "Kulaklarımdan mı?" Parmaklarımı bilinçli olarak kulaklarımın üstüne götürüyorum.

Elliot ve Mason birbirlerine bakıp başlarını geriye atarak gülüyorlar. Kafam karışmış bir şekilde, daha önce gördüğüm diğer adamla birlikte karşımızdaki koltukta oturan Charlie'ye bakıyorum.

"Onları takma," diyor Charlie, başını sallayarak.

"Hayır, Nina, kulakların yüzünden değil," diye fısıldadı Mase, gülmesini kontrol etmeye çalışırken dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

Lucy ve Megan masaya gelirler ve bir tepsi shot koyarlar. "Nina, bizi yeni arkadaşlarıyla tanıştıır mısın?" Lucy, Elliot'a anlamlı bir şekilde göz kırpar.

"Aslında tanışmıştık. Cuma gecesi seni eve bıraktım, ama hatırlamanı beklemiyorum," diye alay eder Mason.

"Tabii ki hatırlıyorum." Sahte bir gülümseme takınır. "Tekila?" diye sorar ve tepsiyi gruba uzatır.

"Bayanlar, bu Lance," Charlie sağındaki adamı tanıtarak duyurur. Kusursuz  parçalı takım elbisesiyle işten yeni gelmiş gibi görünüyor. Kısa kesilmiş koyu renk saçları ve mükemmel bir

yontulmuş çenesini kaplayan bakımlı sakalı. Yakasından ve manşetlerinden koyu renk mürekkep sızıyor. Sert görünüşü ona kesinlikle yakışıyor.

"Bunlar Megan ve Lucy." Kızları işaret ediyor.

"Sen de Nina olmalısın?" diye tahmin ediyor, bana bakarak. "Ben oyum." Gülümsüyorum, öne eğilip elini sıkıyorum. El sıkışması sağlam, büyük avuç içi benimkini sıkıca kavıyor. *Tamam, pislik.* Kaşlarımı çatarak elimi çekiyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum."

"Oh, gerçekten mi?" diyorum, hala onu ölçmeye çalışarak. "Mase senden daha önce bahsetmemiştii."

"Çünkü sen çoğu zaman benden kaçırıyorsun," diyor Mason, boynuma burnunu sürterek.

Biraz geriye yaslanarak ona bakıyorum ve bu gece ne kadar çekici göründüğünü takdir ediyorum. Ona tam uyan siyah bir gömlek giymiş, sağlam omuzlarını ortaya çıkarıyor. Saçları mükemmel bir dağınıklıkta, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

Bana aynı yoğunlukta bakarken gözlerinin köşeleri kıvrılıyor ve ikimizin de birbirine baktığını fark edince yüzünde en güzel gülümseme beliriyor. Kalçamı sıkıyor, bana şefkatle bakıyor ve midemi bulandırıyor.

Dönüp arkadaşlarımızın derin bir sohbete dalmış olduğunu görüyorum. Charlie hariç hepsi. O oturmuş ikimizi izliyor. Kaşları çatılmış, derin düşüncelere dalmış. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor, sıcak, samimi bir gülümseme, benim de yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Charlie nazik birine benziyor," diye Mase'ye fısıldıyorum.

"Her zaman böyle değildi," diye düşünmeden hemen cevap veriyor. "Gündüzleri acımasız bir avukat."

"Gerçekten mi? Avukat mı! Öyle bir havası yok ama." "Ne?! Onu iş başında görmelisin. O zaman böyle söylemezsin

" diye gülümser.

"Çok iyi birine benziyor." Omuz silkiyorum.

"Peki ya ben? Sence ben ne yapıyorum?" diye sorar.

"Beni şehirde takip edip, bana zevk yerine sorun çıkarmaktan başka mı?" Gözlerimi deviriyorum. "Bence... belki araba satıcısı."

Dudakları eğlenerek seğirir. "Ah, beni yakaladın. Nereden bildin?"

"Kötü saç kesimi. Ucuz takım elbise."

Elini uyluğumdan yukarı doğru kaydırarak güler, iç çamaşırımın dantelini okşayana kadar yavaşça yukarı çıkar, sonra da yavaşça baldırına geri döner. "Belki de işi bırakıp zamanımı daha çok senin zevkine odaklamalıyım."

"Bilmiyorum... Patronunla başını belaya sokmak istemem." Gülümserim.

"Nina, hadi, dans ediyoruz!" Megan elimi tutar ve beni Mase'nin kucağından çeker.

Ona dönüp, kot pantolonunu düzelttiğini görüyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Bu gece farklı görünüyor, daha rahat, daha yumuşak, daha önce gördüğümünden farklı. Eğer isteseydi, şu anda onunla birlikte giderdim.

"Tamam, seni devasa azgın. Gözlerine de derinlemesine bakma. Sana bir içki alalım," diyor Megan ve beni Luce'un hemen arkasında, aşağı kata sürüklüyor.

Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra merdivenleri tırmanıyoruz, Lucy topuklu ayakkabılarını elinde tutarak yavaş çekimde tırmanıyor. Kızlar bütün gece içkilerimi ısmarlıyorlar, ama bunu gizli tutmak için onları hemen içiyorum — Mase ya da Charlie'nin sık sık yukarıdan bizi izlediğini fark etsek de. Sanki yine on yedi yaşındayım, gece kulüplerine gizlice girip içki almaya çalışıyorum.

Erkeklerin oturduğu yere doğru kaygısızca gülerek ilerlerken, Lucy aniden önümüzde durur, elini uzatarak daha fazla ilerlememi engeller ve topuklu ayakkabıları göğsüme çarpar.

"Ahh, Luce, ayakkabıların," diye sızlanıyorum, o yeri ovuşturarak. "Onlar kim?" diye soruyor.

Erkeklerle bakıyorum. Hepsi aynı koltuklarda oturuyorlar, ama şimdi üç kadın da orayı süslüyor: güzel, uzun bacaklı, mükemmel bakımlı kadınlar.

Bir sarışın Mason'ın koltuğunun koluna oturmuş, diğeri Elliot'un kucağında ve üçüncüsü ise Lance'in takım elbisesinin pantolonunu okşuyor. Kızların her sözüne kulak verdikleri açık, Mase de dahil. Kolu sarışının sırtına dolanmış, koltuğun diğer tarafında kayboluyor. Elinin kızın bacağını yukarı aşağı okşadığını hayal ediyorum ve onlara yaklaşıırken adrenalin dalgası içimi kaplıyor.

Elliot beni ilk fark eden kişi olur, Mason'a geniş gözlerle bakar ve o anda gitmem gerektiğini anlarım.

Megan, "Siz çocuklar çok meşgulmüşsünüz" der demez, onun kolunu tutarım.

Muhtemelen bu kadar çok içmemeliydim ve buz kovalasını alıp Mason'ın kafasına dökme isteğiyle mücadele etmek zorunda kalıyorum, bunun yerine ayaklarımla yere sağlam basıyorum. Kendimi utandırmak istediğim son şey bu.

"Nina." Mason ayağa kalkar ve bana doğru yaklaşır, böylece tek görebildiğim o olur. "Gitmeye hazır mısın?" diye sorar, benim bakışlarım altında kıvrılırken yakasını çeker.

"Seninle değil."

Gözleri meydan okurcasına parıldarken, arkasındaki kadınlara dönüyor. Gözleri beni, Mason'ı ve kızları baştan aşağı süzdükten sonra, bakışlarında yargılayıcı bir ifade beliriyor.

"Benimle geleceksin," diyor Mason, düşmanlığı hissederek.

"Sen hayal görüyorsun." Onu geçip, Charlie'nin yanındaki koltuğa oturmayı tercih ediyorum. Etrafında olup bitenlere hiç ilgi göstermeyen tek kişi o. Mase'nin yanında oturan kadına bakıyorum. O da Mase'yi izliyor, Mase de beni izliyor. Bakışları onun bakışlarını takip ediyor, gözlerimiz buluşuyor.

O çok güzel ve bu beni daha da kızdırıyor. Ben buraya, bu insanlara ait değilim. Bana açıkça dik dik bakıyor, dudakları tiksinti dolu bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Bu pek hoş değil, değil mi?

"Ona zamanını harcamaya değmez," diyor Charlie kulağıma.

"Mase o kızla yattı mı?" diye soruyorum, cevabı bilmek istediğimden bile emin değilim.

"Bilmiyorum. Sana yalan söylemeyeceğim, Nina. Muhtemelen öyledir, ama bu gece onunla birlikte gitmezdi, bundan eminim." Bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor. "Sen de bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, kollarımı kavuşturarak.

"Aksini düşünseydin burada oturuyor olmazdın."

Charlie'nin söylediklerini düşünüyorum. Doğru, Mason'ın onunla birlikte gideceğine gerçekten inansaydım burada oturuyor olmazdım. Ama bunun tek nedeninin, Mason'ın beni o gece için sağlam bir seks partneri olarak garantilemiş olması olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Küçük bayan mükemmel'e ihtiyaç yoktu.

Mase'i arıyorum. Korkuluğa yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, telefonuna bakıyor.

Sarışının bana yaklaştığını fark etmiyorum ve Charlie'nin dirseğini kaburgalarımın sokmasıyla öfkeli sersemliğimden sıyrılıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye sorar sarışın kız.

Lucy ve Megan birdenbire ortaya çıkar ve arkama geçerler.

"Hayır, benim yok, ama sanırım senin var." Parmağımı burnumun ucuna götürüp, onun burnunun altındaki beyaz toz kalıntılarını işaret ettim. Charlie yanımda kıkırdadı.

"Siktir git, çirkin küçük sürtük!"

Kafamı sallayıp gülümserim, onun sözleri beni hiç etkilemez. Charlie'ye yaslanıp elinden içkisini alıp bir yudum içerim, karşımdaki zevkle başa çıkmak için sıvı cesarete ihtiyacım vardır, o ise devam eder.

"Tanrım, hangisiyle yatıyorsun? Kesinlikle Mase olduğunu tahmin ederdim. Onun için biraz ucuz görünüyorsun ama sanırım Sullivan'ın bütçesine uygunsun."

Onu vurmak için harekete geçmeden önce kollarım etrafıma dolanıyor, yoksa vururdum. Hiç düşünmeden, hiç hissetmeden, o kaltağı vururdum. Beni satın alabileceğini ima etmesi içimde öfke uyandırıyor. Beni kim tutuyor bilmiyorum, ama kurtulmaya çalışırken bacaklarım çırpınıyor.

"Karşı koyma!" Mason kulağıma homurdanarak, kollarımı yanlara sabitleyerek beni kulüpte sürükledi.

"Beni bırak!" diye bağıryorum, kollarını tırmalayarak.

Kulübün arkasındaki bir odaya girerken kapı onun için açık tutulur. Kapı kapandığında sırtını sert ahşaba dayar, nefesim ve müziğin boğuk sesi artık tek duyulan seslerdir. Ayaklarımı yavaşça yere indirir ama kollarımı bırakmaz.

"Nina, sakın ol," diye kulağıma fısıldadı, nefes alışsı sakindi, benimkinin tam tersiydi.

"Hayır, o küçük kokainman sürtük beni yargılayabileceğini sanıyor!"

"Sen tepki gösterdiğinde, güvenlik görevlilerini çağırıp onları dışarı çıkarmalarını söyledim," diyor bana. "Sakin ol lütfen."

"Onun söylediklerini duymadın, Mason," diye öfkeleniyorum.

"Duymama gerek yoktu. Sözlerinin seni nasıl etkilediğini gördüm," diyor yumuşak bir sesle. "Bilmelisin ki, yatmak istediğim tek kadın sensin. Uyandığımda ilk düşündüğüm ve gece yatarken son düşündüğüm şey sensin."

Onun sözleri o kadar beklenmedik ki, kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı göğsümde çarpıyor. Onun tutuşuna direnmeyi bırakıyorum, başımı omzuna yaslayıp iç çekerek onun sözlerini sindiriyorum.

Başımı boynuna yasladım, onun topraksı kokusu beni anında sakinleştirdi.

"İşte orada," diye fısıldıyor ve çeneme yumuşak bir öpücük konduruyor.

Ve bu, beni kaldırıp döndürmeden önce duyduğum tek şey. Beni ayaklarımın üzerine indirip kapıya doğru itiyor, önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Elleriyle belimdeki kumaşı toplayıp yukarı çekiyor ve alt bedenimi açgözlü bakışlarına maruz bırakıyor.

Eğilip başını karnıma dayadı ve göbek deliğimin etrafına yumuşak öpücükler kondurdu.

"Sen çok güzelsin Nina," diyor boğuk bir sesle, parmaklarını iç çamaşırımın üst kısmına geçirip yavaşça bacaklarımdan aşağı doğru çekiyor.

Gözlerimiz buluşur, o elini belimden dizimin arkasına doğru kaydırır, sol bacağımyı kaldırıp omzuna yerleştirir. Titrerim, en mahrem şekilde çıplak dururken boğazım düğümflenir.

Orada bana bakarken dudaklarını yalıyor ve sonra ne olacağını sezerek, onu durdurmak için acınası bir çabayla ellerimi başına koyuyorum. Bunu yaptığında, sınırı aştığımızı biliyorum. Bundan geri dönemeyeceğim. O zaten içime işlemiş durumda, ona olan hislerim, kendime itiraf etmeye cesaret edebileceğimden çok daha fazla.

Durur, gözleri benimkilere kayarken sıcak nefesi bana doğru üflenir, bir anlığına kendini benim gözlerimde kaybeder. "Biliyorum," der, sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi.

Eli aramıza girer, dudaklarımı genişçe açar. Düşünmem için, vücudumun ıslaklığımdaki soğuk hava akımına alışması için bana fırsat vermez. Ağzı üzerime iner ve pürüzsüz dilinin bacaklarımın arasındaki kaygan eti izleyen sıcaklığı, başını daha derine çekmeme neden olur. Klitorisimi nazıkçe ısıtır, sonra dilini düzleştirip cinsel organımın uzunluğunu yalar, en üste ulaştığında küçük sinir tomurcuğunu ağzına geri emer.

Ellerimle yüzündeki saçları geriye iterek onu izleyebiliyorum ve onu rahatsız ettiğim için göğsünden bir hırıltı geliyor. Vücudum onun yetenekli ağzından dolayı yanmaya başladığında midemde bir düğüm oluşuyor. Bir öpücük, ısırık, yalama ve ardından uzun ve derin emmeler. Başımı geriye atıyorum, çünkü onu izlemeye devam edersem çok çabuk boşalacağımı ve bu mükemmelliği sona erdireceğimi biliyorum. Bu yüzden, ilk parmağı içime girdiğinde hiç hazırlıklı değildim.

O beni doldururken, kalçalarımı onun eline doğru sürterek inliyorum. Parmağını çıkarınca, o ıslaklığımı kıvrımlarımdan klitorisime doğru yaymaya başlayana kadar kayıptan dolayı inliyorum. Bir zevk dalgası içimi kaplıyor.

"Çok yaklaştım," diye nefes veriyorum, parmaklarım onun saçlarını sıkıca kavırıyor. "Mase," diye yalvarıyorum.

Üç kalın parmak beni sertçe açar, Mason bana karşı inleyince midem sıkı bir şekilde kıvrılır.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye itiraf eder, ben onu tamamen içime almaya çalışırken vücudu titrer. Acele etmez, parmaklarıyla aradığı noktayı bulur ve sonra acımasızca o noktayı ovuşturur.

İlk titreme vücudumu sarar ve çığlıklarım onun son kontrolünü de yok eder. O, ıslak etimi dudakları arasında neredeyse şiddetle emerek elini içime sokmaya başlarken, ben saf, ölçülemez bir arzu ile onu izlerim.

"Mase," diye nefes nefese kalıyorum.

Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazm içimi kapladığında vücudum titremeye başlar. Gözlerimi sıkıca kapatırım, çünkü bu anda uzuvlarımı kontrol edemiyorum, sanki bana ait değillermiş gibi hissediyorum. Derinden doygun hissediyorum, vücudum bu adama her şeyini veriyor.

Mutluluktan uçarken, ayaklarımın dibinde diz çökmüş adama bakıyorum.

Çenesi gevşemiş, dudakları benim uyarılmamdan parıldarken soruyor: "Seni şimdi eve götürebilir miyim, Pixie?"

SEKİZ

Nina

Bana Pixie dedi. Şimdiye kadar Elliot'un şaka olarak uydurduğunu düşünmüştüm, ama Mason'ın bunu söyleme şekli, sanki hala dilinde bu kelimeyi deniyormuş gibi. Bu da bana başka bir nedeni olduğunu düşündürüyor.

Benimle dalga mı geçiyorlar?

O benim bacağımı nazikçe yere indirirken, ellerim omuzlarına düz bir şekilde basıyor. Titremeler hala vücudumu sarsıyor, uzuvlarımı kontrol etmeye çalışırken ayaklarımın üzerinde sendeliyorum. Bana içmeyi bırakmamı söylediğinde, kendimi kısıtlanmış hissettim. O söylediği için onun için bir şey yapma düşüncesi, tam tersini yapmak istememe neden oldu. Şimdi ayaklarımın üzerinde dengesizim ve onu dinleseydim diyorum.

Ayak bileğime hafifçe dokunduğu parmağıyla orgazm sonrası sersemliğimden sıyrılıyorum. Her iki ayağımı da kaldırıyorum ki iç çamaşırlarımı yerine oturtabilsin, sonra elbisenin kumaşını kalçalarımın üzerine kendim düzeltiyorum. Kapıya tembelce yaslanıp onu izliyorum, acaba gerçek mi diye merak ediyorum.

Saçları parmaklarımdan dolayı dağınık durumda, tam da istediğim gibi. Ama sikişmiş saçlarından daha iyi olan şey, yüzünde yayılan memnuniyet dolu gülümsemesi. *O gülümseme*. Kendimi çok güçlü hissettiriyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyorum.

Yine bana yaklaşıyor, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutuyor. "İlk gecemizde bunu yapmalıydım diye düşünüyorum. Seni evcilleştirmenin bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum."

Şoktan ağzım açık kalır. "Seni küstah pislik! Beni... evcilleştiremezsin!" Şakacı bir şekilde göğsüne itiyorum ve o da bileğimi eliyle yakalıyor.

"O zaman, senin amcığın benim yeni favori eğlencem olması iyi bir şey, değil mi? İyi bir takım oluşturunuz." Eğilip beni şefkatle öper.

Telefonu çalmaya başlar ve o uzaklaşarak cebinden telefonu çıkarmak için elini cebine sokar.

"Siktir," diye inler, elini saçlarından geçirip telefonu kulağına götürür. "Scar," diye mırıldanır. Sesi kederli gelir ve ses tonu midemi burkar.

Benden uzaklaşır, odanın uzak köşesindeki masaya doğru yürür ve bu bana odaya girdiğimden beri ilk kez etrafıma bakma fırsatı verir. Bir ofisteyiz. Minimal mobilyalar odayı süslüyor ve pencerelerin olmaması odayı karanlık ve biraz iç karartıcı yapıyor.

Mason masanın kenarına oturur, çenesini göğsüne indirir ve telefonda dinler. Ne yapmam gerektiğini bilemeden kapıdan uzaklaşır, kanepeye doğru yürürüm.

Koyu renkli gözleri hemen kalkıyor, bana doğru uzanarak bana gelmem için işaret ederken beni yakıcı bir bakışla süzüyor.

"Bu senin sorunun değil, Scar. İkimizin de sorunu değil," diyor ben yanına yaklaşırken. Kolunu belime doluyor, beni yanına çekiyor ve şakağıma masum bir öpücük konduruyor.

Scar kim acaba? Kadın ismi gibi geliyor. Sesi biraz mızımlanıyor, kesinlikle bir kadın.

"Tamam, sakın ol," diye sinirli bir şekilde homurdanır. "Şimdi gidiyorum, bana bir saat ver, tamam mı?" Telefonu kapatır ve vücudunu bana doğru çevirir.

Zorla gülümsüyorum. "Beni eve götürmeyeceksin, değil mi?"

Sıcak avucuyla yüzümün yanını kavrar, başparmağıyla alt dudağımlı okşar. "Bu gece değil, melek. Yarın randevumuz hala geçerli, değil mi?" diye sorar.

"Nereye gittiğini bana söyleyecek misin?" Onun sorusuna kendi sorumla cevap veriyorum.

Yüzü hoşnutsuzluğa dönüşür, çenesi sıkışır. "Hayır. Yarın randevumuz var," der bana.

Ona güvenmelisin. Vinny'nin sözleri içimde yankılanıyor.

Bu adama güvenmeli miyim? Şu anda bir kadınla buluşmaya gidiyor, bundan eminim. Ama kulüpte hissettiğim kıskançlığı hissetmiyorum.

. Gitmek zorunda kalmasının verdiği hayal kırıklığı bana yeterince şey anlatıyor ve bu sadece onun için endişelenmeme neden oluyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyorum, elimi göğsünde gezdirerek.

"Hayır, yok. Üzgünüm," diyor ve benden uzaklaşıyor.

Uzun adımlarla aramızdaki mesafe açılır ve o adımlarını atmaya devam ettikçe, benden uzaklaştığını hissedirim. Güçlü omuzları, şimdi yanlarında sıkıca yumruklanmış elleri, yumuşak ve hassas Mason'ın artık olmadığını bana gösterir.

Bay Lowell geri dönmüştü.

Karanlık odada geride kalmak istemediğim için onu yakalamak için acele ediyorum. Kapıyı aceleyle açıyor ama aniden duruyor, bu da benim tökezlememe ve yüzümle sırtına çarpmasına neden oluyor.

"Tanrım," diye inliyor.

Geriye yaslanıp Lucy'nin gözlerine bakıyorum.

Ne oluyor lan? "Luce?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Selam, bebeğim!" Gülümser.

"Orada kal," Elliot'un sesi dışarıdan geliyor.

Mason'ın arkasını dolaşıp onu ararım ve Mason'ın Lucy'yi koltuk altlarından tuttuğunu görürüm. Lucy, ayaklarının dibinde diz çökmüş Megan'ın üzerine eğilmiş durumda. Megan'ın yüzü Mason'ın kasıklarına sıkıca gömülmüş. Kaşlarımı çatarak, arkalarında duran ve telefonunu hazır tutan Elliot'a bakarım. "Bunun fotoğrafını çekmeliyim."

"Dinliyor muydun?" diye suçluyorum.

Sinsi küçük sürtükler. Hala kıpırdamayan Megan'a bakarak kendi kendime kıkırdayarak gülüyorum. Eminim bunu çok seviyordur.

Mason öfkeden deli gibi görünüyor, bu da beni daha çok güldürüyor. O kadar ciddi ki.

Elliot öne çıkar, çocuksu bir gülümsemeye Lucy'yi belinden tutup Mason'ın kollarından kurtarır. Megan'ı ayağa kaldırıyorum ve o geniş bir gülümsemeye bana göz kırparsa, ben de ona şakacı bir göz kırparım.

"Lowerwick'e gidiyorum," der Mason, soğuk ve mesafeli bir tavırla.

Elliot'un yüzü düşer, kaşları çatılır. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Vinny'ye kızları eve götürmesini söyle," der kararlı bir sesle ve çıkışa doğru yürür.

Onun arkasından bakıyorum, güvenlik görevlisi kapıyı açıyor ve o bir anda ortadan kayboluyor.

"Görünüşe göre benim için eve gitme zamanı geldi." Gruba utangaç bir gülümsemeyle bakıyorum, ikimizi dinliyor olabileceklerini düşünerek kendimi rahatsız hissediyorum.

"Üzgünüm Pixie, benimle geliyorsun!" Elliot eğlenerek sırtarak bana söyler.

Yarım saat sonra, Vinny bizi eve götürmek için gelir, ama biz eve gitmiyoruz. Elliot bizi Mason'ın evine götürüyor. Lance bu fikre karşı çıkıyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de emin değilim.

Mason ayrılırken pek iyi bir ruh hali içinde değildi ve *Scar'la* uğraştıktan sonra eve döndüğünde evin dolup taşıdığını görünce mutlu olacağını sanmıyorum.

Scar kim?

Elliot benimle ve kızlarla arabaya biniyor — aptal adam — Charlie ve Lance ise taksiye biniyor.

"Peki, Cece'ye ne oldu, Elliot?" Lucy şımarık bir aksanla alay ediyor.

"Ah canım, lütfen, o bizim gibilerle görülmez," diyor Megan en kibirli ses tonuyla.

"Tabii ki. Böyle düşünmek ne kadar aptalca. Söylesene Eli, o da benim hayal ettiğim kadar harika oral seks yapıyor mu?" Lucy gülerek soğukkanlılığını kaybeder ve son cümleyi burun kıvrarak söyler. Araba sarhoş kahkahalarımızla dolar, Elliot ise bize sırtarak bakar, arkadaşını yerden yere vurmamızı umursamadan.

Vinny'yi göremiyorum, ama onun da gülümsediğinden eminim.

Elliot ile gitmeyi kabul ettiğimde düşünme sürecim hatalıydı çünkü şimdi Mason'ın çatı katının girişinde duruyorum ve geçen hafta sonu yaşadığım tüm

geçen hafta sonu yaşadığım tüm duygular içimde uyanıyor.

Megan ve Lucy arkamdan geliyorlar, yüzlerinde hayranlık ifadeleriyle geniş alanı inceliyorlar.

"Vay canına, Nina!" Megan fısıldıyor. "Hiç söylememiştin..."

"Hadi kızlar. Bir şeyler içelim." Charlie kolunu omzuma atıyor ve gözlerinde acıma ile bana gülümsüyor.

Bizi eğlence odasına götürüyor. Orada bir minibar, bilardo masası, kanepe ve tüm duvarı kaplayan bir ekran var.

"Ne içersiniz kızlar?" Lance, barın üzerine altı bardak koyarken soruyor.

Kapının önünde kollarımı kendime dolayarak duruyorum. Mason olmadan burada olmak doğru gelmiyor. Eve geldiğinde hepimizi burada bulduğunda nasıl hissedecek acaba?

Beni burada bulduğunda.

"Bir şey istemiyorum, teşekkürler," diyorum. Şu anda en son ihtiyacım olan şey alkol.

"İyi," diyor Elliot, sadece ben ve Charlie'nin duyabileceği şekilde fısıldayarak. Dönüp bakıyorum, koridorda arkamızda duruyor. "Eve geldiğinde sana ihtiyacı olacak, Pix." Yanımızdan geçip barda kızların yanına gidiyor ve beni göğsümde artan bir baskı hissiyle baş başa bırakıyor.

Beni buraya bu yüzden mi getirdi? Mason'ı rahatlatmak için mi? Onu uzaklaştıran şeyden dikkatini dağıtmak için mi?

Charlie omzumu sıkıyor. "O haklı. Muhtemelen şimdiye kadar aklına gelen en akıllıca fikir bu."

"Kızacak mı?" "Sana değil."

"Scar'a mı?"

Benim soruma kaşlarını çatarak cevap verdi. "Hayır.

Scar'a asla." "O zaman kime?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

Cevap vermek istemiyor gibi görünüyor, odaya girip duvardan bir bilardo sopası alıyor. "Oynamak ister misin?"

Dudaklarımı büzerek masanın etrafında dolaştım. "Kaybetmeyi sever misin?"

Saat 1'i geçmişti ki sonunda pes ettik. Mason hala eve gelmemişti ve onun beni burada istemediği düşüncesi beni her saniye daha da

endişelendiriyor.

Lucy ve Megan koridorda zıplayarak "odalarına" giderler, Elliot da onların rehberi olmaktan büyük keyif alır.

Neyse ki, penthouse'un birden fazla yatak odası sayesinde hepimizin kalabileceği yer var. Çok büyük. Bir kişinin ihtiyaç duyacağından çok daha fazla alan, orası kesin.

Kızlar, yatak odalarının bitişik kapılarını açıp kapatmaya başlarlar ve sonra sevinçle yatağa atlarlar. Elliot'a bakarken gülümserim ve onun kızların etrafında olmasını sevdiğini hissederim. Kızlar çok güzeller, eğlenceliler ve onun şakalarına on katıyla karşılık veriyorlar.

"Nina tatlım, onun beynini tamamen salla," Lucy yatakta otururken başını yana eğip beni işaret ederek seslenir. "Ve ben tamamen demek istiyorum. Beyninin geri kalan kısmının bizim ve evlilik teklifinin önüne geçmesini istemeyiz."

"Burası benim odam olacak," diyor Megan.

Arkadaşlarım dediğim aptallara başımı sallıyorum. "*Onu öpme, Nina*" ne oldu?

"Pixie," Elliot, merdivenlerin üstündeki odaya geri dönerken beni çağırır.

Ana yatak odası.

"Uzun sürmez. Bu odayı biliyorsundur." Kaşlarını kaldırır, geriye doğru yürür ve koridorun ilerisindeki yatak odasına girer.

Mason'ın yatak odasının eşiğinde dururken, ısıtılmalı zeminin sıcaklığı ayaklarıma yansıyor. İçeri girmek istiyorum, ama ayaklarımdan ilerlemesini zorlamam gerekiyor. Kafam kalbimin hızına yetişemiyor.

İçeri giriyorum ve arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Her şey hatırladığım gibi, ki bu beni şaşırtıyor çünkü geçen sefer buraya geldiğimde çok fazla alkol almıştım. Büyük odada, taze beyaz çarşaflarla örtülü süper kral yatak hakim bir şekilde duruyor. Mason'ın uykuya dalarken beni izlediği düşünceleri aklımdan geçiyor ve hızla yatağın önünden geçiyorum, sanki onun özel alanına izinsiz girmişim gibi hiss ediyorum.

Aşağı inip kanepede uyumayı düşünüyorum, ama böylesine devasa bir alanda yalnız kalma düşüncesi beni

bunun yerine banyoya giriyorum. Hızlıca soyunup duş kabinine giriyorum, su fışkiyesi bana sertçe çarpıyor.

Standın üzerinde onun vücut şampuanını görürüm, kapağını açar ve kokusunu içime çekerim.

Hmm. İşte bu.

Odunsu koku şüphelerimin bir kısmını giderir. Mason bu gece beni evine götürmek istemişti, bu bir şey ifade ediyor olmalı.

Evet, seninle seks yapmak istiyor Nina, seni yanına taşınmak değil.

Kendi mantığımı görmezden gelerek, elimde bol miktarda sabun sıkıyorum, vücudumu köpürtüyorum ve kendimi Mason'a kaptırıyorum.

İsteksizce duştan çıkıyorum, odayı dolduran buhar ve yoğuşma nedeniyle hiçbir şey göremiyorum. Rafta bulduğum süper yumuşak havlulardan birine sarınıp odaya geri dönüyorum, arkamda bir sis bulutu bırakarak.

Odanın ortasında dururken etrafıma sessizlik çöküyor. Hiçbir şey duyamıyorum, kızların sesini bile. Aşağıya bakarak ne giymem gerektiğini düşünüyorum.

İç çamaşırlarımla yatabilir miyim?

Bitişik kapılardan birinin hafifçe aralık olduğunu fark ettim ve onun gardırobu olup olmadığını merak ettim. Onun eşyalarına bakmak kabalık olur mu? Parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm, çekinerek kapıyı açtım ve ışık otomatik olarak yanarak beni irkitti.

Gözlerim odayı hızlıca tarar ve odanın köşesindeki gri minderli taburede atılmış beyaz bir gömlek gördüğümde içim rahatlar. Yanına gider, gömleği alıp burnuma götürürüm. *Mase*. Onun kokusu üzerimde bu etkiyi yaratmaya devam edecek mi?

Gömleği başımdan geçirip kendime gülümsüyorum. Komik görünüyorum. Gömlek çok büyük, bronzlaşmış uyluklarımın üzerine sarkıyor.

Bu durumu daha fazla düşünmeden, gardıroptan çıkıp yatağa giriyorum ve en son burada kaldığımda uyuduğum tarafı seçiyorum.

Sırt üstü yatarak tavana bakıyorum ve Mason Lowell'in yatağında tek başıma yattığım gerçeği dışında herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Mase

Lanet olası ebeveynler.

Yardım istemek için çocukların araması gerekir, tersi olmamalı. Scarlet babamızı tek başına idare edemedi ve bunu yapabileceğini düşünmek haksızlık. Bunca yıl sonra hala onunla yaşamak zorunda hissetmesi haksızlık.

Annemiz öldüğünden beri babam yavaş yavaş kendini öldürüyor, annemizin son nefesiyle birlikte yaşam amacını da kaybetmiş.

Yüzümü sertçe ovuşturuyorum, sandalyesinde tamamen hareketsiz bir şekilde çökmüş babamın görüntüsü midemi bulandırıyor.

Lanet olası bir duş ve yatağıma ihtiyacım var.

Asansör kapıları açılır ve içki kokusu anında burnuma çarpar. Yakamı kaldırıp kendimi koklarım ama koku benden gelmiyor.

Lanet olası Elliot.

Cece'yi buraya getirmişse, onu öldürürüm; bu gece zaten yeterince sorun çıkardılar.

Duş almak ve en azından biraz uyumaya çalışmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Saat üçü biraz geçiyor ve alarmım üç saat sonra sabah antrenmanım için çalacak.

Odaya adımımı attığım anda onu hissediyorum. Gözlerim yatağımdaki kadının silüetini arıyor — yumuşak, narin kıvrımları çarşafımın ince kumaşı ile örtülü. Boğazım düğümleniyor. *O değil.* O olamaz. Vinny onu buraya getirmezdii. O daha iyi bilir.

O değil. Kendime böyle söylüyorum ve sessizce banyoma giriyorum, beni tüketen umudu görmezden geliyorum, çünkü bu gece yaşadığım saçmalıkları silebilecek tek kişi o.

Nina

Yatağın arkamda çökmesiyle vücudum kıpırdanır ve aylardır gördüğüm en huzurlu uykudan uyanırım. Onun kendine özgü kokusu

kollarını bana dolamadan önce beni sarar, yumuşak dudakları boynumun açıkta kalan derisini okşarken beni içine çeker.

"Melek," diye fısıldıyor.

"Mase, eve geldin. Saat kaç?"

"Benim yatağımdasın," diye boğuk bir sesle söyler ve gergin boynumun çizgileri boyunca ağzı açık öpücükler bırakır.

Vücudu sırtıma yapışırken, eli çıplak uyluğumdan belime doğru kayıyor ve gömleğimi de beraberinde sürüklüyor.

"Gitmemi mi istiyorsun? Elliot..."

Elini iç çamaşırımın içine kaydırıp, tam doğru miktarda baskı uygulayarak beni avuçladığında iç çekiyorum.

Başını kaldırıp bana bakar, karanlık gözleri ay ışığıyla aydınlanan odada benimkini delip geçer. "Gitmeyi dene." Sırıtarak bir parmağını içime sokar.

Sırtım ondan uzaklaşır, beni beni kavrayan ele daha da yaklaştırır. Beni lezzetli bir yavaşlıkla delen kalın parmağa daha da yaklaştırır.

"Mase," diye inleyerek ona ağızımı uzattım.

Öpüşmemiz ilk başta nazik ve yavaş, ağızlarımız birbirine uygun bir ritim buluyor ve onun beni yatağında bulduğunda yaşadığım endişeyi düşününce dudaklarıma yayılan yumuşak gülümsemeye engel olamıyorum.

"Neden gülümsüyorsun?" diye fısıldadı dudaklarıma.

"Bu gece buraya gelip, sen eve geldiğinde yatağında olursam bana kızacağından endişelendim," diyorum, o parmağını içime sokarken, açık ağzına doğru nefes nefese.

"Burada olmanın bana ne yaptığını bilemezsin, Nina." Kalçalarını sallıyor, sertleşmiş penisi kıcıma yaslanıyor, dudakları tekrar benimkilerle buluşuyor, saldırgan ve kontrollü.

Parmakları beni bırakıyor, kaygan tenimde arzumu yayıyor, sonra klitorisimin etrafında dönüyor ve parmakları arasında sıkıştırıyor. İçime tekrar girdiğinde inliyorum, kaç parmağıyla beni genişlettiğini bilmiyorum.

Mason durmuyor. Ben onun altında kıvranana, uçurumun kenarına yaklaşıp kadar durmuyor, titremeyi hissedebiliyorum. Eli benden ayrıldığında inliyorum, ama o hiç vakit kaybetmeden kalçalarımı tutup beni sırt üstü çeviriyor.

Bir an, onun içime ne kadar hızlı girdiğini tarif etmek için çok büyük bir kelime gibi geliyor. Derin, sert ve tamamen sonuna kadar.

"Aman Tanrım!" diye bağıyorum, o inleyerek üzerime düşerken. "Mase," diye nefes alıyorum, onun tarafından ezilmiş ve tüketilmiş hissediyorum. "Siktir." Kalçalarımı sallıyorum, bacaklarımın arasındaki yanma hissini hafifletmeye çalışıyorum.

"Kıpırdama," diyor, alnını alnıma yaklaştırıp gözlerini kapatarak. "Bir dakika öyle kal. Lütfen."

Üzerimdeki yakışıklı adama gülümsüyorum, kontrolünü kaybetmemek için, boşalmamak için mücadele ettiğini izliyorum.

Kahretsin. "Mase, prezervatif!" diye panik içinde bağıyorum.

"Biliyorum!" diye bağıyor, vücudu benim üstümde titriyor.

Gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı kısıyorum.

"Angel, gülümsemeyi kesmelisin," diye inliyor.

Kendimi tutamıyorum, onu sıkıca sarıyorum, vajinamın kendi kendini öldürmesine yardım etmek için kullanabileceğim her kasımı kullanıyorum.

Duvarlarım onun etrafında kasılırken, penisi zevkle titrer. "Siktir!"

Onu zorlamamalıyım, ama işe yarıyor. Kontrolünü tamamen yitiren adam pes ediyor ve içimde hareket etmeye başlıyor. Bacaklarımdan birini kolunun üzerine kaldırarak kendini daha derine itiyor ve gülümsemem kayboluyor, çünkü penisi içimde çok iyi öğrendiği o noktaya sürtünüyor. Vücudumuz tek vücut gibi hareket ediyor, ikimizin de birbirimizde aradığı rahatlamayı arzuluyoruz.

"Kahretsin, yapamıyorum, çok darsın," diye inliyor.

"Henüz değil. Neredeyse geldim," diye yalvarıyorum.

Bacağımı yatağa bırakırken homurdanıyor, sonra kalçalarımı acımasızca kavrayıp, beni üzerine çekerek acımasızca içime giriyor. Ben onun etrafında titremeye başlarken, dudakları benimkini morartacak kadar sert bir öpücükle kaplıyor, kendi orgazmı onu üzerimde sarsmaya neden oluyor. Hala zonklayan içimde penisi titrerken, onun menisinin beni doldurduğunu hissediyorum.

Onun altında tamamen doygun bir şekilde uzanırken, elimi kaldırıp saçlarını yüzünden çekiyorum, parıldayan gözlerine bakıyorum, koyu renkli gözleri neredeyse siyah gibi parlıyor. O, şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici gözlere sahip.

"Ona Samuel adını verebilir miyiz?" diye soruyorum, glmemeye çalışarak.

"Bu komik değil, Nina." Gülümsüyor ve dudaklarımı yumuşak bir öpücükle ele geçiriyor. "Lütfen bana bir şey aldığını söyle."

Yüzümü düzeltip, boğazımı temizledim. "Hayır, Mase. Almadım."

DOKUZ

Nina

O aceleyle içimden çıkarken, güzel yüzünde endişe belirir ve ben irkilirim. Onu yakınımda tutmak için çaresizce ellerimi ona uzatırım, ama o çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, aramızda mesafe yaratmaya çalışmaktadır.

Bu fırsatı değerlendirerek onu içime alıyorum, gözlerimi tembelce vücudunda gezdiriyorum. Sırt üstü yatıyorum, bacaklarımı genişçe açarak utanmadan onu inceliyorum, güçlü omuzlarından geniş göğsüne kadar. Sonra daha aşağıya inerek, altın rengi teninin altında gergin ve belirgin olan karın kaslarını inceliyorum. Kısa, yumuşak, kahverengi saçlar, kalçalarına karşı mükemmel bir V şeklinde uzanıyor, mükemmel bir şekilde tımarlanmış bir iz, gözlerimi yeni keşfettiğim en sevdiğim şeye çekiyor. Kaslı uyluğuna ağır bir şekilde sarkıyor, hala bizim uyarılmamızla ıslak. Dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum, yukarı bakarken onun derin siyah gözlerini buluyorum.

Gerçek anlamda havuzlar gibi - ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Mason, şaka yapıyordum. Hap kullanıyorum." Gülerek, dikkatlice bacaklarımı kapatıyorum.

"Tanrım! Bu hiç komik değil," diye homurdanarak yanımdaki yatağa uzanır. "Hap kullanıyor musun?" diye sorar, benim sözlerimi tekrar ederek.

"Evet." Üzerine tırmanıp, cesurca beline bacaklarımı atarak ona dik dik bakıyorum. "Kontrol ettirmem gerekir mi?"

Hemen kaşlarını çattı. "*Ben* mi?" diye sordu savunmacı bir tavırla, ellerini uyluklarının üzerine koyarak.

Ellerimi başının iki yanına koyup üzerine eğildim. Saçlarım etrafımızda bir perde oluşturur. "Hayır. Uzun zaman oldu."

Canlanır, parmakları arasında bir meme ucu sıkıştırır. "Ne kadar uzun bir süre?"

Omuz silkiyorum ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıyorum. "Birkaç ay." "Birkaç ay mı?" diye tekrarlıyor.

Yine omuz silkiyorum, dilimi çıkarıp dudaklarının kenarını yalıyorum. "Belki bir yıl."

"Bir yıl mı!" Şaşkınlıkla geri çekildi.

"Kazandım, değil mi?" Sahte bir gülümseme takındım.

Yutkunur, saçlarımı yüzümden geri çeker. "Evet, sen kazandın." Kaşlarını çatarak, hala gözlerime dikkatle bakar. "Ben temizim. Düzenli olarak kontrol oluyorum ve her zaman prezervatif kullanıyorum."

"Her zaman mı?" Kaşlarımı kaldırırım.

"Hayır, Nina, her zaman," diye vurgular.

Dilimde olan soruyu sormayı düşünürken dudaklarımı kıvrırım.

"Söyle hadi," diye ısrar eder, uyluklarımı sıkarak.

"Düzenli olarak kontrol ediliyorsun... çünkü seks yapıyorsun..."

"Düzenli olarak mı?" diye benim yerime cümleyi tamamlıyor ve ben dudaklarıma zorla bir gülümseme takınıyorum.

Tabii ki, o çok seks yapıyor — adam seksin ta kendisi. Giyinme tarzından şehvetli gülümsemesine kadar, her santimetresinden seks fışkırıyor.

Mason bizi döndürerek beni yanına, yüzüm ona bakacak şekilde yerleştirir. Bacaklarım onun vücuduna dolanırken, vücudu benimkine yapışır. Ağır gözleri, sanki bir şeyi anlamaya çalışır gibi yüzümü araştırır.

Parçalanmış gibi görünüyor.

"Saat kaç?" diye soruyorum.

Eli gömleğimin altına girer, tembelce yanımı okşar. "Neredeyse sabah oldu."

"Her şeyi senin... Yara izinle mi hallediyorsun?"

Gözleri benimkilere dik dik bakıyordu. Keskin.

Koruyucu. "Evet." Başımı salladım, yanağımın içini ısırarak.

Bana söylemek istemiyor. Anlıyorum. Beni pek tanımıyor. Ama sözleriyle söylemeyi reddettiği şey, gözlerinin derinliklerinde bana haykırıyor. Acı. Bakışlarının yüzeyinde gizleniyor, bilinmeyeni arzuluyor.

Birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyor olabiliriz, ama ben hızla öğreniyorum. Elliot onu iyi tanıyor, Charlie de öyle. Ve bu gece onun için burada olmamı istediler. Nedenini bilmiyor olabilirim, ama gerçekten burada olmam gerektiğine inanıyorum. Belki de bu adamın birine ihtiyacı vardır. Belki de hayatımda ilk kez, dansçı Nina Anderson, Lucy ve Megan'ın en iyi arkadaşı ve alkolik bir annenin kızı olmaktan daha fazlası olmak istiyorum.

Belki bir kişiye daha izin verebilirim.

"Uyumalısın," diyorum ona, başparmağımla alnındaki derin çizgileri düzelterek. Başını kaldırıp avucumu okşadıktan sonra nazikçe öpüyor.

Başı ağır bir şekilde elimde yatıyor, vücutlarımız birbirine dolanmış, bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor ve hızla karanlığa dalıyor.

Onu izlerken uyanık yatarken, uykunun beni kendi içimdeki şeytanlardan uzaklaştırmasını beklerken, onun bu kadar derin uyuyabilme yeteneğini kıskanıyorum.

Birkaç saat sonra uyandığımda yatak boştu ve onu aramaya çıkmadan önce yatak odasının sessizliğinde uzanmaya izin verdim.

Dün gece içtiğim alkol miktarını düşününce kendimi şaşırtıcı derecede iyi hissediyorum. Kafam açık ve Mason'la geçirdiğim gecenin ardından olabileceğinden korktuğum şey gerçekleşmedi. Kendimi kirli ya da utanç dolu hissetmiyorum, ya da kaçıp gitmek istemiyorum. Mason çok etkileyici. O odaya girdiğinde, başka hiçbir şeye odaklanamıyorum, bu beni korkutmalı, ama korkutmuyor. Çünkü o gittiğinde ve ben yine yalnız kaldığımda, kendimi daha az değerli hissetmiyorum. Değerli hissediyorum. Görülmüş hissediyorum.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp, lezzetli bir şekilde ağrıyan uzuvlarımı gererken, sabahın erken saatlerinde arkamdan kayarak içeri girdiğini hatırlayınca vücudum heyecanla titriyor.

Neredesin, Mase?

Yorganı çekip, kapıya doğru sürünerek ilerledim ve başımı koridora çıkardım. Sessizlik. Yakalanmayacağımdan emin olduktan sonra, sadece Mason'ın gömleği giyerek merdivenlerden aşağı indim ve mutfığa doğru yöneldim.

Bir kadeh su içmek için mutfığa doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça ağzım sulanıyor, domuz pastırması kokusu burnuma geliyor. Açlıktan ölüyorum.

"Günaydın," diyor Lance, gözleri parıldayarak ocakta, muhtemelen domuz pastırmasını pişirirken.

"Hmm, günaydın," diyorum otomatik pilotta, hemen odamda kalmış olmayı diliyorum.

Gözleri vücudumun aşağısına kayıyor ve ben de gömleğimin eteğini çekerek, keşke daha uzun olsaydı diyorum. "Kahvaltı?" diye soruyor.

"Mason nerede?"

Geniş bir gülümsemeyle, tüm dişlerini göstererek, sahte bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Muhtemelen dışarıda, milyonlar kazanıyordur." Göz kırpmıyor.

"Bugün Cumartesi mi?"

"Evet." Bacon'ı çevirmeye devam ediyor. "Onun beynini siktiğinden emin oldun mu?" Bana bakıyor, her kelimesinden alaycı bir ton geliyor.

"Anlamadım?" diye soruyorum, aynı anda anahtarlardan gelen sesler duyuluyor.

Lance'in açıklaması için beklerim, ama açıklamaz. Sıcak elleri belimi kavramadan hemen önce gözleri omzumun üzerinden geçer.

Nane kokulu nefesi kulağımın hemen altındaki cildi gıdıklarken gözlerimi kapatırım.

"Giysiler. Hemen, Nina." Mason, kalçalarımı sıkarken boğuk ve sert bir sesle diyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum, dudakları şakağımı buluyor. Üstü çıplak, uzun gövdesi kaslarla kaplı ve terden ıslak bir şekilde arkamda duruyor. Gözlerimi aşağı indiriyorum ve şortunun kalçalarına kadar indiğini görüyorum. *Vay canına*. "Benimle gelir misin?" diye soruyorum.

Alt dudağını yaladıktan sonra dişlerinin arasına çekti. "Sonra, önce evdeki herkesi kovmam lazım."

Benden uzaklaşır ve o buzdolabını açmak için hareket ederken ben hızla mutfaktan çıkarım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, doğrudan kızların odasına yönelirim. İçeri girerim ve onları uyanık ve büyük yatakta otururken bulurum. Osmanlıya çıkarak ortasına doğru ilerlerim ve iki güçlü sütunumun arasına çöküyorum.

"Sorunlu görünüyorsun, kızım," diyor Lucy. "Akşamdan kalma mısın?"

Kafamı sallıyorum, zihnim aşırı hızda çalışıyor. "Lance hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum, hala onun önceki yorumuna takılmış durumdayım.

"O çok seksi!" Megan gülüyor. "O sakalı var ya."

O, ağır havayı dağıtınca gülümsüyorum. "Sanırım dün gece Mase hakkında konuştuğumuzu duydu. Az önce mutfakta bundan bahsetti."

"Neyi duydu?" Lucy kaşlarını çatıyor.

"Onunla sevişmekten bahsettik. Sen bir tekliften de bahsetmiştin." Ona sırtarak bakıyorum. "Beni sevdiğini sanmıyorum."

"Neden, Mason Lowell ile evlenmek istediğini mi düşünüyor? Yani, kör mü bu adam? Onunla evlenmek istemeyecek bir kız olduğunu sanmıyorum."

"Doğru," diye gülüyorum. "Belki de fazla anlam yüklüyorum."

"Muhtemelen," diye mırıldanıyor Lucy, başını benimkine yaslayarak.

"Yiyecek bir şey istiyorum," diye inler Megan ve tam o sırada kapı açılır ve Elliot içeri girer.

"Günaydın, güzel kızlar." Sadece beyaz bir boxer şort giymiş, elinde yemek tepsiyle duruyor.

Adam tanrısal ve bunun farkında.

"Teşekkürler, İsa." Lucy tavana doğru gülümser.

"Buraya gel, koca adam. Annem de senin elindekinden biraz istiyor," diyor Megan, Elliot yeterince yaklaştığında tepsiyi kapıp kucağına çekiyor.

Elliot, Megan hepsini yutmadan önce bir parça tost çalar, sonra bacaklarımızın üzerinden eğilip Luce'ye uzatır. Ben de kendime bir parça kaparım.

Sessizce oturup, tereyağlı bu lezzetli parçaları afiyetle yiyoruz. "Artık gidebilirsin." Megan Elliot'a gülümser.

"Sen sadece kıcıımı görmek istiyorsun," diye gülerek, son parçayı çalar ve kapıya doğru döner. Ben de bu kendini beğenmiş herifin arkasından başımı sallarım.

Megan dirseğini kaldırıp kaburgalarımın vurur ve ben ona kaşlarını çatarak bakarım.

Elliot'un uzaklaşan sırtını izlerken dudaklarını yalayan Lucy'ye başını sallar.

"Güzel tost, değil mi Luce?"

Gözlerini kaçıırır, yanakları kızarıırken hızla gözlerini kırpar. "Defol git." Gülümser. "O adam çok yakışıklı —bunu hepimiz biliyoruz. O bir müzede olmalı. Sessiz. O, "bak ama dokunma"nın vücut bulmuş hali."

"Amin kardeşim," diye onaylar Megan.

Her şey sessizleşir ve ben gözlerimi kapatıp huzurun tadını çıkarırım.

"Nina, bizden bir şey saklamıyorsun, değil mi?" Megan sesini yükseltir ve sesinde gülümseme duyulur.

Yatağa gömülürüm, yorganın altına saklanırım, ama yorgan elimden çekilir, bekleyen yüzler bana bakmaktadır. "Sonra kızlar, Lance'in kulaklarının ne kadar büyük olduğunu zaten belirledik," derim gülerek.

"Evet, iyi bir noktaya değindin." Megan başını sallar. "Bir başka iyi nokta daha..." *İşte başlıyoruz.* "Mason ciddi anlamda donanımlı. Dün gece bunu yüzümde hissettim, bu yüzden oldukça eminim, ama bunu doğrulayabilir misin ya da yalanlayabilir misin?"

Kulübü, kapının dışında dinleyen kızları düşünerek gülüyorum. Onlara bakıyorum, yüzümde geniş bir gülümsemeye. "Doğruluyorum kızlar. Bu dünyayı sarsan, tüyleri diken diken eden bir doğrulama."

Hepimiz iç çekiyoruz.

Duş alıp giyiniriz, sonra erkekleri aramaya çıkarız. Onları salonda, koltukların etrafına dağılmış halde buluruz. Lance ve Charlie giyinmişlerdir, ama Elliot hala sadece bir boxer giymiş, muhteşem bir şekilde çıplaktır - hiç umursamadan.

Gözlerim Mason'a takılır. Duştan yeni çıkmış, dar beyaz tişört ve siyah kot pantolon giymiş, odanın köşesinde oturmaktadır. Beni süzer, gözleri vücudumda dolaşır. Midem düğümlenirken iki adım atarım. Ona koşmak, beni gün boyu yatağa götürmesini istemek isterim. Sanki düşüncelerimi söylemem için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırır. Beni çok iyi okuyabiliyor.

Eve gitmek istemiyorum.

"Herkes dışarı," diyor, gözleri bana sabitlenmiş halde.

"Siktir git, Lowell," diye karşılık veriyor Elliot, koltuğa daha da gömülerek, hareket etmek için çok rahat olduğu belli.

"Taksi çağırayım. Kızlar, size de lazım mı?" diye sorar Charlie. "Evet, lütfen," diye cevaplarım.

"Hayır, sen değil. Bizim randevumuz var," diyor Mason, dilini dişlerinin önünden geçirerek. Yanıma gelip duruyor ve diğerlerini görmemi engelliyor. Onun etrafına bakarken kaşlarımı çatıyorum, hepsi kalkıp gitmek için hazırlanıyor.

"Randevumuz saat yedi buçukta. Eve gidip temiz kıyafetler almam lazım."

"Giysiye ihtiyacın yok ve saat yedi buçuk geçti, yani teknik olarak geç kaldık." Bana çocuksu bir gülümseme atıyor ve ben biraz rahatlıyorum.

"Bu akşam, Mason. Önce eve gidip üstümü değiştireceğim." "Hayır, gitmeyeceksin."

Lucy odadan çıkarken bana el sallıyor ve ben ona başımı sallıyorum. Beni bu zorlu herifle gerçekten yalnız mı bırakacak?

"Seni ararım, bebeğim!" diyor ve diğerleriyle birlikte asansöre girip kayboluyor.

"Sen sinir bozucusun," diye mırıldanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Dudakları köşeden yukarı kıvrılıyor, savunmacı tavrımı yok ediyor.

Lanet olsun. Neden bu kadar seksi?

"Bugün ne yapardın? Eve gitseydin?" diye soruyor, sesi artık daha yumuşak.

"Bilmiyorum, bu akşam için hazırlandım, biraz uyudum." Sanki sorun onda gibi ona bakıyorum. "Giyecek bir şeyler bulmaya çalış."

"Önce uyu." Merdivenleri işaret ediyor. "Yatağa dön."

Onun niyetinden emin olamadığım için tereddüt ediyorum. "Eve gidip uyuyabilirim." Ama kalmak istiyorum. "Benimle geliyor musun?"

"Eve gidebilirsin, gidebilirsin, ama o zaman daha sonra seni tekrar almam gerekecek ve bu anlamsız görünüyor." Yaklaşıyor. Beni kendine çekiyor. "Ve hayır, bugün halletmem gereken işler var. Randevumuza yetişeceğim."

"Beni burada mı bırakıyorsun?"

"Uzun sürmez. Biraz uyu." Eğilip alnıma şefkatli bir öpücük kondurur. Çok tatlıdır. Onun daha yumuşak bir yönü, ki bunu şimdiye kadar sadece küçük parçalar halinde görmüştüm.

Sonra her şeyi mahvediyor. O uzaklaşırken, elbisenin beyaz kumaşı üzerinden meme ucumu çimdikleyince kıvranıyorum. "Bunları odanın diğer tarafından görebiliyordum. Elliot da bakıyordu." Somurtuyor ve bu çok sevimli.

"Ah! Elliot burada olduğumuzu bile bilmiyordu." Ellerimle hassas göğüslerimi korumak için geriye doğru eğildim.

"Montgomery bir çift göğsü kaçırmaz, özellikle de bunları." Göğüslerime bakarak benden uzaklaşır.

"Ben fark ettim," diye inliyor Elliot, hala kanepede gömülü olduğunu hatırlatarak. Ayağa kalkıyor, kıyafetlerini alıyor ve giyinmeye başlarken bana göz kırpmıyor.

"Beni burada bırakma," diye Mason'a sesleniyorum.

"Sen iyi olacaksın, Pi..." Gözleri kısılır ve duraksar. "Kendini evinde hisset. Uzun sürmez."

Ve sonra gider, Elliot da hemen arkasından.

Mase

Onu evimde yalnız bırakmak delilik mi?

Sanırım bu onu test etmenin bir yolu. Bu beni pislik yapar mı? Cara'dan beri hiçbir kadını yatağıma almadım. Ona güvenebileceğimi sanmıştım, ama ne kadar da zor bir kadın olduğu ortaya çıktı. Onunla yaşadıklarım, gündelik seksin ne yapıp ne yapılmaması gerektiği konusunda aldığım en zor ders oldu. Onu kontrol etmeliyim, anlaşmamıza sadık kaldığından emin olmalıyım.

Nina'nın benim evimde, eşyalarımın arasında olması... Bu hiç de doğru gelmemeli. Bir şey bana ona güvenebileceğimi söylüyor ve belki bu beni aptal yapıyor, ama onu korumak, onu sikmek, ona yakın olmak gibi ilkel bir ihtiyaç beni ele geçiriyor. Prezervatif bile kullanmadım.

Ne düşünüyordum ki?

O hızla tek düşüncem haline geliyor ve bu tehlikeli bir şey. Cumartesi günü Londra'nın merkezinde alışverişe çıkmak üzere olmam, bu konuda bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor.

Arabamda oturmuş, nereye gitmem gerektiğini düşünüyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Başparmağım rehberde dolaşırken tereddüt ediyorum. Siktir et. Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma dayıyorum.

"Bay Lowell?"

"Alice, yardımına ihtiyacım var."

Nina

Kanepede oturmuş kanalları geziyorum ama ekranda ne olduğu umurumda değil. Bu yerde yalnız kalmaktan hoşlanmadığım giderek daha açık hale geliyor. Belki de buraya ilk geldiğim zamandan dolaydır, ya da belki de burası çok büyük olduğu içindir.

Mason da aynı şekilde mi hissediyor? Sürekli burada yalnız kalmak korkunç olmalı. Boş zamanlarında ne yapıyor acaba? *Ne dersin, aptal?* Tanrım, bana "düzenli" olarak seks yaptığını bile söyledi. Kim seks yaptıktan hemen sonra böyle bir konuyu açar ki? Ne utanç verici.

Televizyondan sıkıldıktan sonra, penthouse'da dolaşmaya başlıyorum. Bana kendimi evimdeymiş gibi hissetmemi söyledi, ama bu kaba bir davranış gibi geliyor.

Sonunda sıkıntı galip geliyor ve bu onun suçu. Beni bekletmemeli.

Odaların hepsi çok güzel dekore edilmiş ve eminim ki birisi saatlerce uğraşarak burayı dergiye layık bir hale getirmiştir. Yine de kişisel hiçbir şey yok, duvarlarda fotoğraf yok. Dağınıklık yok. Buranın yaşanmış bir yer olduğunu anlayamazsınız. Mutfak gibi, en kaliteli aletlerle donatılmış, ama kullanılmamış gibi görünüyorlar.

Koridorun sonunda kalan tek kapıya geliyorum, spor salonu ile eğlence odası arasında bulunan kapı.

Kolu denediğimde mandal tıklıyor ve içimi bir heyecan dalgası kaplıyor. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum, ama yapmıyorum.

Kapıyı iterek açtığımda bir ofis buluyorum.

Diğer odalara kıyasla beklediğimden daha küçük. Ortada bir masa var ve sol duvarın tamamını raflar kaplıyor. Bazıları

boş, bazıları ise kitap ve fotoğraflarla doludur.

Bir resim çerçevesini kaldırıp fotoğrafa geniş bir gülümsemeyle bakıyorum. Charlie, Elliot, Lance ve Mason. Bir yataın arkasında oturmuşlar, bacakları uzaktaki güneşin batışını izlerken, altlarında uzanan sonsuz mavi okyanusa sarkmış.

Dört adamın da tarzları ve kişilikleri tamamen farklı, ama hepsi de aynı derecede çekici. Nasıl tanıştıklarını merak ediyorum. Lance, dost canlısı görünse de, beni hala şaşırtıyor. Benim ona karşı olduğum kadar, onun da bana karşı emin olmadığını açıkça belli ediyor.

Elliot'u ise ciddiye alıp anlayacak kadar bile tanıyamıyorum. Charlie ise hepsinden en karmaşık olanı gibi görünüyor. Çok kapalı birisi gibi görünüyor ama her zaman farkında ve gözlemci, bana ve kızlara karşı yumuşak bir tarafı var ve soru sorduğunda bu zorlama ya da sahte değil. Gerçekten bilmek istiyor.

Gözlerim resimde Mason'ı buluyor, anlamak istediğim tek kişi. Onun hakkında hala öğrenecek çok şeyim olduğunu hissediyorum. Onun öfkesini gördüm, onu şefkatli, tatlı bir adamdan karanlık, düşünceli bir canavara dönüştüren bir anahtar. Önce Joey ile olan tartışmasında, sonra spor salonunda bana geldiğinde ve dün gece Scar'ı görmeye gittiğinde - her zaman savunmaya çok hızlı geçiyor.

Bana karşı mantıksız, sahiplenici tavırları ve şimdiye kadar her durumda kendi istediğini elde etme ihtiyacı dışında, duygularını iyi sakladığını söyleyebilirim. Sözleriyle pek fazla şey söylemez. Ama ikimiz baş başa kaldığımız anlarda, farklı bir adam görüyorum. Şefkatli bir adam.

Masadaki sandalyeye oturup içeriği incelerim. Yan tarafta başka bir fotoğraf daha vardır, bu sefer bir aile fotoğrafıdır ve baba ile oğlunun benzerliği inanılmazdır. Elimi uzatıp cilalı çerçeveyi parmaklarımla okşarım.

Bu Mason'ın ailesi. Onun temelleri.

Güzel, geniş bir evin önünde duruyorlar, annenin kollarında minik bir bebek, babasının ayaklarının dibinde duran küçük bir çocuk, gururla ellerini oğlunun omuzlarına koymuş.

Kontrol edilemeyen bir kıskançlık dalgası beni yere sererken kalbim acıyor.

Bir babam olsaydı ne verirdim. Bir kardeşim. Beni kendinden daha çok seven bir annem. Mason annesini genç yaşta kaybetmiş olabilir

ama bu fotoğrafin çekildiği gün, sadece bu gün için bile olsa, kadının oğluna bakarken gözlerindeki ifade, elini kocasının koluna koymuş, kucağında bir bebek. Sadece o an mutlu olsalar bile, o zaten annesinden benim hayatım boyunca annemden alabileceğimden daha fazlasını almış. Babası gururla duruyor olabilir - ailenin reisi - ama annesinin sevgisi, basit bir bakışla, en ufak bir dokunuşla hepsini birbirine bağlayan bir iplik gibi, her birinin içinden geçiyor.

Neden bu gizli tutuluyor? Bütün zamanını burada mı geçiriyor? Bu anılar benim olsaydı, hatırlamak için evimin her yerine yapıştırdım.

Yüzüme acı tatlı bir gülümseme yayılır. Çünkü benim de böyle fotoğraflarım var, tatilde, arka bahçede, hayvanat bahçesine gezilerde çekilmiş fotoğraflar. Sadece biyolojik ailemle değil.

Fotoğrafı yerine koyup, ofisin kapısını kapatarak dışarı çıkıyorum. Telefonumu alıp Mason'ın odasına gidiyorum. Balkon kapısını açıp şezlonga oturuyorum ve şehri seyrediyorum.

John ikinci çalınıştta cevap veriyor, her zaman orada, koşulsuz, beklentisiz.

"Alo?" Sıcak sesi beni yatıştırıyor.

"Merhaba, benim."

"Nina. Nasılsın canım? Maggie, Nina telefonda!" diye karısına seslenir.

Gerçeği kavradığımda gözlerim doldu. "Ben iyiyim," diye tereddüt ettim.

"Bu pek inandırıcı değil. Ne oldu canım? Bu ay stüdyo için yardıma ihtiyacın var mı? Sorun olmadığını biliyorsun."

Gözlerimden yaşlar süzülürken gülümserim, iki kelimeyle, o anlar ve yoluma çıkan her şeyi ezmeye hazırdır.

"Stüdyo değil, John, ben sadece... Ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun, değil mi? Sen ve Maggie'nin benim için yaptığınız her şey için. Siz ikiniz olmasaydınız, ben bugünkü halimin yarısı bile olamazdım. Bana bir aileden isteyebileceğim her şeyi verdiniz. Hayallerime inandınız, hatta onlara yatırım yaptınız." Durup, saçma sapan konuştuğum için kendimi aptal hissediyorum. "Eğer yeniden doğma şansım olsaydı, farklı bir aileye, farklı bir anneye doğmak için, bunu yapmazdım. Beni sana yönlendiren acıyı her zaman seçerdim.

. İkinize de çok minnettarım ve bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim."

"Yeter artık. Yaşlı bir adamı ağlatacaksın," dedi sert bir sesle. "İyi olduğundan emin misin, Nina?"

"İyiyim. Söz veriyorum."

"Nina, tatlım." Maggie'nin sesi melodik bir şekilde konuşuyor, boğazım düğümleniyor ve gözlerime yeni bir gözyaşı dalgası geliyor. Tanrım, bugün neyim var benim? "Yarın öğle yemeği için buraya gelirsın, değil mi?"

Gülümserim, avucumla ıslaklığı silerek. "Evet."

Yatakta yuvarlanırken keskin bir şey kalçama batıyor. Loş odada gözlerimi yavaşça açıyorum, güneş ufukta kaybolmak üzere ve günün geri kalanında görünmeyecek. Oturup, yatağın üzerine yayılmış eşyalara bakıyorum.

Lüks görünümlü, yıkama malzemeleri, banyo tuzları ve parfümlerle dolu sepeti alıyorum.

Bunlar da ne?

Elim, yanımda gömülü şık siyah bir stiletto bulur ve oturup ayaklarımın dibinde yatan güzel, boncuklu altın rengi bir elbiseyi fark ederim. Pahalı görünüyor. Her şey pahalı görünüyor. Battaniyeyi geri itip yataktan kalkarım, ancak buz kovanının yanında bir not, açılmış şampanya ve tek başına duran bir kadeh gördüğümde komodinin önünde dururum.

Hediyelerin yarattığı tedirginliği gidermek için derin bir nefes alıyorum.

Beni bekletme, Pixie.

Yeterince bekledim zaten.

Aklım bana gitmemi, hediyelerle, parayla satın alınamayacağımı söylüyor. Ama hain kalbim umursamıyor. Göğsümde korkusuzca atıyor, kalmam için yalvarıyor. Bir kez olsun denememi. Onun için daha fazlası olmamı.

Ne olursa olsun.

Şişıeyi tutup kendime bir bardak dolduruyorum, sonra sepeti alıp banyoya doğru yöneliyorum.

Önce kendimi korumam lazım. Gözlerindeki o işkence görmüş bakış bana bir şey söylüyorsa, o da onun şeytanlarının benimkiler gibi adil savaşmayacağıdır.

TEN

Nina

Beni bekletmememi istedi, bu da doğal olarak zamanımı almak istememe neden oldu. Köpük bulutunun içinde, şampanyanın dörtte üçünü içtikten sonra, çikolatalı trüf mantarını ağızıma attım. Başımı geriye doğru eğip, gömme küvetin kenarına yaslayarak, ipeksi yumuşaklığı boğazımda erimesine izin verdim.

Bir saatten fazla sürmedi, eminim. Ama parmak eklemlerinin düzgün mermer süitte yankılanan sesi ile irkildim, bacaklarım kenardan kaydı ve şampanya göğüslerime döküldü.

"Kahretsin!"

"Nina? Orada iyi misin?"

"Uh, evet, bir saniye!" Banyodan çıkıp kendimi havluya sararak kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda, onu eşikte, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve burnunun ucundan bana bakarken buluyorum. Gülmemem gerek, ama o kızgın ve kızgın Mase ile oynamak eğlencelidir.

"Merhaba." Kaşlarımın arasından baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyorum.

Başını eğiyor, beni izlerken gözlerinin köşeleri kırışıyor. "Geç kaldın."

Onun bileğini kaldırıp saati kontrol ediyorum. Kusursuz siyah gömleği, koyu renk kot pantolonu ve o kokuyu kaçırmıyorum. Tanrım, kokusu iştah açıcı. Mümkünse, kaşları daha da aşağı iniyor.

"Yedi buçuk'a beş dakika var." "Hâlâ banyodaydın."

"Üzgünüm, Bay Lowell." Dudaklarımı büzerek, onun iri vücuduna yaslanıyorum. "Ben bitirene kadar beklemek ister misin?"

"Hayır," diye cevaplar hemen.

Omuz silkiyorum. "Tamam. Çıkarken kapıyı kapat."

Mase

O sınırları zorluyor. Beni zorluyor ve bunun farkında. Bundan zevk alıyor. Ben de öyle. Siktir git.

"Nina," diye uyarıyorum, o benden uzaklaşırken, bir saniye sonra havlusunu düşürüyor. "Siktir!" diye inliyorum, parmaklarım kapı çerçevesine beyaz eklemlerim görünene kadar sıkıca tutunmuş durumda.

"Hadi ama Mase. Daha sonra dışarı çıkabiliriz." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Hayır, giyin. Hemen," diye emrediyorum.

Ne kadar muhteşem olduğunu bilmiyor. Onu ilk kez tamamen çıplak görüyorum, aramızda hep bir şeyler vardı. Yine de hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. Gözlerim her santimini içine çekmeye çalışıyor, ama kalçalarının kıvrımlarına çekiliyor. O kış. *Sakın arkanı dönme*. Daha da kötüsü, eğilip ayaklarının dibindeki şampanyayı alıyor. Mükemmel pembe amcığı tamamen ortada ve bitti, kontrolümü kaybettim. İki adımda arkasına geçiyorum, bir elim boğazında, diğeri amını kaplıyor.

"Fikrini değiştirdin." Gülümsüyor.

Boğazına hafifçe baskı uygularken, parmaklarımla klitorisini sıkıca sıkıyorum. "Oynamak mı istiyorsun, Pixie?" diyorum, uyarı yapmadan üç parmağımı içeri sokuyorum, kışını geriye doğru çekip sertçe zonklayan sikime doğru itiyorum.

Nefes nefese kalır, başı omzuma düşer, vücudu bana karşı kıvranır. "Evet!"

O orgazma ulaşmadan önce elimi çektim. "Yatağa. Hemen," diye bağırdım ve onu bana dönük hale getirdim.

Onun büzülmüş meme ucunu ağızıma çekmemek için tüm gücümü kullanıyorum, çünkü eğer çekersem, durmayacağım ve şu anda banyomda onu sikemem. Bana tembelce gülümsüyor ve çok fazla içmiş olabileceğinden endişeleniyorum.

Eğilip onu omzuma kaldırıyorum ve yatağıma taşıyorum.

"Lanet olsun, Nina," diye homurdanıyorum, çarşaflarımın üzerinde çıplak yatan ona bakarak. Dizlerini yatağa indiriyor ve kendini bana açıyor. Kontrolümü kaybetmemek için ellerimi ensemin arkasında birleştiriyorum.

Bunu aceleye getirmek istemiyorum.

Ellerimi onun açılmış bacaklarına indirip, uyluklarını okşuyorum.

"Bu benim için mi?" diye soruyorum, başparmağımı onun sıkı küçük amına sokarak.

"Hmmm," diye mırıldanıyor.

"Nina," diye fısıldarım, gözleri benimkilere ulaşana kadar bekledikten sonra ona doğru eğilirim. Başparmağımla alt dudağını okşayarak, dudaklarının üzerinde arzuyu yayarım. Dili, tuzlu tadı silmek için dışarı çıkar ama ben çoktan oradayım, bana ait olanı yalayıp emiyorum.

Sadece ben.

"Çok fazla giysi giyiyorsun," diye öpücükler arasında nefes nefese söylüyor. "Çıplak olmanı istiyorum."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirir, ilkel bir şeyi. Onu tekrar elde etme düşüncesi, aramızda hiçbir şeyin olmaması, boğazımdan derin bir hırıltı çıkarır.

Yukarı doğru eğilerek, yumruklarıyla gömleğimi kavrar, sonra kumaşı çekerek yırtmaya çalışır. Gömlek yerinden kıpırdamaz.

Ne istediğini bildiğim ama kendi başına yapamadığı için bu küçük ateş parçasına gülümsüyorum. Yavaşça ondan uzaklaşıp, tüm boyumla ayağa kalkıyorum. İlk iki düğmeyi açıp, pahalı kumaşı ortadan ikiye yırtıyorum, düğmeler odanın her yerine saçılıyor.

"Mutlu musun?" diye soruyorum, ona bakarak, kendimi bir mağara adamı gibi hissederek. "Mutlu olmadığımı biliyorsun," diyor, imalı bir gülümsemeyle.

"Dizlerinin üzerine çok," diye bağıriyorum, ayak bileğini tutup onu ters çevirdiğimde çığlık atıyor.

Bacaklarını altına çekmeye çalışır ama ben çoktan oradayım. Kalçalarından tutup onu ayağa kaldırıyorum ve dizlerinin üzerine çöktürürüm.

"Kıpırdama."

Ellerim ondan ayrıldığında titrer. "Mase!"

"Kıpırdama."

Oda sessizliğe bürünür ve ben onu izlerken, çıplak kalana kadar yavaşça kıyafetlerimi çıkarırım. Tamamen çıplak. Yere dizlerimin üzerine çöküyorum, onu tatma ihtiyacından ağzım sulanıyor. İşaret parmağım omurgasının üstünden kичının kıvrımına doğru kayarken o nefesini tutar.

Parmağımı onun üzerinde gezdiriyorum, arka girişinde duruyorum. Sadece, en ufak bir baskı...

"Mase," diye panikliyor.

Kıkırdayarak, içine girene kadar aşağı kayıyorum. Parmak eklemlerime kadar. Onu üç kez yavaşça pompalıyorum, beni sıcaklığına çeken onu hipnotize olmuş gibi izliyorum.

"Çok açgözlüsün."

Parmaklarım çıkardım ve yüzümü tam olması gereken yere yerleştirdim. O benden uzaklaşmaya çalışırken, ben uzun ve sert bir şekilde onun yarık kısmını emdim, kolumu beline dolayarak onu tam istediğim yerde tuttum.

O benim adımı inliyor, yumuşak inlemeleri benim sikimi onun içine girme ihtiyacıyla titretir. Dilimi acımasızca ona daldırırım, o çarşaflara çığlık atana, vücudu titreyene ve spermi göğsüme damlayana kadar durmam.

Ben onun üzerine dikilirken, vücudu gevşek bir şekilde yatağa düşer. Bana bakarak, bitkin bir şekilde kıvrılır.

"Henüz seninle işim bitmedi," diye söz veriyorum, elim boyum boyunca yukarı aşağı hareket ediyor.

Yatağın kenarına kayıyor, dudakları aralanmış ve beni memnun etmek için can atıyor.

Başımı sallayarak gülümserim ve onu yatağa iterim. "Orada uzun süre dayanamam, melek."

Bacaklarının arasına yerleşiyorum, her santimini onun sıcaklığına sokarken yanağını avuçluyorum, pelvisim onun hassas klitorisini okşuyor. Bu onu tekrar tahrik etmeye yetiyor, amcığı benim sikimi ölümcül bir kavrayışla sıkıyor.

"Siktir!" diye inledim. "Ya da burada. Siktir, Nina." Gözlerine baktım, ama o tamamen kendi zevkine kapılmıştı.

Kalçalarım ona vurmaya başlar, ellerim dizlerinin arkasına gider ve vücudunu bana doğru yönlendirir. Biraz sakinleşmiş gibi görünüyor ve aramıza uzanarak taşaklarımı tutup parmakları arasında yuvarlar.

Çıkıyorum, onu tekrar öne çeviriyorum ve benimkine doğru yükselen kalçalarına karşılık veriyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor, yüzünü tekrar çarşafa gömüyor.

Durmadım, yavaşlamadım ya da pes etmedim, ta ki omurganın dibinde bir karıncalanma hissedene kadar, kaslarım gerginleşirken ayak parmaklarım haliya kıvrıldı.

"Siktir!" diye bağırarak başımı geriye atıp içini dolduruyorum.

Yine.

Nina

Vücudum onun altında bitkin bir halde yatıyor, onun ağırlığını taşımaya çalışıyor ama ona hareket ettirmek için çok bağımlı. İlk planım bir şeyi kanıtlamaktı. Onun hediyeleri çok fazla, çok abartılı geliyordu.

"Neden bu kadar ciddisin?" Boynuma gülümsüyor, içimden çıkıp beni üstüne çeviriyor.

Bir panik dalgası beni kaplıyor. Kontrol edemediğim duygular, görmezden gelemeyeceğim duygular.

Onun hediyelerini kabul edemem.

Yataktan kalkıp kendimi örtmek için havlumu alıyorum. "Mase, senin paran istemiyorum. Bana bir şeyler almanı istemiyorum."

Dirseklerinin üzerine oturur, güzel yüzünde şaşkınlık belirir. "Sadece biraz vücut şampuanıydı Nina, akşam yemeğinde giyebileceğin bir şey."

O bundan çok daha fazlasıydı ve o da bunu biliyordu. Yeni tanıştığı bir kadın için alışveriş yapan kim var ki? "Hayır. Bu beni bütün gün burada tuttu, sana istediğin kontrolü verdi."

"Ve? Sana güzel şeyler aldığım için beni gerçekten azarlıyorsun mu?" diye soruyor, hala muhteşem bir şekilde çıplak yatarken. Penisini karnına ağır bir şekilde yaslanmış, şimdiden tekrar sertleşmeye başlamış.

Güçlü ol, Nina.

"Seni... seni..." diye homurdanıyorum, düşüncelerim dağılıyor.

Siktir et.

Onu da en az benim kadar aptal hale getireceğini umarak havlumu ben. düşürüyorum.

Yatağa doğru yürüdüm ve onun üzerine oturdum, kendimi onun üzerine bıraktım

kıçım onun kaslı uyluklarına değene kadar.

O homurdanarak başını bana doğru getirir, ama ben ona bu bağlantıyı kurmasına izin vermem. Onu yatağa geri iterek, onun üzerinde dikilirim.

"Beni bütün gün burada tek başıma tutarken, sen Tanrı bilir ne yapmaya gittiğin için seni azarlıyorum." Dizlerimin üzerine çöküyorum, sadece ucunu içimde bırakıyorum.

Boynundaki damarlar gerilir, vücutlarımızın birleştiği yere bakar, benim onu almamı çaresizce bekler. "Bugün eve gitmemem için bana o şeyi aldın, değil mi?"

"Evet! Bu kararımın arkasındayım," diye tartışıyor.

Dizlerimi biraz indirip, onun içimden tamamen çıkmasına izin veriyorum. "Yanlış cevap." Gülümsüyorum.

"Siktir! Beni becer, bir daha sana hediye almayacağım."

Onun çocuksu yalvarışı beni yumuşatıyor, ama ben fikrimi açıkça belirtmek istiyorum.

Nankörlük hissederek, pelvislerimizi birbirinden ayırarak üzerine eğildim. "Gerçekten minnettarım. Bu muhtemelen çoğu kızın hayal ettiği şey, ama benim istediğim bu değil." Üzülerek gülümsedim, keşke bu kadar beceriksiz olmasaydım.

Elini kaldırıp kulağımın arkasındaki bir saç telini okşadı. "Ne istiyorsun, melek?" diye sordu, yüzü ciddileşti.

Aramızdaki penisini kavrayarak, onu hizalıyorum, bir saniye tereddüt ediyorum. "Şu anda mı? Seni."

Kalçalarını kaldırıyor ve tek bir hızlı hareketle içime giriyor.

Erken saatlerde hafif bir duman kokusu beni uyandırır ve kokuyu tam olarak anlayamadan yanımdaki bedene doğru yuvarlanırım.

O çok sıcak, çok sağlam. Bu bana güven veriyor.

Ama duman kokusu alıyorum ve açım. Gerçekten çok açım. Karnımın gurultusu, bacaklarımı Mason'ın bacaklarından ayırıp beni yatak odasından uzaklaştırıyor.

Dün gece biraz kendimizi kaptırdık ve saat dokuzda randevumuzu tamamen unuttuk. Kötü hissetmem gerekirdi, ama hissetmiyorum. Beni eve bırakıp hazırlanmama izin vermesi gerekirdi.

Belki o zaman çıldırmazdım.

Odanın içinden gizlice çıkıp kıvrımlı merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum, ancak merdivenlerin ortasında ayaklarım aniden duruyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, kalbim aynı anda hem yavaşlıyor hem de hızlanıyor.

Tüm zemin kat mum ışığıyla aydınlatılmış, her yüzey Londra silüetini yansıtan sıcak bir ışıkla kaplı. Yavaşça son basamakları iniyorum, üst kattaki yatakta yatan adamı düşünmemeye çalışıyorum.

Bunun yerine, odayı sadece bir gözlemci olarak görmeye çalışıyorum, bu kadar güzel ve düşünceli bir jestin alıcısı olarak değil. *Bu benim için değil.* Yemek masası iki kişilik olarak hazırlanmış, soğuk suda buz küpleri olması gereken yerde şampanya duruyor. Ortada, abartılı bir beyaz gül demeti düzenlenmiş. Onların kokusunu, ihmal edilmiş mumların dumanıyla karışık olarak alabiliyorum.

Yemek takımlarından birinin üzerinde kare şeklinde bir kutu olduğunu fark ediyorum. *Bu*

benim için değil. O zaman benim elimde. İki kez düşünmeden kapağı açtım.

En güzel altın bileklik, yastıklı bir yüzük üzerinde duruyor. Basit, sadece bir tane elmas toka kısmında parıldıyor. Muhteşem, kişisel ve kendim için satın alacağım bir şey.

Artık onu daha fazla uzak tutamayacağımı anlayarak merdivenlere doğru bakıyorum. Beni her şekilde tüketiyor. Düşüncelerimi, eylemlerimi, hatta bedenimi. Kararlarımın arkasındaki itici güç o olmamalı, ama o, kafamın boyun eğdiği ve kalbimin arzuladığı bir şey haline geliyor.

Kutuyu kapatıp yerine geri koyuyorum ve salon alanına doğru yürüyorum.

Dağınık yastıklar, çilek, çikolata ve güllerle dolu bir tepsiyi çevreliyor. Pişmanlık beni kemiriyor. Tanrım, daha önce ne kadar cadalozdum,

. Abartılı olabilir, ama bunu benim için yapmak istediği çok açık.

Midem tekrar guruldıyor, beslenmesi gerektiğini hatırlatıyor. Yakalanacak bir çocuk gibi hissederek, minderli zemine oturuyorum, sırtımı kanepeye dayayıp bir tabak çileği yiyorum.

İlk başta onu duymuyorum, ama gözümün ucuyla yanımda duran ayaklarını fark ettiğimde, elimdeki çileği tatmaya başlıyorum — her lezzetli ısırtığı vurgulayarak, suyunun dudaklarımdan akmasına izin vererek.

Sadece kalbi seçtiğim için. Çikolata kaplı çilekleri seçiyorum. Bana zamanını ayırmak isteyen adamı seçiyorum. Mason Lowell'ı seçiyorum. En azından bu gece için.

O görkemli çıplaklığıyla ayakta durup bana yukarıdan bakarken, ben dizlerimi onun önüne çöküyorum. Gözlerindeki karanlık bakış, vücudumu heyecanla titretir.

"Bu gece dışarı çıkacak mıydık?" diye soruyorum.

Eğilirken ellerini çeneme koyar, çenemi yalar ve ağzıma girer, dudaklarımı sertçe emer ve sonra tekrar dikleşir.

Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

Dilimi dışarı çıkararak çileklerin kalıntılarını buluyorum ve dudağımı ağzıma çekerek onlardan alabileceğim tüm tatlılığı emiyorum.

Onun penisi takdirle seğiriyor, ucundan ön sıvı sızıyor. "Çilek ve tuzun birbirine uyduğunu sanmıyorum," diyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarak gözlerimin altından ona bakıyorum ve şehvetli bakışlarımın altında kaslı vücudu dalgalanıyor.

Bana cevap vermez, penisinin tabanını yumruklar ve ucunu ağzımın üzerinde gezdirir, heyecanıyla dudaklarımı boyar.

Dudaklarımı yuvarlarım, onun tadını yalamak için duyduğum dürtüye direnerek. "Mase, konuş benimle."

"Konuşuyorum," diyor, çenemi kavrayıp penisinin başını dişlerime doğru iterek. "Benim için ağzını açmanı istiyorum."

Sözleri beni içten içe deliyor.

Benim için açılmamı istiyor. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Luce ve Megan dışında, yıllarca oluşturduğum sert kabuğun ötesine kimsenin girmesine izin vermem. Dans her zaman benim ifade biçimim olmuştur. Dansı, kelimeler kullanmadan her şeyi dışa vurmak için kullanırım.

Bu yüzden ona bildiğim tek yolu gösterir ve gözlerimle ona bunun yeterli olması için yalvarırım.

Dilimi dışarı çıkararak dudaklarımdan onu silip, ağzım onun ucunu sararken onu izliyorum. Yüksek sesle inliyor, dizleri titriyor, boynumdan saçlarımı çekip bir eliyle tutuyor, yumuşak saç tellerini yumruğuna sarıyor.

Bu bir güç oyunu ve ben bunu istiyorum. Onun ve beni kontrol etme tehdidini istiyorum, ama sadece burada. O benim zevkimin her parçasını kontrol edebilir

—onun zevkini. Ama başka hiçbir şeyi.

Çenemi kaldırıyor. "Gözlerini benden ayırma," diyor, sesi sert.

Kalçalarını itmeye başlar, her vuruşunda boğazımın arkasına çarparak, yavaşça daha da derine iner.

Onun etrafında gülümsüyorum, gözleri kararır. Benden uzaklaşmadan önce başını sallar. "Bebeğim, bana öyle gülme."

"Mmmmm," diye mırıldanıyorum, penisi boğazımda sıkışmış, sesim onun etrafında titriyor.

"Siktir," diye bağırır. Saçımı daha da sıkı tutarken, kalçalarını daha hızlı, daha sert ve pişmanlık duymadan itmeye başlar. Gözleri tekrar benimkilere bakar ve ben onu almaya çalışırken yüzünde bir anlık bir farkındalık belirir. Dizlerimin üzerinde, saçımı tutan o olabilir, ama kontrol onda da değildir. O an kontrolü kaybetmiş, benim reflekslerimle mücadele ederken herkesin herkese karşı olduğu bir durum ortaya çıkmış.

Kendimi geri çekerek yere düşüyorum, onun da peşimden geleceğini biliyorum ve öyle de oluyor. Tereddüt etmiyor, kendini hizalayıp içime giriyor.

"Sırılsıklam. Lanet olsun. Islak," diye homurdanır.

Kalçalarını bana doğru sallamaya başlar, mükemmel pozisyona gelmek için bacağımı ön kolunun üzerine kaldırır. "Mase, çok iyi hissettiriyorsun," diye inlerim.

Gözleri benimkilere bakıyor, anında yumuşuyor, sonra dudakları benimkilere değiyor ve ağzımı güzel, yavaş bir öpücükle kaplıyor.

Bacağım yana düşer ve o içimde hareketsiz kalır, kolu hala bükülmüş bacağımın altında durur. Eli arkadan gelir ve bileğimi

bileklerimi sıkıca kavrar. Nefeslerimiz düzensizdir, derin, emici öpücüklerimiz arasındaki tek ses budur.

Vücudum onu istiyor, daha fazlasını ve daha azını istiyor, bu duygunun hiç bitmemesini istiyor. "Mase, hareket et. Lütfen," diye yalvarıyorum, onu sıkıca sarıyorum.

Kollarımı kaldırıp omuzlarına dolayarak, beni kendine yakın tutmak için boynunun arkasında kilitlerken, göğsünden bir hırıltı yükselir. Tam olarak istediğim şeyi verir, kalçalarını mükemmel bir şekilde döndürür, ta ki vücudum gerilip içimde bir baskı oluşana kadar. Ve o bunun farkındadır. Eli aşağı iner, klitorisimin üzerine yerleşir, beni uçurumun kenarına getirir ve serbest düşüşe bırakır.

Üzerime çöken ilkel ihtiyaç, vücudumda dolaşan açıklanamayan dalgaya odaklanmamı sağlıyor. Duvarlarım aynı anda sıkışıp gevşerken, seks organım onu aç bir şekilde içine çekerek daha derine sokarken, aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi hissediyorum.

O hala içimde derinlerde duruyor, vücudum onu sarıyor. Kanepeye oturuyor, vücudum onun üzerine çıkıyor. "Sik beni, Pixie," diye fısıldıyor.

Bu pozisyon beni ona daha da batırıyor, artçı sarsıntılar hala içimde dalgalanıyor. "Seni hissedebiliyorum, bebeğim," diye inliyor, ağzıyla boğazımı emiyor.

Kalçalarımı sallamaya başlıyorum. Sertçe. Derinlemesine. Küçük bir daire çizerek.

Başını kaldırıp bana bakıyor, saçları dağınık ve karışık. "Seni bırakmayabilirim. Sakın durma," diyor ve dudaklarıma masum bir öpücük konduruyor.

Kalan tüm enerjimi kullanarak, onu beceriyorum, kalçalarımı onun kontrolü altında çalıştırarak onu ecstasy noktasına getiriyorum. İçime boşalıyor, ağzı büzülmüş meme ucumdan düşerken inleyerek adımı söylüyor.

Vücudu titrerken yüzünü göğsüme gömer.

Konuşmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Bunun yerine elimi uzatıp, pürüzsüz saçlarını okşuyorum. Gözlerim, başının arkasında altın bir parıltı yakalıyor. Bileğimi öne doğru çekip, artık bileğimi süsleyen altın yüzüğü inceliyorum.

"Diğer her şeyi geri göndereceğim," diyor, tereddütlü gözlerle bana bakarak. "Ama bunu sakla. Lütfen."

"Bu tavırlarına alışabilirim, patron." Gülümserim ve ona uzun, tembel bir öpücük veririm.

Yumuşak yün battaniyeye sarılmış, minderli zeminde yatıyoruz, vücudum Mason'ın yanına kıvrılmış. Vücudum gevşemiş hissediyor, ama hala tüm vücudumda zonklayan bir ağrı var, geride bıraktığımız inanılmaz geceyi hatırlatıyor bana.

Mason'ın göğsünden başımı kaldırıp, onun daha önce hazırladığı tabaktan bir parça peynir çaldım. "Bugün bunları hazırlamak için ne kadar zaman harcadın?" diye sordum, odanın etrafını işaret ederek.

Mumların çoğu yanmış ve sert ahşap zeminde mum damlaları birikmiş.

"Saatlerce," diyor dramatik bir şekilde.

Gülümserim, dudaklarımdaki tuzu yalarım. "Çok güzel. Kimse bana böyle davranmamıştı. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevu olabilir. İlk randevu için kesinlikle en iyi seks."

"Sadece ilk randevu, ha, daha iyisi olmuş gibi?" diye mırıldanıyor, incinmiş gibi davranıyor ama yine de gülümsüyor. "Ne kadar kötü hissettin? Aşağı inip tüm emeklerimi gördüğünde?"

Peynirin bir parçasını ağzına götürüyorum, parmağımı orada tutuyorum ve o da dilini çıkarıp peyniri yalıyor. "Gerçekten kendimi kötü hissettim. Ben sadece..."

"Biliyorum, sana bir şeyler almamı istemiyorsun," diye cümlemi tamamlıyor.

"Mase. Annem, büyürken en iyi rol model değildi. Onun gibi olacağımı düşünmek..."

"Sen annene hiç benzemiyorsun, Nina."

"Hayır, değilim," diyorum, onun ses tonu ve beni yeterince iyi tanıdığını düşünerek bir fikir oluşturmamasından dolayı kafam karışmış bir şekilde. "Ama uzun zaman önce kendime, kimseye güvenmeyeceğime ve parlak şeylerle satın alınmayacağıma söz verdim. Paran olduğunu biliyorum ve bu jestini takdir ediyorum. Hepsi çok düşünceli. Sadece... benim için para harcaman beni rahatsız ediyor. Buraya bunun için gelmedim."

"Anneni en son ne zaman gördün?" diye soruyor, konuyu tamamen değiştirerek. Umarım beni dinliyordur.

"İki yıl önce. Aşırı doz aldı. Bir hafta hastanede kaldı."

İtirafıma başını sallar, dürüstlüğü beni şaşırtır. "Bununla tek başına başa çıkmak zorunda kalmamalısın. Yaşadıkların..." der, bileziğimi kurcalayarak.

Neler yaşadım? "Yalnız olduğumu nereden biliyorsun?" "Öyle miydin?"

Adi herif. Kaçma dürtüsüne direnirken vücudum kaskatı kesiliyor.

"Mase, annemin adı ne?" diye soruyorum, ona bakarak.

"Ne?"

Sessizce bekliyorum.

Bildiğimi biliyor.

"Sarah Leigh Anderson," diyor sonunda, gözleri çılgınca benim tepkimi ölçüyor.

Başımı göğsüne eğip, ondan uzaklaşıyorum. Kollarını bana dolarken, rahatlamış gibi kasları gevşiyor.

O bildiğini sanıyor. Tutuklamalar, hastaneye yatışlar, komşuların sosyal hizmetlere yaptığı ihbarlar... Bunlar sadece yarısı.

"Bir şey söyle," diye fısıldarım.

"Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun, Mason?"

"Yaşadığın her şey için. Yaşamaya devam ettiğin her şey için."

Gözlerimi deviriyorum, bu acıma partisi artık yeter. "Çocukluğum tamamen kötü değildi, sen sadece kötü kısımlarına odaklandın — ve tam olarak bunu yaptın, inkar etmeye çalışma. Lucy'nin anne babasıyla yaşadım, Maggie, onu tanıyorsun, ve John. Beni sekiz yaşında evlerine aldılar. Ondan sonra üniversiteye kadar annemle onların arasında gidip geldim. Beni bir şekilde bundan koruduklarından emin oldular."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar, dudakları sıkı bir çizgi halinde. "Eğer sana bu kadar kötü davranıyorsa, neden ona para veriyorsun? Neden ilişkini kesmiyorsun?"

Onun sözlerine tepki gösteririm. "Ne? Tanrım, Mason. Ne kadar derine indin?" diye bağırırım.

"Bakmayacaktım, ama sana ulaşmanın başka yolu yoktu. Nina, son dört yılda annene neredeyse on dört bin pound transfer etmişsin!"

Beni yakalamaya çalışıyor, ama ben çoktan ayağa kalkmışım, battaniyeyi üzerime sarmışım, o da herkesin yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor. Lucy, Maggie, John, en iyisini kendilerinin bildiğini sanıyorlar.

Ama bilmiyorlar.

"Bırak şunu Mase, bu seni ilgilendirmez!" Sakinleşmem ve aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini bilerek mutfağa yöneliyorum.

Sadece seni düşündüğü için, Nina.

Hepsi önemsiyor. Bu benim en büyük savaşım ve kendimle savaşıyorum: Beni en iyi şekilde isteyen insanlara, umursamayan birini savunmak için.

"Haklısın, bu beni ilgilendirmez. Ama yakında iş kredini daha fazla ödemeye başlamazsan stüdyonu batıracaksın, zaten başını su üstünde tutmakta zorlanıyorsun."

Elimin onun yanağına attığı keskin tokat, penthouse'un her köşesinde yankılanıyor. Karşı karşıya duruyoruz, öfkesi yüzündeki kızarıklıktan sızarken burun delikleri genişliyor.

"Siktir git!" diye bağırıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Mason, tabii ki, sik beni. Verecek başka bir şeyim kalmayana kadar her santimimi sik, ama hayatımdan uzak dur. Stüdyomdan uzak dur. İşimden uzak dur."

O alaycı bir şekilde gülümser, merdivenlere bakar, sonra tekrar bana döner. "Yani bana vücudunu vereceksin, ama hepsi bu mu, tek alacağım bu mu? Sanırım elma gerçekten ağacından uzağa düşmüyor."

Sözleri ağızından çıkar çıkmaz başını göğsüne eğdi. Sözlerin özelliği budur; bir kez söylendiler mi, duyulmamış, unutulmuş olamazlar.

"Bunu annem yaptı," diye fısıldıyorum, dudaklarımın kenarından bir damla gözyaşı akıyor. "Bana asla elini sürmedi." En azından kendisi sürmedi. "Ama bazen, keşke sürseydi diyorum, muhtemelen daha az acı verirdi. Ama hayır, o da senin gibi." Çenemi kaldırıyorum. "Beni kırmak için sözlerini kullandı."

"Nina, ben..."

"Beni rahat bırak."

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, onun yatak odasını geçip Lucy ve Megan'ın dün gece kaldıkları odaya koşuyorum. Çarşafların altına girip, göğsümdeki acıyı eski yaralarımın dışarı akıtıyorum — çocukluğumdan kalan anılar düşüncelerimin merkezinde.

Saatler sonra, yastığım gözyaşlarıyla ıslanmış ve kalbim boş olarak uykuya daldım.

ON BİR

Nina

Yırtık pırtık battaniyemi başımın üzerine çekip iPod'umun oynat düğmesine basıyorum. Bu benim değil. En iyi arkadaşım Lucy'nin. Bana verdiği için başının belaya gireceğini söyledi, ama bağırışları bastırabileceğini düşündü.

Ben bağırışlar diyorum ama bence başka bir şey. Boğuk çığlıklar, homurtular ve inlemeler gibi geliyor, nemli evimizin ince duvarlarından sızıyor.

Odaımda kalmamı, o gelip beni almadan dışarı çıkmamamı söylüyor, ama hiç gelmiyor. Ben de hiç çıkmıyorum. Kapının diğer tarafında ne varsa, başımı belaya sokacağından ya da daha kötüsü, onu benden tekrar alacağından korkuyorum. Annem benim her şeyim ve beni bir kez almaya çalıştılar bile.

Gürültü başladığında gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Müzik sesinin üstüne sert inlemeler ve derin homurtular geliyor. Acı mı çekiyor? Ona yardım etmeli miyim?

Soğuk bir sıvı burnumdan akıyor ve dudaklarımın kenarında birikiyor. Parmağımla silince kan buluyorum.

Neden burnum kanıyor...?

Panik içinde aptalca bir şey yapıyorum. Yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey. Anneme koşuyorum. "Anne, anne." Kapısını itip açıyorum, eşikte hareketsizce duruyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Anneme ne yapıyor? Gözleri önce beni buluyor, arkasında dururken yüzünde acımasız bir gülümseme beliriyor ve annemin poposuna vuruyor.

"O küçük pisliği defet!" diye bağırır ve beni irkilir.

Annem beni görünce gözleri fal taşı gibi açılır. "Nina! Hemen git. Ne yapıyorsun?"

Olamaz, bana kızgın.

"Burnum."

Elimin tersiyle burnumu silerim, ama temiz çıkar. Kemikli elimin solgunluğuna kaşlarımı çatarım. Gözlerimi anneme çeviririm, ama onun gözlerine ulaşmadan, sert, nasırlı bir yumruk yüzüme çarpar.

"Nina!" Annemin sesi yankılanır ve her şey kararmaya başlar.

"Nina!"

"Nina!"

"Nina!"

Mason?

Mase

İşkence çığlıkları beni yataktan fırlatıyor. Nina beni dışarıda bıraktıktan sonra içeri almayacağını anladım ve onun yumuşak çığlıkları, onun uyuduğundan emin olana kadar kapısının önünde otururken saatlerce beni rahatsız etti.

Ama şimdi yine ağlıyor ve bu önceki ağlamalarından farklı. Acı dolu, tiz bir çığlık. Acı çekiyor gibi geliyor.

Yataktan fırladım, kafam vücudumdan daha hızlı çalışıyordu, bu yüzden aceleyle yere düştüm. Koridora koştum ve kilitli olacağını bilerek kapının kolunu çevirdim.

"Nina! Kapıyı aç!" diye bağıriyorum, elimi kapıya vurarak. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Cevap yok.

"Nina!" Parmak eklemlerimle ahşabı vurmaya devam ediyorum.

Odanın içinden kırık bir çığlık geliyor ve onun çığlıklarındaki korku boğazımı sarıyor, beni boğmakla tehdit ediyor.

"Ne oluyor lan?" Kapıyı açmak için kolu çekiyorum.

"Nina. Lütfen kapıyı aç!" diye bağıriyorum, sıva kaplamayı yumrukluyorum. "Siktir!"

Kafamı kapıya yasladım, o ağlamaya devam ederken kendimi çaresiz hissediyorum.

Bir gürültü duyuyorum, ardından bir çığlık geliyor, tüylerimi diken diken eden, kanımı donduran bir ses, iki adım geri atıyorum. Panik beni sarıyor, kontrolümü kaybetmiş olmaktan dolayı kendimi çaresiz hissediyorum. Omuzlarımı dikleştirip kapıya atılıyorum ve kilidi duvardan söküyorum. Yumuşak halı düşüşümü yumuşatıyor, ama yere neredeyse değmeden yatağın etrafına dolanıp kızın ayaklarının dibine diz çöküyorum.

Kendi içine kıvrılmış, kollarını koruyucu bir şekilde dizlerinin etrafına dolamış.

"Nina," diyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor. "Nina, bebeğim."

Ona dokunmak için uzanıyorum ve gözleri benimkilere çevriliyor. Kırmızı kenarlı ve vahşi, güzel yüzünde saf korku kazanmış. "Nina," kaşlarımı çatıyorum. "Sorun yok. Ben buradayım."

Vücudu kontrolsüz bir şekilde titriyor, terden sırılsıklam. Elinde tuttuğu battaniyeyi almaya çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor ve ben elimi çekince irkiliyor.

Ne oluyor lan?

"Kan. Çok fazla kan," diye mırıldanıyor, çıldırmış gibi.

Vücudunu aramaya başlıyorum ama kan bulamıyorum.

"Nina, kanaman yok. Kan yok. Ben buradayım, benim, Mase," diyorum yumuşak bir sesle, ne yapmam gerektiğini bilemeden.

Gözlerini sıkıca kapatıp açar, temkinli gözleri beni bulana kadar. "Mase?" diye sorar.

"Evet, buradayım." O izin verirken fırsatı değerlendirip onu kucakladım. "Lanet olsun." Onu sıkıca kucaklayarak yere oturduğumda kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Vücudu terden kaygandı, saçları nemliydi.

"Mase," diye ağlayarak tişörtümü yumrukluyor ve göğsüme daha da gömüldü. Kollarımda yıkılıyor.

Onu ilk kez bu kadar net görüyorum. Engeller yok, duvarlar yok, sadece saf, filtrelenmemiş acı var — istediğim de buydu, değil mi?

Sadece bedeninden daha fazlasını.

"Nina, seni duşa sokacağım. Tamam mı?" "Neden? Kan mı?" Panikliyor.

"Hayır, kan yok. Sen sadece çok ateşlisin."

"Tamam."

Bana bakar, gözlerindeki acı göğsümü sızlatır. Tanrım, hepsi benim hatam.

Neden annesiyle ilgili o konuyu açtım ki?

Onu kollarımın arasına alıp banyoya taşıyorum. Onu yere indirmiyorum, onu kollarımın arasında sıkıca tutarak duşa giriyorum. Elimi uzatıp musluğu açıyorum, sırtımı duvara dayayıp oturuyorum ve sıcak su onun üzerine akıyor.

Kollarımda kırılmış bir halde yatıyor. Benim güzel, kırılmış Pixie'm.

"Bana vurdu," diye fısıldıyor birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Kim?" diye soruyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Bilmiyorum. İsimlerini hiç bilmedim, ama o bana vurdu. En azından, öyle olduğunu düşünüyorum."

Öfke her deliğimden, her organımdan, her sinirimden geçiyor, beyaz sıcaklıkta yanıyor. Derin bir nefes alıyorum, şu anda kızgın olamayacağımı bilerek, onu zihnimin arkasına itiyorum, onu serbest bırakmak için kullanabileceğim zamana kadar. Ve kullanacağım.

"Nina, bu sadece bir kabustu. Gerçek değildi. Ben buradayım." Çenesini kaldırıp yüzünü yüzüme yaklaştırıyorum.

Gözlerinde birkaç saat önce parıldayan ışık yok. "Beni incittin."

Gözlerimi kapatıyorum. *Kahretsin*. "Çok üzgünüm, Nina," diyorum, kendime kızarak. Ne pislik biriyim. "Söylediklerimde ciddi değildim."

"Lütfen beni rahat bırak," diyor, gözleri kaybolmuş.

"Sence şu anda seni rahat bırakır mıyım?" "Ya sen gidersin ya da ben giderim."

"Sana yardım edeyim." Onu daha sıkı kucaklamaya çalışıyorum, ama o kucağımdan kalkıp duşun diğer ucuna sürünüyor.

"Lütfen," diye yalvarır. "Şu anda yalnız kalmam lazım."

Siktir. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümek için tüm gücümü kullanıyorum ve bunun doğru şey olduğunu umuyorum.

Odama geri dönüp ıslak giysilerimi çıkarıyorum ve öfkemin etkisiyle onları televizyona fırlatıyorum. Yatağımın kenarına oturup, nasıl düzelteceğimi bilmediğim kırık ruhumu nasıl onaracağımı hiç bilmeden saçlarımı ellerimle tarıyorum.

Nina

Duş tabanından kalkarak, kendimi yukarı çekip duşun altına giriyorum, vücudumu temizliyorum, kafamdaki görüntüleri silebilmeyi diliyorum. Belki Mason'ın beni kucaklamasına izin vermeliydim, ama bunu istememin nedenleri, istemememin nedenlerinin iki katı kadar çoktu. O, ilgilenmenin her şeyi bilmek olduğunu düşünüyor, sormuş olsaydı ona anlatacağım her şeyi. Yanılıyor. Birini sevebilir ve onun sırlarını bilmeyebilirsin, tıpkı benim onun için yaptığım gibi.

İstediğini sormadan aldı, ki bunu atlatabilirdim — onurumu bir kenara bırakıp onun kontrolcü tavrını kabullenmeye hazırdım. Ama bu, o benim gururumu ayaklar altına almadan önceydi.

Onun sözleri sonun başlangıcı oldu. Beni incitemez, özellikle de beni tanımadığı halde.

Ne kadar araştırırsanız araştırın, benimle yaşayan gerçeği ortaya çıkaramazsınız.

Kurulanıp havluya sarıldıktan sonra banyodan çıkıyorum. Mason'ı yatağında oturmuş, başını ellerine gömmüş halde buluyorum. Saçları her tarafa dağılmış durumda.

Niyeti iyi, aşkım, o kötü bir adam değil.

Vinny'nin sözlerini kafamdan silmeye çalışıyorum.

Ona gitmek, eskisi gibi beni kucaklamasına izin vermek ve her şeyin yolunda olduğunu söylemesine izin vermek için neler vermezdim.

Her şey yolunda değil.

Ben göründüğümde başını kaldırıyor, üzgün gözleri benimkilerle buluşuyor ve içimdeki hasta bir parça sessizce beni bırakmamasını yalvarıyor.

Benden vazgeçme, Mase.

Gözleri havluyla örtülü vücudumu tarıyor. "Bu gece kalacak mısın? Saat geç oldu. Sabah ilk iş seni eve bırakabilirim."

"Eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum." Yine başını eğdi. "Ama kalmanı istiyorum."

Onun sözleri, *ihitiyac*ı için çarpık kalbim atıyor. "Bu adil değil. Bunu bana yükleme."

"Nina, lütfen. Söylediklerimde ciddi değildim, sadece beni içeri almanı istedim."

"Seni içeri mi alayım? Kendi sözlerini duyuyor musun, Mason? Dün gece nereye gittiğini bile söylemedin. İstediğini alıp

istediğini alıp beni arkadaşlarıyla yalnız bıraktın. Beni içeri alacak mısın? Söyle bana? Yoksa seni aramamı mı istersin? Senin duygularını hiç dikkate almadan, düşünmeden bilgileri alayım mı?"

Jilet gibi keskin çenesi sözlerime tepki gösterir ve ayağa kalkarken saçlarını yüzünden iter, aramızdaki mesafeyi hızla kapatır.

Nefesimi tutarken kalbim göğsümde çarpıyor, söyleyeceği şeyden şimdiden korkuyorum.

Sözlerini dikkatli seç, Mason. Yanlış anlama.

"İstediyimi aldım ve bunun için özür dilemeyeceğim. Dün gece nerede olduğumu mu bilmek istiyorsun?" diye sordu, burnunun ucuyla bana bakarak. "Babam içki içmeyi sever. *Kız kardeşim* Scarlet, onun için cehennem gibi bir durum olduğunu tahmin edebileceğim bu süreçte ona yardım etmek için çabalıyor. Bu büyük bir sır değil, Nina."

Kollarını genişçe açarak benden uzaklaşır. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"O da alkolik mi?" diye şaşkınlıkla mırıldanıyorum.

Yüz hatları gerilir, yüzü çatık bir ifadeye bürünür. "Ne? Hayır. Babam annen gibi değil."

Yavaşça gözlerimi kırptırdım, şaşkın bir şekilde ondan uzaklaştım. "Bu konuda gerçekten çok kötüsün."

Başını tavana doğru eğip, derin bir nefes alır. "Nina, lütfen. Bu gece burada kalabilir misin? Yarın bunu konuşabiliriz. Lütfen, her şeyi mahvediyorum."

"Eve gidiyorum. Ve endişelenme, mahvedecek *bir şey* yok." Onun banyosuna gidip kıyafetlerimi buluyorum.

O da hemen arkamda, her yerinden öfke fışkırıyor. "Tamam lan! Ama seni ben götüreceğim."

"Taksi çağıracağım," diye bağıryorum, elbisemi ararken. "Eşyalarım nerede?"

Kapıyı işaret ediyor. "Gardıropta. Seni eve ben götüreceğim."

Beni gülünç derecede büyük giyinme odasına kadar takip ediyor. Burası benim tüm yaşam alanımdan daha büyük. Ona olan kızgınlığım her şeyi çok farklı görmeme neden oluyor. Parası beni çok soğutuyor.

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum, parmak uçlarımda yükselerek askıdan elbiseyi alıyorum. Elbiseyi elimde tutarak dönüp duruyorum, ama

onunla yüz yüze geliyorum.

Bakışlarında çok fazla öfke var, ama bu öfke bana yönelik değil. Yakışıklı yüzünün çizgileri arasında başka bir şey görüyorum. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey. Korku olabilir mi? Kendi acısı mı? Bilmiyorum, ama bu beni rahatsız ediyor, çünkü kalmak istemiyorum ve ona hiçbir şey borçlu değilim.

"Gitmeni istemiyorum."

"Kalamam."

"Kalabilirsi

n."

Kalabilir

miyim?

Kalbim, sayısız beyzbol sopasıyla dövülmüş bir beyzbol topu gibi hissediyor. Hayatım boyunca dikişleri bir arada tutmak için mücadele ettim, yıpranmış kenarlarını onardım. Yine de Mason Lowell ortaya çıktı ve ben onun kapıdan çıkar çıkmaz bir home run yapmasına izin verdim.

Neden hâlâ buradayım?

"Yatağında uyu. Seni yalnız bırakmayı reddediyorum..." Onun acıma duygusu derime işliyor, etimi tırmalamak istiyorum. "Yatağında uyu, lütfen. Ben misafir odasında kalacağım ve sabah ilk iş seni eve bırakacağım. Sakın gitme."

Gurur tuhaf bir şeydir. Kısıtlayıcıdır, boğucudur ve bazen hayatımda seçimler yapmamı engeller.

Her zaman kendimi daha fazla darbeye açık bırakmayı reddediyorum. *İçimdeki* her şey gitmemi söylüyor ve beni durduran gururum, ahlakım ya da inatçılığım değil.

Ben başka bir şeyle savaş halindeyim.

Bu, onun gözlerinin siyahlarında ruhun derinliklerine işleyen gurur, aramızda kanayan bir yara.

Sakın gitme.

Ve gitmeyeceğim. Gururum, ahlakım, inatçılığım... Kim bilir, ama gitmiyorum. *Onun* gururunun beni boğmasına, kısıtlamasına, pişman olabileceğim ya da olmayabileceğim bir seçim yapmamı engellemesine izin veriyorum.

Vinny sabah yediden biraz sonra beni almaya geliyor. Son üç saattir uyanık yatıp, onu aramak için yarı kabul edilebilir bir zamanı bekledim ve Audi'nin ön koltuğuna bindiğimde yüzündeki ifade, taksi çağırmamamın tam da sebebiydi. Berbat görünüyorum.

"Günaydın Nina," diyor neşeyle.

"Çok üzgünüm Vinny. Bugün Pazar olduğunu biliyorum." O ıssız yola çıkarken ben emniyet kemerimi takıp yerime yerleşiyorum.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin, bunu biliyorsun, canım."

"Teşekkürler. Bu kıyafetle taksi bulamadım." Mason'ın gardırobundan çaldığım büyük beden jogging pantolon ve tişörtü işaret ediyorum.

"Daha kötüsünü de gördüm." Göz kırptı.

Gülümserim, başımı koltuğa yaslayarak, penthouse'dan uzaklaştığım için mutluyum ama Mason'ı geride bıraktığım için üzgünüm.

Vinny sessizce oturuyor, radyoyu dinlerken parmağıyla direksiyona vuruyor. Kafamdaki şüphelerden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Ailen var mı, Vinny? Karın?"

"Hayır. Yalnızken daha iyiyim, daha mutluyum." Gülümsüyor ve samimi olduğunu anlayabiliyorum. Sözlerine inanıyor.

"Anlıyorum," diye ona bakarak cevap verdim. "Ama bir gün doğru kişiyi bulursan, öyle düşünmez misin?"

"Bana katlanmak için bir aziz olmak gerekir, Nina."

"İşin yüzünden mi? Günün aptal saatlerinde çılgın delilerden kurtarılması gereken genç kızları kurtarmak zorunda olduğun için mi?"

"Aynen öyle," diye gülüyor. "Ve daha fazlası."

"Bence herhangi bir kadın sana sahip olduğu için şanslı olur. Sen çok çekicisin, biliyorsun," dedim ve koluna dirsek attım.

Telefonu arabada çalmaya başlar ve Mason'ın adı ekranda yanar.

"Sanırım senin gittiğini bilmiyor." Bana bakar ve telefon üçüncü kez çaldığında cevap vermez.

Kafamı sallıyorum. "Cevap verebilirsin."

O, ifadesiz bir yüzle telefonu kabul eder. "Mason."

"Vinny."

Onun düzensiz nefesini duyunca gözlerimi kapatıyorum. Beni aramak için çatı katını alt üst ettiğini hayal ediyorum.

"Nina'nın numarası lazım. Bu sabah evden çıktı ve Scar az önce aradı, doktor babamı muayene etmeye geliyor, malikaneye gitmem lazım."

Suçluluk duygusu beni kemiriyor ve günün soğuk ışığında kendimi sorguluyorum.

Aşırı tepki mi

verdim?

Babası iyi mi?

Vinny'ye bakıyorum, zorlukla

yutkunuyorum. Keşke

gitmeseydim.

"Numarayı şimdi göndereceğim. Mason, sakın ol. Seni oraya götürmemi ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Scar sadece endişeleniyor; kusmayı durduramıyor. Alkol zehirlenmesi olabileceğini düşünüyor."

O annen gibi değil.

Başımı eğip kucağıma bakıyorum. Vinny benim için yalan söylememeliydi ve şimdi bana yönelik olmayan bilgileri sindirmeye çalışıyorum. Beni araması kadar kötü bir şey bu.

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Dikkatli sür, Mason," diyor Vinny sakın bir sesle ve telefonu kapatıyor.

"Sana bu yükü yüklediğim için üzgünüm."

"Ona numaranı gönder, Nina," diyor ve telefonu uzatıyor.

Sorgulamadan numaramı yazıp gönder tuşuna basıyorum. Birkaç saniye sonra telefonum çalıyor ve cevap vermek istemediğim için ona bakıyorum.

"Ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim," diye başlıyor Vinny. "Ama?"

"Mason'ın hiç böyle davrandığını görmemiştim. Seni çok önemsiyor gibi görünüyor." Sanki bu kadar basitmiş gibi omuz silkiyor.

"Ben hasarlı biriyim, Vinny. Yalnız kalmayı tercih ederim." Bildiğim şey bu.

O, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle başını sallar. "Bir gün doğru kişiyi bulursan diye düşünmüyor musun?"

O benim sözlerimi bana geri döndürürken, ben onun başının yanına sert bir bakış atarım.

Stüdyoda yedek kıyafetlerim olup olmadığını umarak çantamda anahtarlarımı ararım. Bir süre ortadan kaybolmam lazım.

"Beni stüdyoya bırakır mısın lütfen, Vinny?"

Açıklanamayan bir sakinlik. İçime işliyor ve odanın dışında var olan her şeyi unutmamı sağlıyor. Stüdyom sadece bir yılı biraz aşkın bir süredir var, ama buraya ait olduğumu, yalnız olmadığımı hissediyorum. Aslında mantıklı gelmiyor, ama gurur duyduğum, kendi başıma kurduğum bir yerimin olması, gelip kendilerini ifade etmek için bana güvenen insanların olması bana bir amaç veriyor.

Dans edemiyorum. Yedek kıyafetim yoktu. Bunun yerine piyanonun üzerine tırmanıp yan yatarak amacımı seyrediyorum.

Vazgeçmeyeceğim. Hiçbirinden.

Lucy sabahın ortasında beni stüdyodan alıp eve götürüyor ve o arabada beklerken ben hızla üstümü değiştiriyorum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Pazar günleri stüdyoya gitmem, özellikle de erkek kıyafetleriyle. Ama bana soru sormuyor, öğle yemeğinden sonraya kadar hiçbir şey sormuyor, çocukluğumuzda ve gençlik yıllarımızda sohbet ederek geçirdiğimiz bahçedeki salıncakta uzanıyoruz.

"Sanırım Mason'ın babası alkolik," diye sonunda söylüyorum.

Lucy'nin eli aramızda benim elimi bulur. "Ama pazar sabahı stüdyoya gitme sebebin bu değil, değil mi?"

"Hayır." Onun zekâsına gözlerimi deviriyorum. "O her şeyi mahvetti, Luce. Tam bir aptal."

"O bir erkek. Erkekler böyledir." Gülümser.

"Beni araştırmış, annemi ve stüdyoyu araştırmış." "Ne?" diye sorar, şaşkın bir şekilde.

Başımı sallıyorum. "Ben de kabullendim. Kendime gitmeyeceğime söz verdim. İnanılmaz bir seks yaptık. Tanrım, seks, Luce," diye inliyorum ve onu güldürüyorum. "Güzel bir randevu hazırladı, bana aldığı hediyeler konusunda çıldırdığımda doğru şeyleri söyledi, sonra ben biraz zamana ihtiyacım olduğunda ve *onun beni* araştırmasını sindirebilmem için susmasını istediğimde, beni mahvetti. Anneme yardım etmeyi bırakıp kredilerimi geri ödemediğim takdirde stüdyomu batıracağımı söyledi."

Gözlerim yaşlarla dolarken, bundan sonra olacıklara hazırlanıyorum.

"O kadar bilgiyi nereden aldı?!"

Omuz silkiyorum. "Ona işime karışmamasını söyledim, benimle seks yapabileceğini ama bedenimden başka bir şey alamayacağını söyledim." Bu anıyı hatırlayarak yüzümü buruşturup gözlerimi kapatıyorum.

"Oh, Nina, bu sen değilsin."

"Ne?"

"Bebeğim, bu adamı bir haftadır tanıyorsun. Zaten ona bağlandın, kendine bir bak. Asla bağlanmadan seks yapamazsın. Bu yüzden yıllar boyunca o kadar çok kalp kırdın," diye açıklıyor ve beni kucaklıyor.

"Beni annemle karşılaştırdı. Elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini söyledi," diye mırıldanıyorum boynuna.

O, başını sallayarak tıslar. "Tanrım, Nina, o gerçekten bir pislik." Diye iç geçirir. "Ama..."

"Ama?" diye soruyorum, o "ama"yı hiç sevmedim.

"Sorun sen değilsin. Sen annen gibi değilsin ve o böyle bir şey söylememeliydi. *Ama*. Sen ona resmi çizdin. O da onu kurumaya astı."

"Dalga mı geçiyorsun? Benim tarafımda olman gerekirdi."

"Öyleyim." Beni sıkıca kucakladı. "Söz veriyorum, öyleyim, ama onu henüz silip atma, tamam mı?" Bileğimdeki bileziği parmaklarıyla okşadı. "Bu Cartier mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hiçbir fikrim yok."

"En iyi arkadaşın olarak, durumları doğru şekilde göremediğinde müdahale edip sana söylemek benim görevim, ama sen bunu benim için her zaman çok kolaylaştırdın. Aklın başında ve her zaman doğru kararı veriyorsun. Cesaretini kıskanıyorum, bebeğim. Kendi kararlarına güven ve gardını düşürdüğün için asla kendini kötü hissetme."

"Sence onunla bir şans vermeli miyim?" Mason bir şans vermek istiyor mu ki?

"Benim ne düşündüğümün önemi yok. Sen yine de istediğini yapacaksın."

Lucy beni saat altıdan biraz sonra eve bırakıyor ve ben dün gece uykusuzluktan yorgun düşmüş bir halde merdivenleri tırmanıyorum. Uykum var ve daha da önemlisi, önümüzdeki haftaya odaklanmam gerekiyor. Tanıtım yakında ve kızlarla birlikte ortalığı kasıp kavurmayı planlıyorum.

Dairemde soyunup duş alıyorum, sonra bulabildiğim en rahat kıyafetleri giyiyorum. Yirmi dakika geçmeden kanepemde oturmuş, bir kase Coco Pops yiyorum ki telefonum çalıyor. Annemin adı görünce kaşığım çikolatalı süte düşüyor.

Neden bu kadar erken arıyor? Ne kadar oldu, bir hafta mı?

Bütün gün bastırdığım tüm duygular bir anda yüzeye çıkıyor ve Mason'ın anneme neden para dediğime dair sorgulaması en önde geliyor.

Nedenine dair bir cevabım yok ve telefonum sehpanın üzerinde titremeye devam ederken, onu bırakamadığım ve başka birini hayatıma alamadığım için kendime fkeleniyorum. Lucy haklı, ben hiçbir zaman koşulsuz seks yapamadım ve bunun suçlusunu annem.

Telefonumu duvara fırlatıyorum ve ekranı kararana kadar bir kez daha yanıp snmesini izliyorum.

Mase

Bencilim, işte böyle biriyim. O beni görmek istemiyor, ama ben onu görmem gerek.

Cuma gecesi Scarlet'i yalnız bırakmamalıydım, belki de kalmış olsaydım babam bu kadar ktleşmezdi, ama Lowerwick bana çok fazla kötü anı hatırlatıyor. O kapıdan her geçtiğimde annemi düşünüyorum. Ona koşarken bana açtığı kollarını, fırında pişen kurabiyelerin kokusunu ve bize çaldığı müziği.

Dört yıl. Sahip olduğum tek şey buydu, ama anılarımla hala canlı, annemin öldüğü güne kadar her bir anı.

Scarlet'in neden orada kalmaya devam ettiği beni şaşırtıyor. Dediğim gibi, ben bencilim.

Bentley'i kaldırıma park edip Nina'nın binasına doğru ilerliyorum, onu görmek, ona sarılmak ihtiyacımdan başka bir şey düşünmeden merdivenleri ikişer ikişer ıkıyorum.

Beni içeri aldıktan sonra kapıyı açıyor, gözleri kırmızı ve lekeli. *Kahretsin. Bu benim yüzümden mi oldu?* Beni gördüğünde omuzları düşüyor

ben olduğumu görünce omuzları düşüyor ve beni iteceği endişesi duyuyorum.

Bana doğru adım atar, kolları belimi sarar ve başını göğsüme yaslar. Vücudu gözle görülür şekilde gevşer, kollarımda ağırlaşır. Dünyanın ağırlığı aramıza yerleşir.

Burnumu saçlarına yaklaştırıp, kokusunu içime  ekiyororum.

Açıklanamayan bir sükUNET. I ime işliyor, sadece onun getirebileceği derin bir aidiyet duygusu. Beni dairesine çekiyor, küçük oturma odasını geçip küçük bir çift kişilik yatak odasına götürüyor. Yatağa tırmanıyor, beni de yanında çekiyor, kolumu kaldırdığımda başını kolumun altına sokuyor, böylece göğsüme uzanabiliyor. Ve işte böyle, tek bir kelime bile etmeden, birbirimizden alırız. Açığa çıkarmaya hazır olmadığımız kısımları iyileştiririz.

ON İKİ

Nina

Her pazartesi sabahı böyle başlamalı: Mason Lowell'ın güçlü kollarında sarılmış olarak. Göğsüne gülümsüyorum, tam ihtiyacım olduğu anda dün gece ortaya çıktığı için minnettarım.

Uyku hızlı ve derin geldi, hafta sonundaki seks maceralarının yorgunluğu ikimizi de yakaladı. Bütün gece beni kucakladı ve şu anda kalkmak delilik gibi geliyor, ama dün gece kendime bir söz verdim ve bu söz onunla başlıyor.

Lucy haklıydı. Mason'ı bir haftadır tanıyorum ve dürüst olmak gerekirse, olması gerekenden daha fazla bağlandım. Uzaklaşabilmem gerekirdi. Şimdiye kadar birlikte geçirdiğimiz zaman kaos doluydu, hatta zehirliydi.

Artık ilerleme zamanı. Annemin hikayesinin benimkini kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Benim hikayem orada başlamış olabilir, ama öyle bitmeyecek.

Güçlü kollar beni sıkıca sarıyor, kendimi güvende hissediyorum. Yaklaşmaya çalışırken geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Neden gülümsüyorsun? Bunun sana ne getireceğini biliyorsun," diyor, uykudan dolayı sesi derin ve kaba.

"Ne olacak bana, Mase?" diye mırıldanıyorum.

Çenemi kaldırıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Sikişeceksin, melek," der, boynumu öpmek için hareket eder, sonra daha aşağı iner, ince pamuklu kumaşın içinden büzülmüş meme ucumu ağzıyla sarana kadar boğazımı emer. Sırtım yataktan kalkar, daha fazlasını ister, daha fazlasını arzu eder.

"Mase?" diye mırıldanıyorum.

Cevap olarak başını göğsümden kaldırır, pencereden içeri giren ışık yüzünü aydınlatır. Kalbim fiziksel olarak ağrıyor. O kadar güzel ki, koyu saçları dağınık, çenesinde

hafif bir sakal izi var. İşaret parmağımla onun eğri burnunu izliyorum, onun her santimini ve aramızdaki bu hassas anı ezberlemeye çalışıyorum - ikimiz de uykudan doymuş ve birbirimizden başka hiçbir şeyde kaybolmuşuz.

Parmağım dolgun dudaklarının kenarına doğru kayar, koyu renkli kenarlarını nazikçe izler.

Parmağımın ucunu sevgiyle öper, gözleri tembel ve benimkilere kilitlenmiştir. "Şey, şimdi seni beceremem," diye inler, gözlerini devirir ve anı tamamen mahveder.

Üzerime tırmanıyor, bacaklarımı uygun şekilde düzenliyor. "Ne?" diye kıkırdarak soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

Bacaklarımın arasına yerleşir, vücudu benim vücudumu kaplar. Ellerimi alır, birbirine kilitler ve başımın üzerine kaldırır.

"Bilmiyorum, ama şu anda seni beceremem," diyor, gözleri kararak.

"Mase?" Gergin bir şekilde gülümserim, tüylerim diken diken olur.

Beklemez, eğilir ve aynı anda içime girerken dudaklarımı derin bir öpücükle kaplar. Beni gererken ağzı açılır, içimde hareketsiz kalır.

"Siktir," diye inliyor, burnu benim burnuma değiyor. "Bebeğim, çok iyi hissettiriyorsun."

O çok fazla, çok büyük, çok nazik, çok güzel. Beni her yönden ezip geçiyor, ama onu uzaklaştırıp aramızdaki bağı koparacak paniğe kapılmak yerine, onu içime alıyorum, ona gözlerimi veriyorum.

Yavaşça, şefkatle, kalçalarını derin hareketlerle içimde hareket etmeye başlıyor.

Mason bana karşı her zaman dominant olmuştur. Beni çok kısa bir sürede arzulamaya başladığım bir şekilde çekip itiyor. Ama başım yatağa geriye doğru uçup, vücudum boşalmaya çalışırken, ben onun gözlerine bakıyorum.

Her itiş, her öpücük, hepsi sonradan akla gelen şeyler, gözlerimizdeki bakışa kıyasla önemsiz. Bu korkutucu. O benim hayatımın bir parçası değil, sadece bir yan hikaye. Sonunda gidecek ve hikayede zar zor hatırlanacak.

Öyleyse neden mürekkebi alıp ruhuma sızıyor?

Mase sırtını başucuma dayamış oturuyor. Bir elinde kahve, diğerinde telefonu var. Duştan yeni çıkmış, hala havlumuyla sarınmış halde odaya girdiğimde başını kaldırıyor.

"Buraya gel," diyor.

Ona doğru gidip yatağın kenarına oturmak için hareket ediyorum, ama o beni kalçalarımın tutup üzerine oturmam için çekiyor.

"Geç kalacağım. Sen de geç kalacaksın," diye şikayet ediyorum, ama kalkmak için hiçbir hareket yapmıyorum.

"Geç kalmayacağına söz veriyorum, Nina." O eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Cumartesi gecesi sana söylediklerim için özür dilemeliyim. O anın heyecanıyla söylediğim bir şeydi, ama bu bir mazeret değil. Seni incittiğimi biliyorum."

Başımı eğip bir süre sessizce oturdum, ne diyeceğimi bilemedim.

Çenemi kaldırır. "Bir şey söyle."

Ne söyleyeceğimi bilemeden, zorlukla yutkunuyorum. "Yeni bir başlangıç yapmak, olanları unutmak istiyorum."

"Yeni bir başlangıç yap." Kaşlarını çatıyor. "Bu kadar basit mi?"

Ona yaslanıp uzun ve derin bir öpücük veriyorum. "Hiçbir şey o kadar basit değildir, Mase." Hüzünlü bir gülümsemeyle ekliyorum. "Ama annem konusunda, unutmanı istiyorum. Onunla ben hallederim. Desteğine ihtiyacım olursa, senden isterim ve senin de babanla aynı şeyi yapacağını düşünmek istiyorum. Sadece bana anlatmaya hazır olduğun şeyleri bilmek istiyorum." Vinny ile eve dönüş yolculuğumu düşünerek bir süre durdum. "Aslında itiraf etmem gereken bir şey var ve sen kıyamazsın."

Kaşlarını çatarak bekliyor.

"Pazar sabahı onu aradığında Vinny ile arabadaydım ve sana numaramı gönderen bendim. Eve gitmek için araca ihtiyacım vardı ve başka kimi arayacağımı bilmiyordum. Vinny'den sana söylememesini istedim. Özür dilerim. Gittiğim için... ve baban için." Omuzlarım düşer, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissederim.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti. "Vinny bana çoktan söyledi." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Bana söylemesi için ona çok para ödüyorum, Nina. Seni stüdyoya bıraktıktan sonra aradı."

"O piç kurusu! Demek Vinny'ye güvenemem.

Harika." Vinny benim en sevdiğim kişiydi.

Benim dramatik tavrıma gülüyor. "Vinny güvenilir biridir. Bir erkeğe güvenmen gerekirse, onu seçmen akıllıca olur."

Gözlerimi devirdim. İkisi de birbirlerini savunuyor gibi görünüyorlardı, aralarında iyi bir ilişki olduğu belliydi.

Mason düşüncelere dalmış gibi görünüyor, elini benim kalçamda tutarken ona bakıyor.

"Ne oldu?"

Derin bir nefes alır, konuşmadan önce tereddüt eder. "Nina, sana bir şey söylemem gerek, seni araştırırken öğrendiğim bir şey. Sadece daire numaranı öğrenmek için araştırdığımı da eklemeliyim."

"Evet, tamam, sapık," diye şaka yapıyorum, midemde oluşan düğümü gülerek geçiştirmeye çalışıyorum. "Geçmişimde konuşmak istediğim hiçbir şey yok." Dudaklarımı yalıyorum, tekrar güvenli alanıma çekilmek istiyorum. "Lütfen bu konuyu kapat."

"Bulduğum şeyi bilmediğini düşünüyorum. Senden saklanmış olabilir. Yanılıyor olabilirim, ama..."

"Ne? Benim hakkımda benim bilmediğim ne olabilir ki? Sonuçta bu benim hayatım."

"Nina, sakın ol lütfen." Yanağımı avuçlayıp dudağını dişlerinin arasına çekti.

Her ne ise, bana söylemek istemiyor. Korku içimi kaplıyor.

"Söyle bana, Mason."

Yutkunarak dudaklarını kıvırdı. "Babanla hiç tanıştın mı?"

Hareket etmek istediğim anda eli belime yapışır. "Bekle, lütfen. Yeni bir başlangıç yapmak istediğini söyledin ve bunu şimdi sana söylemezsem, ileride başıma bela olacak."

Sonunda mı? Gelecekte mi? "Onunla hiç tanıştın mı?" diye sorar. "Hayır."

"Peki, onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"O bir müşteriymi, beni ortadan kaldırmaya çalışan biri. Annem beni çok geç fark etti." Dişlerimin önünü küçümsemeyle dilimle gezdiriyorum. O kadını düşündükçe kanım kaynıyor.

Beni kendine doğru çekip sırtımı okşadı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Annen, sen doğduğundan beri birinden ödeme alıyor. Son yirmi sekiz yıldır her ay, Nina."

Geriye yaslanıp gözlerine bakıyorum. Sanırım şoktayım. Ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"Eğer istersen, bir isim verebilirim."

Ben titriyorum sallıyorum sallıyorum, bunu bulamıyorum bul bulamıyorum bulamıyorum.

"Anlamıyorum anlamıyorum."

"Bence o senin baban ve ödemeler çocuk nafakası içinse, az bir miktar değil. Çok para."

"Stüdyoya gitmem lazım. Sergi için hazırlamam gereken çok şey var."

Kalkmama izin veriyor ve ben otomatik pilotta giyinmeye başlıyorum. Ayağa kalkıyor ve bana uzanarak elimi eline alıyor.

"Vinny'yi arayacağım. Bizi alması için. İhtiyacın olursa ben buradayım, Nina." Başımı sallıyorum, kusmak üzere olan mide bulantısını yutuyorum.

Her şey çok fazla.

Siktir et.

Doksan yedi. Audi'nin yağmurla ıslanan camında saydığım su damlacıklarının sayısı. Tek düşünebildiğim şey bu — ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Yıllardır benimle hiçbir ilgisi olmadığını, hatta beni tanımadığını düşündüğüm babam, anneme nafaka ödüyor.

Beni tanıyor olabilir. Adımı ve kesinlikle yaşımı.

Büyürken hiç umursamadım. Neden diğerleri gibi bir baba isteyeyim ki? Bugüne kadar hala rüyalarımı süsleyen iğrenç adamlar. Merak etmeyi bırakmayı, onun ortaya çıkmasını ummayı bırakmayı öğrendim ve sonunda John'a bağlandım.

Önemli olan her şeye beni götüren oydu ve spor gününde baba yarışı zamanı geldiğinde, her zaman iki kez koşan oydu. Kızlarının her biri için bir kez.

Annem neyin peşinde? Aldığı para benim için mi? Ya başka bir şeyse? Yine de neden devletten ve benden aldığı paradan fazlasına ihtiyacı olduğunu açıklamıyor. Bu acı çok sinir bozucu, artık ona karşı hiçbir şey hissetmek istemiyorum.

Eskiden anılara tutunurdum. Çoğu insanın sıradan ebeveynlik olarak değerlendireceği birkaç güzel anı. Okula zamanında gelip, taze ve mutlu görüldüğü günler. Dolapları açıp yiyecek bulduğum zamanlar. Ve en sevdiğim şey çarpık bir hale geldi. Ne zaman kendimi incitseydim, acı bana bir kucaklaşma getirirdi. Beni bir süre kollarında tutardı ve hayat her zaman biraz daha az boktan gelirdi.

Yıllardır bana yalan söylüyor, bundan eminim, ama nedenini anlamıyorum. Mase bana söylediğinden beri tek düşündüğüm bu. O kadar mı kafası karışık ki benim onu görmemi istemedi? Yoksa Mason ona para verip onu benden uzak tutuyor mu?

Mason'ın güçlü eli iç uyluklarımdan tutunarak dikkatimi pencereden uzaklaştırıyor. "Nina."

Daha fazla konuşmasını bekledim, ama sessizce oturdu, hiçbir şey söylemedi.

Bana acıyor. Acıma duygusu yüz hatlarına kazınmış. "Ben iyiyim, Mase."

Yüzümü çeviriyorum, ona yalan söyleyemiyorum.

"Nina."

"Ne?!" diye bağırırım.

O, benim sinirlenmemi bekliyormuş gibi hiç tereddüt etmez. "Bu konuda Bununla tek başına kalmaya izin vermeyeceğim. Konuşacak birine ihtiyacın var. Benimle konuş," der ve elimi tutup kucağına koyar.

"Kızları sonra ararım."

Çaba gösterdiğini biliyorum, ama şu anda kafam çok karışık, ona odaklanamıyorum. Biraz yalnız kalmam lazım.

Keşke işe yürüyerek gitseydim.

"Bu gece eve kendi başıma gidebilirim," diye karar veriyorum.

Bileğimdeki bileziği oynatmayı bırakır. "Yeni bir başlangıç yapacağımızı söylemiştin?" Sesindeki kırılganlık gözlerimi ona çeker.

Suçluluk duygusu beni kaplar. Belki de o da benim ona ihtiyacım olduğu kadar bana ihtiyaç duyuyordur.

Kemerimi çözüp kucağına tırmanıyorum, yüzümü bir çocuk gibi boynuna saklıyorum. Onu içime çekiyorum, odunsu kokusu beni sakinleştiriyor.

"Söylediğimde ciddiydim. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum, ama bu" —aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum— "çok fazla. Sergim yaklaşıyor ve sen de stüdyoyu ele geçirmem gerektiğini söyledin. Hayallerimi tehdit eden çok şey var Mason, fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum." Kafamı sallıyorum. "Böyle olmak zorunda değiliz. Bana biraz zaman ver." Geri çekilip ona bakıyorum. "Lütfen?"

"Bu akşam görüşebilir miyiz?" diye sordu ve beni kendine çekti.

Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Bu yakışıklı adam benimle vakit geçirmek istiyor. Beni tanıyalı henüz iki hafta oldu ama hayatım boyunca çoğu insanın bana gösterdiği ilgiden daha fazlasını gösteriyor. "Hayır. Ama arayacağım, bana birkaç gün müsaade et."

Omuzları düşüyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu durum hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum. Ama..." Dudaklarımı kıvrarak ona biraz taviz veriyorum. "Bizim için hazır olmak istiyorum Mase, ama şu anda hazır hissetmiyorum. Bana biraz zaman ver."

Bana üzgün bir şekilde gülümsedi ve eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. "Tamam."

Vinny beni eve kadar takip etti. Dikkat çekmemeye çalışıyor muydu bilmiyorum, ama her arkama baktığımda Audi her zaman kısa bir mesafe arkamdaydı.

Koşmak bana her zaman düşünmek için zaman kazandırırdı, bu yüzden durup bir araba bulma isteğim çok güçlüydü.

Mason'ın aşırı koruyucu olduğunu bildiğim için, Vinny'nin beni takip ettiği için ona kızmadım. Dürüst olmak gerekirse, işim bittikten sonra Audi stüdyonun önünde olmasaydı nasıl hissederdim bilmiyorum.

Mason'ın düşünceli olması ve beni güvende tutma ihtiyacı, onu daha çok istememe neden oluyor. Hiç kimse benim nerede olduğumu bu kadar önemsememişti. Belki de beni engelleyen şeylerden biri budur.

Eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, ciğerlerim nefes almaya çalışıyor. Başımı kaldırıp binama bakıyorum.

"Hızlısın kızım!" Vinny ön koltuktan bana gülümsüyor.

Yolcu tarafına eğilip bir şişe su alır ve bana uzatır.

"Vinny, dairem hemen orada. Patronuna plastik kullanımını azaltması gerektiğini söyle. Beni eve kadar takip ederek zaten gereksiz emisyonlar yaratıyor."

"Ona mutlaka söyleyeceğim." O

sırıttıyor. Söylemeyeceğini biliyorum.

"Görüşürüz Vinny. Teşekkürler." Göz kırparak merdivenleri koşarak çıkarım.

Katıma vardığım anda seslerini duyarım ve stüdyoya geri dönüp dönmek konusunda tereddüt ederek, beklentiyle gözlerimi kapatırım.

Neden buradalar ki?

Daireye giriyorum ve tüm oturma odasının dumanla kaplı olduğunu görüyorum. "Ne oluyor?!"

"Nina! Hey, eve geldin!" Lucy bağırır.

Dumanın içinden onları görmek için yüzümün önünde elimi sallıyorum. Lucy, Megan'ın omuzlarında, duman alarmına bir çay havlusu sallıyor.

Öksürmeye başlıyorum, duman ciğerlerime çekiliyor. "Tanrım!"

Pencereye koşup, pencereyi sonuna kadar açtım, sonra mutfağa gidip fırın eldivenini aldım ve yanan fırın tepsisini lavaboya attım.

"Cidden mi?!"

Megan eğilir ve Lucy'yi ayaklarının dibine bırakır. "Çin yemeği mi, Hint yemeği mi?" Luce ırkılır.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, ağzım noodle dolu halde. Kızlar arkamdaki kanepeye otururlar, ikisi de başlarına havlu sararlar

başlarına havlu sararlar. Daire hala duman kokuyor, ama en azından biz artık kokmuyoruz.

"Mason mesaj attı," diyor Megan rahat bir şekilde. "Ve sana tam olarak ne söyledi?"

"Bize ihtiyacın olduğunu."

"Hepsi bu mu? Sadece bunu mu söyledi? Nedenini söylemedi mi?" "Hayır, o konuşkan bir adam değildir, Nina." Lucy omuz silkiyor. "Peki... ne yaptı?" Megan soruyor.

Yüzümü tekrar öne çevirip başımı kanepeye geri yasladım. "Hiçbir şey. Her şey."

"Çok yardımcı oldun," diye mırıldanır Megan, ayak parmağıyla yanağımı dürterek.

"Ayağını yüzümden çek!" Onu iteklerim ve bu anı fırsat bilip bombayı patlatırım, umarım bu acıyı biraz hafifletir. "Annem son yirmi sekiz yıldır bir adamdan para alıyor. Doğduğum günden beri."

"Ne?" Lucy ciddi bir ifadeyle yanıma yere otururken, Megan diğer tarafıma gelir. "Sence..."

"Evet."

"Ve sana söylemedi mi? *Neden?*" Lucy dişlerini sıkarak sorar.

Cevabı bilmeme rağmen başımı sallıyorum. "Bütün gün bunu düşündüm. Sanırım ona sessiz kalması için para ödedi. Mason çok para olduğunu söyledi. Belki annem kirli bir sırdı. Onun bir müşterisi olduğunu söyledi."

"Nina, annen başka yerden zaten para alıyorken neden ona para veriyorsun? Bu parayı neye harcıyor?"

"Hiçbir fikrim yok, ama buna bir son vermeyi planlıyorum." Kafamı sallıyorum. "Mason seni mi aradı?"

"Evet. Bizi aradı." Megan gülerek dirseğiyle bana dokundu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, ama annem hakkında konuşmaktan iyidir." İç çekiyorum. "Tanrım, kızlar, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bu yüzden buradayız." Elime bir kadeh şarap uzatılır. "Baştan başla."

Mase

Yedi gün.

Onun inatçı olduğunu biliyordum, ama bir hafta boyunca beni uzak tutmak için, hem de ne için? Ne kadar zamana ihtiyacı vardı? Her gece arıyor, sözleriyle beni delirtiyor, ama yine de daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Beklemekten bıktım artık.

Londra'nın silüeti önümde uzanırken, ayakta durup aşağıdaki insanları seyrediyorum ve *onun* şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

İnterkomum çalıyor, Alice'in sesi odayı dolduruyor. "Bay Lowell, babanız telefonda."

Yaşlı adam o zaman ayık oluyor.

Kanepenin etrafından dolaşıp masama oturuyorum. Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Baba?"

"Mason, evlat. Nasılsın?"

Onun sahte cesaretini yutmadım ve kıkırdadım. "Ben mi? Bu soruyu sana sormam gerekmez mi?"

"Biliyorum. Sana ve kız kardeşine bu işi halledeceğime söz verdim. Ve hallediyorum da."

"Hayır, baba, bu işi bırakmanı istiyoruz. Halletmeni değil." Hayal kırıklığıyla yüzümü ellerimle ovuşturuyorum.

"Mason, elimden geleni yapıyorum. İçki içmedim. Geçen hafta annenin yıldönümü olduğu için zor geçti..."

"Kes şunu," diye sözünü kestim, bu sözlerin içime yerleşmesine izin vermedim. Annemin beni terk ettiği günü hatırlamak istemiyorum.

"Kız kardeşin yarın bizim için yemek pişirecek. Montgomery'leri ve Charles'ı davet etti. Başka birini davet etmek ister misin?"

"Hayır."

"Tamam, lütfen geç kalma Mason. Scarlet sadece biraz normallik istiyor. Yıllardır seni burada beş dakikadan fazla tutamadık."

Telefona kıkırdıyorum. Hiçbir fikri yok.

"Deniyorum, Mase. Şu anda yapabileceğim tek şey bu." Sesinin boğulduğunu duyabiliyorum ve bu, ihtiyacım olan son şey.

"Orada olacağım. Scar'a ayrıntıları bana göndermesini söyle."

"Seni seviyorum, oğlum." Telefon ahizeye değdiği anda onun söylediğini duyuyorum.

Nina

"Kızlar!" Vienna ve Sophie'ye bağırıyorum, onlar Vienna'nın elindeki telefonda olanlara, üzerinde çalıştığımız rutinden daha fazla dalmış görünuyorlar.

"Bayanlar, gitmek istiyorsanız gidin. Ben kazanmak için buradayım ve siz bu hedef için önemli olabilirsiniz, ama o lanet telefonu bırakıp bu bölümü halletmezseniz, sizi bir saniye içinde değiştiririm." Onlara başımı sallayıp, tam bir cadaloz gibi görünmek istemediğim için konuyu orada bırakıyorum.

Çoğunlukla, kızlar beni seviyor. Geçen bir yıl boyunca üzerinde çalıştığım sıkı bir bağımız var ve eğlenmemizi sağlıyorum, ama profesyonelliği korumak için kuralları uygulamak zorundayım. Onlar da bunu biliyor.

"Üzgünüm," diyor Sophie, grubun arkasına geçerek. "Henry bugün geldi ve Vee onu Instagram'da takip etmekten kendini alamadı."

"Utanmazlar! Hepiniz," diye alay ediyorum, başımı sallayarak. "Son kez dipten geçip, ara veriyoruz."

Kızlar her zamanki gibi harika iş çıkarıyorlar, bu da beni gösteri için daha da heyecanlandırıyor. Ciddi bir şansımız var, bunu biliyorum. Yeni gelenler olarak, dalga yaratmak istiyorum ve bu kızlar benim tsunamim.

Merdivenlerden atlayarak inerken, masada Henry'yi görünce geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Kızlar haklı. Henry çok yakışıklı, benim için çok genç ama yine de buradaki göz ziyafetinin tadını çıkarmadan edemiyorum.

Kız arkadaşı Gemma koşu bandında ve gözleri ona kilitlenmiş durumda.

"Sapık gibi görünüyorsun," diyorum, dirseğimle onu dürterek, sonra Gemma beni fark edince ona el sallıyorum.

"Nina," diye selamlar ve bakışlarını kaçırmamaya çalışır.

"Biraz sakın olmalısın, kızlarımı heyecanlandırıyorsun." "Sadece kızlarını mı?" Gözlerini bana dikip kaşlarını kaldırıyor.

"Hayal kurma, bebeğim." Gülerek, öğle yemeğimi almak için personel odasına giriyorum.

Neredeyse hiç kullanmadığımız düşünülürse, oldukça geniş bir alan. Ben stüdyoda yemek yemeyi tercih ediyorum ve çocuklar da genellikle duvara dayalı eski, sallanan masaya oturmadan önce yemeklerini hızla yiyorlar. Burası daha çok, insanların görmesini istemediğimiz her şeyin depolandığı bir yer.

Henry, ben mikrodalgadan çorbamı çıkarırken içeri girer. "Müzik lisans şirketinden bir mektup ve bankadan bir mektup var. Bu mektup Bayan C Langer'a gönderilmiş."

Üç zarfı işaret ederek başını sallar, kaseyi alır ve parmaklarımı yakacağımı görünce kaseyi bana yaklaştırır.

"Teşekkürler, muhtemelen yanlış adres. Gönderene iade edeceğim."

"Logan da bunu cuma günü buldu, senin aradığını söyledi." Elindeki zincirden bir anahtar sallanıyor.

"Evet! Benim çocuklar! Siz olmasaydınız ne yapardım?" Ayağa fırlayıp koluna yumruk attım, Erin'e gelecek hafta neden ofise gelemeyeceğini açıklamak zorunda kalmayacağım için mutluydum.

Sevinçle, elim çorba kabını yakalar ve tezgahdan düşürür. Çorba karnıma ve bacağıma dökülür, cildimi yakar.

"Aman Tanrım!" Kaynar çorbayı üzerimden silmeye başlıyorum, ama cildimin altında karıncalanma hissediyorum.

"Kahretsin, taytını çıkar. İlk yardım çantasını getireyim! Sanırım yanık jeli var."

Üstümü kaldırıp karnımdan çekiyorum ama göğüslerimi hala örtüyor, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde taytımı çıkarmaya başlıyorum.

Şoktan ellerim titriyor.

Henry geri geldiğinde ben tangamla ayaktayım, ama bunu fazla düşünmüyorum — o benim için bir kardeş gibidir. Bana uzattığı soğuk bezi alıp, yanmanın daha şiddetli olduğu karnıma yapıştırıyorum. Önümde çömeliyor, jel paketini yırtıp bacağıma sıkıyor. Jel, uyluğumdan aşağı akıyor ve ısıdan anında eriyor. Elimi uzatıp cildime sürerek ovuyorum.

"Bunu nasıl başarıyorsun kızım?" Henry başını sallayarak bana sorar.

Ona gülümserim, kendimi tam bir sakar gibi hissederek.

"Ne oluyor lan?" Mason'ın sesi beni geriye sıçratıyor, ses tonu tüylerimi diken diken ediyor.

Kahretsin.

"Kendimi yaktım. Henry bana yardım ediyordu." Açıklamaya çalışıyorum, ama içindeki öfkenin giderek arttığını görebiliyorum.

"Bu kim?" Henry, 1,88 metrelik boyuyla soruyor. Yirmi üç yaşında birine göre iri yapılı. Mason ondan sadece 2,5 cm uzun. "Kız arkadaşı," diyor Mason, tamamen soğukkanlılığını kaybederek ve belki de aklını.

Erkek arkadaşı mı?

Henry'yi yeleğinden tutup benden uzaklaştırıyor. "Ondan uzak dur lan." Gözleri yarı çıplak bedenimde parlıyor.

Tanrım, bu çok kötü görünüyor olmalı.

"Mason, sakın ol. Ve onu bırak." Durumu yatıştırmaya çalışıyorum, ama açık kapıdan bizi izleyen meraklı gözlerden saklanmaya çalışırken bu hiç de kolay bir iş değil.

Gemma odaya girer ve Mason ile Henry'nin birbirlerinin üstlerini tutarak karşı karşıya geldiklerini görür.

"Ne oluyor? Henry, dur!" diye bağırır.

Henry bir saniye ona bakar, sonra isteksizce Mason'ı zorla geri iter ve Mason bırakmayınca elini spor yeleğinden çeker.

"Aptal herif. Kendini yaktı," diye tükürür Henry.

Mason bana ve uyluklarımla karnımı kaplayan kırmızı lekelere bakar. İlk düşündüğüm kadar kötü değil, ama bu sadece Henry'nin hızlı düşünmesi sayesinde.

"Çocuklar, bize bir dakika müsaade eder misiniz?" diye soruyorum.

Henry kaşlarını çatarak bana "dalga mı geçiyorsun" der gibi baktı.

"Tabii ki! Henry." Gemma, elinden tutup kocasını personel odasından çıkarır ve bana birazcık haysiyet bırakmak için kapıyı kapatır.

"Mason, ben..."

"Yapma," diye sözümü keser ve başını sallar. "Nina, bütün hafta beni uzak tuttun, sonra buraya geldim ve seni bu halde buldum. Bir

bir dakikaya ihtiyacım var."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce onları dizginlemeye çalışarak yüzümü buruşturuyorum. "Uh, belki de benim bir dakikaya ihtiyacım var." Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Kendimi yaktım, Mason, seni duyarsız pislik! Sen burada ne arıyorsun ki?"

"Hiçbir şey, önemli değil. Bir bakayım." Bacağıma doğru başını sallar. "Hayır."

Dişlerini diliyle gezdirerek kıkırdar. "Burada işin bittiğinde seni alırım."

Onun gitmesine izin verdim. O adam, az önce gösterdiği tepkiyle, bu gece onunla gideceğimi düşünüyorsa, çok yanılıyor. Tanrım, bu Henry. Hiç kadın çalışanı yok mu? Bu düşünce beni öfkeliyor. Tabii ki var. Eminim orası kadınlarla doludur.

Bu bana bir fikir verdi.

Çantama doğru topallayarak yürüdüm ve bu akşam kızlarla akşam yemeğinde giymek için getirdiğim kıyafeti çıkardım. Rahat ama seksi bir kıyafetti. Koyu bordo eteği kalçalarımın üzerine ve belimin üstüne çektim, kısa beyaz atletim göğüslerime yapıştı.

Bir hafta geçti ve Mason Lowell'la hesaplaşmaya fazlasıyla hazırım.

Neyse ki kızlar anlayışlı. Çorba felaketinden sonra onları eve göndermek zorunda kaldım, bu yüzden onları mutlu etmek için ders ücretlerini karşılamak üzere fazladan bir gün çalışacağıma söz verdim.

Araştırmamı yaptım ve Google Haritalar doğruysa, Ellis ve Frey Emlak'a yirmi dakika içinde yürüyerek ulaşabilirim.

Topuklu ayakkabılarımla iki kat daha uzun süreceğini bildiğim için ayağıma bakıp, bunun yerine Vinny'yi aradım.

"Bayan Anderson, aramayı beklemiyordum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hey! Beni bir yere götürmen lazım. Tabii, eğer vaktin varsa. Ve sana daha fazlasını söyleyemem çünkü sana güvenmiyorum."

"Şey, bu öğleden sonra senin tarafında olduğumu söylemeliyim. Mason'ı stüdyoya götürdüm," diyor ve gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Ne kraliçe ama, ha?"

Telefonun diğer ucunda kıkırdar. "Ne planlıyorsun, Nina?"

"Onun ofisine gidiyorum... Beni bırakır mısın?"

"Bu iyi bir fikir değil, Nin..."

"Vinny, beni arabayla götürebilirsin, ayaklarımın yorulmasını önlersin ve bunun için sana minnettar olurum, ya da patronuna benim yolda olduğumu bildirip sürprizi bozabilirsin. Her iki durumda da, seninle ya da sensiz gideceğim. Olay çıkarmayacağım, söz veriyorum."

"Orada bekle. Beş dakikaya gelirim." diye pes eder.

ON ÜÇ

Nina

Montwell binası, Londra'nın finans bölgesindeki gökdelenlerin arasında gururla yükseliyor; etkileyici yapısı bulutların üzerinde süzülüyor. İnsanların döner kapılardan geçip neredeyse robot gibi işlerine giderken hayranlıkla izliyorum.

Neden bu kadar ciddisin?

"Al, buna ihtiyacın olacak," Vinny trans halimi bozarak bana plastik bir kart uzattı. "Resepsiyona benim gönderdiğimi söyle, listede adın yok. Arayacaklarını garanti edemem."

Omzunu sıkıp ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler, Vinny. Benimle birlikte gelip moral desteği olmak istemiyor musun?"

Kafasını sallar. "Ben üzerime düşeni yaptım. Artık kendi başınasın, canım."

Gözlerimi deviriyorum. "Yakınlarda kal, beş dakika sonra seni almam gerekebilir."

Koltuğunda dönerek dudaklarında bir gülümseme belirir. "Olay çıkarmayacağını söylemiştin."

"Bizi The Pearl'e götüreceğini söylemiştin," diye omuz silkerek karşılık veriyorum.

"Touché."

The Montwell'e adımımı attığım anda kendime olan güvenim bir anda sarsılır. Kendime bakarım, kaburgalarımındaki açıkta kalan deriyi gizlemek için kısa bluzumu çekerim. Belirsiz planımı uygulamaya kararlıyım, omuzlarımı geriye çekip ilerlerim, topuklarımın parlak zeminde çıkardığı ses, lobideki diğer kadınlarınkinden çok daha yüksek gelir.

Sekiz büyük sütun, uzun yürüyüş yolunu çevreliyor ve asansörlere giden bir koridora açılıyor. Asansörlerin her kapısında güvenlik görevlileri, ellerinde tarayıcılarla duruyorlar

. Derin bir nefes alıp odanın ortasında bulunan büyük masaya doğru ilerliyorum.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor nazik görünümlü bir kadın.

"Evet, merhaba. Mas... Bay Lowell'ı görmeye geldim," diye düzeltiyorum. "Bu bende." Kartı uzatıyorum. "Vinny beni gönderdi."

Kadın gülümser ve kartı alır. "Tabii ki. Buraya imza atar mısınız, ben yukarıyı ararım?"

"Hayır," diye panikledim ve eli telefonda dondu. "Uh, ona sürpriz yapmak istiyordum. Ben onun kız arkadaşayım."

"Önce arayıp haber vermeden kimseyi yukarı çıkaramam."

"Ama ona sürpriz yapmak istedim." Dudaklarımı büzüyorum, şımarık görünmeyecek kadar ama onu kötü hissettirecek kadar.

Kararsız bir şekilde yanağını ısıtır. "Vinny şu anda nerede?"

"Arabada." Dönüp giriş salonuna bakıyorum, dışarıda olup olmadığını görmek için.

"Az önce geldiğini gördüm," diyor bana. "Vinny'nin kartı olmasaydı seni yukarı çıkarmazdım." Asansörlere doğru başını sallayarak gülümsüyor. "Git."

"Çok teşekkür ederim!"

"Beni kovdurursan." O gülerek başını salladı.

"O zaman Vinny'yi suçlarız." Göz kırparak masayı dolaşp asansörlere doğru yürüdüm.

Kartımı güvenlik görevlisine göstermek için duruyorum ve o da bana başını sallıyor. İçeri girip kapıların kapanmasını bekliyorum ve kapılar kapanmaya başladığında beynim geri adım atmaya karar veriyor. Avuç içlerim terlemiş, bacaklarım kendime aitmiş gibi gelmiyor. *Ne yapıyorum ben?*

Asansör sanki sonsuza kadar çıkmaya devam ediyor. Bozulmuş olabileceği düşüncesi beni paniğe sevk ediyor, ama yetmiş sekizinci kata vardığımızda hızı yavaşlıyor ve kapılar açılıyor. Omuzlarımı geri çekip derin bir nefes alıyorum ve dışarı çıkıyorum, çünkü durup nasıl görüldüğümü veya burada olmam gerekip gerekmediğini düşünürsem, sonunda buradan ayrılacağımın farkındayım.

Resepsiyon alanı, bembeyaz minimalist mobilyalarla donatılmış, klinik bir ortama benziyor. Hayal ettiğim gibi, ama aynı zamanda değil. Belki ben

naif ve korunaklı biriyim, ama bu normal değil. Mason'ın çok parası var.

Gözlerimi küçük oturma alanından ayırıyorum ve, ne tesadüf, kadınlar. İki kadın, yüksek, çok katlı bir masanın arkasında oturuyor. Buradan sadece başlarını görebiliyorum, ama önlerindeki bir şeye dalmış gibiler, birbirlerine yüksek sesle gülüyorlar.

Bu fırsatı değerlendirip, Mason'ın ofisinin nerede olabileceğini bulmak için alanı hızlıca tarıyorum. Solumdaki cam duvarın arkasında olduğunu tahmin ediyorum ve içgüdülerime güvenerek kapıya doğru ilerliyorum.

"Affedersiniz!" diye bağıyorlar.

Resepsiyon masasına dönüyorum, iki kadın şimdi bana öfkeyle bakıyor. İkisi de güzel ve kusursuz giyinmişler, bu beni hiç şaşırtmıyor.

"Oraya giremezsin."

"Oh, özür dilerim, randevuya ihtiyacım yok, sadece bir dakika sürecek." Onları uzak tutmaya çalışarak gülümsüyorum. İkisi de beni kötü niyetli bakışlarla yargıladıklarını görebiliyorum.

"Bay Lowell meşgul ve bugün programında boş vakti yok. Gidmeniz gerekiyor, yoksa güvenliği çağırırım." Mükemmel şekillendirilmiş kaşını kaldırarak, burnunun ucuyla bana bakıyor.

Yanına gidip Vinny'nin bana verdiği kartı gösteriyorum ve sanki önceden planlamışlar gibi birbirlerine dönüp aynı anda gülüyorlar.

"Hey, bilezik güzelmiş. Bu sefer iyi iş çıkardım, değil mi? Diğer şeyler hoşuna gitmedi mi, prenses? Londra'da senin peşinden koşmak için para almıyorum ama merak etme, Mason buna değdiğini gösteriyor." Telefonu kulağına götürdü. "Güvenlik."

Onun sözlerinin anlamını kavradığımda içimi bir acı kaplar. Bu kadın bunu mu satın aldı?

Cumartesi günü onunla mıydı?

Boğazıma kusmuk yükselir, ama derin bir yudumla onu bastırırım, tepkimi görmesine izin vermem. O da bunu ister.

"Buna gerek yok, Amber." Elliot'un sesi arkamda yankılanıyor, kulaklarımda çınlayan sesin arasında zar zor duyuluyor.

Kolunu omzuma dolayarak beni yanına çeker. "Alice," diye düzeltir.

"Bu önemsiz," diyor, giyim tarzıyla tam bir patron gibi konuşuyor. "Bayan Anderson'ı listeye ekleyin. İsteddiği zaman buraya gelebilir."

Alice klavyesine dokunmaya başlarken, ikisi de şaşkın şaşkın bana bakıyorlar, gözlerinin köşeleri kıvrılıyor.

"Sen de giriyor musun, Pixie?" diyor Elliot, beni masadan uzaklaştırarak. "Lowell senin geleceğini söylememiştir."

"Bilmiyor. Stüdyoma geldi ve çalışanlarımdan biriyle kavga etmeye başladı. Gelip bir şeyi kanıtlamam gerektiğini düşündüm." Resepsiyon masasına doğru başımı sallıyorum.

"Ah, yine onun saçmalıklarını ortaya çıkarıyorsun. Biliyorsun, bence o bundan hoşlanıyor. Geri gönderdiğin hediyeler." Gülüyor, ama onları kendisinin almadığını bildiğim için bu beni daha da kızdırıyor.

İçimde ateş yanarken, Elliot'un kolunun altından çıkıyorum.

"Hemen arkadayım," diyor ve arkamdan geliyor.

Cam çift kapı lastik durduruculardan titreyerek açılır ve odadaki herkesin gözleri bana çevrilir. "Beyler," diye selam veririm ve parmağımdan bileziği fırlatırım. Bilezik halı kaplı zeminde sekerek Mason'ın mükemmel cilalanmış ayakkabısına çarpar.

"Nina, burada ne işin var? Montgomery?" Elliot'a bakar, sonra tekrar bana döner.

"Ne, *erkek* arkadaşımı görmeye gelemem mi?" diye, toplayabildiğim kadar küçümseyici bir sesle söylüyorum.

Kontrolümü kaybetmemek için odadaki diğer erkeklere bakıyorum. Hepsi meraklı ifadelerle oturuyorlar — Lance ve Charlie de aralarında.

Ne yapıyorum ben? Bu kötü bir fikirdi.

"Sana bir dakika vereceğiz," diyor Charlie, ayağa kalkıp diğer beş takım elbiseli adam ve Elliot ile birlikte odadan çıkıyor.

"Resepsiyonistinizle yattınız mı?" diye soruyorum, oda boşaldıktan sonra.

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyor.

"Oh, bu bir soru değildi," diye terslerim ve ona yaklaşıyorum. "Henry, Logan ya da 'düzenli' olarak görüştüğüm başka biriyle hiç yatmadım"

. Ama sen stüdyoma gelip, benim kardeşim gibi gördüğüm birine karşı kıskanç bir canavar gibi davranıyorsun..."

"Nina..."

"Sikiştiğin kadına hediye almak için sikiştiğin birini mi götürdün?" Dişlerini sıkarken çenesindeki tik hareketini görebiliyorum, ama bana cevap vermiyor. "Bu bir soruydu, Mason!"

Eğilip yerden bileziği aldı. Ne kadar tuttuğunu düşünmek istemiyorum. "Bunu senin için seçtim Nina, onun için değil."

"Oh, aferin, ne istiyorsun? Altın yıldız mı? Yoksa sikini yalatmak mı? Resepsiyonistine boş olup olmadığını sorabilirim." Kapıyı işaret ediyorum.

"Dur!" diye bağırarak sözümü kesti.

Onu zorladığımı biliyorum ve önüme çıkarak aldığı duruş, omuzlarımı biraz düşürüyor.

Neden kendimi bu kadar aptal hissediyorum?

"Seninle tanıştığım gecedan beri kimseyle yatmadım." Ellerini beline koyar, ne yapacağını bilmiyor gibi görünür.

Gözlerimi deviriyorum, ama onun sözleri bana verdiği rahatlama, içimdeki öfkenin bir kısmını söndürüyor. Ofisin kapısı açılıyor, ama ikimiz de içeri giren kişiye bakmak için dönmüyoruz.

Tüm planım geri tepti. "Güvenlik yolda.

Çok üzgünüm."

Mason'ın gözleri benimkilere dikilir ve gözlerindeki tehlikeli parıltı boğazımı sıkıştırır. "Kovuldun, hemen geçerli."

"Ne?!" diye bağırır. "Beni kovamazsın!"

"Mason," diye uyarırım.

"Git. Eşyalarını al ve git," diyor ona, gözleri hala bana dikilmiş halde.

Gözleri yaşlarla dolu olan kıza bakıyorum. "Bize bir dakika izin ver, tamam mı?"

Bana ölümcül bir bakış atar, üç yaşındaki bir çocuğun tüylü lolipop karşısında çıkarabileceği bir ses çıkarır ve odadan kaçır.

"İnsanları sebepsiz yere kovamazsın. O yanlış bir şey yapmadı."

"Yeni bir başlangıç yapacağımızı söylemiştin ve haklısın, onun gitmesi gerekiyordu," diyor ve gözlerini vücuduma indiriyor.

"Bu onun işi, geçim kaynağı, Mason. Sen pantolonunun içinde tutamıyorsun diye bunu ondan alamazsın."

"Az önce yaptım," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi. "Arkanı dön." "Hayır."

Belimden tutup beni döndürüyor. Eteğimin fermuarının açıldığını duyuyorum, sonra etek yere düşüyor. "Şu anda beni ağzınla evcilleştirebileceğini sanıyorsan, büyük bir şok yaşayacaksın. Bugün kötü bir günün var, patron."

Beni tekrar döndürdüğünde, dizlerinin üstüne çökmüş, tek odak noktası bacağımdı. "Hâlâ kırmızı." Eğilip, pembe ete dudaklarını nazikçe sürttü. "Daha önce gitmemeliydim," diye mırıldandı ve kendi kendisiyle savaşa olduğunu görebiliyordum, gözleri dolaşırken yüz hatları gerildi.

"Artık acımıyor bile. Henry ilk yardım çantasını hemen getirdi." Onunla teması reddedemeyerek, elimi uzatıp saçlarını okşuyorum.

Bir haftadan fazla oldu. Onu özledim.

"Acımıyor mu?" Bana baktı.

Başımı sallayarak, onun bariz endişesine gülümsüyorum. Buraya gelmenin böyle biteceğini beklemiyordum. Spor salonunda bu endişesini gösterip olay çıkarmamış olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı.

Ama haklı, geçen haftadan sonra ve gerçekten yeni bir başlangıç istediğim gerçeği göz önüne alındığında, belki de resepsiyonist gitmesi gerekiyordu. Pek de misafirperver değildi ve her gün onunla bu kadar yakın çalıştığını bilseydim nasıl hissederdim?

"Peki. Erkek arkadaşım mı?" diye soruyorum, ona bakarak. "Öyle dedim."

"Öylece, bana sormayacak mısın?"

Ayağa kalkar, hareket ederken ellerini uyluklarımdan arkasına geçirir. Beni kaldırır, bacaklarımı beline dolayarak masasına taşır, sonra masanın kenarına oturtur.

Önümdeki sandalyeye oturur. "Seni bu masada hayal ettim," diye mırıldanır ve ellerini uyluklarımdan yukarı doğru kaydırır.

Aklımdan bir düşünce geçer ve kaşlarımı çatarak masaya bakarım. Onu bu masada mı yaptı? Kenardan kayarak

önüne geçtim, bu düşüncenin bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım.

"Daha önce masanda seks yaptın mı?" diye fısıldadım, ona bakarak.

Göğsüne, ona gözlerimi dikmeye korkarak.

Hiçbir şey söylemiyor ve onun tepkisini görmediğim için mutluyum. O ayağa kalkıp üzerimde dikilirken, ben zorlukla yutkunuyorum. "Nina." Yüzümü avuçlarıyla kavıyor ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı gözlerimden yaşlar akıyor. "Nina, ofisimde hiç seks yapmadım."

Gözlerimi ona kaldırıyorum ve umarım gözlerimdeki duyguyu göremez.

"Günün sonunda çalışanlarımla sınırlarımı bulanıklaştırmış olabilirim, ama burada asla, söz veriyorum."

Neden bu kadar duygusal hissettiğimi bilmeden ona yaslanıyorum. Odunsu kokusu başımı döndürüyor. "Buraya geldiğim için özür dilerim," diyorum, muhtemelen fondötenimi onun bembeyaz gömleğine bulaştırarak. "Onu gerçekten kovacak mısınız?"

"Evet, o kadar da iyi değil." Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum. "Ne? Hayır, işinde demek istedim, değil... Tanrım, Nina." Beni tekrar kendine çekiyor ve ben de izin veriyorum.

"Onu başka bir göreve atayamaz mısınız? Senin etrafında çok fazla bulunmayacağı bir göreve."

Kafasını sallar. "Hayır."

Birinin işini kaybetmesinden sorumlu olmak istemiyorum. Şehirde iş bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Ama aynı zamanda onun geri adım atmayacağını da biliyorum ve bunu kabullenmem gerekiyor.

Şimdilik.

"Geldiğine sevindim." Şakağıma öpücük konduruyor. "Her ne kadar tüm finans ve hukuk ekibimi kovmuş olsan da." Saçlarıma gülüyor.

"Ne utanç verici," diye inlerim.

"Sen benim olduğumu ilan edene kadar çok kızgındım." Popomu avuçladı. "Benim ateşli, küçük Pixie'm."

"Neden bana Pixie diyorsun? Boyum kısa olduğu için mi?"

"Hayır, bebeğim, boyun kısa olduğu için değil." Gülüyor ve konuyu değiştiriyor. "Babam beni yarın akşam yemeğine davet etti, birini getirmek isteyip istemediğimi sordu."

Daha fazla bir şey söylemez ve ben başımı biraz geriye eğip yüzünü görmek için, kolları hala omuzlarımı sıkıca kavrayarak beni kendine bağlı tutar.

"Seninle gelmemi ister misin, patron?" diye soruyorum. "Gelir misin?"

"Tabii ki, ailenle tanışmak isterim." "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Gülümsüyorum.

Gelmek istemeyeceğimi mi sandı?

"Buradan ayrılmadan önce bitirmem gereken birkaç işim var. Beni bekler misin, sonra birlikte eve gidelim?"

Ev. Bu kadar kısa bir süre sonra bir şey nasıl bu kadar doğru gelebilir?

"Bir gün daha zamana ihtiyacım var." Bu sözleri söyler söylemez, içimden bir ürperti geçer. "Hayır," der kararlı bir sesle.

"Kızlarla buluşacağım. Yarın ailenle akşam yemeğine geleceğim, sonra da senin evine dönebiliriz."

"Hayır. Bir hafta oldu, Nina. Sana ihtiyacım var," diyor ve içimi ısıtıyor.

Ondan uzaklaşıp masanın etrafından dolaşıyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan, belimden eğilip bacaklarımı düz tutarak eteğimi kaldırıyorum. "Bir gece daha. Eminim başarabilirsin."

Ben kendimi toparlayamadan üstüme atıyor, beni omzuna kaldırıp kanepelerden birine bırakıyor. Eteğim ellerimden koparılıp omzuna atılıyor.

"Sen bir baş belasıydın." Sırıtarak, hızlıca tangamı bacaklarımdan aşağı çekiyor.

"Burada olmaz!"

Başını eğiyor, yalvarışlarımı görmezden geliyor. Parmaklarıyla bacaklarımı ayırıyor, eğiliyor ve merkezimi yalıyor.

"Aman Tanrım!" Kalçalarımı ona yaklaştırmaya çalışırken sırtım kavisleniyor, ama boşluktan başka bir şey hissetmiyorum.

Gözlerimi açıp başımı kaldırıyorum. "Mase?"

Üzerime eğilir; bir bacağı kanepede bacaklarımın arasında, diğer bacağı yerde durur.

"Kalk bakalım melek, yapmam gereken işler var."

Bana şeytani bir gülümseme atıyor, sonra ayağa kalkıp masasına doğru yürüyor. "Seni pislik."

"Nina'ya." Megan kadehini masanın ortasına kaldırarak kadeh kaldırır. "Bugün iki seksi erkeği belden aşağısını soymayı başaran kişiye."

Hepimiz kadehlerimizi tokuşturup gülüyoruz.

Yakındaki masaların dikkatini çektiğimizde başımı eğiyorum. "Bacağım yanıyordu, başka seçeneğim yoktu," diye kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum.

"Kendini açıklamana gerek yok, Nina. Henry birçok yazımı teyzemin havuzunda geçirdi. Seni çok iyi anlıyorum," diye alay ediyor Lucy.

"Neyse ne." Onları eliyle uzaklaştırıyorum. "Erin bugün bana mesaj attı. Pazar günü uçacak. Kızlar, boş musunuz? Dışarıdan yemek sipariş edebiliriz diye düşündüm. Muhtemelen jet lag yaşayacaktır, bu yüzden dışarı çıkmasak daha iyi olur."

"Tabii," diye cevaplar Megan. "Ama dışarı çıkabiliriz, değil mi?" diye sırtarak ekler.

"Bilmiyorum. Ertesi gün işimiz var ve hafta sonu izin almam lazım, kızlar. Hem param yetmez hem de midem kaldırmaz," diyor Lucy.

"Ben de!" diyorum, bu ay para biriktirme girişimimin zaten imkansız olduğunu bilerek.

"Onu dışarı çıkaracağımızı söylemiştin, değil mi? Bir yıldan fazladır eve gitmedi," diye şikayet ediyor Megan.

"Biliyorum ve onun için üzülüyorum. Buraya geldiğinde ne yapmak istediğine bir bakalım. Umarım evde kalmaktan mutlu olur."

Garson ana yemeklerimizi getirir ve karbonhidrat bombasına kendimizi kaptırırken rahat bir sessizliğe bürünürüz.

"Şey..." Onların çıldıracağını bilerek tereddüt ediyorum. "Mason bugün ilişkimizi resmileştirdi."

"Siktir git!" diye bağırır Megan, sonra hemen pencere kenarındaki çifte dönüp özür diler.

"Nina, çok hızlısın," diyor Lucy şok olmuş bir şekilde.

"Ama vay canına! Aferin kızım," diyor Megan, bana selam vererek. Lucy elimi sıkıyor. "Mutlu musun?"

"Evet. Evet, mutluyum." Omuz silkiyorum, onunla birlikteyken nasıl farklı hissettiğimi onlara açıklayamayacağımı biliyorum. Muhtemelen aptal bir

aptal bir kız gibi görünüyorum, onu beş dakikadır tanıdıktan sonra zengin adama aşık olmuşum. "O zaman devam et, bebeğim. İşler ters giderse biz buradayız."

Bana göz kırpar.

"Her zaman." Megan, Lucy'nin göz kırpmasını taklit ederek cıvıldıyor. "Teşekkürler, kızlar."

"Onu bir dahaki sefere ne zaman göreceksin?" diye sorar Lucy.

"Yarın, ailesiyle akşam yemeğine çıkacağız." "Lanet olası ailesiyle mi tanışacaksın?"

"Megan!" diye tıslarım. "Bizi bir dakika içinde dışarı attıracaksın."

Garsona bakıp tatlı bir gülümsemeyle, "Evet, sadece yemek. Bu kadar abartma, beni endişelendiriyorsun." derim.

Kızlar, hayvanat bahçesindeki hayvanları izler gibi beni izlerken sessizce oturuyorlar. Şarabımı kaldırıp bir yudum alıyorum, bana verdiği hızlı sarhoşluğa ihtiyacım var.

İşlerin hızlı ilerlediğini biliyorum, bu yüzden ondan bir hafta uzak kalmak istedim. Ama bugün onu tekrar görmek, işlerin hızlı ilerlemesine rağmen doğru olduğunu doğruladı.

Arkadaşlarımın yüzlerindeki yargılayıcı bakışlardan nefret ediyorum. "Henüz çok erken. Biliyorum."

Megan omuz silkiyor, hayatında ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyor, ben de Lucy'ye bakıyorum.

O garsona işaret eder. "Daha fazla şarap lütfen!"

Mase

Buz gibi eller vücudumu sarar, yumuşak dokunuşuyla kaslarım gerilir. Onun kokusunu almam bir saniye sürer, tatlı vanilya kokusu beni sarar. Ona dönerim, burun buruna geliriz.

"Ben yokken daireme girmeyi başardığın için endişelenmeli miyim?"

"Bu bir çatı katı," diye düzeltir beni, gözleri çoktan kapanmış.

Eğilip, büzülmüş meme ucunu ısıırıyorum. Tamamen çıplak. "Ah!"

"Ukala olma."

Kıkırdıyor. "Bir erkek tanıyorum."

Kafamı sallıyorum, Vinny'nin onu buraya çıkardığına hiç şaşırmadım. Hâlâ bu kadına karşı davranışını anlamıyorum. Bugün durumu bana çevirmeye çalıştı ve onu tanıdığımdan beri nasıl değiştiğini söyledi, ama benim motivasyonum sikimi yalatmak. Onun yok.

"Seni özledim. Yarına kadar bekleyemedim," diye fısıldayarak bana yaklaştırmaya çalışıyor.

Onu kollarımın arasına sıkıca alıp sarılıyorum. Beni sakinleştirme yeteneği çok etkileyici. "Ben de seni özledim."

Saat altı olmuş, Nina spor salonunun kapısından çıkıyor, muhteşem görünüyor. Kırmızı bir tulum giymiş, ilk bakışta onu çıkarmak çok zor gibi görünüyor. Ama çok güzel görünüyor, fazla güzel. Bana doğru seksi bir şekilde yürürken kalçalarının kıvrımları ortaya çıkıyor ve ben gülerek başımı sallıyorum.

Penceremin önüne gelir, eğilir ve cama dokunur.

"Bay Lowell, burada ne yapıyorsunuz? Seksi randevumu bekliyorum," diyor, başını pencereden içeri sokarak dudaklarımızı birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta bırakıyor.

"O şanslı bir adam," diye mırıldanıyorum, dilini çıkarıp dudaklarını yalarken ağzına bakıyorum.

"Gerçekten öyle. Nedenini bilmek ister misin?"

"Aydınlat beni." Biraz eğildim ve kulağımı ona uzattım.

"Onu arzuluyorum, onun tadına doyamıyorum. Akşam yemeğini atlatılabileceğimi sanmıyorum."

Siktir, onu istiyorum.

"Arabaya bin."

Ben pantolonumun içinde büyüyen ereksiyonumu gizlemeye çalışırken, o kaputun etrafında kendi kendine gülüyor.

"Yardım ister misin?" diyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Bu gece eve gittiğimizde çok fena dayak yiyeceksin, Pix. Seni lanet yemek masasında becermezsem şanslı sayılırsın."

"Seni sakinleştirmeye çalışıyordum, daha da sinirlendirmeye değil."
Beni sakinleştirmek mi istedi?

"Buraya gel." Onu kendime çekip, ateşli bir öpücükle dudaklarını kapattım. O da aramıza elini sokup, pantolonumun üzerinden beni sıktı. "Siktir." Ondan uzaklaşıp, elini elimle tuttum. "Sonra."

"Ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor, koltuğuna yaslanarak ve anında sertleşmemi bozarak.

"Charlie ve Elliot da orada olacak, Elliot'un ailesi de."

"Neden Elliot'un ailesi?"

"Onlar pratikte ailemiz sayılır. Noel, tatiller, aile odaklı her şey, büyürken hep biz ve Montgomery'ler vardı."

"Bu çok güzel. Çok destek gördüğünü hissediyor olmalısın?"

Onun dışında herkes. "Sanırım öyle."

"Peki ya kız kardeşin? O da orada olacak mı?"

Gülümsüyorum. "Evet, Scar. Onu seveceksin."

"Onu sık sık görüyor musun?" diye sordu, saçlarını kulağının arkasına iterek koltuğunda bana dönerek.

"İstediğim kadar sık değil. Babamla çok vakit geçiriyor ve ben de artık eve pek gitmiyorum."

"Neden?" Kaşlarını çattı.

"Eskisi gibi değil, uzun zamandır öyle." "Annen öldüğünden beri mi?" diye sorar, sorması gerekip gerekmediğinden emin olamıyormuş gibi.

"

Ama nedense, bu bilgiyi onunla paylaşmak konusunda normalde hissedeceğim isteksizliği hissetmiyorum. Onun bilmesini istiyorum. Anlamasını istiyorum.

Bir kez başımı sallıyorum. "O gittikten sonra her şey değişti. Ev artık sadece bir ev. O öldüğü gün, ev olmaktan çıktı."

"Bazen işler değişir, Mase, ve bu tamamen bizim kontrolümüz dışında olur, ama ne kadar zor olursa olsun, kendini evden çıkmaktan alıkoymamalısın. Çocukluğum boyunca annemi kaybetmekten korkuyordum, ama bir kez kendimi bırakıp, annemin veremediği sevgiyi, desteği ve yuvayı bana veren Maggie gibi insanları hayatıma aldığımda, her şey biraz daha kolaylaşmış gibi göründü. Senin kaybını asla anlayamayacağım, Mase. Durumlarımızı karşılaştırmaya çalışmıyorum. Burada sağlam bir noktaya değindiğimden bile emin değilim..."

Elini elimle tutup dudaklarıma götürdüm ve elinin arkasını öptüm.
"Teşekkürler, Nina."

"Beni davet ettiğine sevindim."

Karanlık gökyüzü Lowerwick Malikanesi'nin üzerinde asılı duruyor ve onu hatırladığım kabus gibi gösteriyor. Scarlet ayrıldıktan sonra babama ve ona verebildiğim tek şey on üç yıldır. Üniversiteye gitmek için evden ayrılabilirdim anda, gittim. Elliot kendi evimize sahip olduğumuz için çok mutluydu ve ailelerimiz bunun benim ihtiyacım olduğunu biliyorlardı. Onları ikna etmek çok zor olmadı.

Nina'nın narin eli avucuma kayarken boğazıma yükselen safrayı yutuyorum. Onun desteğini gösteriyor.

Bu kadar küçük biri için, fiziksel ve zihinsel olarak çok güçlü. Beni açıkça arkasına geçmeye davet ettiği, dünyaya karşı koyduğu bir kalkan.

ON DÖRT

Nina

Güzel ay ışığı, önümdeki geniş evin üzerine gölge düşürüyor. Muhteşem. Yuvarlak araba yolundan kıvrımlı granit basamaklar, çift kapılı girişin sol ve sağından uzanan terasa çıkıyor. Sarmaşıklar, malikanenin üçte birini kaplayan pencerelerin etrafına ve üzerine tırmanıyor. Bu kadar görkemli bir yer, muhtemelen tarihi eser olarak tescillidir. Böyle bir yerde büyümek nasıl bir şey hayal bile edemiyorum.

Mason ayakta hareketsiz duruyor altında alt altında merdivenlerin , omuzları dik ve çenesi sıkı. Elimi eline sokup sıkıyorum.

Buradayım, Patron.

"İçeriye görmek için sabırsızlanıyorum." Kollarımızı birbirimizin arasında sallıyorum. "Burası muhteşem, Mason."

"Hadi," diye mırıldanıyor, beni öne doğru çekip merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Onun zaten kendini kapattığını hissedebiliyorum.

Beni kapıdan içeri geçirir ve kapıyı kapatmak için acele etmez. Hemen arkasını dönmez ve ben, kolunun altında tuttuğu şampanyayı bir yandan diğer yana, sonra tekrar geriye doğru hareket ettirirken sırtını izlerim.

Öne adım atıp onunla kapı arasına giriyorum, sonra uzanıp yüzünü ellerimle tutuyorum.

"Mase, gidebilir miyiz?" Gözleri benimkilerde, benim sahip olduğumdan emin olmadığım bir şeyi arıyor. "Ama ailenle tanışmak isterim."

Beni içeri al.

Başını salladıktan sonra beni evin içinden geçirip mülkün arka tarafındaki gürültünün geldiği yere doğru çekti. Ailesi, evin etrafını saran terasta oturuyordu. Teras,

alanın her yerine dağılmış fenerler ve köşedeki küçük bir bacada yanan ateşle huzurlu bir ortam var. Odanın ötesinde ise kilometrelerce uzanan kesintisiz bir kırsal alan var.

"Mason, buradasın."

Adamın Mason'ın evindeki ofisteki fotoğraftaki adam olduğunu hemen anlıyorum. Babası. Fotoğraf çekildiğinden beri biraz yaşlanmış, ama keskin çene hattı ve koyu kahverengi gözleri oğlunkine benziyor.

"Baba," diyor Mason, beni önüne koyarak. Bunun bir kalkan gibi olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Bu Nina, kız arkadaşım."

Göğsümden geçen bu hissi tarif etmek imkansız. Bir an için neredeyse acı verici, tüm vücudumu sarsıyor, ama hızla yayılıyor ve parmak uçlarımda son buluyor.

Bunu arzuluyorum.

"Merhaba, Bay Lowell." Ona elimi uzattım, hemen elimi tutmayınca kendimi emin hissetmedim.

"Kız arkadaşınız mı? Tabii, özür dilerim. Merhaba Nina. Lütfen bana Anthony deyin." Mason'a soru dolu bir bakış atarken, elimi nazikçe sıkıyor. "Sizinle tanıştığıma ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

"Ben de, Bay Lowell."

Başını sallar, hala Mason'a bakar, sonra cam gibi gözleri bana döner.

Mason elini sırtıma koyar ve beni ileri doğru iter. "Nina'yı diğerlerine tanıttacağım."

"Tabii ki." Anthony gülümser, verandanın kenarına doğru yürürken bir an durur, dalgalı tepeler ve batan güneşi seyreder.

Zayıf görünüyor. Fotoğraftaki halinden çok daha küçük. John bize her zaman yaşlandıkça kilo vermenin zorlaştığını söyler. Eminim bu, fazladan elmalı turta yemek için bir bahane, ama eğer doğruysa, buradaki durum öyle değil. Anthony çiçek tarhına yaslanıp, dengede kalmak için granit saksıyı tutarken, bağımlılığının ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum.

"Frey, Glen," Mason ateşin başında duran çifte selam veriyor. "Nina, bunlar Elliot'un ebeveynleri, Freya ve Glen Montgomery."

Onlar bana sıcak bir gülümsemeyle bakarken, ikisinin de elini sıkıyorum.

"Seninle tanışmak çok güzel, Nina. Elliot bana senden çok bahsetti. Peki ya arkadaşların Megan ve Lucy? Umarım bunu uydurmuyorumdur." Gülerek bana doğru eğildi.

"Hayır, doğru." Ben de gülümserim. "Elliot sana bizden bahsetti mi?" Terasta ona doğru bakarak kaşlarımı çatırım. Büyük, yuvarlak bir koltukta oturmuş, karşısında oturan Charlie ile sohbet etmektedir.

"Oh, o kadınları sever. Buna alışman ve ona asla sır vermen gerekmez."

Gülümserim, onu şimdiden sevdiğime karar veririm. Frey Montgomery tam da beklediğim gibidir. Sınıfı yansıtan bir havası vardır, kül rengi sarı saçları, minyon vücuduna mükemmel uyan uzun bir bob kesimdir ve giysileri tamamen beyaz ketendir.

Elliot'un babası Glen, Elliot gibi uzun boylu, ama yanları gri saçlarla kaplı koyu kahverengi saçları var.

"Evet, kızlara oldukça ilgi duyuyor gibi görünüyor." Gülümsüyorum, zihnim ilk tanıştığımız geceye geri dönüyor.

"Scar nerede?" diye soruyor Mason.

"Mutfakta," diye cevaplar Freya. "Yardım etmeme izin vermedi."

"Neden bu beni şaşırtmıyor? Hadi, onunla tanışmanı istiyorum." Mason beni kapıya doğru götürür, ama ben çocukların yanından geçerken dururum, bir dakikada buradaki insanların yarısıyla tanıştıktan sonra nefes almaya ihtiyacım vardır.

Charlie ayağa kalkıp bana sarılır. "Nina, seni görmek ne güzel."

"Dün için özür dilemeliyim," diyorum, ağzımın bir tarafı aşağı doğru çekilirken yüzümü buruşturuyorum.

O gülerek bir yudum bira içti. "Sorun değil. Zaten çok sıkılmıştım. Benden özür dilemene gerek yok, orası kesin."

"Bana da gerek yok," diye Elliot sandalyesinden kalkarak araya girer. "Bu pisliğin hak ettiğini bulmasını yıllardır bekliyordum."

Mason başını sallar ve elini sırtıma koyar. "Bu arada. Görüşürüz, pislikler."

Beni yine arka kapıya doğru yönlendirir, ama eşiği geçer geçmez, kanepelerle dolu bir tepsi taşıyan minyon, lavanta saçlı bir kadınla karşılaşırız.

"Siktir lan!" Kanepeler yere düşerken çığlık atar. "MASE! Neden kapıdan böyle fırlayıp çıkıyorsun?"

Ne için? Ne yaptığını bir bak!

"Ben mi? Benim suçum değil; o lanet şey senin yüzünün önündeydi." Mason suçunu kabul etmeyi reddederek haykırır.

Lavanta saçlı kız — ki sanırım adı Scarlet — tıslar. "Her zaman benim hatam." Gülerek dudaklarını büzüp onu kucaklamaya çekiyor. "Seni görmek güzel, ağabey."

İki kardeşin arasına bakıyorum, Scarlet ile tanışmak birdenbire beni tedirgin ediyor. Hiç beklediğim gibi değil. "Merhaba," diyorum.

Bana döner, Mason'a bakarak hızla gözlerini kırıştırır. "Merhaba, pardon, sen kimsin?"

"Bu Nina," Mason gururla cevaplar.

"Bu Nina," diye tekrarlar, hala gülümseyerek ikimizi bir birine bakar. "Ve Nina..."

"Kız arkadaşım."

"Ne? Kız arkadaş mı? Bu ilk kez oluyor." Bu bilgiye açıkça şaşırmış, garip bir şekilde gülüyor. "Peki, tanıştığımıza memnun oldum. Kardeşim beni hazırlıksız yakaladı, özür dilerim. Senin geleceğini bana söylememişti."

"Sorun değil!" Onu eliyle uzaklaştırarak, artık yenilebilir durumda olmayan kanepeleri almak için eğildim. "Yardım ister misin? Sana yardım edebilirim."

"Bunu yapmana gerek yok, Nina," Mason dirseğimi çekerek bana söylüyor.

Onu omuzlarımdan çekiştirerek uzaklaştırıyorum. "Sorun değil. İki el iki kat daha hızlı halleder." Dizlerinin üzerine çökmüş, kalan pisliği temizleyen kız kardeşine gülümsüyorum.

"Adım Scarlet, ama bana Scar diyebilirsin." Elini uzattı, sonra elinin çeşitli malzemelerle kaplı olduğunu fark edince çekindi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ona, elini tutmadığım için onunla birlikte gülüyorum.

"Sanırım kardeşim sana benim hakkımda hiçbir şey anlatmadı," der Mason'a bakarak.

Ayağa kalktığımda Mason kolunu belime doladı. "Onu *seninle* tanıştırmak için getirdim, Scar."

Omuzları çöküyor ve havada bir değişiklik oluyor. "Babam zor günler geçiriyor," diyor ona.

Elini belime daha sıkı sarar ve başka bir şey söylemez. Üçümüzün arasında garip bir sessizlik yerleşir.

"Biraz daha şampanya alacağım." Mase bana önünden geçmem için işaret ederken Scarlet'in gözleri yere iner, ama ben onun kız kardeşini ortalığı temizlemek için yalnız bırakmak istemiyorum.

"Sorun değil, sen git. Ben kız kardeşine yardım edeceğim." "Gerek yok," diye kulağıma fısıldadı.

Dönüp ağzının kenarına bir öpücük konduruyorum. "İstiyorum."

Scarlet beni evin ortasında bulunan mutfaka götürür. Mutfak modern ama gelenekseldir, çiftlik evi havası vardır. Çok dağınıktır ve ev gibidir. Mason'ın mutfağından tamamen farklıdır.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sorar Scarlet, buzdolabını açarak.

"Çok isterim, teşekkürler," derim ve mutfak adasındaki tabureye otururum. "Evin çok güzel."

Elinde şarap şişesiyle bana döner. "Teşekkürler. Gördüğün gibi, biraz bakım gerekiyor. Yıllar boyunca ancak yüzeysel olarak halledebildim, ama yavaş yavaş ilerliyorum."

"Bu işi yapacak birini tutmayacak mısınız? Eminim Mase birilerini tanıyordur. Ailen emlak işinde, değil mi?"

"Babam ve Mase, ben değil. 'Aile' işine nereden başlayacağımı bilemem, Mason'ın evini gördün mü? Onun adamlarını buraya asla sokmam." Gülümsüyor ve ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. "Ayrıca bunu kendim yapmayı seviyorum; bir odayı bitirip sonra bir sonrakine geçmek çok tatmin edici."

Mutfakta dolaşarak dolapları ve çekmeceleri açar, eline iki bardak ve bir şişe açacağı alır. Scarlet'in işini bilen biri olduğu hissine kapılıyorum. Stili tuhaf ve yaratıcı, "sıra dışı" birine benziyor. Yani, soluk mavi midi elbisesiyle ve leylak rengi saçlarıyla savaş botları giyiyor, ama yine de çok yakışıyor. Lowell soyadının getirdiğı paraya bakılırsa, onun bu kadar normal olmasına şaşıyorum.

"Bunu çok sevdim. Ben DIY işlerinde tamamen berbatım." Gülüyorum. "Mase en azından gelip sana yardım etmez mi?"

Bana sanki iki kafam çıkmış gibi bakıyor. "Ah, zor bir günün olacak. O buraya gelmez. Mecbur kalmadıkça."

"Babanın kötü bir gün geçirdiği zamanlar gibi mi?" Ona sıkı bir gülümseme atıyorum.

"Aynen öyle." Yanımdaki sandalyeye çökerek iki kadehe de şarap doldurur. "Sana bunu o mu anlattı?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

"Evet, yani, pek isteyerek değil." Küçük bir yudum alıyorum. "Ama konu açıldı."

"Mason, annemle babamı benden üç yıl daha uzun süre tanıdı ve sanırım annemle ilgili çok şey hatırlıyor, oysa benim sadece fotoğraflarım var."

"Çok üzüldüm, Scarlet."

"Lütfen bana Scar de." Kadehlerimizi tokuşturur ve kadehinden büyük bir yudum alır. "Kardeşimle nasıl tanıştın?"

"Ah, Elliot ve Charlie aracılığıyla." Dudaklarım gülümsemeye çekildi ve bir sonraki soruyla yanaklarımın kızardığını hissettim. "Hey, Elliot'un bana neden Pixie dediğini biliyor musun?"

Yanlış zamanda nefes vermek yerine nefes almaya çalışırken şarabını boğazına geçirir ve şarap burnundan damlamaya başlar.

"Tanrım, iyi misin?" Bir peçete alıp ona uzattım. "Pardon, *Pixie* mi dedin?"

"Evet, Elliot'la tanıştığım ilk geceden beri bana Pixie diyor."

Tereddüt eder, ama peçetenin altından gülümsediğini görebiliyorum, kahverengi gözlerindeki ışıltı onu ele veriyor. "Hayır, korkarım bilmiyorum, Nina." Çenesinden kalanları siler.

"Vay canına, *Scar*. Bu arkadaşlığımızı gerçekten bir yalanla mı başlatıyoruz?" Onun bardağını doldurmak için uzanırken alay ediyorum.

"Benim hikayem değil." Gülümsayarak omuz silkiyor ve konuyu değiştiriyor. "Biliyor musun, burada bir kadın olması çok güzel. Bazı günler her şeyi boşverip kendime bir iş bulmak istiyorum. Ama şu anda babamı bırakamam."

"Hiç çalıştın mı?" diye soruyorum, kaba görünmemek için dikkatli davranarak.

"Hayır, artık çok geç olduğunu düşünüyorum. Yarın yirmi dokuz yaşına giriyorum ve öğrenim görme zamanımın dolduğunu hissediyorum."

"Yarın doğum günün mü? Okumak için geç değil ki! Hayatının en güzel döneminde sin."

"Doktor olmak istiyordum. Üniversiteden sonra tıp okumaya başladım ama babam hastalandığında okulu bıraktım. Geri dönmeyi hiç düşünmedim" diyor ve gözlerindeki hüzünlü bakıştan bunun yalan olduğunu anlıyorum.

Bu, kayıp bir hayalin itirafı değil. Onu hiç terk etmemiş bir hayalin itirafı.

"Kesinlikle geri dönmelisin. Mason, baban konusunda sana yardımcı olabilir, değil mi?" Bardakımın kenarından ona kaşlarımı kaldırıyorum. Muhtemelen biraz yavaşlamalıyım. İstenmeyen yerlere burnumu sokmaya başlıyorum. "Doğum günü planların nedir?"

"Hiçbir şey. Babamın saat ikide randevusu var, onu oraya götürmem gerekecek."

"Yarın akşam ne yapacaksın? Kız arkadaşlarınla dışarı çıkacak mısın?"

"Üniversiteden ayrıldığımdan beri bana ulaşmayan o kibirli kızları mı kastediyorsun?"

"Sen onlarla iletişime geçtin mi?" diye soruyorum.

O, alaycı bir şekilde başını sallayarak tısladı. "Tam da senden hoşlanmaya başlamıştım."

"Kesinlikle dışarı çıkacağız," diye karar veriyorum, arkadaşlarımla ve kendi banka hesabımın buna yetmeyeceğini bilmeme rağmen, özellikle Erin'in Pazar günü gelmesi ve şehirde bir gece daha geçirme ihtimali varken. Ama onu bütün gün burada tutamam. Onu, son on yıldır bir keşiş gibi yaşayan, sadece daha iyi bir stil sahibi biri olarak hayal ediyorum.

"Dışarı mı? Nereye?" Gözleri fal taşı gibi açılır, ama heyecanla sandalyesinde zıplamaya başlar.

"Nereye istersen. Sabah dersim var, ama on iki buçukta burada olabilirim. Nereye istersen gidebiliriz."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Londra'da bir dans stüdyom var."

"Bu harika," diyor heyecanla, ama sonra omuzları düşüyor ve zihninin hızla çalıştığını görebiliyorum.

Anlamadığımı belirtmek için başımı salladım. "Scarlet, sana yük olmak istemem."

"Ama zaten zorluyorsun." Kıkırdarak dirseğiyle bana hafifçe vurur. Şarabımdan bir yudum alıp, kadehimin kenarından gülümserim. "Ama tıp fakültesine geri dönmenin bir yolu olsaydı, gider miydin?" "Gidemezdim. Babamın sağlığı artık iyi değil. Mase bunu anlamıyor." "Ben de öyle, o yüzden beni boşver. Ama hayatını başkası için askıya almamalısın. O kişi ailen olsa bile." Şarap kadehimin arkasından bana bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Tamam, artık resmi. Senden hoşlanıyorum."

Mase

Babamın bu gece içki içmemesine sevinmeliyim. Misafirlerimiz bunu bilemezler; babamın içtiğini hiç fark etmediler. En azından öyle görünüyordu. Belki de alkolün onu gözle görülür şekilde öldürmediği yıllar boyunca bu, herkesin görmezden geldiği bir konuydu. Artık çok geç. Alkolün verdiği zararı hiçbir şey gizleyemez.

O hasta. Cildinin solgunluğundan bunu anlayabiliyorum. Vücudunun yavaşlaması, kemiklerinin çıkıntı yapması. Bunu kendine yaptığı için çok kızgınım. Boşa harcadığı onca yıl, ofisinde kilitli kalarak, geri alamayacağı bir şişe viskiyle.

"Mason." Bana yaklaşıyor. "Nasılsın evlat?"

Keşke ondan nefret edebilseydim. Bu, her şeyi çok daha kolaylaştırırdı. "İyiyim baba."

Başını sallıyor. "Bu hafta oturup biraz konuşabilir miyiz diye umuyordum. Seninle konuşmam gereken birkaç şey var. Belki Charles'a sorabilirsin..."

"Dur artık. Şu anda kafamda yeterince sorun var, bununla uğraşacak vaktim yok. Nina'yı bulmam lazım." Onu verandada bırakırken kendimi pislik gibi hissediyorum, ama onun söylemek istediklerini dinlemeye hazır değilim. Asla hazır olmayacağım ve o da bunu biliyor. Uzaklaşırken söylediklerini duyamıyorum. Sadece "*zaman*" kelimesini duyuyorum.

Evin diğer tarafından gelen kahkahalarını duyuyorum ve bu ses beni sıcak bir örtü gibi sarıyor. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim

ihtiyacım olduğunu bilmediğim ve artık asla unutmayacağım bir ses. "Hayır!" Nina çığlık atıyor.

"Evet, her şey kasette. Görmelisin." Scarlet gülüyor.

Köşeyi döndüğümde onları mutfak adasında buluyorum, kanepeler dağınık ve ortada dokunulmamış halde duruyor. Tezgahın üzerinde iki şişe şarap var, ikisi de boşalmış. Kafamı sallayıp gecenin ilk samimi gülümsemesini atıyorum.

İkisi de telefonumun deklanşör sesiyle bana dönüyor.

"Az önce fotoğraf mı çektin?" Scarlet parmağını bana doğru uzatır.

"Mase!" Nina azarlayarak sandalyesinden atlar ve yanıma gelir. Parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük kondurur. "İyi misin?" diye sorar.

Kolumu beline doladım. *Artık iyiyim.*

Akşam yemeği için ana yemek salonunda oturuyoruz, Ağustos akşamları kızlar için çok soğuk. Birbirleriyle iyi anlaşmış görünüyorlar, Scarlet Nina'dan sadece bir yaş büyük olduğu için bunu beklemeliydim. Sosyal hayatı olmadığı için onu her zaman yaşından çok daha küçük görmüşümdür.

"Peki, Nina, ne iş yapıyorsun?" diye sorar babam. "Dansçiyim."

"Londra'da kendi stüdyosu ve spor salonu var," diye düzeltiyorum ve masanın altında bacağını sıkıyorum.

"O inanılmaz," diye hayranlıkla söylüyor Scarlet, masanın karşısından sapık gibi bakarak.

"Scarlet bana tıp fakültesindeki günlerinden bahsediyordu. Eğer gerçekten istediği şey buysa geri dönmesi gerektiğini söyledim." Nina böyle diyor ve ben Scarlet'in yüzünün düştüğünü görüyorum.

"Tıp fakültesine geri dönmek mi istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak, şaşkınlıkla küçük kız kardeşime bakıyorum. Geri dönmekten hiç bahsetmemişti. Bir kez bile.

Nina'ya gözlerini kocaman açarak bakıyor. "Teşekkürler dostum." "Scarlet, bu doğru mu?" diye soruyor babam.

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Henüz düşünmedim."

"Bu harika bir fikir, canım. Artık kendin için bir şeyler yapmanın zamanı geldi," diyor Frey.

Scarlet dudağını ısırır, gözleri babama kayar. "Belki gelecek yıl bunu araştırıp, sürecin nasıl işlediğini öğrenebilirim."

Tekrar Nina'ya bakar ve ben de onun bakışını takip ederim, Nina'nın "*Üzgünüm*" dediğini duyarım.

"İstersen Ben'le konuşabilirim. Üniversitede senin adının etkisiyle bu yılki sınıfa girebileceğinden eminim," diyor Charlie.

Scarlet gözlerini devirir ve Nina'nın eli masanın altında benim elime kayarken tekrar babama bakar. Bana bir bakış atar.

Onun ne istediğini tam olarak bilmem garip mi?

"Bunu yapmalısın Scar. Seni yüzde yüz destekleyeceğimi biliyorsun. Neye ihtiyacın olursa."

"Katılıyorum," der babam, masanın üzerinde onun elini tutarak.

"Teşekkürler, Mason." Nina'ya sıcak bir bakışla bakarak yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verir.

Yıllardır kız kardeşimi bu kadar rahat görmemiştim. Genelde tüm vaktini yemek pişirmekle ya da aile yemeklerinde herkesi mutlu etmek için içecek getirmekle geçirir. Gözlerinde o ışıltıyı görmek ve yıllardır burada boşa zaman geçirdiğini düşündükten sonra, hayatında gerçekten bir şeyler yapmak istediğini duymak, göğsümde bir sıcaklık yayıyor ve bunun tamamen solumdaki kadının sayesinde olduğunu biliyorum.

Onun şakağına öpücük kondurmak için eğildiğimde, Elliot ve Charlie'nin bana anlamlı bir şekilde sırttığını fark ettim.

Bu kıza tamamen aşık oldum.

Nina

"Geldiğin için teşekkürler Nina. Seninle tanışmak harikaydı." Anthony eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

O, çocuklarını çok seven tatlı bir adam. Keşke bu yeterli olsaydı.

"Çok güzel bir akşamdı. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Mason eğilip babasına hızlıca sarılır ve bir saniye geçmeden geri çekilir.

"Geldiğin için teşekkürler, evlat. Belki yakında ikinizi de tekrar görürüm?" diye umutla sorar.

"Çok isterim," diye mırıldanırım, ama cevabımın onun istediği cevap olmadığını biliyorum.

Mase beni arabanın yolcu tarafına kadar geçirir ve kapıyı açar. İçeri girerim ve akşamın olaylarını düşünürken derin bir nefes alırım.

İçeri girince, elimi tutup elin arkasına öpücük kondurur. "Seni çok sevdiler."

"Fazla mı abarttım? Scarlet konusunda biraz müdahaleci davrandığımı hissettim. Sana söylemek için beklemeliydim."

"Hayır, hiç de değil. Nina, ben ciddiym. Teşekkür ederim. Scar'ın tıp fakültesine geri dönmek istediğini bilmiyordum."

"Ona hiç sordun mu?"

Başını eğiyor. "Hayır, ve bunun için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Öyle hissetme. Onu zorla çıkarmak zorunda kaldım. Babanın durumu yüzünden bunu yapamayacağını düşünüyor..."

"Biliyorum."

"Mase, ona yardım edebilirsin, o yapamadığında yanında olabilirsin."

"Nina, o altmış iki yaşında. Bakıcıya ihtiyacı olmamalı." "Hayır. Haklısın. Ama bu, kız kardeşinin, bu da bunu yapmak için yeterli bir neden değil mi?"

Bana sert bir bakışla bakar ama söyleyecek hiçbir şeyi yoktur. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Dudaklarımı kıvrarak gülümserim. "Beni bu gece buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok eğlendim."

"Öyle mi?"

Başımı sallayıp ona doğru eğilip yumuşak bir öpücük veriyorum.

"Hmmm, seni eve götürene kadar bekle, meleğim."

ON BEŞ

Nina

Mase, sabah işe gitmeden önce daha fazla zamanımız olması için bu gece onun evinde kalmamızda ısrar etti ve ben onun mantığına karşı çıkamadım. Ve daha fazla orgazm fikri.

Bu sadece bir bonus.

Yarınki dans kıyafetlerimi almak için benim daireme uğruyoruz. Yine, sabah yatakta daha fazla zaman geçirebilmemiz için onun fikri. Taytımı, kaşkorseyi ve spor ayakkabılarımı alıp, iç çamaşırlarımı almak için yatağımın yanına eğiliyorum. Rahat erkek şortumu ararken (dans ederken sadece bunları giyebiliyorum), siyah jartiyerim gözüme çarpıyor.

Bu seti hiç giymemiştim. Yıllar önce kızlarla alışveriş yaparken indirimden satın aldığım bir şeydi. Beni tamamen ikna etmişlerdi.

Mason'ı şaşırtma düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Hızla soyunup külot ve sütyeni giydim, jartiyer kemerini belime geçirdim. Aynaya baktım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Güzel görünüyor. Dantel, altındaki bronz tenimi hafifçe gösteriyor — onu çılgına çevirmeye yetecek kadar. Bazı kadınlar gibi iç çamaşırlarına hiç ilgi duymamıştım, ama harika hissettiğimi söylemeliyim. Mason'ın daha önce kadınlara böyle giyinmesini istediğini merak ediyorum. Omuzlarım düşüyor. Tabii ki istemiştir, aptal.

Çantamdaki telefonum çalmaya başlar ve onu çıkarırım.

Patron

"Telefonumda adını mı değiştirdin?" Gülüyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Biraz sabırlı ol."

"Hayır, otuz saniye içinde kapıdan çıkmazsan yukarı geliyorum."

"Bu gerçekçi değil, bana iki dakika ver." Telefonu kapatıyorum, sonra yerden hepsi bir arada bilgisayarımı alıyorum.

Giyinip, kıyafetlerimi çantama tıktırdıktan sonra, topuklu ayakkabılarımı giymeye çalışırken kapıya doğru atlıyorum. Kapıyı açtığım anda, Sabırsız Bey kapının ahşap çerçevesine parmaklarıyla vuruyor.

Başımı yana eğiyorum. "Geliyordum."

"Yeterince hızlı değilsin," diyor, çok ciddi bir şekilde.

"Biraz gevşemen lazım." Yeni iç çamaşırımı nasıl kullanmak istediğimi çok iyi bilerek sırtıyorum.

Mase

Asansörde yukarı çıkarken, ikimiz de birbirimize karşı koyamadan, ağızlarımız yavaşça emen bir öpücükle birbirine kilitlendi. Ben kendimi çekebilmeden kapılar ikinci kez kapandı, ben onu reddederken dudakları benim dudaklarımı ısırdı.

"Çık dışarı, seni çıplak ve sikilmiş istiyorum."

Ayak parmaklarının ucuna yükselir, beni görmezden gelerek dudaklarımı başka bir çaresiz öpücükle kaplar.

"Bu gece için planlarım var, patron," diye mırıldanarak gömleğimi açıyor.

Düğmeler takılınca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve ben onun önünde çıplak kaldım.

"Planlar mı?" diye soruyorum, ona kaşlarımı çatarak.

"Uh-huh, merak etme, benim çıplak olmam da dahil." O eğilip göğsümün ortasını yalarken, sözüyle sikim titrer. "Ve sikilmem."

"Burada olduğun sürece bu kesin, melek."

"Git kendine bir içki al." Elini büyüyen şişkinliğimin üzerine koyuyor. "İç. İhtiyacın olacak."

Küçük yaramaza gülümsüyorum. Hayatıma girip taleplerde bulunmaya başlayacağını hiç düşünmemiştim. Onu

ona izin vereceğimi hiç düşünmemiştim. Yani, bu akşam yemeğe gitmiş olmam bile, onun bu kadar kısa sürede hayatıma ne kadar entegre olduğunu açıkça gösteriyor. O, bana hiç yapmadığım şeyler yapma isteği uyandırıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Başparmağımla işaret parmağımla çenesini sıkıştırıyorum. "Hadi içkimizi alalım, sonra bana planını anlatırsın."

"Hayır, bu çok gizli," diyor ve önümden geçip mutfağıma giriyor.

Akşam yemeğinden önce orada olmayan iç çamaşırının izini fark ettim. Ve bunu biliyorum, çünkü bütün akşam gözlerim ona kilitliydi.

Mutfağa girince, ada mutfağındaki tabureye oturur. "İçki ister misin?" diye sorarım.

"Evet, lütfen."

"Daha önce neden bu kadar uzun sürdü?"

"Hiçbir şey," diyor, telefonuna dalmış bir şekilde.

"Öyle mi? Garip." Gülümserim ve iki kadehe şarap doldururum.

"Joey arıyor beni beni arıyor," diyor diyor dışarı dedi mavi mavi, şaşırmış gibi seslendi.

"Ne?" Ona dönerek baktım. "Joey."

Telefonu uzattığımda, ekranında onun adının yazdığını görüyorum. Kaslarım geriliyor. "Neden seni arıyor?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor, telefonu kulağına götürüyor. "Alo?"

Cevap vermesine şaşıyorum. Benim sinirimi açıkça görmüyor; onun ona bu kadar kolay ulaşabilmesi beni çok kızdırıyor.

"Oh, kahretsin! Üzgünüm Joey. E-postayı görmedim, ama yarın okuyup sana geri döneceğim."

Şarap kadehlerini istemeden sertçe masaya vuruyorum ve içeriği mermer masanın üzerine dökülüyor. Nina gözlerimi yakalıyor, sonra ayağa kalkıyor, mutfak adasını dolaşıp önüme geliyor. Narin eli çıplak göğsümün ortasına dokunuyor.

Bunun beni sakinleştirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Hepsi kulağa inanılmaz geliyor, Joey, sana geri döneceğim. Şu anda meşgulüm ve saat geç oldu. Sabah ararım, tamam mı?"

gözleri benimkilere bakıyor ve gözlerinde suçluluk görüyorum. "Hoşça kal, Joey. Hoşça kal."

Ayağa kalkıp, kendime saklamak istediğim bu güzel kadına bakarak bekliyorum.

"Mase, bu stüdyo için inanılmaz bir fırsat olabilir. Fotoğraf çekme teklifini kabul edeceğim. Çalıştığı galeri çok önemli ve bu bize birçok başka olasılığın kapısını açacak."

İçimdeki her şey hayır demek, onunla bir daha konuşmamasını ve hayatındaki tüm erkekleri kesmesini talep etmek istiyor. Ama bu haksızlık olur ve o şu anda benim saçma kıskançlığımı hak etmiyor. Başımı sallıyorum. "Onunla buluştuğunda yanında olacağım."

Bana gülümsüyor, ama gülümsemesi hemen kayboluyor ve yüzünde bir kaş çatma beliriyor. "Biliyorsun, ben rica etmiyordum. Ne, bana güvenmiyor musun?"

"Ona güvenmiyorum; başka türlü olamaz."

"Bilmiyorum. Beni rahatsız edersin. Vinny gelebilir mi?"

"Hayır. Ya ben ya da kimse. Bana ayrıntıları gönder, ben de zaman ayırırım." Ona bakarak, tartışmaya cesaret etmesini bekliyorum.

Biliyorum ki o da istiyor.

"Teşekkürler, Mase," diyor ve bana öpücük vermek için eğiliyor. "On dakika bekle, sonra beni bul."

"Nereye gidiyorsun?" Mutfaktan kaçmaya çalışırken belinden tutuyorum.

"Sana bir sürprizim var." Gülümser ve odadan çıkar.

Nina

Merdivenlerden aşağı indiğimde tam da istediğim yerde duruyor. Kanatlı koltuğu yemek masası ile salon arasındaki boş alana taşıdım ve o da ne istediğimi doğru bir şekilde tahmin etmiş gibi görünüyordu. Sadece boxer şortuyla oturmuş, muhteşem manzarayı seyrediyor ve her yönüyle güçlü bir adam olduğunu gösteriyor.

Odanın köşesindeki müzik konsoluna doğru yürürken topuklarım cilalı ahşap zeminde tıklıyor. İstediğim şarkıyı buluyorum ve onun ilk birkaç mısrayı dinlemesini izliyorum. Ancak

ritim düşer ve başı koltuğa geri düşer, benim ona doğru ilerleyeceğimi tahmin ederek, vücudum müziğin ritmiyle ileri doğru hareket eder.

Onun yüzündeki ifade, içimi ateşe veriyor, adrenalin vücudumu kaplıyor. Beni ayakta tutan tek şey bu.

Sandalyenin etrafında dolaşarak, onun açılmış bacaklarının arasına giriyorum. Eğilip ona uzun, derin bir öpücük veriyorum.

"Dokunmak yok," diye fısıldıyorum ağzına.

Dönüp tavandan tabana pencereye doğru yürürken onun inilti sesini duyuyorum. Bacaklarımı açarak şınav pozisyonuna geçiyorum, geriye doğru eğilip sırtımı kavisli bir şekilde yere yatırıyorum, bacaklarım hala genişçe açılmış durumda. Başımı geriye eğip üst bedenimi müziğin ritmine göre sallarken gözlerim onun gözlerine kilitleniyor. Gözleri sadece göğüslerimin arasındaki çukura odaklanmış durumda. Ta ki ben bacaklarımı ona doğru uzatıp, onları bir araya getirip, kendimi ters çevirip, ona bir adım yaklaşıp kadar geriye doğru yuvarlanıp, dizlerimin üzerine çöküp, ellerimi yere koyup, kalçalarımın hareketine uyumlu olarak başımı sallarken onu izlemesine izin verene kadar.

Yavaşça, nazikçe vücudumu yere indiriyorum ve yemin ederim ki onun tısladığını duyuyorum. Müzik o kadar yoğun ki onu zar zor duyabiliyorum, ama odadaki gerginlik onun sözleriyle ifade edemediği her şeyi bana anlatıyor.

Beni istiyor.

Sırt üstü yuvarlanıyorum, başparmağımı ağzıma sokup vücudumun aşağısına doğru hareket ettiriyorum, ta ki uyluklarımın tepesine ulaşana kadar, dantelden zaten hassas olan klitorisime baskı uyguluyorum. Bu beni ona karşı aç ve istekli hale getiriyor. Bacaklarımı yanlara doğru açıyorum, vücudumu yukarı doğru yuvarlayarak tekrar bacaklarımı açıyorum, ama bu sefer ona ön tarafımı gösteriyorum. Bacaklarımı arkama doğru iterek dizlerimin üzerine çöküyorum ve sonunda kendimi onun bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Yarı çıplak halime bakmasını bekleyerek ona bakıyorum, ama o benim vücuduma bakmak yerine gözlerini benimkilere diyor. Gözlerinde sönmeye niyeti olmayan bir ateş yanıyor.

Mase

O, her erkeğin ıslak rüyasıdır. Elliot onu benim dünyama sokana kadar hiç istemediğimi sandığım bir rüya. Şimdi ise onu penthouse'umun zemininde bacakları bana doğru açık bir şekilde yatırmış durumdayım ve onu elde tutmak için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim.

İnce vücudu, insan olarak mümkün olduğunu bilmediğim bir hareketle geriye doğru yuvarlanıyor. Bu hareket onu dizlerinin üzerine çökertiyor, ama yine de bana sadece sırtını gösteriyor. Onun gözlerine ihtiyacım var. Ellerini yere indiriyor, kıcını görmem için havaya kaldırıyor, iç çamaşırının danteli, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel pembe amcığı sarıyor.

Benim.

Başımı eğip, kendini döşeme tahtalarına sürterken vücudunu takip etmeye çalışıyorum. İçimden çıkan tıslama sesiyle sandalyeye geri yaslanıyorum, kontrolü kaybetmemek için parmağımı ağzıma götürüyorum. Çünkü içimde, saldırmaya hazırım.

Onu bu şekilde almak çok kolay olurdu. Arkasına kayarak onun sıcaklığında kaybolmak. Ama bir şeyi kaçıрма düşüncesi beni olduğum yere çiviliyor.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi onu özgürleştirmek, onu kurtuluşunu bulacağı yere götürmek istiyorum, ama şu anda, benim için dans ederken onu izlerken, büyülenmiş durumdayım. Bu bana sadece buranın onun evi, onun gerçek kaçış yeri olduğunu hatırlatıyor. Dans etmek onun tutkusu.

Kız sırt üstü dönünce ona yaklaşıyorum, başparmağını ağzına sokup emiyor, dudakları arasında yavaşça gezdirip göğüslerinin arasına, karnına ve daha aşağıya doğru kaydırıyor. Penisim zevkle titriyor, ön sıvı boxerime sızarken kendimi yeniden genç bir ergen gibi hissediyorum.

Vücudu yerden kalkıyor, bacakları cinsel organı yere değene kadar genişçe açılıyor ve yemin ederim ki arkasında ıslak bir iz bırakıyor.

Dudaklarımı yuvarlarım, kontrolümün son ipliği de kopmuştur. O bacaklarını arkaya doğru itip dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımın arasına yerleşirken, ben öne doğru eğilirim. Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve yemin ederim ki, o tek bakışta aramızda söylenen tüm sözlerden daha fazlası söylenmiştir.

Aramızdaki bağ çok güçlü; onun da bunu hissetmemesi imkansız.

Ben eğildiğim anda, o ayağa kalkar, bana doğru döner ve sırtını bana dönerek kucağıma oturur. Ellerimi tutar ve kalçalarını müziğin ritmine göre sallarken ellerimi uyluklarına koyar. Bu, benim kontrolü ele geçirip göğüslerini tutup sertçe sıkmadan önce onun sahip olduğu tek kontroldür. İler, başını yana eğerek boynuna erişmemi sağlar.

Kokusu çok çekici.

O benim sikimde kıvranırken, ben de onun boğazını yalayıp emiyorum, onun ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi buluyorum.

"Mase," diye inliyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak, boxerımı çıkarmak ve doğrudan içine girmek istiyorum, ama bu her şeyi çok çabuk bitirir. Bunun yerine, onu kaldırıyorum ve çığlık attırıyorum.

"Siktir, Mase!"

"Ayağa kalk," diye inleyerek baldırlarını tutup bacaklarını sandalyenin kolçaklarına sıkıca tutturuyorum. Dengede olduğunu anladığımda, başımı koltuğa yaslayarak yere kayıyorum. "Arkanı dön ve dizlerini ayaklarının olduğu yere koy. Yüzüme otur, meleğim."

O da dediğimi yapar, titrek bacakları üzerinde kendini indirir, ta ki amı üzerimde sallanana kadar. Dilimi çıkarır, dudaklarımı yalarım.

Onu tatmam lazım.

"Sen mükemmelsin," diyorum, burnumu dantelin üzerinde gezdirerek. "Mase, lütfen. Ben..."

Külotunun kalçalarından yırtılma sesi onu susturur. Ona şikayet etme şansı vermeden, yüzümü onun sıcaklığına gömerim.

O bana daha da
derinlemesine bırakılır.

"Aman Tanrım."

Dudaklarımı, çenemi ıslatır. Evet, kızım benim için ıslanmıştır. Kalçalarını sıkıca kavrayarak onu kendime çekerim, ağzımda çalışması için onu teşvik ederim. Ve o da çekinmez, ben onu emip dilimle sıkarken üstümde sallanır.

Onun gerginleştğini hissettiğim anda çekiliyorum, ayağa kalkarken onu kaldırıyorum. Onu tekrar önüme çekiyorum ve önceki gibi oturuyoruz, ancak bu sefer

bu sefer, kalçalarım deriye değmeden onu sikime oturtuyorum.

"Siktir!" diye ikimiz de aynı anda inliyoruz.

Onu kendime doğru çekip, omzunun üzerinden öperken, o da beni binmeye başlar. Birkaç dakika boyunca onun işkence gibi yavaş temposuna izin verdikten sonra kontrolü ele alırım, ağzımı onunkinden ayırıp kalçalarını tutup beni üzerinde çalıştırmaya başlarım, her kalça hareketimde kalçalarımı onun kalçalarına vururum.

"Ughhh, Masssee!" diye bağırır, başını omzuma bırakır.

Göğüslerinin sallanmasını izlerim, emilmek için yalvarır gibi. Sütyeninin kupalarını aşağı iterim, parmaklarımla büzülmüş uçlarını sıkıştırır, onları okşarken çeviririm.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlar ve hızlıca gözlerimi kırıştırarak, dayanabilmeyi umarım. Bu böyle bitemez. Dayanamayacağımı bilerek, kolumu onun ön tarafına dolayarak, pelvisini kavrayıp ona ihtiyacı olan sürtünmeyi sağlarım. Diğer elimle ensesini tutarım ve sonra ona izin veririm, acımasızca ona girerken onu yerinde sabitlerim.

Ben onun içinde patladığım anda o da benim penisimin etrafında boşalır, vücudum boşalmanın etkisiyle titrerken dişlerim omzundaki ete batar.

O, sersemlemiş bir halde kucağımda oturuyor, göğsü benimki kadar hızlı inip kalkıyor. Onu göğsüme çekip koltuğa oturtuyorum, kelimeleri bulmaya çalışırken sikim hala onun içinde zonkluyor.

"Nina," diye mırıldanıyorum, şakağına öpücük konduruyorum.

"Şşş." Bana dönüyor. "Beni yatağa götür."

"Annenin adı neydi?" diye soruyor, vücudu üzerime uzanmış halde.

Saatler önce yatağa geldik ama henüz uykuya dalmadık — saatlerce birbirimizin vücutlarında kaybolduk ve rahatça sohbet ettik.

"Ellis. Ellis Marie Lowell," diyorum, parmaklarımla ucunda tüylerinin diken diken olduğunu izlerken.

"O çok güzeldi. Ofisinde dolaşırken fotoğrafını gördüm."

Onun dürüstlüğüne gülümsüyorum. "Öyleydi ve seni çok severdi."

"Onunla tanışmayı çok isterdim."

"Lowerwick'te gömülü. Seni bir ara oraya götürebilirim." Neden böyle bir şey önerdiğimi bilmiyorum.

Yıllardır annemin mezarını ziyaret etmedim. Onun öldüğünü hatırlamak için bir taş parçasına gitmeme gerek yok.

Başını kaldırıp çenesini yumruğuna dayadı. "Eve mi gömüldü?"

"Evet, hepimizin orada mezarları var. Biraz ürkütücü, değil mi?" Garip bir şekilde güldüm.

"Hayır, Mason, bu mükemmel. Keşke benim de evim diyebileceğim bu kadar özel bir yerim olsaydı. Bir başlangıç ve bir son. Bunun ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin."

Gözlerinden bir tutam saçını çekiyorum. "Bırak da senin başlangıcın ve sonun olayım."

Bana yarım bir gülümsemeyle başını eğip dudağını ısıyor. "Sanırım babamla iletişime geçeceğim," diyor ve beni çok şaşırtıyor.

"Öyle mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Henüz değil, belki gösteri bittikten sonra, işler bu kadar çılgın değilken. Bana yardım eder misin?"

Göğsümde umut filizlenir. Onu mutlu etme düşüncesi, bunu gerçekleştirmek için takıntılı bir ihtiyaç doğurur. "Her konuda," diye söz veririm.

"Hmm, bir şey daha var."

"Eğer benim sikimin senin amına girmesi ile ilgili değilse, bilmek istemiyorum."

O gülerek üzerimden kalkıyor. Ben de onu takip ederek üstüne çıkıyorum. "Her şeyi yaparım demiştin," diyor.

"Sözümü geri alıyorum."

"Bu senin baban," diyor, ben onun girişine hizalanırken.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Göğsümü iterek beni üzerinden yuvarlıyor. "Yarın randevusu var, sanırım Scarlet saat ikide dedi, onu götürmen gerekiyor."

"Hayır."

"Kız kardeşinin doğum günü ve onu dışarı çıkaracağım. Lütfen," diye yalvarır, belime tırmanarak.

"Vinny götürebilir. Ben sizi öğle yemeğine götürürüm."

"Mase." Tereddüt ederek başını eğdi. "Bu benim işim değil, ama gelecek hafta, gelecek ay, gelecek yıl da burada olacağım. Scarlet de öyle. Hiçbir yere gitmiyoruz, bu yüzden sınırı aştığım için beni uzaklaştır, ama babanın hayatında fazla zamanı kalmadı. O hasta bir adam ve senin ihtiyacın olan, çoğu insanın asla elde edemediği bir şeyi kendinden mahrum bırakmanı görmek bana acı veriyor. Önümüzdeki birkaç yılı, babanı olduğu gibi severek geçirebilirsin. Çocuklarını çok açık bir şekilde seven, kalbi kırık bir adam." Ondan uzaklaşarak homurdanıyorum, ama o başımı ellerine alıyor ve gözlerimi tekrar kendininkilere çeviriyor. "Ya da almaya hak kazandığın sevgiyi reddedip, hayatının geri kalanında seçimlerinden pişmanlık duyarak yaşayabilirsin. Çünkü öyle olacak, sana söz veriyorum. Bu sefer kendini reddetmiş olmaktan asla kendini affetmeyeceksin."

"Nina, bu o kadar basit değil. Bunu kendine kendisi yaptı."

"Bu kadar basit! Benim demek istediğim de bu. Senin gibi suçlayacak kimsesi yok. Her şey onun sorumluluğunda. Neden buna bir de sen eklensin? Hayatının aşkını kaybetti ve şu anda sana ihtiyacı olduğunu sen de görebiliyorsun." Gözlerini kısa bir süre kapatır, açtığında göz kapakları yaşlarla kaplıdır ve bu beni çok etkiler. "Bir gün bu sözleri onurlandırabilmeyi diliyorum, çünkü o muhtemelen bunu hak etmiyor, ama zamanı geldiğinde, annemin son nefesini verirken yanında olacağım. Bana yaşattığı onca şeye rağmen, bunu görebiliyorum. Olanları olduğu gibi görebiliyorum. Hayatta kalmak için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Seçimleri bazen bencil ve duygusuzdu, ama ben hala buradayım çünkü o bana izin verdi. O benim ilk nefesimi aldığı gibi, ben de onun son nefesini alırken yanında olacağım. Çünkü doğru olan bu. Seni seven bir baban var. Lütfen bunu boşa harcamayın."

"Buraya gel, bebeğim." Onu kendime doğru çekiyorum, yatakta yukarı doğru sürükleyerek, kalçalarımın üzerine oturup göğsüme sarılana kadar.

Bu kadın nasıl bu kadar saf olabilir?

Annesinin elinde yaşadığı ve yaşamaya devam ettiği onca şeyden sonra. Tek umudum,

kabullenmeyi umut edebilirim.

"Yarın onunla gideceğim," diyorum ona.

"Bunu benim için değil, kendin için yap, Mase." Göğsüme yaslanarak iç geçirir.

Öyle yapacağım.

ON ALTI

Mase

George, yeni resepsiyonistim.

Sal'ın bu sefer benimle dalga geçip geçmediğinden emin değilim. Bu sabah geldiğimde onu ofisimin kapısında heyecanla beklerken bulduğumda, iki kez bakmak zorunda kaldım. Takım elbisesini ve papyonunu giymiş, alnından bile daha parlak ayakkabıları ile adam adeta ışık saçıyordu.

İlk yarım saat boyunca, Canterbury'de yaşayan annesi ve güneyde yaşayan büyükannesi hakkında konuşarak kulağımı çınlattı.

"Bay Lowell, kahveniz," diyerek masama bir fincan koyar. "Sisteminizle tanıştım, ama bence onu değiştirmeliyiz. Müşterileriniz alfabetik sırayla bile kaydedilmemiş. Bu..." Yüzünü buruşturur. "Gerçekten rahatsız edici."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak sandalyeme yaslanıyorum, başım şimdiden ağrımaya başlamış. "Ne yapman gerekiyorsa yap, tamam mı? Beni takip et." Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak resepsiyona doğru yürüyorum.

"Bu, bana tüm önemli bilgileri iletmek için basabileceğiniz bir düğme. Çalışanlarımın gereksiz kesintileri önlemek için bunu kullanmasını tercih ederim." Başımı sallayarak, bunun benim görüşümü doğruladığını umuyorum.

"Bunu çok kişisel olmayan bir davranış olarak görüyorum, Bay Lowell."

"Evet, aynen öyle." Onun sırtını okşayarak masasında bırakıp ofisime geri döndüm.

Otuz saniye geçmeden interkom çaldı. "Sanırım çok iyi anlaşacağız, Bay Lowell."

Kafamı salladım, dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Ahh, seni pislik," diye başırır Lance, kartlarını Elliot'a fırlatarak.

"Siz pislikler, bunu başka bir yerde yapabilir misiniz? Ben burada çalışmaya çalışıyorum."

"Bize bu saçmalığı anlatma, az önce Moskova'daki otelleri araştırıyordun." Charlie gülümser ve beni ele verir.

Çocuklar bir saat önce geldiler ve üçü de şu anda ofisimin kanepelerinde oturmuş, sehpanın üzerinde poker oynuyorlar.

"Nina'yı bale izlemeye götürebileceğim bir yer arıyorum," diye mırıldanıyorum, ekrana gözlerimi kısarak.

"Lanet Moskova'da mı?" Lance kaşlarını çatarak, tüm fişlerini kaybettikten sonra attığı kartları topladı.

"O balerin mi ki?" diye soruyor Elliot.

"Dün gece bana bir gün bale izlemenin hayali olduğunu söyledi."

"O zaman onu Royal Opera House'a götür ve Swan Lake'i izlet," diyor Elliot, arkama gelip duruyor.

"Oh, Kraliyet Opera Binası'na gittim. Liam doğum günümde beni oraya götürmüştü."

Neden kapıyı çalmadan ofisime giriyor ki? "Ne var, George?"

"Ben öğle yemeğine çıkıyorum. Hey!" Diğerlerine el sallıyor.

"Aslında, gitmeden önce, George. Bu senin patronun, Elliot Montgomery. Bundan sonra tüm sorularını ona yöneltmelisin. Bunlar da arkadaşlarımız, Charlie ve Lance."

Odayı dolaşarak, yavaşça onların elini sıkıyor.

"Bu Bolşoy mu?" George şaşkınlıkla sorar ve arkama geçer. Ekranımı daha iyi görebilmek için omzumun üzerinden bakmaya çalışır.

"Evet." Ona bakarım. "Hiç gittin mi?"

"Kesinlikle hayır. Rusya'da. Dünyanın en prestijli balelerinden biri."

"Yararlı. Teşekkürler, George."

"Gidiyor musun? Rusya'ya mı?" diye heyecanla sorar. "Bu seni ilgilendirmez."

"Tabii ki, ama bir bayanı etkilemeye çalışıyorsan. Bu sabah bana gönderttiğin güllerden anladığım kadarıyla öyle olduğunu düşünüyorum." Bana küstahça eğilip klavyemi kullanmaya başlar. "O zaman Paris olmalı. Palais Garnier," der ve ayağa kalkar. "Dışarıdan bakıldığında Bolşoy kadar çekici değil, ama iç mekanı, tarihi ve atmosferi rakipsiz." Zaferle gülümser. "Öğle yemeğinden sonra görüşürüz. Ben yokken bir şeye ihtiyacın olur mu?"

"Hayır, George, hepsi bu kadar." Ona teşekkür etmek istiyorum, ama o zaman o küçük pislik benim ona karşı yumuşadığımı düşünecek.

"Ee, Paris mi?" diye soruyor Charlie.

"Cuma günü jetle gideceğim; sen kullanmayacak mısın?" diye Elliot'a soruyorum.

"Hayır, seninkindir dostum." Diye gülümsüyor.

Babama ne söyleyeceğimi düşünürken parmağım direksiyona vuruyor. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmadık ve şimdi hastaneye sadece birkaç dakika uzaklıktayız.

"Bugün zaman ayırdığın için teşekkür ederim, evlat."

"Bugün Scar'ın doğum günü, hastaneye gitmemesi gerekirdi," diyorum, gözlerimi yoldan ayırmadan ve sert konuşmak istemedim.

Ona kızmak istemiyorum.

"Haklısın. Ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Evet. Kız kardeşim babamın randevuya tek başına gitmesine asla izin vermezdi. Onda kötü bir yan yoktur.

Belki ben korkak biriyim, ama hastane bana annemle ilgili korkunç anıları geri getiriyor. Komik olan, bazı anıları hatırlamak için çabalıyorum. En güzel anılar çok belirsiz, ama diğerleri, en kötüler çok net kalıyor.

Annemin hastane odasının klinik kokusunu, su sürahisinin mavi kapağını ve başının üzerindeki, üzerinde doktorunun adı yazılı olan tahtayı hatırlıyorum. Dört yaşındaydım, ama Dr. Lucas Smith'i asla unutmayacağım.

O sadece kötü haberler getirirdi.

"Burada bekle. Hemen dönerim," diyor babam Bentley'den inerken.

Bir an oturuyorum, gururu yüzünden beni arabada bekleteceğini biliyorum, ama bu taramanın önemli olduğunu da biliyorum ve onunla birlikte içeri girmezsem, tüm bilgileri almadığım için Scar bana kızacak.

Kapıya doğru zorlukla ilerlerken, acıyla mücadele ettiğini görebiliyorum. Arabadan inip, o kapıya ulaşmadan kapıyı açıyorum. Bana gözlerini deviriyor, ama gözlerinde rahatlamayı da görebiliyorum — yalnız olmadığını fark etmesinin rahatlamasını.

Resepsiyonda yan yana duruyoruz.

"Anthony Lowell, saat ikide randevum var."

"Tabii ki, buyurun oturun, Dr. Sarnmer birazdan sizinle görüşecek. İçecek bir şey ister misiniz?" diye sorar resepsiyonist.

"Hayır, teşekkürler," diye cevaplar babam.

Kısa bir süre sonra bir hemşire gelip babamı randevusuna götürür. Oturup telefonumda Elliot'a ofiste olup olmadığını sorarım.

Telefonum Scarlet'ten bir mesaj geldiğini bildirir.

SCAR

Çok teşekkür ederim! Kızlar çok komik. Gerçekten inanılmaz bir gün geçiriyorum.

Mesaja bir fotoğraf eklenmiş ve penthouse'uma yaptıklarını görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Her yer mor bir deniz gibi.

"Mason." Telefonumdan başımı kaldırıp babamın solgun yüzüne bakıyorum. "Artık girebilirsin."

Boğazıma yükselen kusmuğu yutuyorum, telefonumu cebime geri koyuyorum ve babamı odaya takip ediyorum.

"Mason, sonunda tanıştığımıza sevindim," diyor doktor, ayağa kalkıp elimi sıkıyor.

"Aynı şekilde, sonuçlar elinde mi?" diye soruyorum, yola çıkıp ofise dönmek için sabırsızlanarak.

Çenesi düşer ve babama bakar. "Baba?"

"Beklediğimiz gibi, evlat."

"Bu ne demek lan?" diye soruyorum.

Ne bekliyorduk ki?

"Mason, babanın alkol kullanımı karaciğerinin düzgün çalışmamasına neden oldu. Yıllar boyunca bu duruma rağmen içmeye devam ettiği için, şimdi karaciğerinde ciddi bir şişlik var. Vücudunda aşırı sinir hasarı var, bu yaygın bir yan etkidir ve neden bu kadar çok acı çektiğini açıklıyor. Vücudun yeterli miktarda sağlıklı kırmızı kan hücresi üretme yeteneği etkileniyor, bu da vücuda yeterince oksijen pompalanmadığı anlamına geliyor. Babanın yaşadığı burun kanamaları beni endişelendiriyor. Ne sıklıkla kanama oluyor, Anthony?" diye sordu, babama dönerek. Ben, bana verdiği bilgileri sindirmeye çalışarak, sersemlemiş bir halde oturuyordum.

"Tamam, haftada bir kez tarama için gelmeniz ve uyguladığımız tedavi planına sadık kalmanız gerekiyor. Bu arada, konuştuğumuz gibi sizi bekleme listesine alacağım. İstedığımız haberler olmadığı için üzgünüm."

"Bekleme listesi mi?" diye soruyorum, sadece söylediğinin sonunu duyabilmişim.

"Babanızın karaciğer nakli olması gerekecek. Ne yazık ki diğer tüm tedaviler etkisiz kaldı ve bir sonraki adım bir donör bulmak olacak."

"Teşekkürler doktor. Bize bir dakika müsaade eder misin Mason?"

Sersemliğimden sıyrılıp aceleyle odadan çıkmak için ayağa kalkarım. "Tabii, arabada beklerim," diye mırıldanarak odadan çıkarım, kapalı kapıya sırtımı dayayıp nefesimi kontrol etmeye çalışırken kravatımı çekiştiririm.

Koridora bakınıyorum ve beş sandalyenin üzerinde oturan küçük bir çocuk görüyorum. Yanına oturuyorum, öne eğilip parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum.

Karaciğer nakli. *Ne lan bu!* Neden bunu bilmiyordum? "Hey, bayım, arabamı beğendin mi?"

Küçük çocuk ceketimin yakasını çekerek dikkatimi elindeki arabaya çekiyor. Mavi renkli, büyük tekerlekleri olan bir araba — asla unutmayacağımı bildiğim bir başka önemsiz bilgi.

"Evet, çok güzel, dostum."

"İster misin?" diye soruyor.

Ona doğru döndüm. "Hayır, gerek yok, o senin, sen sakla."

"Annem, dokuduğumuz şeyleri her zaman saklayamayacağımızı söyledi. Sana vermeliyim," diyor isteksizce.

"Annen hasta mı?" diye soruyorum, ona hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Hayır, annem değil, ablam." Büyük, masum, kahverengi gözleriyle bana bakar. "Yakında gökyüzüne gidecek."

Kahretsin. "Üzgünüm. Çok kötü."

Karşımızdaki kapı aceleyle açılır, kadın eşikte donakalır ve yüzünde rahatlama belirir. "Zander, hemen buraya gel. Kaçmaman gerektiğini biliyorsun," der, elini göğsüne koyarak.

Bana dönüp gözlerini devirir ve bu beni annemin başucunda geçirdiğim günlere geri götürür. O son ayların ne kadar önemli olduğunu hiç bilmiyordum, her zaman Montgomery'lere gidip havuzda yüzmek için acele ederdim.

"Benim hatam, özür dilerim," diyerek ayağa kalkıp çocuğun annesinden özür dilerim. "Hey, bana arabayı gösterdiğin için teşekkürler. Çok havalı bir araba dostum." Yumruklarımı uzatırım ve o da yumruklarını benimkilere çarpar. "Aferin evlat." Ona göz kırparak hastaneden ayrılırım.

Arabaya bindiğimizde araba sessizdir. Ancak bu, önceki gibi rahatsız edici bir sessizlik değildir, sadece iki adam düşüncelere dalmış, doğru kelimeleri yüksek sesle söyleyememektedir. Dr. Sarnmer, hızlı bir şekilde donör bulacaklarından umutludur, ancak bu, içimde kök salmış tedirginliği ortadan kaldırmaz.

"Benimle gel evlat," diyor ve arabadan inmeden önce bir an bekliyor.

Kapıyı açmadan önce yüzümü ovuşturuyorum.

Annemin mezarı arazinin doğu tarafında, en sevdiği çiçeklerle dolu bir bahçenin içinde. Kapıdan geçip, uzamış çimlerin arasında zorlukla ilerliyorum, ıslanan Prada loafer'larıma bakarak babamın yanına oturmak için kendimi alçaltıyorum.

"Beni oraya götürmesini istemem kötü bir şey mi?" diye soruyor bir dakika sonra. Onun itirafına şaşırarak kaşlarımı çatıyorum. "Baba, ben... Kahretsin."

Yanımda kıkırdıyor. "Hadi ama Mason, diline dikkat et." Malikanenin geniş arazisine bakıyor. "O ölmekten korkmuyordu, biliyor musun? O zamanlar, ben onun gitmesinden ödüm koparken, onun nasıl bu kadar kabullenici olabildiğini anlamamıştım. Onu bekleyen insanlar olduğunu biliyordu, anne babası, dedesi, ninesi. Şimdi anlıyorum."

Sessizce oturuyorum, boğazımdaki düğümü bastırmaya çalışıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Bazı şeyleri halletmem gerekiyor, belki gelecek ay oturup her şeyi konuşabiliriz. Böylece endişelenmeme gerek kalmaz."

"Doktorun daha fazla bilgi vermesini bekle, baba. Tanrım, sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Scarlet tek ebeveynini kaybedecek," diye mırıldanıyorum.

"Sen de öyle, Mason."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Scar için iyileşmeye odaklan."

O da onaylayarak başını sallar. "99 yazını hatırlıyor musun? Sen ve Scar çayırdaydınız..."

Onu keserek kaşlarımı çatıyorum. "Ona Noel Baba'nın gerçek olmadığını söyledim ve o da kafama kürekle vurdu." Başını geriye atıp gülüyor. "Çok iyi hatırlıyorum." Alaycı bir şekilde gülüyorum.

"On dört dikiş attılar," der, başını sallayarak.

"Elliot ile Jaws'ı izledikten sonra, köpekbalığının duvardan geçeceğinden çok korktuğun için bir hafta boyunca banyo yapmadığın zamanı hatırlıyor musun?"

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kalkıyor. "Bunun olacağına ne kadar inandığımı tahmin bile edemezsin." Yere bakarak anılarımsıyorum. "Hangi şarkıydı? Annem bize piyanoda çaldığı şarkı?"

Soruma hazırlıksız yakalanmış gibi bana bakar. "John Lennon'ın 'Imagine' şarkısı," diye cevaplar.

"Evet! Nasıl unutabilirim ki?"

Gözleri annemin mezar taşına kayar. "Seninle gurur duyardı. Ben de seninle gurur duyuyorum." Bir an durur, nemli İngiliz havasını ciğerlerine çeker. "Korkmuyorum. O benim her şeyimdi ve onun gibi ben de seni ve kardeşini bırakmaktan korkuyorum, ama bunu kabul edebilirim."

senin de bunu kabul etmene ihtiyacım var ve zamanı geldiğinde kız kardeşinin yanında olmana ihtiyacım var."

"Öyle olacağını biliyorsun." Gözlerim yanmaya başlar ve yumruğumla boğazımı temizlerim. "Yarın ölecekmiş gibi konuşmayı bırak, bir donör bulacaklarını söylediler."

Dizimi kavrar, beni rahatlatmak için bildiği tek şekilde sıkar. "Belki, evlat, belki."

Nina

Küçük bir insan için Scarlet içkiyi iyi kaldırıyor. Bu kadar çok içeceğimizi beklemiyordum, ama odanın diğer ucundaki Lucy'yi işaret ederek "Girls Just Want To Have Fun" şarkısını hep birlikte söylerken, kanepelerin üzerinde dans edip minderleri yere tekmeleyerek dans ettiğini izlerken, onun için akşamdan kalma olmaya değer olduğunu anlıyorum.

Kızlar, tahmin ettiğim gibi hemen kaynaştılar. Lucy, günü planlamakta harika bir iş çıkardı. Masaj, manikür ve pedikür yaptırdık, ardından da gurme yemekler getirttik. Penthouse, mor bir harikalar diyarına dönüştü, balon kemerler ve flamalar her boş alanı kapladı. Ne kadar tuttuğunu düşünmek bile istemiyorum, sormadım da. Kendi tedavilerimin parasını ödedim ve gerisini düşünmemeye çalıştım.

Scarlet, lavanta rengi saçları başının üstünde toplanmış halde bana doğru koşar. Tam önüme geldiği anda asansörün zili çalar.

"Oh, striptizci mi geldi?" diye heyecanla sordu ve fuayeye doğru koşmaya başladı.

Elliot onu durdurur ve pantolonundan gömleğini çıkarırken köşeyi döner.

"Striptizci mi dedin?" diye alay eder Elliot, Charlie ve Lance ise birkaç adım arkasında yürürler.

"Ben! Ben söyledim!" diye bağırır Lucy ve kendini kanepeye atar. Ona bakıp gülerim. Bu kadar cüretkar olması ona hiç yakışmaz.

Elliot gülümserken, Scarlet koluna vurup onu azarlıyor: "Giysilerini giy, bunu görmek istemiyorum."

Onu kendine doğru çeker, kolunun altına alır. "Doğum günün kutlu olsun, Scar."

Çocukların Scarlet'i selamlayıp ona mutlu yıllar dilediklerini izliyorum. Telefonuma bakınca saatin neredeyse altı olduğunu fark ediyorum. Mason'ın saatler önce dönmesini bekliyordum.

Mutfağa gidip onun numarasını arıyorum.

"Selam," diye cevap veriyor, sesi telefondan gelirken içime bir huzur yerleşiyor.

"Üzgünüm, endişelendim. Neredesin? Baban iyi mi?" "Neredeyse eve geldim. Çocuklar orada mı?" diye soruyor, diğer soruma cevap vermeden.

"Evet, bence kız kardeşin harika bir gün geçirmiş. Hepimiz biraz çakırkeyif olsak da." Telefona gülerek cevap veriyorum.

"Güzel, bunu hak etti."

Onun ses tonuna kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

"Az önce geldim, melek, yukarı çıkıyorum." Sonra telefonu kapattı.

Mason'ın balkonundaki ateş çukurunun etrafında oturuyoruz. Akşam havası biraz serin ama Scarlet dışarıda olmak istediği için, kendimizi saracak kadar battaniye bulduk.

Mason'ın bacaklarının arasında uzanmış, arkadaşlarımızın içki içip sohbet etmelerini izliyorum.

"Randevu nasıl geçti?" diye kulağına fısıldıyorum.

Belime sarılan eli sıkılaştır ve ben başımı kaldırıp yüzünü görebilmek için yukarı bakarım. "Pek iyi değil." Gözleri ateşin karşısındaki Scarlet'i bulur. "Ama onunla gittiğim için mutluyum."

Elimi göğsünde gezdiriyorum, dudaklarım sıkı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ne olursa olsun, hepimiz senin yanındayız," diyorum, arkadaşlarımıza bakarak.

Başımı öper, sonra kalçalarını kaydırarak altını karıştırır. "Telefonun." İkimiz de ekrana bakarken telefonu önümüze tutar.

Anne.

ON YEDİ

Nina

Annem sadece para istediğinde arar. Bunu biliyorum. Öyleyse neden ekranımda adı yanıp söndüğünde onu görmezden gelmekte bu kadar zorlanıyorum?

"Bana söylediklerinden sonra onun aramalarını görmezden gelmenin kolay olacağını düşünürsün." Mason'ın güvenli kucağına yaslanarak mırıldanıyorum.

Beni kollarına sarıp, kokumu içine çekiyor. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Her halükarda, ben senin için buradayım."

"Onunla konuşmak istemiyorum, ama onu görmezden gelince kendimi kötü hissediyorum. Sonra onun aramalarına cevap verdiğimde, kendimi hep berbat hissediyorum. Muhtemelen onu eğlendirdiğim için aptal olduğumu düşünüyorsun."

"O senin annen, belki ahlaki olarak değil, ama genetik olarak her zaman senin bir parçan olacak ve bu, dünyada bir sen olduğu anlamına geliyorsa, ben bunu kabul ediyorum."

Başımı geriye eğip, ona ters bakıyorum. "Çok iyi, patron."

O gülerek öne eğilip beni öper. "Onları artık kovabilir miyim?" Gözlerini arkadaşlarımıza doğru çevirir.

Onun bakışını takip ediyorum ve Elliot ile Lucy'nin derin bir sohbete dalmış olduklarını görüyorum. Lucy bu akşam çok içti ve onu yatırmam gerek, ama Elliot'un zararsız olduğunu biliyorum. Ona karşı kendisinin gibi davranıyor, dünyaya gösterdiği mükemmel Lucy'ye kıyasla... Pek çok kişi onun bu yönünü görmez.

"Hayır, bırak kalsınlar. Burası ikimiz için çok büyük ve onların burada olmasını seviyorum."

Çenesini omzuma dayadı. "Ben de," diye itiraf etti.

İç çekip ona daha da yaslanarak, gözlerimi kapatıp zihnimi dinlendiriyorum ve o anın getirdiği mutluluğun tadını çıkarıyorum.

Güçlü eller beni kaldırır, uykumdan uyandırır. "Yatma zamanı, meleşim."

Gözlerimi açtığımda herkesin içeri girdiğini görüyorum. Üzerime bir battaniye örtülmüş ve güçlü kolların sıcaklığıyla kucaklanmış durumdayım.

"Saat kaç?" diye soruyorum boynuna.

"Geç oldu. Seni uyandırmak istemedim," diyor, bana hayranlıkla bakarak.

Elimi uzatıp alnındaki saçlarını çekiyorum, cildi sıcak avucuma serin geliyor. "Mase, donuyorsun," diye azarlıyorum, üzerimdeki battaniyeyi çekip omuzlarına örtüyorum.

"Ben iyiyim." O battaniyeyi omuzlarından atıyor.

Bizi çatı katına götürür ve beni yere indirir. Lance, Charlie, Megan ve Scarlet, hep birlikte koltukta oturmuş film izliyorlar. Scarlet bizi görünce ayağa kalkar, koltuğun etrafından dolaşıp bana sarılır.

"İyi geceler millet," diyor yüzünde çarpık bir gülümsemeyle.

"Umarım güzel bir gün geçirmişsindir Scar, ben geçirdim." Uzun ve derin bir esneme yapıp, elimi kaldırarak esnememi bastırıyorum. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum ama kendimi çok yorgun hissediyorum.

"Senin sayende iyi geçti." Mason'ı kucaklamak için kendine çeker. "Ağabey, bunu mahvedersen, seni asla affetmem," der ve omzunun üzerinden bana göz kırpar. "Vinny hala babamla mı? Orada kalmaktan memnun mu?"

"Evet, bu gece izinli, Scar," diyor Mason ona.

"Teşekkürler," diyor ve elimi sıkmak için uzanıyor.

"Tanıştığın herkesi kendine aşık ediyorsun gibi görünüyor."

Mason'ın banyosundaki lavaboların önünde dişlerimizi fırçalarken, onun sözleri kafama dank edince bir an duruyorum.

Aynadan ona yan gözle bakıyorum ve yüzünde beliren paniği fark ediyorum. Diş fırçamı ısırarak, eğlencemi gizlemeye çalışıyorum.

Bir adım öne çıkıp ağzımı çalkaladıktan sonra çenemi siliyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Kız kardeşim, Vinny ve çocuklar gibi," diyor, sesi biraz boğuk çıkıyor.

"Ah, kız kardeşin, Vinny ve çocuklar." Bir süre bekledikten sonra sordum. "Hiç aşık oldun mu, Mase?"

"Ben mi?" Bana bakmıyor, ama aynada kaşlarını kaldırdığını görüyorum, diş fırçası elinde dakikada bir kilometre hızla gidip geliyor.

"Evet, sen," diye soruyorum.

"Uh, sanmıyorum."

"Ben de." Omuzlarımı silkiyorum, parmak uçlarımı köprücük kemiğimin girintisine takıyorum.

Dişlerini fırçalamasını bekledikten sonra yanına yaklaşıyorum ve yavaşça gözlerimi kırıştırarak dudaklarını derin bir öpücüğe çekiyorum. Nane ve onun tadı mükemmel bir karışım. "Ama bir gün yapabileceğimi düşünüyorum. Tamamen kırılmış olduğumu sanmıyorum." Ona göz kırpiyorum.

Yüzü ciddileşir, benim şakacılığımı anlamaz. "Sen kırılmadın. Bir gün birini seveceğine tüm kalbimle inanıyorum."

Gözlerim onun gözlerini arar, kollarım boynuna dolanır. "Birini mi?"

Gülümser, yana bakar ve başını sallar.

Dudaklarımı ısırıyorum, bu konuyu daha fazla dolandırmayacağını biliyorum.

Beni belimden tutup kaldırır ve iki lavabo arasındaki tezgahın üzerine oturtur.

"Ben. Bir gün beni seveceksin çünkü seni sevmemek için hiçbir nedenim yok. Bunun ne olduğunu bilmiyorum Nina," diye bizim aramızda bir hareket yaparak, "ama seni tanımak, korumak, nerede olduğunu ve güvende olduğunu bilmek istiyorum. Bu mu? Bu, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Beni korkutacak kadar tüketiyorsun çünkü bu yeni bir şey. Seninle tanıştığımдан beri verdiğim her kararın merkezinde sen vardın."

O bana öpmek için eğilirken, elimi yanağına koyup okşuyorum, bacaklarımı ayırıp arasına giriyor.

Bu adamı taparcasına sevme ihtiyacı beni ele geçiriyor ve onu geri itiyorum. Tezgâhtan kayıp ayaklarımın üzerine düşüyorum.

Eğilip onu yavaşça öpüyorum, sonra elimi göğsünden aşağıya, boxerının üst kısmına doğru kaydırıyorum ve büyüyen penisini elimle kavriyorum.

Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor ve bu gülümseme bacaklarımın arasında bir zevk dalgası yaratıyor. "Neden bana öyle gülümsüyorsun? Bunun sana ne getireceğini biliyorsun." Diye söylüyorum, kaşlarımı bir kez kaldırarak.

Ona kendi sözlerini geri verince gülüyor. "Öyle mi? Sanırım bunu kaçırmış olmalıyım."

"Hmm, o zaman sana göstereyim."

Elleri omuzlarımı bulur ve sanki ne olacağını biliyormuş gibi beni dizlerimin üzerine çöker. "Siktir, evet!"

Onu ağızıma alırken koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor ve ben de onun için aynı derecede seksi olmaya çalışıyorum ama bu adam çok fazla. Kendimi kontrol edemedim gülümsüyorum. Kafasını sallar, bir an geriye doğru eğilir, sonra ben en ucunu emmeye başladığımda bana bakar ve o anda *Mase'im* yok olur. At kuyruğunu alır, yumruğuna sıkıca sarar, çenemi kavrar ve sıkar, kendini boğazımın en arkasına iter.

"Beni al, melek," diye talep eder.

Mase

Ertesi sabah mutfağıma girdiğimde Lance'i buzdolabını karıştırırken buluyorum, ki bu Lance olduğu için şaşırtıcı değil. Adam her zaman çok açıtır.

"Sullivan. Yine tüm yiyeceklerimi mi yiyorsun?" Kahve makinesine doğru ilerlerken sırtarak soruyorum.

"Sanki. Dolapların bomboş, Lowell. Çok üzücü." Bir kolunda benim yiyeceklerimi taşıyarak ocağın başına gider ve

"Babanla işler nasıl gitti?" diye soruyor, tam o sırada Charlie içeri giriyor.

"Kahretsin. Önce Scar ile konuşmalıyım." Tezgaha yaslanıyorum; kollarımı genişçe açıyorum. Çenemi Charlie'ye doğru eğiyorum. "Çıktın mı?"

"Evet, saat sekiz buçukta randevum var. Dün gece nereye kaçtın?" diye Lance'e sorar.

"Hiçbir yerde mi?" Lance ona kaşlarını çatarak mutfak adasına kaydı.

"Elliot değildi. Lowell?" diye sorar bana.

"Ben değilim dostum," derim, ikimiz de Lance'e bakarız.

Omuz silker, kuru bagetin ucundan bir ısırık alır, hiç umursamadan.

"Muhtemelen Montgomery. Dün gece yatmaya gittiğimde Lucy'nin odasında olmamasına şaşırdım," diyorum.

Lance kıkırdar, "Şüpheli. Ona bir milim bile yaklaşıyor." Ağzında yemek varken gülerек kendi kendine güler. "Ha. *O da öyle demişti.*"

Charlie gözlerini devirir ve seyahat kupasını kahveyle doldurmaya gider. "Joey Wilson'ın davasına baktım. Önemli bir şey yoktu. Rapor yapıldıktan birkaç gün sonra düşürüldü."

"Dava dosyaları sende mi?"

"Mahkemeye götürmek için yeterli delil olmadığını, duruşmaya götürmekten bahsetmiyorum bile, söyleyen kağıt mı? Evet."

"Onları istiyorum."

"Onları alamazsın. Olmamış bir şeye dayanarak onu yargılayamazsın."

"Nina söz konusu olduğunda, yargılayacağım."

"Onu araştırttığını biliyor mu?" diye sorar. "Hayır." Nereye varacağını bildiğim için ona sert bir bakış atarım.

"Bence ona söylemelisin. Son birkaç haftadır neden bu kadar huysuz olduğunu açıklayabilirsin."

Charlie hepimiz arasında en dürüst olanı olmuştur. Sanırım bu, bir bakıma işinin gereği, ama son dört yıldır her durumu lekesiz hale getirme ihtiyacına takıntılı hale geldi.

Bu, beni geceleri uykusuz bırakan şey, asla böyle bir şeyi düşünmeyecek bir adama yaptıklarımın düşüncesi.

"Evet, ona söyleyeceğim."

Kaşlarını çatıyor, benim kabul edeceğimi hiç beklemiyor belli ki. "Tamam, ben çıkıyorum. Seni görmeyeceğim, Paris'in tadını çıkar dostum." Sırtıma bir şaplak atıp gülümsüyor.

Başımı sallarım, kapıya dönüp yüzümdeki acı ifademi görmediği için memnunum.

O gittikten sonra gözlerimi Lance'e çeviriyorum.

"Kafandan çıkar bunu, Lowell. Ona söylersen, kendisiyle yaşayamaz."

"Biliyorum."

"Doğru olanı yaptın. Olan oldu, unut gitsin."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, o geceyi ve ne kadar berbat olduğunu düşünüyorum.

"Cara seninle iletişime geçti mi?" diye sorar. "Hayır. Cesaret edemez."

Kafasını sallar. "Bu kızıdan hoşlandığını biliyorum, ama dikkatli ol, başka bir Cara'ya ihtiyacın yok. Bu sana zaten yeterince pahalıya mal oldu."

"Nina, Cara'ya hiç benzemiyor."

"Belki. Ama onu gerçekten tanıyor musun? Bilseydi kalır mıydı?" diye sorar.

Onun sorusu kafamda yankılanırken kaşlarımı çattım.

Kalır mıydı?

"Her zaman arkandayım, Mase. Akıllı davran yeter."

Nina

Aynadaki yansımama bakıyorum, onun özelliklerini bu kadar çok taşıdığım için kızgınım. Unutmak istediğim tek kişinin sonsuza kadar DNA'ma kazınmış olması ne kadar ironik. Aile bağlarının kandan daha derin olduğunu söylerler ve bu doğrudur. Ama bu, seni sen yapan genetik özellikleri unutabileceğin anlamına gelmez.

Sırtımın çukurundan ter akarken gsm inip kalkıyor. Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak çenemi indiriyorum. Annem bütün sabah boyunca aklımı meşgul etti. Normalde kendimi dansa kaptırıp bir süreliğine başka bir yere gidebilirim. Ama bugün o günlerden biri değil.

Mason'ın babasıyla ilgili her şey mi, yoksa benim babam olabilecek ya da olmayabilecek bir adamdan aldığı parayla ilgili onunla konuşmam gerektiğini bilmem mi, bilmiyorum, ama ne yaparsam yapayım telefonu açma ihtiyacımı gideremiyorum.

Şu anda antamda çaldığını duyabiliyorum ve bu beni çileden çıkartıyor.

Neden?

Neden bunu yapıyor?

Vücudum bana durmam için bağılıyor, kaslarımı saran acı çok fazla, görmezden gelemem. Saatlerdir stdyodayım, telefonum her seferinde çalıyor, onun aramış olma ihtimaline karşı bakmaya cesaret edemiyorum.

Piyanoya tırmanıyorum — oturup düşünmek için güvenli yerim. Telefonumu açtığımda altı cevapsız arama olduğunu görüyorum, hepsi Mase'den. Annemin aramadığını düşünmem yanlış mı? Belki de kendimi bulmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Saat beş geçti, muhtemelen bana doğru yola çıkmıştır. Onu arıyorum.

"Angel."

"Selam. Aramalarını kaçırdığım için zgnm, dans ediyordum," ona yarı doğruyu söylüyorum.

"Biliyorum. Sana ulaşamayınca aşıağıda Logan'la konuştum."

"yle mi?" Kaşlarını çatarak piyanonun serin ahşap kısmına yaslandım. "Bitirdin mi? Gelip seni alacağım."

Ona ihtiyacım var, ama şu anda yalnız kalmak da istiyorum.

Çocukluğumu, bana ilgi gösterecek, arkadaşlık edecek birini özleyerek geçirmem çok komik. Ama şimdi sessizliği zlyorum.

Sessizlikte güvenlik var.

Şu anda zihnim gerçekten çok dağınık. "Hala hava aydınlık; sanırım bu akşam koşacağım." Ağrıyan vücudum kendi sözlerime haykırıyor.

"Benimkine gelmeyecek misin?"

"Bir ara eve gitmem gerek. Öncelikle daha fazla kıyafete ihtiyacım var."

"Daireni satmalısın. Eşyalarını buraya taşın." Sözlerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Ciddi mi?* "Saçmalama." "Ciddiyim. İstersen dairen kalabilir, ama eşyalarını buraya getir. eşyalarını buraya getir. Bu kaçınılmaz."

"Kim diyor bunu?" Gülerек, onun şakacılığının beni tekrar kendine getirmesine izin verdim. "Seni almaya geliyorum, Pix."

"Ben..."

Hat kesildi ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. O imkansız biri. Birkaç dakika daha huzurlu vakit geçirip, sonra atlayıp stüdyodaki tüm ışıkları kapatıp aşağı iniyorum. Logan spor salonunda, ama onun dışında her yer sessiz.

"Anderson, kızların saatler önce gitti. İyi misin?"

"Evet, sadece kötü bir gün." Omuz silkiyorum.

Anlayışla başını salladı. "Geçen hafta gelen adam," diye devam etti, adını hatırlamaya çalışarak.

"Mase." Ona hatırlatırım.

"Evet, o! Aradı ve burada olup olmadığını sordu. Yukarı çıktım ama kapı kilitliydi," zayıf bir gülümseme ve şaşkın bir bakışla söylüyor.

Logan beni anlar. Beni yıllardır tanıyor ve ailem hakkında her şeyi biliyor — ya da ailemin olmadığını.

"Sadece annem."

"Öyle bir şey olacağını tahmin etmiştim," der, çenesini kapıya doğru eğerek. "Geliyor."

Mason'ın spor salonu kapısına doğru yürüdüğünü görünce midem bulanır. Terlik ve beyaz tişört giymiş, bu saatte beni şaşırtır.

O kapıdan içeri girerken gülümsüyorum. "Selam!"

Doğrudan bana gelir, kolunu belime dolayarak Logan'ın önünde açıkça beni öper. Her yerimi işgal eder,

derinliklerime ulaşıyor ve içimdeki her karanlık parçayı sıcaklığıyla boğuyor.

"Bu Logan. Spor salonundaki menajerim. Sanırım ilk tanıştığınızda yanlış bir başlangıç yaptınız." Yanımdaki adama kaşlarımı kaldırıyorum, ama o çoktan elini Logan'a uzatmış.

"Beni bırakmamanın nedenini anlıyorum ve Nina'ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için birkaç kez göz kırptım. Az önce ona *teşekkür mü* etti?

"Tabii ki." Logan, Mason'ın elini sıkarken bana bakarak geniş bir gülümseme attı.

Çantamdaki telefonum çalmaya başlar ve ekranı kontrol ederken içimden bir iç çekiş çıkar.

Kahretsin! Joey!

Onu aramayı tamamen unutmuşum.

"Bir saniye izin verin," diyorum çocuklara ve mahremiyet için kapıya doğru ilerliyorum.

"Joey, merhaba. Aramadığım için özür dilerim. Son zamanlarda işler çok yoğundu.

Nasılsın?"

"İyiyim. Stresli değilim ama bu fotoğrafları çekmek için müsait olup olmayacağını bilmem gerekiyor. Zamanım azalıyor ve yerleştirmeyi onaylamam gerekiyor." Sesi stresli geliyor ve onun e-postasını okumadığım için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Tabii ki, seve seve fotoğrafları çekerim. Harika bir fırsat gibi görünüyor."

"Salı günü, o kadar çabuk yapabilir misin?"

"Salı mı?" Lanet olası e-postayı okumalıydım. "Evet, muhtemelen ayarlayabilirim." Hangi gruplarda olduğumu ve ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Genellikle salı günleri bire bir görüşmelerim olur. Kahretsin, kontrol etmem gerekecek.

"Bu çok iyi. Teşekkürler, Nina. Akşam sana onay mesajı gönderirim."

"Aslında çok heyecanlıyım," diyorum ona dürüstçe. "Facebook'ta bahsettiğin galeriye baktım. İnanılmaz görünüyor. Orada çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet, çalışıyorum ve gerçekten inanılmaz; bir ara gelip görmelisin."

Mason'a bakıyorum. Logan ile sohbet ediyor ama gözleri bana odaklanmış durumda. "Evet, belki bir ara gelirim. Salı görüşürüz, Joey," diye mırıldanıyorum, odanın diğerk ucundaki adama çoktan kapılmış durumdayım, o tek bir bakışıyla beni tamamen mahvedebilir.

"Evet, geleceksin! Hoşça kal, Nina."

Telefonu kapatıp ona doğru yürüdüm ve her zaman bana mükemmel şekilde uyan kolunun altına kayarak yerimi aldım. "Hazır mısın?" diye saçlarıma fısıldadı.

Mason, Çin yemeği sipariş ederken bana duş almamı söyledi; ikimiz de bu akşam yemek yapmak istemiyorduk. Bugün sadece Perşembe, yani bu hafta bir gün daha dersim var ve çok yorgunum. Sergi stresinin ve geç saatlere kadar çalışmanın etkisi sonunda beni yakaladı galiba. Adet dönemim yaklaşıyor ve her zaman adet dönemimden önce yorgun ve huysuz olurum.

Saımdaki sa kremi durularken, elleri belime dolanıp göğüslerimi kavradı ve beni sert vücuduna doğru çekti.

"Hey," diye azarlıyorum. "Yemeğim ne olacak?"

"Kırk dakika beklememiz gerekiyor." Boynuma gülümsüyor, oradaki hassas eti öpüyor. "Acıktıysan sana bir şey getirebilirim."

"Açlıktan lyorum," diyorum, başımı omzuna yaslayıp yukarı bakıp yüzündeki karanlık ifadeyi görünce gülümserim.

Eli karnımı okşadı ve aşağı kayarak beni avuçladı, iim beklentiyle sıkı sıkı büzüldü. "Bana hazır mısın, bebeğim?"

"Her zaman." derim, iki kalın parmağı içime girerken.

"Her zaman, Pixie. Her seferinde." Sesi sert çıkıyor ve ereksiyonunun belimin altında sertleştiğini hissediyorum.

"Ben de istiyorum." Omzumu ısıyor. "Daha önce hiç sormadın ki..."

Ayağımı yerden kaldırıyor ve tek bir hamlede beni sonuna kadar içine alıyor, sözümü kesiyor. "Sormuyorum ve bunun için özür de dilemiyorum. Bu vücut benim. Ne zaman istersem ondan alacağım.

Ve yarın, seni önce tatmin etmek için sabırsızlığım yüzünden ağrın olduğunda, tekrar beni istemek için yalvarana kadar seni yalayacağım."

"Mase!" diye inleyerek, onu karşılamak için kalçalarımı hareket ettirmeye çalışıyorum.

Sözlerinin bana ne yaptığının farkında değil. Klitorisim zonkluyor, ilgi bekliyor.

"Sen benimsin," diye inliyor, içime girip çıkıyor.

Elimi yukarı uzatıp boynunun arkasını kavradım, vücutlarımızı birbirine yapıştırdım ve onu yavaşlattım. "Seninim," diye mırıldandım.

Gözlerimin içine bakıyor ve gözlerinde kazınmış endişeyi fark ediyorum. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. "Siktir," diyor, içimden çıkıp beni kendine doğru çeviriyor.

Kollarımı çoktan boynuna dolamıştım, bacaklarımı tutup beline doladığında kendimi kaldırıyorum. Arkamdaki duvarı kullanarak olabildiğince derine girmek için tekrar içime giriyor.

Kafası benimkine ulaşır ve duraksarken orada dinlenir. "Mükemmel."

İçimde titrediğini ve sıçradığını hissedebiliyorum, ama gözlerini sıkıca kapatmış.

Hareketsiz.

"Ne oldu, Mase?" diye soruyorum.

Gözleri birden açılır, karanlık gözleri ruhumun derinliklerine kadar delip geçer. "Tekrar söyle."

Kaşlarımı çatıyorum. *Ona söylemek mi?* "Ne?"

Kalçalarını sallıyor, pelvisi klitorisime sürtünüyor ve beni inlemeye zorluyor. "Benim olduğunu söyle. Başka hiç kimsenin benim sahip olduğum yerlere sahip olmadığını söyle."

Onun bu sahiplenici davranışının nedenini anlamaya çalışıyorum ve sonra farkına varıyorum.

Yaramaz bir gülümseme dudaklarıma yayılır. "Kıskanıyor musun? Çünkü Logan gerçekten kardeşim gibidir," derim, ıslak saçlarını okşayarak.

Kafasını sallar, gözlerime bakar. "Onun için endişelenmiyorum."

"O zaman kim?"

"Az önce spor salonunda telefonda Joey vardı, değil mi?" diyor, burun delikleri genişleyerek içimde hareketsiz kalıyor.

Aralarında husumet olduğunu biliyorum ve Mason'ın duygularını karıştırmak istemiyorum, ama fotoğraflar benim için önemli. Şimdi vazgeçersem, her zaman ipleri elinde tutup beni istediği gibi yönlendirebileceğini düşünecek. Ve bu iyi sonuçlanmayacak.

"Evet." Kollarımı indirip, aramıza sokarak göğsüne bastırdım.

Ondan uzaklaştığım için yüzünde rahatsızlık gördüm. "Sana fotoğrafımı çekmesini söylediğimi söyledim. Eğer mecbur kalırsan, dediğin gibi sen de gelebilirsin."

Beni kendine daha sıkı çekerek, fayans üzerinde ayaklarını yeniden ayarlıyor ve içimdeki o noktayı okşayarak gözlerimi geriye çeviriyor —ve o da bunun farkında.

"Onu araştırttım," diyor, sesi gergin. "Ne yaptın sen..." Yine kalçalarını sallıyor.

Bu konuda çok iyi.

Tırnaklarımı karın kaslarına batırıyorum. "Mase," diye fısıldıyorum.

"Yedi yıl önce hakkında bazı iddialar ortaya atılmıştı, sonuçsuz kalmıştı ama senin onunla yalnız kalman beni rahatsız ediyor. Tek istediğim bu."

"Suçlamalar neydi..."

Beni yakıcı bir öpücükle susturuyor, ben de kendimi ona kaptırırken sözlerimi yutuyorum. Elleri kalçalarımı buluyor, bana doğru sallanırken kalçalarımı yönlendiriyor. Dudakları boğazıma doğru kayıyor, ben de başımı geriye eğip tavana gülümsüyorum.

Bu adam nasıl benim olabilir?

Duş duvarına yaslanarak, göğüslerime daha iyi erişebilmesi için ona yer açıyorum. Bağlantımızı koparmadan daha aşağı inemeyecek kadar aşağıya inene kadar göğüslerimi yalıyor ve emiyor. Bir meme ucunu ağzına alıyor, dişleriyle oynuyor, beni çılgına çeviren ve duş duvarına karşı kıvranmama neden olan ısırmalar ve emmelerle beni tahrik ediyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyorum.

"Biliyorum, bebeğim," diye inliyor.

Yaklaştığını ve kendini tutmak için mücadele ettiğini anlayabiliyorum.

Elleri kalçalarımaya kayıyor ve sıkıca sarıyor, ben bacaklarımı beline dolarken ellerini belimden yukarı doğru kaydırıyor. İçimde titrediğini hissedebiliyorum ve kendi içinde bir savaş verdiğini biliyorum, ama ben henüz o noktada değilim.

Dün gece banyosunun zemininde dizlerimin üzerinde ona tüm zevki tattırdım, sonra o bana karşılık veremedi uykuya daldım. Tabii ki, bu sabah bunu fazlasıyla telafi etti; o, almadan vermeyen türden biri değildir. Bunu çok seviyor.

"Sorun yok. Beni sık, Mase, sonra ben doyduğumda ben de seni doyururum," diye söz veriyorum, onu sıkıca sararken gözlerine bakıyorum.

Dudakları benimkilerle birleşirken, ellerimi tutup başımın üzerine kaldırdı. Kontrolünü kaybettiğini ve kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye başladığını görünce, öpüşürken gülümsedim.

"Siktir!" diye bağırır, ben onu tekrar sıkıca kavrarken vücudu titrer. Gerginleşir, içimden çıkar ve karnımın üzerine boşalır.

Göğsü aramızda inip kalkarken yüzünün her santimini öpüyorum. Geriye yaslanıyorum, o anda gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Saatlerce böyle sana bakabilirim," diyorum ona, gevşemiş çenesini elimle okşayarak.

Mason Lowell bana bir şeyler hissettiriyor.

Mase

Onun dairesinde sevdiğim bir şey var. Burada her yerde o var, eşyaları Nina'nın mükemmel dağınıklığıyla etrafa dağılmış. Bu, onun benimle birlikte yaşaması gerektiğini düşündüğümü bir kez daha doğruluyor.

Ona babamdan bahsetmedim ve o da tekrar sormadı. Beni zorlamak istemediğini hissediyorum.

Ne olursa olsun burada olacağına söz verdi ve ben rahatlamalıyım, ama onu "ne olursa olsun" durumuna sokma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Onun ne kadar hasta olduğunu bilmiyor. Ben de bilmiyordum. Scarlet biliyor mu?

"Mase, yatmaya geliyor musun?" diye yatak odasının kapısından bana seslendi.

Minyatür kanepeden kalkıp, güzel kızıma doğru kısa bir mesafe yürüdüm, onu kollarımın arasına alıp havaya kaldırdım.

Uzun zamandır ilk kez bir şey doğru geliyor. Tüm bu kaosun içinde, o iyi, saf... karanlığımı aydınlatan tek şey.

"Sana bir orgazm borçluyum, Pix," diye kulağına fısıldıyorum. "Öylesin. Unutmana izin vermeyecektim."

Onu yatağa yatırırken ona gülümsüyorum, bacakları da açılırken onu takip ediyor. "Beslendikten sonra beni de besleyeceğine söz vermiştin," diyorum, başı ve omuzları yatakta kalana kadar kalçalarını yataktan kaldırıyorum. "Bunu istiyorum. Her gece." Onun merkezini yalıyorum, tartışmayı güçlü bir şekilde başlatıyorum. Onun heyecanı dilimi kaplıyor ve ben onu açgözlülükle yutuyorum. "Gel benimle yaşa, böylece her gece eve geldiğimde dudaklarımda senin tadını alıp dünyada iyi şeyler olduğunu hatırlayabileyim."

"Mase," diye inliyor, ben dilimi onun içine sokarken.

"Beni ayakta tutan tek şey sensin, Nina," diyorum ve parıldayan tomurcuğunu emmeye başlıyorum. Yüzümde kıvranıyor, hem uzaklaşmaya hem de yaklaşmaya çalışıyor. "Gel ve benimle yaşa."

"Yapamam," diye nefes nefese söylüyor.

Ondan uzaklaşıp, onun merkezini patlatıyorum, sonra onu yatağa bırakıyorum. Üzerine uzanıyorum, dudaklarımda tek bir soru var. "Neden?"

"Henüz çok erken, arkadaşlarımız ne düşünecek?" diye sızlanarak, başparmağıyla beni kendinden uzaklaştırıyor. "Bağımsızlığımı seviyorum. Elimde kalan tek şey bu, alıştığım tek şey."

Onun içine giriyorum, sırtı yataktan kalkıyor, ağzı açılıyor.

"Engel olan tek şey bu mu?" diye soruyorum, kalçalarını sallayarak başparmağını ağzıma alıyorum.

Başını bana doğru çevirir, dudaklarında o inanılmaz gülümseme belirir, gamzeleri tam olarak görünür hale gelir. "Evet, ve sen kazanamayacaksın."

"Bebeğim, ben çoktan kazandım." Alaycı bir gülümsemeyle başparmağını klitorisine bastırırım. "Hmmmmmm."

Bileğimi tutup oraya uyguladığım baskıya katkıda bulunur, sonra daha fazla sürtünme elde etmek için bana doğru itmeye başlar. Onun içinde hareket etmemek için tüm gücümü kullanırım.

Çok yaklaştım.

"Bana taşınacak mısın?" diye gergin bir şekilde soruyorum. "Hayır," diyor neredeyse üzgün bir şekilde.

Elimi çekiyorum, sanki benim bunu yapacağımı biliyormuş gibi ondan uzaklaşıyorum. Yatağın üzerinde, bacaklarının arasında diz çökmüş, pes etmeyeceğimi bilerek bekliyorum.

Ama kaşlarını çatması beni rahatsız ediyor, çünkü onun da pes etmeyeceğini biliyorum. Hatam, ona benimle yaşamayı teklif etmemdi — onun da bunu istediğini biliyorum. Bunun getireceği güvenlik ve emniyet. Hayır, hatam ondan bunu almaya çalışmaktı. Bağımsızlığını. Seçimini.

O bundan vazgeçmeyecek.

Bu yüzden, yataktan kalkıp benden uzaklaşıp, saf bir hayal kırıklığıyla nefes nefeseyken kendini yorganın altına soktuğunda, yıllardır izin vermediğim yüksek sesli bir kahkaha atıyorum, çünkü onun beni alt ettiğini biliyorum.

"Işığı aç." O somurtuyor.

Nina

Koca eli ayak bileğimi kavrar ve bir anda yataktan aşağıya düşerim, bacaklarım onun güçlü kollarının altında düz bir şekilde uzanır.

"Hazır olduğunda, yarın, bir hafta ya da bir ay sonra olsun," diye gözlerini dramatik bir şekilde bana doğru çevirerek beni güldürdü. "Benimle birlikte yaşamaya başlamanı istiyorum. Bu evi, bağımsızlığını bırakmak zorunda değilsin. Ama sen benim kız arkadaşımsın ve kız arkadaşım benimle birlikte yaşar. Ve belki her gün kahvaltıda bana oral seks yapar." Kendinden tamamen emin bir şekilde sırttı.

"Ben ne kazanacağım?" diye soruyorum, ona biraz taviz vererek. Ve yüzünü kaplayan gülümseme kalbimi fiziksel olarak acıtıyor.

Bana tam olarak ne sunabileceğini göstermek için başını bacaklarımın arasına indirirken dudaklarını yalar.

Deneme diyorum, ama kimi kandırmaya çalışıyorum ki? Beni kahvaltıda ikna etti.

ON SEKİZ

Nina

"Çarşamba gecesi Elliot'la aranızda ne olduğunu anlatmak için aramıyorsan, bilmek istemiyorum." Telefonun diğer ucunda gülümseyerek, parmağımla bilgisayarın üstünü silerek alay ediyorum. Erin'in Pazar günü gelmesi için stüdyo ofisini biraz düzenli hale getirmeye çalışıyorum.

"Ne? Hiçbir şey olmadı."

Telefonu kapatıyorum, çocuk gibi kıkırdarak.

Birkaç dakika sonra beni geri arıyor.

"Kes şunu, Elliot'la aramızda hiçbir şey olmadı, neden böyle düşünüyorsun?"

"Bütün akşam birbirinize yapışık durdunuz, sonra ortadan kayboldunuz, o yüzden..."

"Yani... Sohbet ettik ve sonra ben yatmaya gittim. Bu konuda çok yanılıyorsun Nina. Beni tanırırsın."

"Biliyorum, ama onunla nasıl davrandığını da gördüm. Onun yanında çok rahattın Luce, beni kandıramazsın."

Telefonu kapattı. Şaşkınlıkla telefona baktım. Onu geri aramaya çalıştım ama direkt sesli mesaja yönlendirildi. Her "kullanıcı meşgul" sinyali geldiğinde geri aramaya çalıştım. Onu tekrar aramak üzereydim ki telefonum çalmaya başladı ve numara tanımadığım bir numaraydı.

"Alo?"

"Pixie, Luce ile yatmıyorum."

"Elliot mu?" Gülümsüyorum. Ona mı telefon etti? "Denedin mi?" diye soruyorum. "Tabii ki denedim! Haftalar önce, ilgilenmedi."

"Peki Çarşamba gecesi? Ortadan kayboldun."

"O iyi bir kız. Birbirimizi tamamlıyoruz, ama hepsi bu kadar."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama ya sadece olmayan bir şeyi umuyorsam?

"Gözüm üzerinde, Montgomery."

"Hmmm, Mase sana yetmiyor mu, Pixie, sana göstermem mi gerekiyor..."

"Hoşça kal, Elliot!" Telefonu kapatıp, başımı sallayarak Lucy'yi arıyorum. Bu sefer telefonu açıyor.

"Tamam, sana inanıyorum! Ama meraktan soruyorum, neden Elliot değil?"

"Sana geliyorum. Bu akşamki yemek için bir bluz ödünç almak istiyordum. Saat kaçta evde olacaksın?" diye sordu, beni tamamen görmezden gelerek.

"Bunu daha sonra konuşuruz; bu konuşma henüz bitmedi! Saat üçten sonraya kadar olmaz. Gitmeden önce bir görüşmem var. Eve geldiğimde hala orada olacak mısınız?"

"Hayır, bu öğleden sonra yapmam gereken işler var. Pazar günü buluşacak mıyız? Erin saat kaçta geliyordu?"

"Öğleden sonra sanırım. Daha sonra onu arayıp kontrol edebilirim. Akşam yemeğine kiminle çıkacaksın?" "Şey... Megan."

Bu garip. Beni davet etmediler. Kaşlarımı çatarak sandalyemi masadan geriye doğru çekiyorum. "Megan mı?"

"Evet, sen de davetlisin. Tabii ki." Garip bir şekilde güldü ve anında onun tuhaf davrandığını anladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Emin değilim, ayrıntıları sana gönderirim. Hoşça kal!" Telefonu kapatır ve ben telefonu dikkatle incelerim.

Garip.

Mase

Lucy telaşla ofisimin kapısından içeri girer. Bir elinde bavul, diğer elinde spor çantası vardır.

"Megs'e sormalıydın, o beni çok iyi tanıyor." Diye homurdanır, saçlarını yüzünden geriye iter ve kendini toparlar.

"Nina Paris'i biliyor mu?" Hayal kırıklığıyla koltuğumda doğruluyorum.

"Hayır, ama onu yemeğe davet etmediğim ve sadece kıyafetleri için onu istediğim için berbat bir arkadaş olduğumu düşünüyor." Yüzünü buruşturur ve parmaklarıyla alnını düzeltir. "Bu arada onu yemeğe davet etmek zorunda kaldım. Bunu kendin halletmen gerekecek."

O masamın karşısındaki sandalyeye otururken gülümsüyorum. "Teşekkürler Lucy. Yardımın için minnettarım."

"Saat kaçta çıkıyorsun? O saat üçte işini bitiriyor."

"Altıda kalkıyoruz. Sence gider mi?" diye soruyorum, henüz bilmediğim için sinirlenerek. Umarım gider.

"Evet. Yani, gitmek isteyecektir. Ona karşı sert olmalısın, sana karşı çıkacaktır, ama kesinlikle bir molaya ihtiyacı var."

Başımı sallıyorum. "Groulx'ta sana ve Megan'a bir masa ayırttım. Yarın akşam saat yedi. Benim hesabımdan."

"Groulx mı?" diye bağırır, koltuğunda öne doğru eğilir. "Siktir git!"

"Teşekkür etsen yeterdi."

"Teşekkür ederim! Gerçekten, bu çok beklenmedik bir şey." Göğsüne elini koyar ve bunun içten geldiğini anlayabilirim.

"Önemli değil, ben de aynı fikirdeyim; Nina'nın bir molaya ihtiyacı var."

"Hmm, annesi yine aramışmış." Tereddüt ediyor, ama daha fazlasını söylemek istediği belli. "Ondan tam olarak ne kadar para aldı? Yani parayı gönderen adamdan. Yaşamak için yeterli miydi? Sana sormayacak, ama biliyorum ki, eğer yeterliyse ve onların öyle yaşamasına izin verdiyse, Nina annesine duyduğu son saygısını da kaybedecek."

Ne kadarını anlatmam gerektiğini bilemediğim için başımı eğiyorum. "Yeterliydi, çoğu kişinin aldığı paradan fazlaydı, orası kesin. Ama her zaman nakit çekildi, yani her ay paranın nereye gittiğini kim bilir."

Anlayışla başını sallar, alt dudağını ısırır. "O bize güveniyor. Bana, aileme ve Megan'a." Ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür. "Ama geçen ay, tamamen farklı bir nedenden dolayı dünyası dönmeye başladı."

Onun güvence istediğini bilerek dudaklarımı kıvırıyorum. "Ona zarar vermeyeceğim

."

"Umarım zarar vermezsin, çünkü mutluluğu hak eden biri varsa, o da Nina'dır."

Bazıları benim korkakça davrandığımı söyleyebilir, ancak kalbimin göğsümde çarpması ve avuçlarımda terin birikmesi nedeniyle, öyle davranmadığımdan eminim. Burada, pistte durmuş, ona benim dünyamı sunmaya hazırken, onun asla istemeyeceği ve talep etmeyeceği bir dünyayı.

Vinny, Nina'yı arka koltuğa güvenli bir şekilde oturtturarak piste yanaştığında, bunun doğru karar olduğunu hiç şüphe duymadan biliyorum.

O, Vinny'ye asla hayır diyemezdi.

Kapıyı açıp arabadan inmesine yardım etmek istiyorum, ama bunun zor olacağını biliyorum. O tüm bunlardan nefret edecek ve benim planladığım hafta sonu da bunlarla dolu. Bunun yerine, ayaklarımla yere sağlam basıp omuzlarımı geriye çekip çenemi kaldırıyorum.

Sana hazırım, Pix.

Spor taytı ve yeleği ile arabadan iner, saçları başının üstünde toplanmıştır. Ve batan güneşin pembe tonlarıyla, onun hiç bu kadar mükemmel görünmediğinden eminim.

Bana doğru yürürken, her adımında kalın kalçaları sallanırken, onun ruh halini anlamaya çalışıyorum.

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan önümde duruyor.

Nina

Gözleri köşelerinden kıvrılırken, çenesini dik tutarak burnunun ucuyla bana bakar. Tartışmak, bunun çok fazla olduğunu ve onun bizim için planladığı yere gitmeyeceğimi söylemek istiyorum. Ama daha çok istediğim şey, kendim için değil. Onun için. Çünkü bana o kadar belirsiz bir şekilde bakıyor ki, bu beni kollarına atlayıp ona her yere peşinden gideceğimi söylemek istiyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum.

"Sürpriz olabilir mi?" Geniş göğsünü kollarını kavuşturarak

"Sürprizlerden pek hoşlanmam." Alt dudağımı yalarken, gözlerinin hareketimi takip ettiğini izlerim. "Sana sikini yalayacağımı söylersem ama bunu nerede ve nasıl yapacağımı saatlerce sana söylemezsem hoşuna gider mi?"

"Ben..."

"Bu ihtimalden heyecanlanıp daha fazlasını bilmek isterdin. Haklı mıyım?" Kasıklarına bakıyorum, büyüyen ereksiyonunu fark edince kaşlarımı kaldırıyorum.

"Paris, Nina. Seni Paris'e götürüyorum." Homurdanarak beni boynumdan kendine çekip dudaklarımı öperek iz bırakacak kadar sert bir öpücük verdi.

"Tamam, patron. Paris olsun." Onun ağzına karşı söylüyorum.

Küçük bir ev gibi. Benim dairemden çok daha büyük ve uçuyor. Uçağın sol ucundaki büyük yuvarlak masanın yanında durmuş, Mason'ın zenginliğine alışabilecek miyim diye düşünüyorum.

Onu izliyorum ve pilotla konuşurken — pilot polo tişört, kargo şort ve ters takılmış snapback şapka giyiyor — sinirlerim geriliyor.

Onun kimliğini sormak kabalık olur mu? Son derece rahat görünüyor.

Çekici sarışın bir kadın bana yaklaşıyor, sanki bir şey yapmamı beklermiş gibi bana umutla bakıyor, ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

"Pardon, yolunuzu kapatıyor muyum?" diye soruyorum ve kavisli koltuğa oturuyorum.

Panik duygusu boğazıma kadar yükseliyor.

Benim için mükemmel bir hafta sonu böyle değildir, ama *bunun* da paketin bir parçası olduğunu biliyorum ve Mase'i istiyorsam, bunu da kabul etmeliyim.

"Hayır." Bana mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Bayan Anderson, size bir içki ikram edebilir miyim diye sordum. Şarap ya da gerekirse daha sert bir şey?"

"Oh, çok özür dilerim. Bir kadeh şarap yeterli, teşekkürler."

Kafamda on sayıyorum ve kendime bunun sorun olmadığını hatırlatıyorum. Bunu yapabilirim ve bu süreçte kendimi ya da ahlaki değerlerimi kaybetmem. "Terliyorsun," diye fısıldıyor yumuşak dudakları kulağıma ve ben korkarak ayağa kalktım.

"Bu benim için çok yeni bir şey." Uçağın diğer ucundaki barı gözetliyorum. Mutfağımla aynı büyüklükte.

"On dakika önce benimle dışarıda olan kadına ne oldu? Davranışlarım iyi olursa sikimi yalayacağına söz veren kadına?"

Ona kırılgan bir şekilde bakıyorum. "Ben söz vermedim..."

Nefes kesici bir gülümseme sözümü kesiyor. O yakışıklı olmanın ötesinde. O lanet olasıca çekici ve uçağın havalanmaya hazırlanırken dikkatimi neyin dağıtacağını çok iyi biliyorum.

Onun arkasındaki kapılara bakarak etrafına bakındım. "Yatak odası var mı?"

Dişlerini dolgun alt dudağına batırarak elimi tuttu ve beni uçağın diğer ucundaki bir odaya götürdü. "Pixie'm azgın."

"Neden bana Pixie diyorsun? Garip Pixie pornosu falan mı seviyorsun?" diye soruyorum hafifçe gülerek, kendimi komik buluyorum.

Bana doğru dönerek beni kapıya yaslar ve kollarıyla beni sıkıca sarar. "Hayır, bebeğim, öyle değil," der ve başparmağını alnımdan yanağıma doğru kaydırır.

Dudaklarımı ısırarak kapıdan aşağı kayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve aramızdaki yoğun bakışmayı kesiyorum. Kemerini çözüp onu serbest bırakıyorum ve hızla boğazımın derinliklerine kaydırıyorum.

"Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle," diyorum, özel uçağın saçmalığından dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak. Mason kaybolduğunda rötör yaptık - bu benim hatam olabilir - ve ancak yarım saat önce havalandık.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, başını koltuğa yaslayıp bana ateşli ve seksi bir şekilde bakarak. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi gülümsedi, elimi ağzına götürdü ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

"Bunu bilseydim sormazdım."

"Hmmm." Uçakta etrafına bakınarak derin düşüncelere daldı. "Asla emlak sektörüne girmek istemedim; bunu sadece Scarlet istemediği için yaptım."

"Gerçekten mi? Peki şimdi? Şimdi bu konuda ne hissediyorsun?"

"İyi, başka bir şey yapmayı hayal edemiyorum ve Montgomery ile birlikte yapabilmek de bir artı. Sattığımız evler mimari açıdan her zaman

mimari açıdan bir üst seviyededir, listelenmiş mülklerdir ya da kendilerine özgü bir şeyleri vardır. Sevdiğin bir şeyi satmak kolaydır."

Şarabımı yudumlarken, itirafına gülümsüyorum. Bu oyunu seviyorum. "Daha fazla anlat."

"Köpeklerle alerjim var," diye patlar, sözleri birdenbire kırık bir musluk gibi akmaya başlar. "Aynı odada bulunmak bile beni rahatsız ediyor. Gözlerim kızarıyor ve kaşınıyor, yüzüm şişiyor. Berbat bir şey." Bana bakar, yüzü düşer. "Ne?"

"Köpekler. Köpeklerle alerjin mi var?" "Evet. Onlardan nefret ederim." "Ne?!"

"Köpeklerle alerjim var," diyor, sanki deliymişim gibi bana bakarak.

"Duydum. Kahretsin!" Benim dramatik tavrıma gülüyor. "Lanet olası bir olay örgüsü! İşte bu. Senin olayın bu."

"Benim meselem mi?"

"Evet. Seni kusurlu yapan şey. Her şeye sahipsin, görünüş, para, hayat." Kalp. "Köpek hariç her şeye. Kahretsin, uçağı geri döndürmek için çok mu geç?" Ayağa kalkıp şakacı bir şekilde yanından geçip gitmek isterken, kolları beni sarar ve kucağına çeker. Bu beni göğsüne gülmekten kırar.

"Köpek mi istiyorsun?" diye boynuma fısıldadı.

Yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Evet, istedim," dedim, gözlerimi devirerek.

Gözleri yüzümün her yerinde dolaşıyor ve ben onun neyi bu kadar büyüleyici bulduğunu merak ediyorum. "Henüz bulamadım," diyor bana.

"Neyi bulmadın?"

"Senin kusurun. Ve eminim ki öyle bir şey yoktur."

Mase

Süitin kapısından içeri girer girmez, odaya bakmaya bile zahmet etmeden yere yığıldık.

"Seni yatak odasına götüreyim," diye inledim, o da elini belimden geçirip beni pantolonumdan kurtardı.

"Sonra," diye nefes nefese söylüyor.

İki kez söylemesine gerek kalmadan, dudaklarını öperim, bacaklarından tayını çıkarırım ve dantelli iç çamaşıının ince kumaşını yana kaydırırım. Parmak eklemlerimi kaygan teninde gezdiririm.

"Siktir!"

"Mase," diye yalvarır, sürtünme hissetmek için kalçalarını öne doğru iter.

Kendimi hizalayıp içine giriyorum, o beni tamamen içine almaya çalışırken başımı omzuna yaslıyorum.

Onun sıcaklığı beni sarıyor, her titremesiyle beni içine çekiyor ve sıkıştırıyor.

Bu lanet kadın.

"Hareket et! Lütfen, hareket et."

"Konuşmayı kes." Kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederek diyorum.

Açgözlü bir pislik olmak yerine onu uçağa götürmeliydim. Beklemek ikimizi de sinirlendirdi. Kalçalarımı salladım ve o çığlık attı, ama geri dönmek için çok geç kalmıştım.

Onu dizlerinin üzerine çevirip, kendimi sonuna kadar içine soktum. Onun iki dolgun kalçasını sıkarken, amının beni almaya çalışmasını izledim.

"Tanrım, Mason!"

Boynunun arkasını kavrayıp onu yere itiyorum, diğer elimle kalçasını sıkıca tutup beni kendine yapııştırıyorum. Elim boğazına kayıyor, dişlerim kulağına doğru ilerliyor. "Beni sık."

O benim etrafımda dalgalanıyor ve ben kıpırdamıyorum, işi ona bırakıyorum — ve lanet olsun, o da bu işi çok iyi yapıyor. Beni delirtmek üzereyken, boğazını sıkıca kavrayarak, acımasızca bana sarılıyor. Bana doğru geriye doğru atılıyor ve ben onu bırakıyorum, yere düşmesine izin veriyorum. Onu ters çevirip eğiliyorum, vücuduna ve kısmen açıkta kalan göğüslerine öpücükler konduruyorum — acele içinde yapabildiğim tek şey bu. Devam ediyorum. Boynuna, çenesine, dudaklarına ulaştığımda tekrar onun sıcaklığına kayıyorum.

"Çok mu sert davranıyorum, bebeğim?" diye fısıldayarak, elimin tersiyle boğazını okşuyorum.

Gözleri kararır. "Yeterince sert değilsin, patron."

Penisim onun içinde çelik gibi sertleşir.

Her itişime, her kalça hareketime, her dil hareketime karşılık veriyor. Her biri kendi ihtiyacıyla karşılanıyor. Vücudumuz tek vücut gibi hareket ediyor, ta ki dayanamayacak hale gelip birlikte uçurumun dibine düşene kadar.

Nina

Uyandığımda şafak söküyordu ve karnım yemek ihtiyacından kasılıyordu. Dün gece çayı atladık, bunun yerine odada, çoğunlukla çıplak olarak saklanmayı tercih ettik.

Mason sırt üstü yatıyor, bir kolu başının arkasında, diğeri ise en değerli yerini örtüyor. Güçlü vücudu aç gözlerime sergileniyor.

Dün gece bana nazik davranmadı. Ne kadar uğraşsa da, her zaman başladığı gibi bitti.

Bana olan ihtiyacı kontrol edilemezdi, ama benimki de aynı derecede doyumsuzdu.

Dün gece hiç bu kadar çok orgazm olmamıştım ve bu kadar geç saatlere kadar uyumadığım için daha fazla uykuya ihtiyacım olduğunu biliyorum, ama bu kadar açken uyuyamıyorum.

Yorganı çekip kapıya doğru parmak uçlarında yürüdüm, dışarı çıkıp süite girdim. Four Seasons Hotel'in yedinci katındaydık ve pek de şık olmayan girişimizin ardından, nihayet Eyfel Kulesi süitinin güzelliğini görebildim.

Belki naifçe, ama bir oda, sadece bir oda, bir banyo ve belki de Mason'ın arkamda dururken dışarıya bakabileceğim küçük bir pencere bekliyordum. Sevimli, butik, Paris tarzı bir atmosfer.

Ama öyle değil.

Yüksek tavanlar, bembeyaz duvarlar, krem ve yumuşak bej renkli mobilyalarla her şey lüks bir hava yaratıyor. Odadaki her şey birbirini tamamlıyor. Şehrin manzarasına bakan, duvar kadar geniş iki pencere, kalın kadife perdelerle kaplı ve muhteşem manzarayı sergiliyor. Beyaz çiçekler vazolara yerleştirilmiş ve neredeyse her yüzeyi kaplıyor, kokusu beni taze bir yaz günü gibi okşuyor.

Bölmeli kanepeleri geçip terasa bakan yay pencereye doğru ilerliyorum. Oda dışına uzanan pencere, ikonik kulenin panoramik manzarasını sunuyor.

"Vay canına."

Burası... inanılmaz.

Fazla mı? Biraz. Ama o da fazla ve ben sadece ondan daha fazlasını istiyorum.

onu istiyorum.

Süitte oda servisi menüsünü arıyorum, sonra geri dönüyorum.

krem rengi pelüş kanepesi. Fransızca'yı pek bilmediğim için okuduğumu anlamakta zorlanıyorum, ama sanırım avokado yazıyor ve krep'in pankek olduğunu biliyorum, ama sipariş ettiğim şeyi beğenmezsem şu anda çok üzülürüm.

Telefonun çalmasıyla gerginleşiyorum.

"Bonjour, comment puis-je vous aider?"

Kahretsin, Mase'yi beklemeliydim. "Uh Bonjour, oda servisi?"

Fransız aksanıyla söylüyorum, elim alnıma gidiyor.

Bu çok utanç verici.

"Elbette, hanımefendi. Size ne getireyim?"

"Uh, du croissant?" Doğru mu anladım diye merak ederek kıvranıyorum.

"İki kruvasan. Kahve ister misiniz?" diye sordu.

"Oui, merci. Uh, uno sugarr." Mason şeker alacak mı bilmiyorum, ama her ihtimale karşı ben alayım.

Muhtemelen "Senin için şekerim var, Pix" gibi kendini beğenmiş bir şey söylerdi.

"Odanızda şeker var, Bayan Lowell. Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, uh, merci." Kaşlarımı çattım, Bayan Lowell mi? "Bir dakika. Siz İngiliz misiniz?"

Kafamda konuşmayı tekrar tekrar düşünürken farkına varıyorum.

Telefonun diğer ucunda kıkırdıyor. "Avustralyalı, bu arada harika iş çıkardın." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Oh, vay canına, ne utanç verici."

"Hiç de değil, denemen çok hoş. Birçok dilde sipariş alıyoruz ve pek çoğu ana dilini denemek için zaman ayırmıyor."

"Kruvasan bile istemiyordum. Sadece başka bir şey istemeyi bilmiyordum." Gülüyorum.

"Bu olmaz. Ne istersiniz, Bayan Lowell?" "Anderson. Adım Nina Anderson."

"Oh, özür dilerim. Bir hata olmalı. Sistemde düzelteceğim."

"Önemli değil, gerçekten. Ama yumurtalı tost için canımı veririm." Diye sormuşum.

"Tabii ki, bilginiz olsun, tüm konsiyerjler iki dil biliyor; bu işin bir parçası. Ne istediğinizi bize söyleyin, size memnuniyetle yardımcı olalım."

"Çok teşekkür ederim. Berbat Fransızcam için tekrar özür dilerim."

"Rica ederim. Kahvaltınız birazdan hazır olacak. Paris'in tadını çıkarın, Bayan Anderson."

"Keyfini çıkaracağım."

Öyle yapacağım. Onun sayesinde. Ve tost üzerine çırpılmış yumurta sayesinde.

Bir saat sonra, karnım tok ve gözlerim yorgun bir şekilde yatağa geri sürünüyorum. Mason'ın kolunu çekerek yorganın altına giriyorum ve onun beni kendine çekip sıcaklığına sarmasına izin veriyorum.

"Neredeydin?" diye sordu, boynumu öperken.

"Acıktım. Sana kruvasan aldım." Kendi kendime gülümsüyorum. "Hmm, seni kahvaltıya çıkarmayı düşünüyordum."

"Hala yapabilirsin, henüz erken."

"Güzel. O kruvasanın kalorilerini yakıp ikinci tura geçebiliriz," diyor, beni sırt üstü çevirip üzerime eğiliyor.

"Yumurta yedim." Gülümsememi engellemek için yanağımın içini ısıırıyorum.

"Yumurta mı? Bana ise zavallı bir kruvasan mı düştü?" Şakacı bir şekilde kulağımı ısıırıyor.

"Uyuyordun. Soğuyacaktı."

"Tamam, o yumurtaları yakalım, sonra beni besleyeceğiz. Benim Pixie'm sabırsız bir küçük şeytan."

O beni yatağa yatırırken ben onun boynuna gülüyorum.

Mase

Nina yakındaki banklarda oturan yaşlı çifte doğru zıplarken kendi kendime gülümsüyorum. Nina onlarla konuşurken onlar da ona gülümsüyorlar ve Nina'nın bulaşıcı kişiliği sayesinde ona anında ısınıyorlar. Yaşlı beyefendi ayağa kalkıyor ve ben Nina'nın yanına ulaşır ulaşmaz kamerayı ondan alıyor.

"Hadi, tüm kuleyi fotoğrafa sığdırmak istiyorum," diyor ve beni gittiğim yönün tersine çekiyor.

Bütün gün durmadı. Louvre Müzesi'ne, Zafer Takı'na ve şimdi de Eyfel Kulesi'ne gittik. Öğle yemeği için durmak istemedi, ama ben onu zorladım ve yakında tekrar gelip şehri daha fazla gezebileceğimize söz verdim.

Mükemmel bir yer bulduğunda, önüme oturup, birkaç metre ötedeki, kırışık ellerinde kameramı tutan adama gülümseyerek bakıyor. Kollarımı beline dolayarak ona sarılıyorum, sonra kameraya nadir bir gülümseme gönderiyorum.

Bana bakarken yanağında bir gamze oluşuyor. Bu beni duraksatıyor. Aklımda binlerce düşünce dolaşüyor, ama cebimde olan şey ön planda.

Nina gözlerime bakarak kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

Çevremizdeki dünya o ana sızar, yeşil alandaki kalabalık alkışlamaya ve ısılık çalmaya başlayınca onun dikkatini çeker. Nina'dan gözlerimi kaldırıp onları görene kadar etrafı tararım.

"Oh, Mase! Az önce evlenme teklif etti, ne romantik. Vay canına, tebrikler!" diye bağırır, iki eliyle ağzını kapatarak.

Kafamı sallayarak gülüyorum ve eğilip boynuna öpücük konduruyorum. Şimdi kesinlikle uygun bir zaman değil.

"Çok teşekkürler!" diye bağırır Nina, kamerayı almak için koşarak.

Ona yaklaşırken fotoğraflarımı çekmeye başlar ve ben ellerimi ceplerime sokup yuvarlak kenarını sıkarım.

"Kes şunu. Bu gidişle kendimin bir milyon fotoğrafı olacak." Boynuna asılı olan kamera askısından onu kendime doğru çekip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Alt dudağını ağzıma çekip sonra geri çekildim.

"Sırada neresi var?"

"Notre Dame!" diye bağırarak elimi tuttu.

"Nina, uyan."

"Hayır," diye inliyor, burnu seğiriyor.

Gülümserim ve üstündeki battaniyeyi çekerim. "Bu gece seni dışarı çıkaracağım. Kalk!"

"Maaaseee." Bana uzanıyor, ya da belki de battaniyeye. "Lütfen, çok harika zaman geçirdim. Yemek sipariş edelim, çok yorgunum."

"Her şey planlandı, masa ayırıldı ve bu sana büyük bir iyilik. Kalkmak istersin, bebeğim."

Gözleri yanlara doğru çekilirken bana dik dik bakar.

"Hazırlanmak için ne kadar vaktim var?"

"Bir saat."

O sırtıttı, sonra yuvarlanır yuvarlanır yataktan yataktan çıplak çıplak, banyoya kaybolur.

Yatağa düşüyorum, kendinden emin, bu gece sevişeceğimi bilerek.

ON DOKUZ

Nina

Banyodan çıktığımda Mason ortalarda yoktu, ama yatakta dört çanta ve bir not vardı. Onları geçip doğrudan minibara gittim ve kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Teras kapılarını açtım ve aşağıdaki kalabalık caddeye baktım, yüzeye çıkmaya çalışan duyguları anlamaya çalışıyordum.

Bu gezi mükemmeldi ve hayatımın geri kalanında hatırlayacağımı biliyorum. Mason'a olan hislerimi daha da netleştirdi. Ama para konusu, benim için bir sorun olmaya devam edecek diye endişeleniyorum ve bu da şüpheyi yol açıyor.

Bu hafta sonu ona bir şans vereceğim çünkü hayır demek boşuna olacaktır, ama eve döndüğümüzde, kendi masraflarımı kendim ödeyeceğimi anlaması gerekiyor. Muhtemelen ona bozuk plak gibi geliyorum ve ben de bunları istiyorum, ama onun beni satın almasına izin veremem. Bu, bir insan olarak savunduğum her şeye aykırı.

Derin bir nefes alıp süite geri dönerek yatak odasına yöneldim.
Notu okudum.

Stres yapma, Pix. Kahvaltı senden. Barda buluşalım.

Lanet olsun ona ve onun mükemmelliğine.

Gözlerim, vücudumu süsleyen elbiseyi incelerken yavaşça kırpışıyor. Dar kesimli korsesi siyah boncuklarla ve dağınık

elmaslarla kaplı. Elmaslar! Banyo takımının parlak ışığında ışıldıyorlar. Derin V yakası, dolgun göğüslerimi tamamlayacak şekilde derin bir kesime sahip. Etek, her iki bacakta da yüksek bir yırtmaçla akıcı bir şekilde uzanıyor. Rahat ve seksi, tam da kendim için seçeceğim türden bir elbise.

Onun bu kadar doğru bir seçim yapmasına inanamıyorum.

Gülümsememi saklamaya çalışırken dudaklarımı büzüp soğuk mermer tezgahı kavradım.

Bu adam bana ne yapıyor böyle?

Saçımı kurutup elimden geldiğince en iyi şekilde kıvırdıktan sonra, kalan son çantayı açıyorum. Şimdiye kadar, son derece yaramaz iç çamaşırları, gecelik ve güzel bantlı ayakkabılarım vardı.

Kurdeleyi çekip dikdörtgen kutuyu çıkarırken tereddüt ediyorum. İçinde mücevher olduğunu biliyorum, ama gösterişli ve abartılı olmasından endişeleniyorum.

Kutuyu açtığımda nefesim kesildi ve birden kendi varsayımına gülmeye başladım. Son hediyeği görünce aptal gibi sırtarak yatağa düştüm.

Mason'ın çatı katının anahtarı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmüyorum, sadece onu, aşağıdaki barda ve onun kollarında olma ihtiyacını düşünüyorum.

Kutuyu kapatıp çantamı alıyorum.

Mase

O görünür görünmez boğazım düğümleniyor.

O mükemmeldir ve o benims. Beni aramaz, gözlerimiz sorgusuz sualsiz birbirini bulur. Bu anda etrafımızda başka hiçbir şey yoktur, sadece ben ve o. O bana doğru gelirken, ben ayakta durup pantolonumu düzeltirim.

Ona gitmiyorum, çenemi kaldırıp aramızdaki mesafeyi onun kapatmasına izin veriyorum, bu hamleyi onun yapması gerektiğini biliyorum.

"Smokinli erkeğim." Bana şık kaşlarını kaldırıyor. "Bu gece yatağa geri dönemeyeceğimizden emin misin, oda arkadaşım?"

Onun şakacı tavrından emin olamadığım için gözlerimi kısıyorum. "Oda arkadaşım mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Bu kaçınılmaz." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, sonra başını eğiyor.

"Hey!" Çenesini tutup başını kaldırdım, gözlerini benimkilere bakması için. "Benden saklanma." Dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslattım. Çok gergin hissediyordum. "Bana taşınacak mısın?"

"Evet, taşınacağım."

Siktir, bu kadar kolay olacağını beklemiyordum.

Çocukça gülümsememi saklayamıyorum ve onu havaya kaldırıyorum. "Evet dedi!" diye bağıriyorum ve herkes alkışlamaya ve bize tebrikler yağdırmaya başlıyor.

"Mason, ne yapıyorsun?!" diye tıslar, kurtulmaya çalışır. "Sadece bırakın gitsin, Bayan Lowell." Uyluklarını sıkıştırırım, vücudumdan kaymasına izin veririm.

vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum. "Hadi! Gitmemiz gereken bir yer var."

Elini tutup onu otel kapısından dışarı çekip bekleyen arabaya bindiriyorum.

Hedefimize kısa bir yolculuk ve yaklaşırken, yanımdaki kadından yayılan heyecanı hissedebiliyorum. O biliyor.

"Mase, lütfen yanılmadığımı söyle. Yani, bunun için giyindim," diye sorar, benden pencereye bakarak umutla dolu bir şekilde.

Araba binanın önünde durur ve ben sadece bir kez başımı sallarım, o da kapıyı açar ve merdivenleri koşarak çıkar.

Arabadan atlayıp şoföre teşekkür ettikten sonra ona katıldım.

"Bir dahaki sefere ertelememiz gerektiğini söylediğimde benim tam bir pislik olduğumu düşünmüş olmalısın."

İsteksizce gözlerini önümüzdeki muhteşem binadan ayırıyor. "Bu yerin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Göster bana." Ana kapıların yönünü işaret ettim ve o ilerlerken bana attığı gülümseme kalbimi küt küt attırdı.

Nina

Palais Garnier, dünyanın en ünlü opera evlerinden biridir ve güzelliği, benim sadece hayal edebileceğim bir şeydir.

Grand Escalier'in altında durup, otuz metre yüksekliğindeki muhteşem tonozu ve çok sayıda fuayeye çıktığını bildiğim çift merdiveni seyrediyorum. Mason kolunu belime dolarken, dudakları omzuma değiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Oğlum iyi iş çıkarmış." Ona bakarak gülümsüyorum.

O da önümüzdeki etkileyici mimariden gözlerini alamıyor.

Birlikte ilerliyoruz, geniş basamakları tırmanıyoruz ve ben onun koluna tutunuyorum, böylece nereye gittiğime odaklanmam gerekmeden her ayrıntıyı görebiliyorum.

"Her şey mermerden yapılmış," diyorum, zemine oyulmuş çok sayıda rengi inceleyerek. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Auditorium'a yönlendiriliyoruz; at nalı şeklinde ve kırmızı ve altın rengi bir deniz gibi. Bizi yönlendirdikleri koltuklardan manzaraya hayranlıkla bakıyorum ve aniden duygularımla boğuluyorum.

Gözlerimde biriken sıvıyı temizlemek için hızla gözlerimi kırpiyorum. Elimi uzatıp, fotoğraflarda defalarca gördüğüm altın sütunları okşuyorum. Bu anısal, ikonik odayı bizzat deneyimleme hissini hiçbir şey açıklayamaz.

Sadece ikimiz, podlardan birinde oturuyoruz ve sahnenin en muhteşem manzarasını seyrediyoruz.

"Sessizleştin," diye kulağıma fısıldıyor.

Mase

Bana döndüğünde gözleri parlıyor ve içimi keskin bir acı kaplıyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltirim. "Hey, ne oldu?"

Sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi başını sallar. "Hiç bilmiyorsun Mason Lowell. Hiç bilmiyorsun."

Bale muhteşem. İtiraf etmeliyim ki, gösterinin büyük bir kısmında beni büyüledi, ama son ara verildikten sonra gözlerim ondan ayrılmadı. Her hareketinde vücudunun gerilmesi, sanki bir sonraki hareketi önceden biliyormuş gibi omuzlarının seğirmesi. Sahnedeki balerinlere o kadar dalmış ki, başka hiçbir şeyi görmüyor. Onun için de benim için olduğu gibi olmalı.

İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey.

Gösteri sona ererken, gözyaşları yanaklarından süzülürken bana bir bakış atar. Seyirciler ayağa kalkarken elimi tutar, tüm salonu titreten bir uğultu yükselir ve adrenalinim hızla yükselir.

Onun ne hissettiğini sadece tahmin edebiliyorum. Ama elimi kaldırıp göğsüne çektiğinde, avucumun altında kalbinin çılgınca attığını hissediyorum. Onu kendime çekip şakağına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

İnsanlar salondan çıkmaya başlar, ama onun gitmek istemediğini anlayabiliyorum. Eğilip yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Benimle gel, meleğim. Sana bir şeyim var."

Onu zemin kata götürdüm, kalabalığın arasından geçerek sahnenin önüne doğru ilerledim. Ahşap paneli kaldırıp orkestra çukuruna girdim.

"Oradan geçemezsin!" diye paniğe kapılır ve kolumu çeker. "Bana güveniyor musun, Pix?" diye sorarım ve burnumuz buruna gelecek şekilde ona yaklaşıyorum.

burun buruna geldik.

Omuzları düşer ve gülümser. "Her zaman."

Onu belinden tutup sahneye kaldırdım. "On beş dakikan var. Elimden gelenin en iyisi bu."

"Ne?" diye mırıldanır, yüzü solgunlaşır.

Bayılacağından korkarım.

Perdenin arkasındaki bayana başımı salladım. "Seçebileceğin bir müzik listesi var. Git, dans et!"

"Mase, ben dans edemem," diye fısıldayarak bana bakarken, salona doğru gözlerini çevirdi. "Burada kimse yok."

"Ben buradayım. Benim için dans et."

Heyecanla ellerini yüzüne götürdü. "Aman Tanrım!" Sonra ağlamaya başladı, hıçkırarak.

"Nina, bebeğim. On beş dakika."

"Biliyorum, özür dilerim. Aman Tanrım. Kimse bu sahneye çıkamaz." İnanamıyormuş gibi başını sallar.

"Biliyorum. Sen de neredeyse çıkamıyordun." Gülerek söylüyorum.

Benim yalvararak elde ettiğim bu on beş dakika için ne kadar para ödediğimi bilmiyor, ama şu anda yüzündeki ifade her kuruşuna değer.

Salonda birkaç sıra ilerleyip bir koltuk buluyorum, beklerken rahat etmek için bacaklarımı açıyorum.

Parmağım kadife kol dayanağına durmadan vuruyor. Umarım elbisesiyle rahatça dans edebilir.

Işıklar söner ve aniden gerginleşirim, boğazım daralır ve avuçlarım terler. İşaret parmağımı dudağımın üzerinde gezdiririm, dizim titrer.

Ama sonra meleğim tek bir spot ışığıyla aydınlatılıyor.

Müzik başlar ve o dans etmeye başlar. Her şey kaybolur, gözlerim ona kilitlenir, onun üzerimde yarattığı çekiciliğin esiri olurum. Vücudunun ince hatları, pürüzsüz cildinin altında gerilen her kasla dalgalanır. Her ifadesine ve hareketine kattığı tutku ve duygu beni büyüler.

Göğsümde ağır bir acı ile oturuyorum, bu kadının dansını izlemekten onur duymakla kalmayıp, onun her yönünden inanılmaz derecede gurur duyuyorum.

Dört dakika boyunca kendini tutuyor, her adımı mükemmel bir hassasiyetle atıyor, ama perde indiğinde ayağa kalkıyorum. Sahnede sergilediği tüm duygular omuzlarıma çöküyor.

Nefesini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı olacak. Bunu biliyorum. Ama ona bu zamanı vermek istemiyorum, çünkü ona daha çok ihtiyacım var.

"Nina," diye sesleniyorum, sahneye çıkıp perdeyi geri çekiyorum. "Angel."

Perde düştüğünde olduğu gibi, aynı yerde duruyor. aynı yerde duruyor.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldadı, gözleri benimkilere bakarken, dökülmemiş gözyaşlarıyla doldu.

Onun gözlerindeki bakışla dünyam dönmeyi bırakıyor.

Palais Garnier sahnesinde, smokinimin cebinden kutuyu çıkarır, kapağını açar ve onun elini tutarım.

"Annem ölmeden önce, bu küçük Pixie'si vardı." Nina'nın gözleri benimkilere dikilir, sabitlenir ve dizginlenemeyen hayranlıkla dolar. "Onu yatağının başucundaki masada tutardı ve her akşam yatmadan önce gizlice odasına girip onu çalardım. Öldüğü gün, gidip Pixie'mi almamı söyledi. Ben de öyle yaptım, ama ona geri döndüğümde, o gitmişti." Duraklıyorum, alt dudağımı ısırıp bir an için düşünmeye dalıyorum.

"Mase, buna gerek yok..."

"Babam, onun bunu saklamamı istediğini söyledi. Onun küçük cam Pixie'si." Şaşkınlıkla yere gülümsüyorum. Anıları içime almayalı çok uzun zaman oldu. Eli benim elimi sıkıyor ve bakışlarım ona geri dönüyor.

"Onu her yere yanımda götürdüm, gözümün önünden hiç ayırmadım. Bu benim için bir şey haline geldi. Biraz takıntılıydım."

Hafifçe gülerek bana yaklaşır. "Annenin Pixie'sini seviyordun," diye savunur.

Kafamı sallarım, bitirmem gerekiyor. "Altı yaşındayken, annem öldükten iki yıl sonra, Elliot, o büyük aptal, onu kırdı. Kasıtlı yapmamıştı, ama ben çıldırdım, yüzüne yumruk attım ve onu asla affetmeyeceğime yemin ettim. Sonra... bana onu değiştireceğine, bana başka *bir Pixie* bulacağına söz verdi."

Sonunda anlayarak başını sallar.

"O zamanlar Pixie'mi seviyordum, Nina, ve şimdi de Pixie'mi seviyorum," diyorum ona, kalbim göğsümde güçlü ve emin bir şekilde atıyor.

Kutudan bileziğini çıkarır ve bileğine takarım. "Bu benden *sana*." Arkasına eklediğim gravürü görebilmesi için bileziği çeviririm.

"Sana sonsuza kadar söz veriyorum, Pixie'm," der, gözyaşları yanaklarından akmaya başlar.

Nina

İsteksizce opera binasından ayrılıyorum, ruhumun bir parçasını sonsuza dek geride bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Mason'ın yanına kıvrılıyorum,

otele d6nerken, bir daha asla aynı şekilde deneyimleyemeyeceğimi bilerek.

Bu akşamın hatırası 6m6r boyu zihnimde kazınacak.

"Mase?"

"Hmm," diye saçlarıma fısıldadı.

"Teşekk6r ederim. Bunun benim için ne kadar 6nemli olduğunu bilemezsin." "Belki bana g6sterirsin." Bana sinsi bir g6l6msemeyle bakar.

"6nce benimle *sevişmelisin*, patron."

"Bunun için 6m6r boyu vaktim var. Bu gece seni sikmek istiyorum."

Ağzım açık kalır ve şakacı bir şekilde koluna vururum. "Mase, nasıl bu kadar romantik olup da sonra *b6yle* olabilirsin?"

"Affet beni," diye mırıldanır, dudaklarımı ateşli bir 6p6c6kle kaplar ve inleyerek 6per.

Kaldırımında durup, o anın b6y6s6ne kapılıyorruz.

Uzaklaşmak için hareket ediyorum ama o elini yanağıma koyuyor ve başparmağının ucuyla alt dudağımı aşağı çekiyor. "En k6t6 halimde beni affet, ben de senin en k6t6 halinde seni seveceğim."

"Benim m6kemmел olduğumu s6ylediğini sanıyordum," diyorum, başparmağının ucunu ısırarak.

"Sonra dansını izledim," der, ifadesiz bir y6zle.

"Aman Tanrım, Mase!" Onun s6zlerine şok olarak geri adım attım.

Başını geriye atar ve kalbimi coşturan bir kahkaha atar. Onu hiç bu kadar kaygısız g6rmemiştim.

"Bebeğim, şaka yapıyorum. Sen daha 6nce g6rd6ę6m hiçbir şeye benzemiyordun. Keşke b6t6n d6nya seni o sahnede izleyebilseydi, ama şimdi bu sadece benim hatıram ve bu benim için çok değerli."

G6zlerimi devirip, yakasından tutup bekleyen dudaklarıma çekiyorum.

Uçak pistte s6z6lmeye başladığında duygulanıyorum; Paris'le ilgili anılarım kalbimin 6zel bir k6şesinde saklı. Mason diz6st6 bilgisayarında Cuma 6ęleden sonra ofiste kaçırdığı her şeyi yakalamaya çalıyor.

Son yarım saattir onu izliyorum, ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ancak otelden uzaklaştıkça ve uçak pistte hızla ilerledikçe, Londra'daki hayatım, beni sonsuza kadar tetikte tutacak gerçeklik, bana bağıyor.

Annem, vitrin ve olası babamla ilgili durum. Bu hafta sonu kendime unutmama izin verdiğim her şey, ve şimdi geri dönüp bunun beni aşağı çekmeden önce bununla yüzleşmem gerekiyor.

"Nina."

Gözlerim onun karanlık gözleriyle buluştu ve içlerinde barındırdıkları sözler yeterli olabilirdi, ama o umursamıyor gibiydi ve sözleriyle benim kederimi yok etmeye karar verdi. "Sana sonsuza kadar söz verdim. Ben buradayım. Her zaman, ne olursa olsun."

Başımı sallıyorum, onun sözlerinin benim için ne anlama geldiğini başka nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Anahtarı çantamda duruyor ve ilk kez, kendim kazanmadığım bir şey için heyecanlanıyorum.

Geldiğimi görür ve dizüstü bilgisayarını kapatıp yanındaki koltuğa koyar, ben de kucağına tırmanırım. Hayatımda ilk kez biri beni korumak, kollamak istiyor ve ben buna inanıyorum.

Ona inanıyorum.

Mase

Asansörden çıkıp penthouse'a girerken başı dönüyor, üstündeki düğmeleri açmaya başlarken anahtarını tepsiye atıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye gülüyorum.

Uçakta eve dönerken uykuya dalmış ve uyandığından beri enerji dolu.

"Ev kuralları. Saat 17:00 ile 06:00 arasında kıyafet giymek yasaktır." Gülümser ve soyunmaya devam eder.

"Misafirimiz olmadığı sürece," diye ekliyorum, gömleğimin düğmelerini açarken. "Tabii ki." O da onaylayarak başını sallıyor.

Boxer şortumla kalakaldım ve çoraplarımı çıkarmak üzereydim ki, beni yere yatırıp belime bindi.

Üzerimde sallanıyor, benim sertleşmiş penisim onun vajinasının çizgisine yerleşiyor. Aramızda bir parça kumaş var. "Bebeğim."

Dizlerinin üzerine ağırlığını vererek, boxerımı indirmem için bana yer açar. Elini etrafıma dolayarak, beni iki kez pompaladıktan sonra üzerime çöker.

"Evet, sik beni!" diye inledim.

Kalçaları işkence edici bir yavaşlıkla üzerimde yuvarlanıyor, ama ona ihtiyacı olan zamanı veriyorum, liderliği ona bırakıyorum. Kısa süre sonra inlemeleri derin inlemelere dönüşüyor. Kendini kaldırıyor ve sonra yavaşça geri iniyor, kalçalarını döndürüyor ve yuvarlıyor. Bu beni çıldırtıyor. Ellerimi beline koyuyorum ve gözleri parlıyor, bu parlıltı bana onun bildiğini söylüyor.

Kolumu onun belinin alt kısmı ile mermer arasında tutarak bizi ters çeviriyorum. Diğer elimle bacağına kaldırıp belime doluyorum. Daha derine giriyorum.

"Evet. Mase."

Onun içinde hareket ederken ağzım onun ağzını bulur, onun merkezi zaten etrafımda sıkışmıştır. Göğüslerine ulaşana kadar boynuna öpücükler yağdırırım. Meme ucunu ağzıma alırım, sert meme ucunu ısırırım, ta ki o benim etrafımda titremeye başlayana kadar, inlemeleri kaybolur, kendini orgazmda kaybeder.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yıldızlar görüşümü kaplıyor. Başımı geriye eğiyorum ve kendimi bırakıyorum, ona sertçe giriyorum.

"Benim
." İt.

"Benim
." İt.

"Benim!" Hâlâ onun içindeyim, vücudum onun üzerinde dalgalanıyor, kendimi boşaltırken, o benden her fışkırmada seğiriyorum.

Başı mermere bir gürültüyle düşüyor ve ben daha fazla ağırlığımı taşıyamayarak, hiç vakit kaybetmeden içinden çıkıp yana yuvarlanıyorum.

"*Bu* normal değil, değil *mi?*" Bana bakar, göğsü inip kalkar. "Hayır, Pix. Kesinlikle normal değil. Ama artık bizim normalimiz bu."

YİRMİ

Nina

İki gece neredeyse hiç uyumadan geçirdikten sonra, Mason'ın kanepesinde bayılmadan önce saat dörtü zorlukla bekledim. Benim kanepem. Evet, bu kulağa pek doğru gelmiyor. Henüz değil.

Sırtımı kamburlaştırarak, uzun bir esnemeyle kaslarımı gerginleştiriyorum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, ama bu gece bebek gibi uyuyacağımı şimdiden biliyorum.

Paris tüm enerjimi tüketti. Uçağın inişinden kalkışına kadar hiç durmadık. Showcase'den sonra kesinlikle kızlar gezisi ayarlayacağım; biraz dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacım var.

Vücudumun bana yavaşlamamı söylediğini hissedebiliyorum, ama sergiye sadece iki hafta kaldı ve şimdi duramam. Bu yıl için çalıştığımız her şey bu.

Kolay olmayacağını biliyordum.

Telefonum başımın altında titremeye başlar ve onu altımdan çıkarırım. Megan'dan üç cevapsız arama ve iki mesaj var. Beni uyandıran bu olmalı. Parmağımı ekran üzerinde kaydırıp mesajları açarım.

LUCY

Nina, Erin ne zaman geliyor? Meg sana ulaşamıyor. MEGAN

Sürtük, neredesin?

Kahretsin! Erin'i tamamen unutmuşum. Saati kontrol ediyorum ve kanepeden fırlıyorum. Saat altı buçuk. Saatlerce uyuyakalmışım. Mason'ın nerede olabileceğini merak ederek penthouse'a bakıyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yatak odasına koşuyorum, onu arıyorum. Üzerimdeki gömleği çıkarıp kot pantolon ve beyaz tişört giymeye başlıyorum.

Erin'in geleceğini nasıl untabildim?

Tanrım, şu anda berbat durumdayım.

Mason'ı ofisinde buluyorum ve kapıyı iterek içeri girerken biraz nefes nefese kalıyorum. Eşikte duruyorum.

"Angel," diye mırıldanıyor, bilgisayarından başını kaldırmadan.

"Arkadaşımın bugün uçakta olduğunu unutmuşum, bütün öğleden sonra uyudum ve muhtemelen çoktan gelmiştir, ama ona telefon etmedim, etmemi söylemiştim. Eve gidip kızlarla onu karşılayacağım. Tamamen unutmuşum."

Mase bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Yavaş ol. Seni eve bırakabilirim. Sadece bunu bitirmem lazım. Eve geç mi döneceksin?" diye soruyor ve onun tedirginliğini hissedebiliyorum.

"Evet, daha sonra eve döneceğim." Yanağımın içini ısıyorum, bu sözlerin kulağa hoş gelmesini seviyorum. "Ama Uber çağırabilirim. Meşgul görünüyorsun."

"Araba kullanıyor musun?" diye soruyor.

"Eh, ehliyetim var. Yıllardır araba kullanmadım."

"Bentley'i al."

"Hayır."

"Neden?" diye tersler.

"Arabanı mahvederim, Mase."

"Hayır, çarpmayacaksın. Otomatik vitesli. Hata yapman imkansız." Ayağa kalkar, masanın etrafından dolaşır ve beni fuayeye kadar geçirir.

Beni götürebileceği süreyi, bana tüm farklı kontrolleri öğretmekle geçirdik. Her şeyi anlamaya çalışıyorum, ama çok fazla. "Belki de beni sen götürmelisin. Kendim sürmekten rahatsızlık duyuyorum."

"İstersen sürerim, ama bunu kesinlikle batıramazsın. Sana güveniyorum."

Sürücü koltuğundan ona bakıyorum. Meşgul olduğunu biliyorum. Nefes alıp vererek koltukta dikleşiyorum.

"Tamam, ben sürerim."

"Aferin kızım." Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur.
"Vardığında bana mesaj at, tamam mı?"

Başardım. Beş yıldan sonra ilk kez araba kullandım. Bentley'den indiğimde bacaklarım titriyordu. Yakın olan ama park etmesi çok daha zor olan kalabalık caddeye güvenemediğim için binamın köşesine park ettim.

Luce ve Megs'e eve geldiğimi bildirmek için mesaj attım, sonra Erin'i aradım.

"Alo" diye cevapladı.

"Erin, merhaba! Neredesin? Uçak indi mi?"

"Az önce, geciktim. Şimdi otele gidiyorum."

"Gel buraya. Megan ve Luce benim evime geliyorlar, birlikte akşam yemeği yemeyi planladık."

"Oh, bilemiyorum. Çok yorgunum, Nina."

Ben de, gözlerimi devirdim. "Senin bana sinirlenmen için ateşli seksi reddetmedim. Hala nerede yaşadığımı biliyorsun."

Telefonun diğer ucunda kıkırdar. "Evet, tamam. Bana bir saat ver. Kendimi toparlamam lazım."

Luce ve Megan kapıdan gülererek içeri girerken, ben de bulaşık kurutma rafını temizlemeyi bitiriyorum. Onlara gülümsüyorum, son birkaç günün olaylarını anlatmak için sabırsızlanıyorum.

"Kızlar, bugün Pazar!" Aralarında taşıdıkları dört şişe şarabı gözümle takip ediyorum.

"Her birimize birer tane." Luce omuz silkiyor.

"Ben araba kullanacağım, onları yarına saklayın." Megan bana yaklaşıp beni kucakladığında gözlerimi deviriyorum. Birkaç saniye sonra Lucy de katılıyor ve ikisi beni aralarına sıkıştırırken omuzlarına kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oluyor?"

"Biz," Lucy Megan'a bakar, "Cumartesi gecesi inanılmaz bir akşam geçirdik. Sanki bu dünyadan değilmiş gibi."

"Luce başardı." Megan coşkuyla başını sallar.

"Öyle mi?" Gülererek sorarım. Sanki tekrar okula dönmüşüz gibi.

Lucy kızarır ve ben detayları öğrenmek için can atarım. "Sadece öpüştünüz mü?" diye sorarım, onun tek gecelik ilişki seven biri olmadığını bilerek.

"Hayır, onu buraya o getirdi," diyor Megan.

Luce, bir şişe kırmızı şarapla kanepenin etrafında dolaşırken ağzım açık kalır. "Luce?"

"Sana söyleyecektim." "Şimdi söyle," diye sözünü kestim.

"Scarlet bizimle dışarı çıktı. Groulx'da bizimle buluşup yemek yedi ve babası yüzünden hemen eve gidecekti, ama sonra Vinny mesaj attı ve birkaç saat daha kalabileceğini, eve acele etmemesini söyledi. Biz de dışarı çıktık."

"Scarlet çok sinirliydi. O çılgın bir kız," diye ekliyor Megan.

"Peki ya adam?" diye soruyorum.

"Sadece bir adamdı."

"Saçmalık." Kapı çalındı ve Lucy'ye gözlerimi kısarak ne olduğunu merak ettim.

Dairemin kapısını açtığımda, Erin O'Connor'ın doğal güzelliği ile karşılaştım.

"Erin, seni görmek ne güzel!" Onu kucaklayarak gülümsüyorum, ateş kırmızısı saçları parlaticımla yapışıyor.

"Seni de görmek çok güzel tatlım. Harika görünüyorsun," diyor, gözleri beni baştan aşağı süzerken.

"İçeri gel. Kızlar burada."

"Merhaba!" diye bağırarak ayağa kalkıp ona sarılırlar. "Uçuşun nasıldı?" diye sorar Luce.

"Uzundu, hiç kolaylaşmıyor."

"Vay canına, çok iyi görünüyorsun," diyor Megan.

Haklı. Erin harika görünüyor; her şeyiyle sağlık ve zenginlik saçıyor.

"Evet, son zamanlarda kendime bakıyorum." Saçlarını düzelterip bize küçük bir gülümseme atıyor.

"Görünüyor," diyorum ona, kolunda sallanan tasarımcı çantasını inceleyerek.

"Peki, ne kadar kalacaksın?" Luce, kahve masasının diğer tarafından Erin'e bakarak sorar.

Çince sipariş vermeye karar verdik. Kızlar, Lucy'nin sabah erken kalkması nedeniyle fazla kalamadılar ve ben de uyumak için Mason'ın evine dönmek istiyorum. Uykudan sonra bile hala bitkinim.

"İki hafta," diyor Erin, bir erişteyi emerek.

"Annen?" diye soruyorum, "O nasıl? Yanında biri var mı, yoksa şu anda tek başına iyi mi?" Ona hüzünlü bir gülümseme atıyorum.

Çatalını düşürdü ve sorduğum soru için hemen pişman oldum.

Onu rahatsız ettim. Annesinin sağlığı konusunda ne kadar zorlandığını biliyorum, bu konuyu açmamalıydım.

"Evet, aslında durumu daha iyi."

"Bu iyi. Yakında eve gelebilir misin?" diye soruyorum. "Hayır," diyor ve kabına bakıyor. "Sanırım

Avustralya'da kalmak istiyorum."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum, ama o benim gözlerime bakmıyor. Neden yalan söylüyormuş gibi hissediyorum?

"Seni suçlamıyorum. Avustralya sana yakışıyor," diyor Megan, Erin'in bardağına kendi bardağını tokuşturarak.

"Teşekkürler," diye gülümsüyor. "Hey, sen!" diye neşelenerek bana dönüyor ve konuyu ve atmosferi anında değiştiriyor. "Bu gece kaçırdığın o ateşli seksten bana bahsedecek misin?"

"Oh, hiç bilmiyorsun," Lucy gözleri kapalı ve yüzünde rüya gibi bir ifadeyle çatalını havada sallıyor. "O *çok yakışıklı!*"

"Hayır, bugün sen önce anlatabilirsin." Lucy'ye bakıyorum. "Oh, siktir git. Sadece seksti!"

"Benim dairemde! Ve seninle olan şey asla sadece seks değildir." "Bu sefer öyleydi. Adını bile bilmiyorum."

"Seni sürtük!" diye bağıriyorum, kızlar kıkırdamaya başlarken ağzım açık kalıyor.

Kızlar çoktan gitmişlerdi, ama Erin hâlâ oradaydı. Ona gerek olmadığını söylememe rağmen, kullandığımız birkaç tabakları yıkamak için lavabonun başında duruyordu.

"Bu akşam için teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şeydi," diyor, omzunun üzerinden gülümseyerek.

"Tabii ki, evde olman çok güzel. Nerede kalıyorsun?"

"Hilton'da."

Kahretsin. Çok pahalı. "Harika, stüdyoda bir değişiklik olsun diye başka bir kadın olması güzel olacak, orası kesin." Zorla gülümsüyorum.

"Eminim öyledir. Çocuklar kaç yaşında?"

"Senin için çok küçükler!" Gülerek, o da başını sallayıp tıslar. "Erin, az önce anneni gündeme getirdiğim için özür dilerim, seni üzmem istemedim."

"Saçmalama, sorun değil."

"Biliyorum, ama sana inanmıyorum. Bence az önce yalan söyledin."

"Ne?" Donup kalır, elleri yıkadığı bardağın üzerinde durur.

"Avustralya'da kalıcı olarak yaşamak istemiyorsun, değil mi? Eve dönebilseydin dönerdin, değil mi?"

Bardağı süzgecin üzerine bırakıp bana döner, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardır. "Bir saniye bile düşünmeden." Yere bakar, sanki daha fazla şey söylemek istermiş gibi dudaklarını büker. "Üzgünüm Nina, gitmem gerek. Yarın için biraz uyumam lazım, önümüzdeki birkaç hafta içinde halletmem gereken çok iş var."

"Çok zor olmalı, ama eminim ki her şey düzelecek. Bu seyahati yapmayı başardın. Bir gün buraya geri döneceksin." O kürk mantosunu alırken kolunu sıkıca tutuyorum.

"Evet, belki." Dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüşür. Kapıya doğru yürür ama kapıya vardığında durur.

Gözleri benimkilere takılırken boğazı yutkunur. "Üzgünüm, Nina. Umarım kaba davrandığımı düşünmüyorsunuzdur." Ve sonra gider.

Onun bariz rahatsızlığı beni çok kötü hissettiriyor. Keşke çenemi kapalı tutsaydım, ama onun dürüst olmadığını anlayabiliyordum ve haklıydım – o Avustralya'da yaşamak istemiyor. Annesine yardım etmek için bu kadar çok şeyden vazgeçmiş olması bence inanılmaz.

Bulaşıkları yıkamayı bitirip Mase'ye eve döndüğümü belirten bir mesaj gönderiyorum.

Bentley, Erin için endişelenmekten beni uzaklaştırıyor ve ona söylememem gereken şeyleri düşünmek yerine, Mason'ın arabası olan bu canavara odaklanmak zorunda kalıyorum.

Mason'ın *çok pahalı* arabası.

Eve dönüş yolu sorunsuz geçiyor ve kendime güvenim artmaya başladığı için son beş dakikada radyoyu bile açıyorum. Bu araba gerçekten sürmesi çok kolay.

Mason'ın evine yaklaşık beş dakika uzaklıkta olduğumda telefonum çalmaya başladı ve gözlerimi yoldan ayırmaktan korktuğum için bakmadan cevap verdim, sonra hoparlöre geçirdim.

"Alo?"

"Selam, ben Scar!"

"Selam! Şu anda araba kullanıyorum." Düşünmeden söylüyorum.
"Aslında Bentley'deyim."

"Mason sana Bentley'i sürmene izin mi verdi?" Şaşırmış.

Kıkırdarak koltuğa kıvrılıyorum. "Biliyorum. Ben de kendime güvenmezdim."

Onun kahkahası arabada yankılanıyor ve beni gülümsetiyor.
"Yarın benimle öğle yemeğine çıkar mısın? Babamın iki saatlik bir randevusu var ve benim gitmeme izin vermiyor; inatçı bir aptal."

"Tabii ki, çok isterim! O nasıl?"

Yarın hangi derslerim olduğunu zihnimde hatırlamaya çalışıyorum.

"İyi. Her şeye olumlu bakıyor. Umarım nakil için uygun bir organ bulurlar."

"Nakil mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, Mason sana söylemedi mi?"

"Hayır." Endişeyle alt dudağımı ısırıyorum.

"Tipik." O, öfkeyle nefes alır ve telefonun diğer ucunda ayak sesleri duyarım. "Babamın karaciğer nakli gerekiyor, ama listede üst sıralarda ve önümüzdeki altı ay içinde nakil yapılacağını düşünüyorlar."

"Vay canına. Bu çok önemli." Hayal kırıklığı beni kaplarken omuzlarım düşer. Mase neden bana söylemedi? "Yarınki randevusu ne zaman?"

"Kan tahlili, sanırım öyle dedi. İki saat boyunca oturup beklememi istemedi, ben de onu bırakıp seninle buluşacağımı söyledim. Eğer

zamanın varsa."

Kan testi için iki saat mi? Bu çok uzun bir süre gibi görünüyor.

Koltuğumda öne doğru sıçradım, vücudum direksiyona çarptıktan sonra deri koltuğa geri düştü.

"Ne? Nina? O ses neydi?"

"Aman Tanrım!" Panik içinde direksiyon simidinin üzerinden kaputu incinmiş halini gördüm.

"Nina?"

"Scarlet."

"Hayır... Nina. Yapmadığını söyle."

"Kahretsin, Scarlet," diye bağırırım.

"Yapmadın, yapmadığını söyle."

"Yaptım."

"Daha kötüsünü bekliyordum." Scarlet omuz silkiyor, sağlık görevlisi bana bir form uzatıyor.

Mason'ın Bentley'inin ön kısmına bakıyorum — araba şimdi siyah bir taksinin arkasına gömülmüş durumda.

Neyse ki araba boştu ve şoförün bir şeyi yoktu.

"Daha kötüsü mü? Bu durum daha nasıl kötüleşebilir ki?" Telefonum on altıncı kez çalıyor ve ben aramayı reddediyorum.

"Onu arayacağım," diyerek telefonunu çıkarır.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Scar, hayır!" "Mason. Nina'yla birlikteyim."

Alnımı avuçlarımla kapattım ve şimdi koşmaya başlamalı mıyım diye düşündüm.

Audi yaklaşırken midem bulanıyor ve ayakta kalabildiğime şaşıyorum. Onun arabasını çarptığıma inanamıyorum. Onun Bentley'ini.

Adrenalinle titriyorum ve ağlamaya başlamama ramak kaldığını biliyorum. Onu arabadan inerken gördüğümde duygularım kaynama noktasına geliyor.

Kimseye tek kelime etmez. Asfaltta büyük adımlarla yürür, Bentley'i sanki orada değilmiş gibi, kırılmış gibi geçip gider.

Tanrım, arabasını çarptım.

Kollarını bana doladığında ayaklarım yerden kesiliyor, başını sallayarak boynuma gömüyor. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun, Pix?"

"Çok üzgünüm. Araban. Ne olduğunu bilmiyorum..."

"Araba önemli değil," diyor, geri çekilip başını sallayarak. "Neden beni aramadın? Mesaj attığından beri bir saatten fazla oldu."

"Kızacağını düşündüm."

"Kızmak mı? Ben çok kızgıyım, Nina. Tek istediğim senin güvende olduğunu bilmek." Öfkesi arttıkça sesi titriyor. "Neden daha önce beni aramadın?" diye Scarlet'e bağıırıyor.

"Mason, sakin ol," diyor Vinny, öne çıkarak.

"O iyi, ağabey. Sakin ol, tamam mı?" Scarlet, gözleri bana kayarken ona keskin bir bakış atarak diyor.

"Sakinleşmek mi? İçinizden biri beni aramış olsaydı sakinleşirdim beni aratsaydı."

Mase

"Mason!" Scarlet bana fısıldayarak bağıırır.

Onun bakışlarını takip ediyorum ve Nina'nın gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını sildiğini görüyorum.

Kahretsin.

"Nina," diye yatıştırıyorum onu ve kollarımın arasına alıyorum.

"Çok üzgünüm." Göğsüme başını dayayıp hıçkırarak ağlıyor, vücudu titriyor. Sakinleşmek için kendimi zorlayarak gece gökyüzüne bakıyorum.

O güvende.

Bir sağlık görevlisi bize yaklaşıyor ve Nina'dan bazı belgeler alıyor, onları kontrol edip alt kısmını yırtıyor. "Hastaneye gitmenize gerek kalmadan eve gidip dinlenebileceğiniz için mutluyum, ama önümüzdeki kırk sekiz saat içinde listelenen semptomlardan herhangi birini hissederseniz lütfen 111'i arayın, tamam mı?"

"Evet, tamam. Teşekkür ederim," diyor Nina.

Vinny bana soru dolu bir bakış atar ve ben ona başımı sallarım.
"Hadi gel, aşkım."

Kollarını Nina'nın omuzlarına doladı ve onu Audi'ye götürdü.

"Hastaneye gitmesi gerekmediğinden emin misiniz?" diye soruyorum, sağlık görevlisi eldivenlerini çıkarırken.

"Araba çarpışmanın şiddetini üstlendi." Buruşuk ön tampona bakar. "Durumu iyi olmalı, ama dediğim gibi, endişeniz varsa arayın. Oldukça sarsılmış durumda ama bunun dışında sağlıklı ve zinde." Bana başını sallayarak selam verdikten sonra ambulansın arkasına biner.

Bentley çekilmeden önce içindeki tüm eşyalarımı boşaltmaya başlıyorum. Bagajı açarken Scarlet yanımda duruyor.

Yatağın üzerinde dolu bir bavul duruyor.

"Senin ona taşınmasını istediğini söyledi." Scarlet gülümsüyor.

"Evet," diyorum, küçük valizi izleyerek. *Bundan daha fazlası var mı?*

"Babamın yarın randevusu var."

"Şimdi olmaz, Scar, lütfen." Ona bakıyorum, elimi yüzümün üzerinden geçiriyorum. "Bu gece olmaz."

"Ne zaman o zaman, Mase? Nina'ya bile söylemedin!" "Ne söyleyeyim?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Tanrı aşkına. Babam hakkında! Nakli!"

"Söyleyecektim."

Gözlerini devirerek, benim bunu yapmayacağımı biliyor. "Onun sağlığını daha ciddiye almaya başlamanın zamanı geldi. Çok geç olmadan." Arabasına doğru yürürken, ben de bagaj kapağını kapatırım.

Audi'ye bindiğimde Nina kendini toparlamış görünüyor. Arka aynadan Vinny'ye bakıyorum ve o bana Nina'nın iyi olduğunu belirten sıcak bir gülümseme atıyor.

"Buraya gel," diye fısıldarım, onu kucağıma çekip kokusunu içime çekerim.

Nina

Penthouse'a çıkan asansörde konuşmaya gerek yok. Mason'ın bana sarılması, benim kucaklamam onun stresini azaltırken, beni saran adrenalin patlamasını yatıştırıyor gibi.

Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum.

Onu daha önce aramadığım için suçluluk duyuyorum.

"Duş almam lazım," diyorum ona, onu

bırakmadan. Onu bırakmak istemiyorum.

Sanki anlıyormuş gibi, elimi tutup beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Beni banyosuna çekiyor, ben küvetin kenarına otururken eğilip duşu açıyor.

"Geç oldu bebeğim. Duş alıp yatmana yardım edelim. Hala iyi misin?"

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, üstümü kaldırırken vücudum ağrıyor ama o çoktan oraya varmış. Tişörtümü kollarımdan yukarı çekip sütyenimi çıkarıyor.

Öne eğilip alnımı öper, dudaklarını orada bir süre tutar. "Çok korkmuştum. Bir şey olmuş diye dehşete kapılmıştım. En kötüsünü düşündüm ve sonra Scarlet aradı ve uzun zamandır ilk kez kendimi kontrol edemediğimi hissettim."

"Üzgünüm."

"Şşş," diye fısıldadı kafama. "Senin suçun değil."

Aramızdan uzanarak kot pantolonumun düğmelerini açar ve dudakları boynumu bulurken pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirir. Vücudumda aşağı doğru iner, dizlerinin üzerine çökerken göğüslerimi ve karnımı ısırır.

Parmakları dantelli iç çamaşıırıma takılır ve gözleri büyürken ben kaşlarımı çatırım.

"Nina, kanaman var!"

O diz çöküp benim merkezime bakarken, ben geri adım atıp kendime bakıyorum. İç çamaşıırımda küçük bir kan lekesi var.

"Aman Tanrım! Çık dışarı!" Panikleyerek ellerimle kendimi örtüyorum. "Ambulans çağırayım." Ayağa kalkıp banyodan koşarak çıkıyor.

banyodan koşarak çıkar.

"Ne? Hayır, dur, Mase! Sadece adet dönemim."

"Ne?" Yüzünü buruşturarak odaya geri geliyor. "Ben iyiyim. Sadece benim..."

"İlk seferinde duydum." Boynunun arkasını tutar, gözlerini sıkıca kapatır. Onu izlerim, gülmek istemem ama kendimi kontrol edemem.

"Bu hiç komik değil, kadın."

"Ambulans çağırıydın ne olurdu bir düşün." Ben burun kıvrıyorum. *"Affedersiniz, ambulans çağırabilir miyim, kız arkadaşımın regl dönemi başladı."*

Elleri beline gider, dudağı bir tarafa doğru kıvrılır ve bu beni daha da güldürür.

Elini uzatıp tişörtünü boynunun arkasından tutup başının üzerinden çıkarır ve bu hareketle kaslı vücudu dalgalandığında beni aptal gibi hissettirir.

Doğa Ana, sen bir kaltaksın. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Duş. Hemen," diyor ve akan suya doğru başını sallıyor. "Uh, sanmıyorum. Çık dışarı."

Beni görmezden gelir, bana doğru adım atar ve beni kollarının arasına alır. Ben hala iç çamaşırlarımla, o ise kot pantolonuyla duşa gireriz.

Yere indirilirim, ama beni yakınında tutar, göğüslerim onun kaslı göğsüne bastırılır.

"Tişört ıslanmasın diye, ama kot pantolon ıslansın, değil mi?" Onu taklit ederek gülümserim.

"Ev kuralları. Adet döneminde gülümsemek yok." Başımı geriye atıp güldüm, sonra o ekledi, "Bunun sana ne getireceğini biliyorsun."

"Tamam, patron. Gülümseme." Yüzümü düzelterip, güzel erkeğime öpücük vermek için eğildim.

Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, tangamı bacaklarımdan aşağı çekiyor. Tangamdan çıkıyorum ve o eğilip onu alıp duşun arkasına atıyor. Sabunu alıp, beni döndürürken ellerini köpürtmeye başlıyor.

Sırtımdan başlayarak, sabun köpüğünü kullanarak ellerini pürüzlü cildimde gezdirerek kaslarımı ustaca ovuyor. Sırtımın ortasına geldiğinde, kaslarımın hassas olduğunu hissederek inliyorum. Aşağıya doğru inerek, her bir bacağımı masaj yapmak için zaman harcıyor, vücudumun hiçbir yerini atlamıyor.

Önü sırtıma yapışır ve ben iç geçiririm. Sırtıma değen ereksiyonunun hissi, vücudumu arzu ve ihtiyaçla titretir.

"Bu adil değil," diye inliyorum.

Dudakları boynuma inerken, büyük elleri göğüslerimi kavrar, her bir meme ucumu okşar ve yetenekli parmakları arasında çeker. En çok zamanını göğüslerime ayırır, ben istem dışı olarak ona doğru geriye doğru eğildiğimde her seferinde homurdanır.

"Seni seviyorum," diyor ve şakaklarıma şefkatle öpüyor.

YİRMİ BİR

Nina

Stüdyonun merdivenlerini tırmanırken kendimi berbat hissediyorum. Sırtım ağrıyor, muhtemelen kazadan dolayı, ve başım zonkluyor. Vinny buraya gelirken bana su ve parasetamol almak için durdu ve Mase, gün içinde kendimi iyi hissetmezsem onu aramaya söz verirdi.

En üst basamağa ulaştığımda, ofiste mükemmel görünümlü Erin'i görüyorum. Gözlerimi devirerek odaya giriyorum, sanki tersine bir çalıdan sürüklenmişim gibi hissediyorum. "Uçuş ve geç saatlere kadar süren bir gecenin ardından nasıl bu kadar dinç görünebilirsin?" diye soruyorum, masanın karşısındaki koltuğa düşerken.

"Nina, kafana ne oldu?" diye endişelenerek alnımdaki çürüğü inceliyor.

"Sorma," derim, başımı sallayarak. Benim için endişelenmesine gerek yok ve Mason'ın arabasını kazaya karıştırmamanın suçluluğunu yeniden yaşamama gerek yok.

"Burayı çok beğendim. Harika görünüyor. Spor salonunun bu kadar büyük olduğunu söylememiştin. Birkaç koşu bandı olacağını düşünmüştüm."

"Evet, yavaş yavaş oluyor. Burayı gerçekten çok seviyorum. Üzgünüm, huysuz bir inek gibi görünüyor olmalıyım. Dün gece adet oldum ve çok kötü etkilendiğim."

"Ugh, araba kazası başlasın." O gülüyor. "Adet döneminde deli gibi davranıyorum."

Onun yorumundaki ironiyi gülerek karşıladım. "Oh, tahmin bile edemezsin."

Sabahım daha da kötüye gidiyor. İki randevum da gecikti, bu yüzden bir sonraki dersime kadar sadece yirmi dakikam kaldı. Scarlet'i arayıp buluşamayacağımı söylüyorum, ama hala öğle yemeği yemek istiyorsa kızlar boş olacaklarını söylüyorum.

Aynaları silerken Erin kapıdan başını uzattı. "Oh, Tanrıya şükür durdun. Ne kadar meşgul bir kadınsın!"

"Yapma, açlıktan ölüyorum."

"İstersen yarım sandviçim kaldı. Peynir ve turşu." "Evet! Alabilir miyim? Saat beşe kadar nasıl dayanacağım bilmiyorum." "Tabii, bekle."

Ortadan kaybolur ve birkaç saniye sonra sandviçle geri döner.

"Teşekkürler, Erin." Sandviçi ondan alıp hemen ısıtıyorum.

Gülümsüyor, ama kaşları çatılıyor.

"Ne?" Ağzımı silerim, orada turşu kalmış olabileceğini düşünerek, yanaklarım kızarır.

"Hiçbir şey," dedi. "Annen aradı. Numarayı yazdım, ofiste duruyor. Sana ulaşmaya çalıştığını ve telefonda elliden fazla mesaj olduğunu söyledi."

"Oh, teşekkürler, özür dilerim."

Stüdyonun numarasını nasıl buldu? Haftalardır annemin aramalarına cevap vermedim, ama o her gün saat gibi arıyor. Kendime, hem annemle hem de potansiyel babamla ilgili durumu showcase'den sonra halledeceğime söz verdim.

"Özür dileme," diyor, eliyle beni uzaklaştırarak.

Gözleri stüdyoda dolaşıyor ve piyanoya takılıyor. Piyanonun yanına gidiyor ve minik, soluk elini piyanonun üstünde gezdiriyor. İçimi acıtan ilkel bir dürtü kaplıyor ve ona piyanoya dokunmamasını söylemek istiyorum, ki bu garip, çünkü piyano ona ait.

Bana dönüp sıkı bir gülümsemeyle "Geri dönsem iyi olacak," diyor. "Tabii ki. Bir şey ihtiyacın olursa seslen."

Stüdyodan çıkıp kapıyı kapatır, ben de piyanonun başına dönüp ona bakarım, neden burada olduğunu merak ederek. Eğilip, daha önce yüzlerce kez çizdiğim baş harfleri parmağımla okşarım. EML.

Mase

Arkadaşlarımın öğle yemeği için ofisime girmesine izin vermeyi bırakmalıyım.

Ve resepsiyonistime.

Her ne kadar bu piç kurusu bana giderek daha çok ısınmaya başlasa da.

"Senin zavallı kız arkadaşın, bu kulağa korkunç George ağzında bir parça taco ile mırıldanır.

"Lanet olsun, Lowell. Bu sana ne kadara mal oluyor?" Lance sorar.

"Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, bilmek bile istemiyorum." "Peki ya Nina, o iyi miydi?" diye sorar Charlie.

"Peki Nina, o iyi mi?" diye sorar Charlie.

"Evet, kafasında küçük bir çürük var ve ağrısı var, ama onun dışında iyi."

"Tanrım, dostum." Elliot başını sallar. "Ama 'kafanı rahatlatacak' iyi bir seks oldu, değil mi?" Gülümser ve ben ona orta parmağımı gösteririm.

Telefonum çalmaya başlar ve aramayı kabul ederek telefonu kulağıma götürürüm. "Vin?"

"Mason. Nina az önce aradı, kendini iyi hissetmiyor. Sadece başı ağrıyor, ama onu almaya gidiyorum."

Hâlâ başı ağrıyor. Bu normal mi? "Neredesin?" "Aşağıda, çıkmak üzereyim."

Dudaklarımı parmaklarımla sıkıştırıp, öğleden sonramı iptal edip edemeyeceğimi düşünüyorum. Elliot'a bakıyorum ve o kaşlarını çatıyor. Son iki haftadır neredeyse her gün buradaydı ve o buradayken ayrılmak normalde olduğu kadar endişe verici gelmiyor.

"Beş dakika ver, Vinny. Seninle geliyorum."

Telefonu kapatıp, ayakta durarak ceketimin düğmelerini ilikledim. "Üzgünüm çocuklar."

Stüdyoya vardığımızda Nina kaldırımda bekliyor. Arabadan atlayıp çantasını alıyorum.

"Selam bebeğim. Solgun görünüyorsun." Omuzları düşüyor. "Harika!"

Eğilip alnına öpücük konduruyorum. "Hâlâ dünyanın en güzel kızısın, Pix."

Gözlerini devirip yüzünü buruşturur.

"Hastaneye gidip kafanı kontrol ettireceğiz."

"Katılıyorum, sen benim için bile şüpheli birisin, ama kafamı test ettirmeme gerek yok," diye alaycı bir şekilde cevap verir ve bu küstahlığıyla beni biraz rahatlatır.

Arabayı döndürüp, çantasını bagaja koymak için durdum ve sonra arka koltuğa, onun yanına oturdum. Elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm, o da koltuğa yaslanıp gözlerini kapattı.

"Beni eve götür, Mase. Baş ağrımı uyuyarak geçirmem lazım, sonra iyi olacağım," diyor gözlerini açmadan.

Aynadan Vinny'ye bakıyorum, o da çaresizce omuz silkiyor. Çok yardımcı oldu. Teşekkürler, Vin.

Nina saatlerdir uyuyor. Bir saat kadar sonra uyanıp kendini daha iyi hissedeceğini umarak yatağının başında çalıştım. Uyanmadı.

Dördüncü saatin sonunda, oturmaktan biriken enerjimi yakmak için spor salonuma inmeye karar verdim. İşe yaramadı.

Scar'ın geçen Noel'de bana aldığı yemek kitabındaki bir tarifi takip ederek akşam yemeği hazırladım — fena değildi. Yemek masasında tek başıma yemek yerken, onu uyandırmadan önce ne kadar zaman geçmesi gerektiğini düşündüm.

Altıncı saatte, *Bear Grylls*'in ormanda çekilmiş bir belgeselini izledim. Adam tam bir vahşi.

Yedinci saatte, kafatası yaralanmalarını Google'da aradım ve sayfalarca bilgi okuduktan sonra, onun öldüğüne veya ölmek üzere olduğuna kesin olarak karar verdim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kapıyı açtım ve onu yan yatmış, huzur içinde uyurken buldum.

Yine de kendimi tutamayıp, nefes alıp almadığını kontrol etmek için elimi sırtına koydum. Rahat bir nefes alarak, Google'da okuduğum her şeye inanmamam gerektiğini kendime hatırlattım. Yapacak başka bir şey kalmadığından, küçük elini elimde tutup yanına uzandım ve onun yakında uyanmasını umdum.

Nina

Uyandığımda kafam berrak ve sırt üstü dönüp dışarısının karanlık olduğunu görüyorum, odadaki tek ışık kaynağı ay. Mason tişört ve şortla yanımda yatıyor, eli benim elimde.

Önümdeki bu güzel varlığa gülümserim, hayatıma girdiği için kendimi şanslı hissediyorum.

"Mase," diye fısıldıyorum, ama cevap vermiyor.

Kaşları çatılmış. Uykuda bile rahatlayamıyor. Benim sonsuza dek düşünceli canavarım. Parmağımla dudaklarını okşuyorum, o hiç kıpırdamıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona.

Fırında kalan tavuklu börek buldum ve birkaç dakika içinde mideye indirdim. Çok lezzetliydi ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Yemek yerken, bunu kim yapmış acaba diye merak ettim. Mason yemek yapabilir mi? *Neden bunu bilmiyordum?*

Yorgun hissetmiyorum ve annemle ilgili hoş olmayan düşünceler kafamı kurcalarken, her şey çok fazla geldiğinde her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar veriyorum. Bildiğim tek diğer dünyada kendimi kaybediyorum.

Telefonumu karıştırıp Jesse Ware'in "Say You Want Me" şarkısını seçiyorum ve surround ses sistemi müziği içime işliyor, beni harekete geçiriyor.

Onun beni izlediğini hissedebiliyorum ve bana doğru adım attığında, bunun bizi karşı karşıya getireceğini bilerek dönüp duruyorum.

"Daha iyi misin?" Gülümsüyor, beni kucaklıyor.

"Çok daha iyiyim." Burnumu onun burnuna sürtüyorum, terlediğimi fark edince geri çekiliyorum.

Gömleğimden tutup beni kendine doğru çekiyor. "Seni seviyorum," diyor ve dudaklarımı tatlı bir öpücükle öpüyor.

Ve sanki ilk kez yaşıyormuşum gibi. Kalbim neredeyse acı verecek kadar hızlı atıyor, damarlarımdan parmak uçlarıma kadar bir ağrı yayılıyor. Sadece bir saniye sürüyor, ama bu enerji patlaması bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Onun kollarında olduğumdan daha canlı hissettiğim bir an olmadı.

"Bu yeri sevdin mi?" diye soruyor, şeytani bir gülümsemeyle.

Kanepelerle yemek masası arasındaki alanda dans ediyordum. Burası geniş bir alan ve Londra silüetini görüyor.

Onun için ilk kez dans ettiğim yer burasıydı.

"Evet. Artık burası benim evim olduğu için buraya bir şeyler koymayı önerecektim." Dudaklarım gülümsemeye çekilir ve onu taklit ederken kollarımı boynuna dolarım. "Ama dans etmek için saklayabilirim sanırım."

"Bu alanda dans etmeni seviyorum. Burayı yeniden özel hissettiriyor," diyor öpüşmelerin arasında.

"Öyleyse dans etmek için saklayalım."

YİRMİ İKİ

Mase

Sabah koşusundan döndüğümde Nina hala uyuyordu ve onu uyandırmam gerekse de, uyandırırsam yine hiç durmadan konuşmaya başlayacağını ve beni çok sinirlendiren Joey Wilson ile buluşmak için stüdyoya gideceğini biliyordum.

Charlie'nin hiçbir şey bulamaması umurumda değil. Onun yanında ona güvenmiyorum.

Onu uyandırmak yerine duş almayı tercih ediyorum.

Yatağa eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, bir an sonra gözleri açılıyor ve ardından en güzel gülümsemesi, gamzeleriyle birlikte ortaya çıkıyor.

"Melek."

"Hmmm, günaydın," diyor, kollarımda kıpırdanarak.

Bana doğru uzanıyor ve ben kendimi tutamayıp başımı eğip meme ucunu ağzıma alıyorum. Elleri başıma uzanıyor, nemli saçlarımı okşuyor ve bu lanet olası en iyi his. Böyle küçük anlar - sadece ikimiz.

"Bütün gün burada kalabilir miyiz?" diye mırıldanıyor ve bu ses doğrudan sikime gidiyor.

Başımı göğsünden kaldırıp geniş bir gülümsemeyle "Tabii ki!" diyorum.

"Şaka yapıyorum." Kıkırdayarak başımı itti. Dönüp, bileziğinin hemen altındaki bileğine bir öpücük kondurmak için eline burnumu sürttüm.

"Saat kaç?" diye soruyor.

Yüzümü göğüslerine gömüyorum. "Saat sekiz buçuk geçti," diyorum ona, hiç suçluluk duymadan.

"Ne?! Kahretsin!"

Gözlerimi devirip iç çekiyorum ve o altımdan sıçrayarak kalkarken onun yerini yatakta alıyorum. Sırt üstü yatıp, aceleyle hazırlanmaya çalışmasını izliyorum, ama aslında hiçbir şey yapmadan eşyaları bir yerden başka bir yere taşıyor.

"Neden beni uyandırmadın?"

"Kaza geçirdin. Dün işe gitmene izin vermemeliydim."

O eğilip çorabını alır ve ben de dantelli poposunu mükemmel bir şekilde görebilirim. Diğer çorabının yatakta olduğunu fark edince onu da kaparım.

"Kahretsin! Joey için hazırladığım hiçbir şey yok." Sütyenini giymeye başlar ve askıları bağlamak için aşağıya bakarken, çorabı kapıya fırlatırım. "Stüdyoyu bile temizlemedim!"

"Çok yazık," diyorum, o bana şüpheyile bakarken omuz silkiyorum.

"Bunu bilerek yaptın, değil mi?"

"Bence alarm kurmak senin için çocuk oyuncağı, melek."

İlk çorabını giyer, sonra diğerini bulmak için çarşafı karıştırmaya başlar.

"Siktir!"

"Şurada." Yardımcı olmaya çalışarak kapıyı işaret ediyorum.

O koşarak oraya gider, eğilir ve onu yerden alır. "Çok geç kaldım." Bir kez daha gözlerimi ona dikip sırtıyıyorum.

Harika.

"Vin'e mesaj atacağım," diyorum ona.

"Biliyor musun, şu anda sana çok kızgıyım. Kalkmam gerektiğini biliyordun. Bu gece seks yok, patron."

"Zaten bu gece seks yapmayacaktım. Senin... sorunların var." Elimi onun alt bölgelerine doğru sallıyorum.

"Sorunlar mı? Adet dönemimi mi kastediyorsun? Ve nadiren iki üç günden fazla sürer. Dün gece bitti," diye akıllıca cevaplar.

Ağzım açık kalır ve yatakta doğrulurum. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Her zamanki gibi beni uyandırabilirdin." Omuzlarını silkiyor. "En azından sikini yalatmış olurdun. Savaşlarını seçmeyi öğrenmelisin ve Joey... onlardan biri değil." Her şeyi çözmüş gibi kaşlarını kaldırıyor.

Tankını başının yarısına kadar geçirmiş halde odadan çıkar.

Ona otuz saniye veriyorum, çünkü fiziksel olarak yapabileceğim tek şey bu.

"Hey!" Merdivenlerden aşağı koşarken sesleniyorum. Dönüyor, eli zaten asansör düğmesinin üzerinde.

Onu belinden kendime doğru çekerim ve o da isteyerek gelir, ben eğilip dudaklarını dudaklarımla kaparken kollarıyla benim kollarıma sarılır. Sırtı kavislenir ve onu yerden kaldırırım, vücudu benimkine yapışırken penisim dikkatimi çeker.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Vücudu gevşiyor, gülümsemesi bozulmuyor. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor ağızma.

Onun sözlerini sindirirken gözlerimi kapatıyorum. Beni kolayca yere indiren, sakinleştiren ve toprağa bağlayan üç kelime.

"Saat on birde görüşürüz," diyorum ona.

Bana başını sallar, pek de masum olmayan kızımın yüzünde tatlı, masum bir gülümseme belirir.

Nina

Spor salonundan koşarak geçerken, Joey gelmeden önce yapmam gereken milyonlarca iş olduğunu bilerek Henry'ye selam vermek için elimi kaldırıyorum. Erin'in ofisinin kapısından kafamı uzatırken kalbim dakikada milyonlarca kez atıyor gibi hissediyorum, ama o orada değil. Ya benim gibi geç kalmış ya da zaten bir toplantıda.

Kızlara mesaj atıp öğle yemeğinde buluşacağımızı, ama geç kalabileceğimi söylüyorum.

Stüdyo çok kötü durumda değil, ama tertemiz de değil. Tavandan tabana uzanan aynalar hayatımın belası. Her hafta saatlerce onlarla uğraşıyorum, ama bir türlü temiz kalmıyorlar.

Yerleri süpürüp paspaslıyorum, pencereleri ve aynaları siliyorum, sonra da bankların tozunu alıp işimi bitiriyorum. Kısıtlı zamanımda yapabileceğimin en iyisi bu.

Henry, paspas kovağını kaldırırken beni personel odasında bulur.

"Anderson, berbat görünüyorsun."

"Henry, yapma. Bugün bir fotoğrafçı gelecek."

"Neyin fotoğrafını çekecek?" diye soruyor, teslimatı açarken kaşlarını çatarak.

"Beni!"

Gözleri kalkar, vücudumu tarar ve irkilir. "O kadar da kötü değil, değil mi?" diye sorarım, kendime bakarak, sesim panikle yükselir.

"Hayır." Kafasını sallar, benim uçuşumun kenarında bir eşek olduğumu açıkça hissederek. "Harika görünüyorsun."

"Siktir git, Henry," diyorum ve odadan fırlayarak çıkıyorum. "Göt herif." "Ne yaptım ben?" diye arkamdan bağırıyor.

Saat on bire on var ve ne Mason ne de Joey henüz gelmedi.

Yaptığım hiçbir şey endişemi gidermiyor ve Henry aşağıda, Joey de yolda olduğu için gerçekten çok endişeliyim. Henry'nin burada olacağını düşünmemiştim. Mason her iki adamla da kavga etti ve şimdi ikisini *birden* aynı çatı altında mı barındıracağım?

Evet, bunu iyi düşünmemişim.

Son saç tokası saçlarıma taktıktan sonra aynada kendime bir bakıyorum. Sade siyah uzun kollu bir tayt giyiyorum, spor çantamın dibinde buldum ve koku testinden geçtiği için giymeye karar verdim. Mason'ın bu sabah yaptığı sabotajdan sonra yapabileceğim en iyi şey buydu.

Stüdyonun kapısı çalınır ve anında Joey olduğunu anlarım.

Mason kapıyı çalmazdı.

Yürüyerek kapıyı açtım ve Joey'nin her iki kolunda farklı şekillerde bir sürü çanta ile uğraştığını gördüm.

"Hey! İçeri gel," diyorum ona, taşıdığı birçok çantadan birini alırken. "Dur, sana yardım edeyim. Tanrım, burada ne var böyle?"

"Teşekkürler Nina, şaşırsın." Kapının hemen içine girer ve çantaların yarısını nazikçe yere bırakır. Kolunu sallayarak stüdyoya bakar. "Vay canına, burası çok büyük. Hepsi senin mi?"

"Evet! Spor salonu da," diyorum gururla.

"Bu çılgınca. Harika bir iş çıkarmışsın; beklediğimden daha iyi, orası kesin. Alınma."

"Alınmadım." Gülümserim.

"Buradaki aydınlatma harika."

"Evet, pencereler aydınlatma için bir nimet, ama yaz gelince burası çok bunaltıcı oluyor. Sadece bir santimetre kadar açılıyorlar, o kadar."

Gülüyor ve son çantayı yere bırakıyor. Tam boyuna uzanıyor ve ben onu baştan aşağı süzdüm.

Koyu renkli kot pantolon ve uzun bol yelek giymiş, zayıf ama belirgin vücudu ortada. Saçları mükemmel bir şekilde dağınık, ama gözlerinden uzak tutmak çok zor olmalı. Sürekli saçlarını geriye itiyor gibi görünüyor.

"Seni ve kızları bir süredir The Pearl'de görmedim."

"Ah hayır, pek dışarı çıkmadık. Maaş gününden sonra çok eğleniriz, sonra da son iki hafta sonu zor geçer."

"Anlıyorum." Geniş bir gülümsemeyle başını salladı.

"Erkek arkadaşım birazdan uğrayacak. Onunla tanışmıştın, Mason." Tedirgin oldum.

"Kafedeki adam mı?" diye sordu, açıkça şaşırmış bir şekilde.

"Fotoğraflar için ikinizin iyi anlaşmasını umuyordum."

Burun deliklerinin genişlediğini görüyorum ve midem düğümleniyor. Bu kötü bir fikirdi.

"Tabii ki Tabii ki. Ben buradayım iş iş Nina." O diyor dedi sanki kendine hatırlatır gibi, çantalarını boşaltmaya başlarken eğiliyor.

Farklı açılar ve pozlar olacağını düşünmüştüm, ama Joey bunun yerine beni dans ettirdi. Beni doğal bir şekilde yakalamanın en iyi yolu bu olduğunu söyledi ve itiraf etmeliyim ki, bu oldukça eğlenceliydi.

Joey'nin bana gösterdiği bazı fotoğraflar gerçek dışı gibi. Fotoğrafçılıkta bariz bir yeteneği var ve bitmiş baskıları görmek için şaşırtıcı derecede heyecanlıyım.

Su içerek otururken, o yanıma oturur ve bakışları kamerasına odaklanır.

"Ne zamandır fotoğrafçılık öğreniyorsun?" diye sordum. "İki yıldır. Şu anda son sınıftayım."

"Kaç yaşındasın?" Kaşlarımı çattım.

"Yirmi sekiz, hemen başlamadım." "Neden?"

"Anneme bakıyordum," diyor, tamamen duygusuz bir şekilde, başparmaklarıyla kameradaki fotoğrafları çeviriyor.

"Eskiden mi?"

"Evet. Bir şarkı daha yapabilir miyiz? Belki aynaların önünde, ben de kadrajda olabilirim. Bu, yarattığımız imaja katkıda bulunur."

Son zamanlarda bana ne oluyor, sürekli ağzımı açıp herkesi rahatsız ediyor? Joey Joey rahatsız rahatsız görünmüyor, daha çok dalgın. Ama yine de, bu beni ilgilendirmez. "Tabii ki, bunu gerçekten çok seviyorum." Ona gülümserim, havayı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Anlıyorum. Şu gülümsemeye bak," diyor bana gülerek ve ben utançla başımı eğiyorum.

Sakin ol, Nina.

"Dans ederken, yansımda profilini görmek istiyorum."

Başımı eğerek pozisyonumu alırken başımı sallıyorum, hala aşırı coşkumdan dolayı kendimi aptal hissediyorum.

"Hayır, profilin," diyor, bana doğru yürüyerek ellerini belime koyuyor. Beni aynaya doğru çeviriyor. "Aynaya profilini dön."

Stüdyo kapısı kapanırken Joey'nin parmakları kalçalarımıdaki ipeksi kumaşa batıyor. Mason birkaç santim uzakta duruyor, gözleri çılgınca.

"Mase," diyorum şaşkınlıkla, onun hareketsiz duruşunu izlerken.

Bana lazer gibi odaklanmış gibi görünüyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, gözleri tehlikeli bir şekilde benimkilere saplanıyor, sorguluyor.

Geri adım atar ve bakışlarını Joey'e çevirir.

"İyi misin, Mase?" diye soruyorum, ama gözleri beni delip geçiyor, yüzünde sert bir ifade var ve kalbim sıkışıyor.

"Nina, halletmem gereken bazı işler var. Burada iyi misin?"
Gitmeye başlar ve ben ona doğru hareket ederim.

"Mase?"

Onun peşinden koşuyorum, stüdyonun kapısı arkamda gürültüyle kapanıyor, ama o merdivenlerin yarısını çoktan inmiş, takım elbiseli sırtı benden gittikçe uzaklaşıyor.

Omuzlarım düşüyor, hayal kırıklığı beni kaplıyor.

Ne oluyor be?

Daha fazlasını bekliyordum.

Mase

Audi'nin arka koltuğuna kayıyorum, kapıyı çarpıp başımı dizlerimin arasına gömüyorum.

"SİKTİR!" diye bağıryorum, ses pencerelerde yankılanıyor.

"Mason?" Vinny mırıldanıyor.

Başımı kaldırıp, ön kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve titreyen ellerimdeki notu izliyorum.

Nina

Annemin yanına gitmem

gerekti. Mümkün

olduğunda ararım.

Erin

Onu her yerde tanırdım ve onu tekrar gördüğümde hissedeceğimi sandığım her şey sonradan akla gelen düşüncelerdi, tek endişem Nina'ydı.

"Mase."

Zihnim, her biri bir öncekinden daha kafa karıştırıcı ve her biri gömülü geçmişten yükselip beni de beraberinde aşağı çekmekle tehdit eden düşüncelerin bir yığını.

"Nina'nın stüdyosunun sahibi olan kadın, Erin. Elinde ne varsa bana getir."

Bana sıkı bir şekilde başını salladı. "Ev mi, Montwell mi?" "Ofis."

Nina

"Açıkçası, Mase hiç gelmeseydi daha iyi olurdu. Hiçbir şey yapmaktansa, bacağını kaldırıp üzerime işemesini tercih ederim."

Bütün kızlar gülüyor, ama Scarlet bana yüzünü buruşturuyor. "Bu iğrenç," diyor.

Ona gülümserim. "Üzgünüm, Scar. Ama o tam bir pislikti. Öylece gitti. Her zamanki gibi kıskanç bir pislik gibi davrandığını düşündüm, ama beni Joey ile orada bıraktı. Hiç mantıklı değildi." Kafamda olayı tekrar düşünürken kaşlarımı çatırım, onun tepkisini anlamıyorum.

"Joey ile ilk kez kahve içmek için buluştuğunda buraya fırtına gibi girmede mi?" diye sorar Megan.

"Evet!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Aynen öyle, o adama ne oldu ve neden onu geri istiyorum?" Gülüyorum. Telefonum çalmaya başlıyor ve çantamdan çıkarıyorum.

"Erin arıyor," diyorum onlara, telefonumu onlara doğru sallayarak. Son bir saat içinde onu beş kez aradım, öğle yemeğinde bizimle buluşması gerekiyordu ama gelmedi.

"Erin, hey! Neredesin?"

"Nina, notumu almadın mı?" "Not mu?"

Ne notu?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Masamda bıraktım, annemin yanına gitmem gerekti."

"Hayır! Erin, bir günlüğüne buradaydın."

Ne oluyor?

"Yine hastalandı. Seni ararım, tamam mı?"

"Erin..." Telefonuma baktığımda onun çoktan gittiğini gördüm. "Eve mi gitti?" diye sordu Lucy.

"Evet. Annesi yine hastalandı."

"Bu çok kötü," diyor Megan, kahvesini yudumlarken. "Evet, öyle." Kaşlarımı çatıyorum.

Mase

"Vinny nerede lan!"

Onu aramak üzereyim ki George gülümseyerek ofisimin kapısından içeri dalar.

"Mason. Bugün yemek yedin mi? Nina'nın fotoğraf çekiminden oldukça erken döndün. Her neyse, her ihtimale karşı sana yemek sipariş ettim."

"Ben iyiyim, lanet olası kapıyı çal ya da interkomu kullan!" diye bağıryorum, öfkemi ona yönelterek ve hemen ardından kendimi aptal gibi hissederek. "Özür dilerim. Ben..."

"Tabii ki," der, sanki özür dilemek gerekmiyormuş gibi sözümü keser. "Fazladan şeker koydum." Çay bardağını masamın kenarına koyar.

"Beni rahat bırak. Lütfen, George," diyorum, moralim bozuk, ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek.

Vinny saat dörtten sonra gelir ve ofisime çok sakın bir şekilde girer, arkasından kapıyı kapatmak için acele etmez.

Bana baktığı zamanki somurtkan ifadesi midemi bulandırıyor.

Düşünmek için çok fazla zamanım oldu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Elindeki dosyayı almak için elimi uzattım.

O dosyayı masama attı ve ben daha dosya durmadan ilk sayfayı açtım. "Mason."

"Bu ne?" İlk sayfayı kaldırdım.

Çenesini kaldırıp, boğazını temizledi. "Ölüm belgesi." "Kimin?"

"Erin O'Connor'ın. Altı hafta önce öldü."

"Ne? Hayır." Kaşlarımı çattım. "Erin O'Connor pazar gecesi Nina'yla birlikteydi!"

Başını eğiyor ve tekrar kaldırdığında gözlerinde pişmanlık var.

"Vin."

Omuzları düşer ve anlarım.

O, o.

"Söyle lan, Vinny!"

"Cara Langer." Bir adım öne çıkar ve dosyadan bir kağıt çıkarır. "Sen onunla tanışmadan bir hafta önce stüdyoyu satın almış. Onunla ilişkilendirilebilecek her ayrıntıyı değiştirmiş ve başka bir isimle kaydetmiş. Açıkçası, bunu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum."

Başım dönüyor, gözlerim sıkışıyor ve elimi alnıma götürüyorum.

Bu nasıl oldu?

"Cara. Nina'nın stüdyosunun sahibi mi?" "Çok üzgünüm, Mason."

Siktir! Ellerimi başımın arkasında birleştirip Vinny'ye sırtımı dönüyorum.

Orada olamaz. Onun orada olmasına izin veremem.

Dişlerimi sıkıp, acı içimi parçalarken gözlerimi kapattım. "Sat

."

"Ne? Sana ait olmayan bir şeyi satamazsın."

"Satabilirim ve satacağım. Nina ile bağlantılı olmasını istemiyorum.

Düşünsene

nasıl görüneceğini. Hızlı ve sessiz bir satış için piyasaya sürün."

"Hayır."

Kafamı çevirip, öfkemi kontrol etmeye çalışırken gözlerim çılgınca parlıyor. "Onu satacaksın lan!" Yumruğumu masaya vuruyorum ve o geri çekiliyor. Utanç duyuyorum ama durmuyorum, çok geç kalmışım. Her şey çok geç kalmış. "Orada durup bana hayır diyebileceğini mi sanıyorsun Vin? Sana bir iş için para ödüyorum, o yüzden bunu yapabileceğini bana kanıtla," diyorum.

"O seni asla affetmez, biliyorsun. Dans onun hayatıdır."

Kalbim çarpıyor. Göğsümün derinliklerinde hissettiğim gerçek bir fiziksel acı. "Başka seçeneğim var mı?" diye soruyorum çaresizce. "Onun bu işe bulaşmasına izin veremem. Buna izin vermeyeceğim."

"Büyük bir hata yapıyorsun. Stüdyosunu satmak istiyorsan, kendin sat." Bana başını sallayarak, kağıdı masanın üzerine geri koyar. Yumruğu kağıda beyaz bir iz bırakır ve onu ikna etmenin imkânsız olduğunu anlarım.

"George, Lance Sullivan'ı bağla," diyorum interkomdan, dişlerimi dilimle yalarken, heyecandan dizim titriyor.

"Hemen hallediyorum patron!" George cevap verdi.

Audi'nin anahtarları masama düştü, ardından sahip olduğum her şeye ait anahtarlar da düştü. "Ben buyum, Mase. Buradaki işim bitti." Vinny eğildi ve burun deliklerim genişledi, gözlerim yanarken haliya bakakaldım, onun gözlerine bakamıyordum.

Çenem titrer ve bunu durdurmak için dişlerimi sıkarım.

"On altı yıl oldu ve senden hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım." Kendini toparladıktan sonra, arkasına bakmadan ofisimden çıktı.

"SİKTİR!" diye bağırırım, duygularımı kontrol etmeye çalışırken göğsüm inip kalkar.

Masamdan kupayı alıp odanın diğer ucuna fırlattım, sehpa dura bardakları ve su sürahisini parçaladım. Hiç tatmin olmadım, kendimi daha iyi hissetmedim, ayağımla masayı devirdim ve parçalara ayırdım.

Her şey çok iyi, çok kolaydı.

Bilmeliydim.

"Lowell? Ne oluyor dostum?" Lance ofisime girip dağınıklığı görünce mırıldanır. "Ne oluyor?"

"Cara... o... burada burada Londra'daLanetbul onubul bul beni bulabilecek birini bul."

"Ne? O aptal mı?"

"Meğer sandığımız kadar aptal değilmiş."

YİRMİ ÜÇ

Nina

The Elm'den çıktığımda güneş tüm gücüyle parlıyordu, bu yüzden zamanım dar olsa da Vinny'yi aramak yerine yürümeyi tercih ettim. Sıcaklık cildime nüfuz ederken, yelek üstümün askılarını omuzlarımdan çektim.

Mason mesajlarımı görmezden geliyor gibi görünüyor ve ben onu aramayı reddediyorum. Bu tartışmayı sonraya saklamayı tercih ederim. Orada olacağını söylediği halde öylece çekip gitmesine inanamıyorum. Bunun onun kadar benim için de yararlı olduğunu bildiğini sanıyordum, onun orada olmasını istiyordum. Joey'nin geçmişte hakkında bir suçlamada bulunulduğunu söylemişti, ama ben bu konuyu hiç zorlamadım. Hiçbir sonuç çıkmadığını söyledi, ama içimden bir ses ne olduğunu merak ediyor.

Bugün Joey'nin tamamen farklı bir yönünü gördüm sanki. Adil olmak gerekirse, onu sadece bu yönüyle yargılayabilirim. Zararsız görünüyor.

Güneş sırtımda, stüdyomun yönüne doğru yola çıkıyorum, kızlarla günün son seansına hazırım.

Stüdyoya vardığımda, kızlar için matları hazırladım ve dersim için her şeyin hazır olduğundan emin oldum, sonra ofise gidip Erin'in bana bıraktığını söylediği notu aradım.

Masayı taradım ve dosyaları hareket ettirdim, ama hiçbir şey çıkmadı. Daha sonra Henry'ye sormam gerekecek, ama bulsa bile bunu söylemesi imkansız.

"Kızlar, bunu iki hafta içinde yaparsanız, kupayı eve götüreceksiniz. Bu çılgıncaydı!"

"Yapacağız, demek istedin," grubun en büyüğü Bethany bana sesleniyor.

Gülümserim ve onu yanıma çekerim. "Sizinle gurur duyuyorum kızlar. Açıkçası, geçen bir yılda çok yol kat ettiniz. Oldukça duygusal hissediyorum." Kızlar hep birlikte garip bir şekilde beni izlerken, yüzümün önünde elimi sallamaya başlarım. "Siz gidin, beni takmayın. Cuma günü bir seansımız var. Spor salonunda fazla zorlamayın, tamam mı?"

Her zamanki gibi, kızlar ayrılmadan önce matları kaldırmama yardım ediyorlar. Eşyalarımı toplarken telefonum çalıyor.

Arayan Mason.

İçgüdülerim cevap vermememi söylüyor. Bu gece kavga edecek enerjim var mı bilmiyorum. Ama pes ediyorum, aramayı kabul edip telefonu kulağıma götürüyorum.

"Nina?"

"Evet, buradayım," diyorum ona, sırtımı piyanoya yaslayarak. "Az önce olanlar için özür dilerim. Orada olmak istedim, ama Elliot beni ofiste istiyordu ve o zamandan beri çok meşgulüm."

Beni göremese de gözlerimi deviriyorum. Beni aptal mı sanıyor? "Joey ile birlikte olduğumdan hoşlanmadığını söyleyebilirdin. Kıskanman için bir neden yok ki. Neye bulaştığını biliyordun, Mason. O sadece beni konumlandırıyordu ve tüm seans boyunca bana ilk kez dokundu."

"Sana dokundu mu?"

Dilimi ısırıyorum, gözlerim yerdeki küçük bir izi takip ediyor. "Evet. Ayrılırken kızgın görünüyordun, kıskanç."

"Berbat bir gün geçirdim, Nina. Kıskanç değilim." Nefesini verdiğini duyarım. "Şu anda burada işler biraz çılgınca."

Kahretsin.

Kendimi kötü hissediyorum. Belki de onu yanlış anlamışım. Çok stresli görünüyor. "Sana gelmemi ister misin? Benim işim bitti." "Hayır, sen eve git. Sana taksi çağırdım, ama Beşten önce ayarlayabilirim."

"Hayır, beş iyi. Vinny nerede?" diye soruyorum.

"Bir hafta izin aldı."

Kaşlarımı çattım, ama sonra şaşkın bir gülümsemeye dönüştü. "Tatile çıkmış olamaz, değil mi?"

"Evet, sanırım. Tam olarak söylemedi, sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Evet, taksi çağırabilirim. Saat kaçta eve geleceksin?"

"Emin değilim. Umarım çok geç olmaz."

"Tamam." Hala ses tonu tuhaf geliyor ve Joey konusunda bana dürüst olup olmadığını merak ediyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum."

Gülümsüyorum, aramızın iyi olmasına seviniyorum.

Taksim'in gelmesine yarım saat kala, telefonumu şarj etmeye koyuyorum ve zamanımı en iyi şekilde değerlendiriyorum. *Ella Eyre'nin* "We Don't Have To Take Your Clothes Off" şarkısını çalışıyorum ve vücudumu stüdyoda hareket ettiriyorum. Rutin ya da düşünce yok, sadece vücudum müzik ritmine göre hareket ediyor.

İşimi bitirdiğimde, stüdyonun zeminine uzanıyorum, müzik kesildiğinde göğsüm inip kalkıyor ve etrafımda sadece sessizlik var. Gözlerimi kapatıyorum, nefes nefese gülümsüyorum, küçük stüdyomun bana getirdiği sükuneti ve huzuru kucaklıyorum.

Burada kendimi hiç yalnız hissetmiyorum. Burası evim gibi.

Mase

Yatağımızın ucunda durup, göğsünün inip kalkışını izliyorum. Yaptığım şeyi bilirken, nasıl onunla yatağa girebilirim?

Hemen eve gelemedim. Ofisimde, binadaki son kişi de çıkıncaya kadar oturdum, sonra da biraz daha oturdum, buraya gelip onun gözlerine bakmaya korkuyordum.

Onun için her şeyden daha değerli olan bir şeyi kaybetmek üzere.

Ya benim mantığım yeterli olmazsa?

Giysilerimi çıkarıp çarşafı geri çekiyorum ve onun arkasına uzanıyorum, ona her baktığımda içim burkuluyor.

Neden bu kadar iyi olmak zorunda?

Bu kadar saf olmak zorunda?

Kıpırdanıyor ve ben donup kalıyorum, gözlerimi kapatıp yavaşça yorganın altına giriyorum, ona dokunmamaya dikkat ederek.

O tekrar yatıyor ve ben yüzümü ovuşturuyorum, her zamankinden daha fazla kafam karışık.

Tavana bakıyorum, midem bulanıyor.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama sıcak ve ıslak bir şey beni sarıyor. Battaniyeyi kaldırdığımda, onu bacaklarımın arasında diz çökmüş, sikim boğazının derinliklerinde buluyorum.

"Bebeğim?" diye mırıldanıyorum, örtüyü geri çekip yanağını okşuyorum.

Dışarısı hala karanlık, ama güneşin yumuşak ışığını görebiliyorum. İçimde büyüyen suçluluk duygusuyla nasıl uyuyabildiğime şaşıyorum.

"Hmmm," diye mırıldanıyor ve bu ses testislerimi sıkı laştırıyor.

Siktir.

Ağzından çıkardım, eğildim ve belinden kaldırarak onu yatağa çıkardım, altına yerleştirdim.

Ona bakarken kaşlarım alçaldı, göğsüm çöküyormuş gibi hissettim.

"Eve geç geldin," diye fısıldıyor, eli ensemdeki saçları kıvrıyor.

Ona ne söyleyeceğimi bilemeden eğilip alt dudağını dudaklarımın arasına alıp dilini arıyorum. Elim aramızda hareket ederek pijama şortunun içine kayıyor.

"Melek," diye inlerim, onu ıslak ve hazır bulurum.

Topuklarımın üzerine oturarak, parmaklarımı şortuna geçirip bacaklarından aşağı doğru çekerek tamamen çıkardım ve şeytan gibi, bacakları anında yatağa düştü ve kendini bana açtı.

"Seninim," diye söz veriyor.

Başımı sallıyorum, kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Eğilip, ona tam olarak istediği şeyi veriyorum, çünkü şu anda verebileceğim tek şey bu.

Parmağımı onun sıcaklığına daldırıyorum, onu çılgına çevirdiğini bildiğim iç kısmını okşuyorum. "Mase," diye inliyor.

Vücudum onun vücudunun üzerine çıkıyor, karnını ısırıp emiyorum, sonra göğüslerine geçiyorum — ikisi de aynı miktarda sevgi ve ilgi görüyor. Öp, em, ısır, öp, em, ısır.

Her ısırıkta titriyor, içinden bir şeylerin attığını hissederek parmağımı sıkıyor. "Hoşuna gitti mi, bebeğim?"

Kalçalarını sallıyor ama başını sallıyor.

Parmaklarımı içinden çekip yüzünü ellerimle tutuyorum. "Hayır mı? Sözlere ihtiyacım var, Nina."

Ağzının iki yanını sıkıca tutuyorum, ama ona zarar verecek kadar değil. Bana ne istediğini söylemesini bekliyorum, ama söylemiyor.

Parmaklarım hala onun zevkinden ıslakken, dili dışarı çıkıyor, işaret parmağımın uzunluğu boyunca kayıyor, kendini tadıyor.

Gözlerime bakıyor ve şu anda farklı bir seviyede olduğunu biliyorum. Bana ona katılmam için cesaret veriyor.

"Beni senin yap," diye mırıldanır, gözleri yarı kapalı.

Anlamadığım için kaşlarımı çattım. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve bana kıcını dönerek uzandı.

"Nina," diye inleyerek, elimi belinin altına koyuyorum. O gerçekten mükemmel. Elimini aşağı doğru kaydırıp onu avuçlarım.

"Sana ihtiyacım var."

Lanet olsun. O benim ihtiyacım olan tek şeyken, ama hak etmediğim bir şeyken onu nasıl reddedebilirim?

Orta parmağımı ağızma götürüp ıslatıyorum, sonra onu kıcına indirip yavaş daireler çizerek girişini okşuyorum.

Penisim aramızda gerginleşir.

O da geri iterek baskıyı artırmaya çalışıyor ve bu beni çılgına çeviriyor. "Nina," diye tıslıyorum, içine girmek istiyorum.

Parmağımın ucunu içeri itiyorum ve o inliyor. Siktir.

Dudaklarımı yaladım, terden kaplı tavana baktım.

Kontrolü kaybetmişim, ona olan ihtiyacım çok fazla.

Yavaşça parmağımı sonuna kadar, eklemime kadar batırıyorum. parmağımı sonuna kadar sokuyorum. O keskin bir nefes alarak benden uzaklaşıyor. "Oh, tanrım!"

Kendime iki uzun pompa yapıyorum; gözlerim onun beni sıkıca kavradığına odaklanmış durumda. Parmağımı yavaşça içinden çıkarıyorum ve sikimi onun kıkına ağır ağır sokuyorum.

"Beni burada mı istiyorsun, Pix?" diye soruyorum ona. "Evet," diye nefes nefese cevap veriyor.

Boynumu çevirip, beklentiyle gerilen kaslarımı esnetiyorum.

"Siktir." Yatağında dizlerimi ayarlarım ve sikimi amına sokarım, o da etrafımda kasılır, ihtiyacım olduğu gibi beni kaplar.

Çıkarıp kalçalarını okşuyorum, kendimi hizalayıp ona giriyorum.

Derin ve boğuk bir iniltiyle başını yatağa düşürüyor ve ben sadece ucunu içinde bırakarak donup kalıyorum, gözlerim sıkıca kapanıyor ve yıldızlar görmeye başlıyorum.

"Nina," diyorum. "Daha fazla! Ben seninim." Bu lanet kadın!

"Bana bak," diye emrediyorum, boynunu kavrayıp yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Neden?"

Şehvet dolu gözleri benimkilere bakıyor, ama onu anlayamıyorum. Şu anda başka bir yerde ve nedenini bilmiyorum.

Neden bu gece? Evren benimle dalga mı geçiyor?

Dudakları açılır, bir şey söylemeye hazırdır, ama vicdanım buna izin vermez.

Onun sözlerine dayanamayarak, öne eğilip dudaklarını dudaklarımla kapattım.

"Mase!" diye bağırır ve ağzını ağızımdan çekip uzaklaştırır.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, onun dokunuşuna ya da odayı dolduran hassas inlemelerine odaklanmamak için.

Heyecanım artmaya başladıkça göğsüm hızla inip kalkıyor.

"Harika hissettiriyorsun, bebeğim." Omzuna nefesimi üflerim.

"Beni mutlu et," diye yalvarır.

Elim onun önünü sarar, parmak uçlarım klitorisini okşar.

"Evet!"

Onun titrediğini hissediyorum ve içimi saran titremeyi zar zor durdurabiliyorum. Nefesimi tutuyorum ve penisimin olduğu yer dışında her şeyi düşünüyorum.

O çok dar.

"Nina, geliyorum." Kalçalarımı sallıyorum, sürtünmeye ihtiyacım var, ama hareket edersem her şeyin biteceğini biliyorum.

"Uggghhh, hayır! Durma."

Klitorisine saldırmaya devam ederken onun içinde hareket etmeye başlıyorum. Vücudu titriyor ve parmağımı düzleştirerek etrafımda kasılmasını sağlıyorum.

"Siktir!" diye bağıriyorum, orgazmı beni daha da içine çekerken kendimi sonuna kadar itiyorum ve bu benim dayanabileceğim tek şey. Kalçalarını kavriyorum ve ona veriyorum, penthouse'un kapısından girdiğimden beri içimde tuttuğum her şeyi serbest bırakıyorum.

O her şeyi, benim her parçamı, parçalanmış ruhumun kalıntılarına kadar alır.

Onun içine boşalırken sırtına düşerim, göğsüm inip kalkarken dudaklarımı boynuna indiririm.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, onun duymayacağı kadar sessizce.

Nina

Dün gece önemliydi. Mase'ye daha önce kimseye vermediğim bir şey verdim ve umarım bu ona sadece onun olduğunu, benim için tek onun olduğunu gösterir.

Joey önemli değil, ben onunum.

Bu sabah daha iyi bir ruh hali içinde olacağını düşünmüştüm, ama hala sessizdi. İşle meşgul olduğunu söyledi, ama ona inanıp inanmayacağımı bilmiyorum, özellikle de dün olanlardan sonra.

Kızlar bu sabah aradılar ve bugün öğle yemeğine çıkabilir miyim diye sordular. Scarlet ve babası yine şehirdeydiler ve geçen gün onları ektiğim için Scarlet'e bunu telafi etmenin iyi olacağını düşündüm.

The Elm'e girip kızları kanepelerin yanında gördüm. Kahve sipariş edip şeker aldım ve yanlarına gittim.

"Geciktiğim için üzgünüm kızlar, bu sabahlar öyle geçiyor."

"Geç kalmak hiç kalmamaktan iyidir," diyor Megan ve neşeli bir ruh hali içinde olduğunu anlayabiliyorum.

"Sergiye kaydolmam gerekiyordu. Geçmem gereken bürokratik işlemler çok saçmaydı ve resepsiyondaki kadın tam bir cadalozdu. Lanet olası formun hiçbir yerinde pasaportumun gerekli olduğu yazmıyordu. Bazı insanlar gerçekten çok kaba davranıyor." Diye homurdandım, çantamı yere bırakıp kanepeye uzandım, altımdaki yastığa minnettar oldum.

Biraz ağrım var.

Megan bana kaşlarını çatıyor. "Kim kışına sopa soktu?"

Kahvemi boğazıma geçiriyorum, Luce'un ve masanın her yerine sıçırıyor.

"Hey!" diye bağırır Lucy.

"Çok özür dilerim," diyorum, Scarlet'in uzattığı peçeteyi alıyorum. ben.

Gözlerim onun boyuna doğru kayarken yüzümde parlak bir gülümseme belirir. Bugün her zamanki enerjik haliyle karşımda duruyor. Lavanta rengi saçları mükemmel bukleler halinde, yüzü hafif makyajlı ve omuzları açık bir tişörtle yırtık mom jeans giyiyor.

"Tamam! Anlat bakalım," diyor Megan merakla.

"Ama üstüme dökme." Lucy, makyajını bozmamak için elinden geleni yaparken yüzünü silerek somurtuyor.

Scarlet'e bakıyorum, bunu duymak isteyeceğinden emin değilim. Kız arkadaşlarımdan asla bir şey saklamam, ama bu farklı.

"Benim yüzümden çekinme," diyor bana.

"Yapamam." Yüksek sesle söyleyemediğim için gülüyorum.

"Kraliçe gibi davranıp bize söyleme." Megan beni izlerken tıslar.

Ona bakıyorum, başımı sallıyorum. "Bu yatak odası meselesi. Eminim Scarlet bunu duymak istemez."

"Kulaklarını kapat," diyor Megan ona.

"Aman Tanrım, anal seks yaptın!" Lucy çığlık atar. Gözlerim fal taşı gibi açılır ve başımı ona çeviririm. "Gerçekten kışına bir çubuk soktun; bu yüzden bana sıçradın."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum. Bu bir kabus.

"Vay canına," diyor Scarlets şok içinde.

"Hayır! Acıdı mı?" diye sorar Megan.

"Vay canına," Scarlet tekrar diyor, yüzü soluyor.

"Nina, çok cesursun," diyor Lucy, gözleri fal taşı gibi açılmış, elini koluma koymuş.

"Ben çok cesurum," diye onaylıyorum, arkadaşımın acıma duygusunu memnuniyetle kabul ediyorum.

"Cesur mu? Anal cesurluk değil, seni küçük göt sürttüğü." Megan gülüyor. "Bir keresinde bir arkadaşımın penisi kaymıştı, hiç uyarı olmadan, bir dakika önce sevişiyorlardı, bir dakika sonra tamamen içeri girmişti."

"Vay canına, kazara olması farklı bir şey! Beklemediğin bir anda, birdenbire! Zavallı kız." Lucy titrer.

"Vay canına," Scarlet üçüncü kez mırıldanır. Sanırım onu kırdık. onun

"Scarlet, çok üzgünüm," diyorum ona, gülümsemeyi zor tutarak.

"Dün Salı günüydü," diyor, masaya bakarak.

Gözlerini bana çevirir ve mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırır. "Salı günü kim anal seks yapar ki?"

"Oh. Tanrım. Siktir!" Megan, Lucy ile birlikte koltukta eğilip gülerek bağırır.

Dudaklarımı ısııyorum, önümdeki zavallı kıza ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Anal Salı günleri kazanacak!" Megan histerik bir şekilde bağırıyor.

"Bunu bir şey haline getirmeyeceğiz. İkiniz de kesin şunu." Onları işaret ediyorum.

"Zaten yaptınız, bizi suçlamayın. Anal Salı bir olay ve bu tamamen sizin. Sahip çıkın." Megan kahkaha atarak kahve fincanını kaldırır.

Scarlet fincanını kızlara kaldırdığında utanç duygum daha da artar.

"Anal Salı'lara." Omuzlarını silker.

Hayatım mahvoldu.

Olgunlaşmamış arkadaşlarımı kahve dükkanında bırakıyorum. Mason'ın zavallı kız kardeşini yozlaştırıyorlar ve bu konuda yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

O onlara çok yakışıyor.

Bize.

Bugün Vinny'nin yardımı işime yarardı, onun beni beklememesi garip geliyor. Saat ikide bire bir görüşmem var ve saat şimdiden çeyrek geçiyor. Yoğun caddelerde hızlıca yürüyerek ve yoldan geçenleri atlatarak zamanında oraya varmaya çalışıyorum. Stüdyonun köşesini döndüğümde, girişte bir kargaşa görüyorum. Köşede durup durumu izliyorum, ama Logan yumruğunu geriye çektiği anda, otomatik pilotta kendimi ona doğru fırlatıyorum.

"Logan!" diye bağıyorum.

O durur ve bana döner. "Lanet olsun, Nina! Neredeydin? Sabahtan beri seni arıyorum!"

Kaşlarımı çatıyorum, sonra kayıt ofisindeyken telefonumu sessize aldığımı hatırlıyorum. "Üzgünüm, toplantıdaydım. Ne oluyor?" Spor salonunun penceresine SATILDI yazısını yapıştıran takım elbiseli adamı fark edince kaşlarımı çatıyorum.

"Eee, ne yapıyorsun sen?" Onun kolunu tutuyorum, ama o beni iterek uzaklaştırıyor.

"Bir kişi daha bana dokunursa polisi ararım," diye uyarıyor, yüzü öfkeden kızarmış.

Logan'ın ona dayanabileceği kadarını verdiğini anlayabiliyordum.

Ellerimi kaldırarak geri çekildim. "Tamam. Burası benim stüdyom ve satılık değil. Bir yanlışlık olmalı."

"O zaman git düzelt!" diye bağırarak, arkasını dönüp arabasına doğru yol boyunca hızla uzaklaşır.

Logan'a dönerek, şok içinde başımı sallıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Hiçbir fikrim yok; bir saat önce gelip burayı terk etmemi istediler."

"Erin'i arayacağım, bu bir yanlış anlaşılma olmalı." Öyle olmalı.

Kapıyı itmek için uzanıyorum ama kilitli, bu yüzden çantamı açıp anahtarlarımı arıyorum, ama Logan koluma elini koyarak beni durduruyor.

"Onlar değiştirdiler, Nina. Kilitleri. Onları durdurmaya çalıştım, ama elinde tüm bu belgeler vardı. Başka ne yapabileceğimi bilemedim."

Kapıya bakıyorum, tamamen çaresizim.

Neler oluyor böyle?

Çantamı karıştırırken telefonumu buluyorum. Erin'den cevapsız bir arama var ve kalbim sıkışıyor.

Telefonu kulağıma götürürken elim titriyor, beni bekleyen sesli mesajı dinlemek için oynat düğmesine basıyorum.

Onun duygusuz sesi hattı doldururken burun deliklerim genişliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Nina, stüdyoyu satmak zorunda kaldım. Bir daha benimle iletişime geçme. Yeni bir başlangıç yapmam ve Londra'dan tamamen kopmam gerekiyor." Telefonun diğer ucunda öfkeyle konuşuyor ve ben onun kalpsiz sözlerine kaşlarımı çatıyorum. Sözlerinde hiç samimiyet yok. "Her şey için teşekkürler."

"Satıldı, değil mi?" Logan, ellerini beline koyup inanamıyormuş gibi başını sallayarak mırıldanır.

"Bilmiyorum." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür.

"Satıldı mı, satılmadı mı Nina? Ne dedi?"

Her şey yavaşlamış gibi görünüyor, sokaktaki arabalar, etrafımızda yürüyen insanlar, her şey.

Logan'a bakarken sesimi bulmakta zorlanıyorum.

Telefonumu alır ve sesli mesajı dinler. "Sürtük. Bu da ne demek oluyor? Her şey için teşekkürler, sanki bu senin suçunmuş gibi!"

"Çok üzgünüm. Başka bir iş bulmana yardım edeceğim. Başka bir yere yerleşebiliriz," diye aceleyle söylüyorum. Sonra Henry'yi ve bunun onu da nasıl etkileyeceğini düşünüyorum.

Vücudum karıncalanmaya başlar ve alnımda ter damlaları oluşur. Midem bulanır. Tanrım.

Eğilip kaldırıma kusuyorum.

"Seni burada bırakabileceğime emin misin?" Logan, daireme girerken sorar, eli sırtımı okşar.

"Evet, git. Ben iyiyim. Çok üzgünüm, Logan."

"Keser misin şunu?! Halledeceğiz."

Başımı sallıyorum, ama içimdeki kötü his bize bunun olmayacağını söylüyor.

Her şeyin benden uzaklaştığını hissediyorum.

"Kızları ara, tamam mı?" diyor bana, dönüp kapıya doğru ilerlerken, son anda üzgün bir bakışla geriye dönüp bakıyor.

Beni terk etmek istemiyor. "Git.

Ben iyiyim."

Kapıdan çıkıp arkasında nazikçe kapıyı kapatıyor ve kilit klik sesi ile gözyaşlarım akmaya başlıyor. Küçük daireme bakıp, bundan sonra ne olacağını merak ediyorum: krediler, bu yer, vitrin.

Benim vitrinim.

Kızlar bunun için çok çalıştılar. *Ben de* bunun için çok çalıştım.

Çantama gidip telefonumu çıkarıyorum.

Mason'ı arıyorum.

Cevap yok.

"Mase," sesim çatlar ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırım.

"Beni geri arayabilir misin?"

Lucy'yi deniyorum.

Cevap yok.

Omuzlarım titriyor, artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Duvardan kayarak yere çöküyorum. Stüdyom gitmiş. Erin onu satmış. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Elimle ağzımı kapatıyorum, hıçkırıklar çıkıyor ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum, ne acıyı, ne gözyaşlarını, ne de dairede yankılanan ağlamaları.

"Neden!" Acımı dindirmek için zayıf bir girişimde elim yere vurur.

"Neden tek bir şeye sahip olamadım? Tek bir güvenli yere," diye ağlarım.

Kafam yer döşemesine çarpar, kendimi kıvrılır, vücudum her ağlamamla titrer.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

YİRMİ DÖRT

Mase

Satıldı.

Bu sabah kontrol ettiğimde e-postamda böyle yazıyordu. Cara stüdyoyu bir gecede satmış ve kilitler bu sabah değiştirilmiş.

Geri dönüşün olmadığını bilmek, bütün gün midemi bulandırıyor.

Onun stüdyosunu sattım. Dün gece kendini bana tamamen teslim ettiğini ve benim de bunu kabul ettiğimi düşününce.

Öğleden sonra erken saatlerde telefon çalıyor. Beklediğim telefon, ama şimdi geldi ve o bana ihtiyaç duyuyor, ama ben cevap vermiyorum. Bunun yerine, telefonun çalmasını ve sesli mesaja düşmesini izliyorum.

Vücudum kendi içinde savaşıyor. Onun nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bilmek için duyduğum ihtiyaç çok güçlü, ama içimdeki korkak uzak durmak istiyor.

Yapılması gerekeni
yaptım. Siktir.

Nina

Mason, Lucy ve Megan'ı aradıktan sonra, başka tek bir kişi kaldığını biliyordum. Maggie bana bir fincan çay verip kanepeme oturduğunda rahat bir nefes aldım.

Aradığım anda işten çıkmış ve patronuna, ben hala telefonda iken ailevi bir acil durum nedeniyle ayrılacağını söylemişti.

Aile, demişti.

"Ne yapacağım, Mags? Zaten her ay zar zor geçiniyorum. Stüdyo ve krediler olmadan dairemi ödeyemem. Bu ayın ödemesini nasıl yapacağım?"

Elini uzattı, elimi tuttu ve bana baktı. "Yeter artık. John ve benim seni zor durumda bırakmayacağımızı biliyorsun, canım."

"Sizlere bir daha güvenemem. Zaten çok fazla şey yaptınız." "Bunu biz karar vereceğiz. Şimdi, dairenin kirası ne durumda?"

Bir ay daha süre isteyebilir misin, ayaklarının üzerinde durana kadar?"

Dudaklarımı ısıyorum. Maggie'ye Mase'den henüz bahsetmedim. Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyor ama ilişkimizin ne kadar ciddi olduğunu bilmiyor. Başımı eğip fincanıma bakıyorum. "Mason'la birlikte yaşıyorum. Paris'ten döndüğümünden beri dairemde yatmadım."

Elini elimden çekip çayını sehpa üzerine koyar. "Birlikte mi yaşıyorsunuz?" Onaylayarak gülümser. Benim için mutlu görünür.

"Sayılır." Omuz silkiyorum.

"Hiçbir şey söylemedin! Nina, bu harika bir haber. Mutlu musun?" diye soruyor.

"Çok mutluyum. Bana değer veriyor, belki de hiç kimsenin vermediği kadar."

Onun güzel yüzünü, benimle birlikteyken utanmadan gülümsemesini düşünürken başımı eğiyorum. Şanslı olduğumu biliyorum; kimseye göstermediği Mase'yi ben görüyorum.

"Bu imkansız," diye fısıldadı.

Sesi titrerken gözlerimi ona çeviririm ve gözlerinde yaşlar birikmiş olduğunu görürüm. "Neden ağlıyorsun?" diye sorarım.

"Canım kızım, sende o kadar çok sevgi, hırs ve azim var ki. Hepimizin seninle ne kadar gurur duyduğunu milyonlarca kez söyledim, ama sen hala anlamıyorsun. Sen bizim senden beklediğimizden çok daha fazlasısın. Seni mutlu görmek ve sonunda birini hayatına soktuğunu görmek... çünkü beni hayatına asla sokmadın," diye alay ediyor. "Bu bir anneyi çok mutlu eder."

"Mags." Gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak tavana bakıyorum.

Maggie her zaman sahip olmak istediğim anne olmuştur ve bu da suçluluk duygusu yaratır.

"Biliyorum, yardımcı olamıyorum. Dizüstü bilgisayarını getir, canım. Sen bankayı ararken ben kiralık yerlere bakacağım."

Dizlerimin üzerine çöküp eğildi m , ona sarıldım ve hayatımda onun gibi bir kadın olduğu için minnettar hissettim.

Hiçbir şey bulamadık. Her şey ya çok pahalıydı ya da uygun değildi ve çok fazla çalışma gerektiriyordu. Şehir dışında birkaç depo var, ama kızların provalar için o kadar uzağa gitmeyeceklerini biliyorum ve şu anda benim de ulaşım imkânım yok. Saatlik olarak kiralayabileceğimiz bir yer bulmaya çalıştık, ama hiçbir şey tutarlı değildi, hiçbir şey işe yaramazdı. Stüdyoma yakın olan hiçbir şey yoktu.

"Bir uyarı ayarladım, böylece kiralık olan her şey e-postama düşecek. Sen de kendine ayarlamalısın. Ya kaçırırsam diye."

"Evet, ayarlayacağım." Başımı geriye eğip yenilgiyi kabul ettim. "Bir şey bulacağız. Panik yapma."

"Paniklemiyorum." Boğazımın arkasında bir ağrı hissederek hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedim.

Yanımdaki kanepeye uzanır, üzerimize rahat bir sessizlik çöker.

"Luce, annenin potansiyel bir müşteriden para almış olabileceğini söyledi..." nasıl söyleyeceğini bilemeden tereddüt etti.

"Babamla," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Sergi bitene kadar bekliyordum."

O da başını sallayarak tavana bakıyor. "Bu konuda ne hissediyorsun "

Telefonum masada titremeye başlar ve bu kesintiye . Maggie'yi ne kadar sevip, benim için yaptıklarına ne kadar minnettar olsam da, annem hakkında konuşmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

Sonunda.

Sonunda.

"Selam."

"Neredesin?" diye panikliyor.

"Lucy'nin ailesinin evindeyim. Sana ulaşamadım. Mesajımı aldın mı?" Sesim titriyor ve Maggie'nin eli benim elime kayıyor. "Erin stüdyoyu sattı."

"Evet, nedenini söyledi mi?" diye sorar.

"Hayır. Belki. Hatırlamıyorum, şokta kalmıştım. Kilitleri değiştirmişler. Bunu yapabilirler mi? İçerideki eşyalarımı bile almadım."

"Eşyalarını alacağız. Adresi gönder, şimdi seni almaya geliyorum."

Rahatladım ve derin bir nefes aldım. Şu anda ihtiyacım olan tek şey o. "Hemen mesaj atacağım. Teşekkürler, Mase."

Maggie ayağa kalkar ve beni de kaldırır. "İyi birine benziyor. Senin adına sevindim, ama nerede olduğumuzu biliyorsun."

"Teşekkür ederim. Her şey için." Gülümserim ve ona sarılırım.

Mase

Bir kez daha Nina Anderson'ı ve onun bu kadar güçlü kalma yeteneğini hafife aldım. O bunu kolaylaştırdı. Ona yalan söylememi kolaylaştırdı.

Lucy ve Megan son üç saattir buradalar ve onun böyle iyi arkadaşları olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Ofisimde ona uygun stüdyolar arıyorum — ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Doğru olanı yapmalıyım.

Seçenekleri üçe indirdim ve hepsi onun eskisinden çok daha iyi, ama bu suçluluk duygumu hafifletmiyor.

Reklamları yazdırıp tüm bilgileri topluyorum.

Oturma odasına girdiğimde kızlar hep birlikte gülüyorlar ve ben durup bu sesin beni rahatsız ettiğini fark ediyorum. Bunca zaman Nina'nın tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını düşünerek endişeleniyordum. Kendimin nasıl başa çıkacağını düşünmeye hiç vakit ayırmadım.

Bunu yapabilir miyim?

Bunu ondan saklamak zorunda kalacağımı bilerek, kendimle, onunla nasıl yaşayabilirim? Eğer bilseydi, kalması imkansızdı.

Bunu hak etmiyor.

"Mase, onu yatağa götür ve bugünü unuttur. Gelecekteki gelir kaynağı olarak striptiz yapmayı düşünüyor."

Utanç içinde Nina'ya bakıyorum, ama o bana güven verici bir bakış atıyor. "Sakin ol, patron. Ben asla böyle bir şey yapmam, biliyorsun." Megan'a bakıyor. "Neden onu kızdırmaya çalışıyorsun?"

"Çok kolay." İkisi gülüyorlar, ben de yüzüme zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"Hadi, yat," diyorum ona.

Kızlar Nina'ya sarılmak için ayağa kalkarlar ve Lucy kulağına fısıldar, ama ses o kadar yüksek ki duyabiliyorum. "Sinirlendiğinde çok seksi oluyor."

"Tanrıya şükür bugün Çarşamba," diye ekler Megan ve hepsi tekrar gülmeye başlar.

"Teşekkürler kızlar. Yarın görüşürüz," der Nina onlara.

Asansöre girip kaybolurlar, o ise lobide durup onları izler. Arkasına yaklaşır onu kendime doğru çekerim.

"Mase," sesi çatlar.

Siktir.

"Ne yapacağım ben?"

Kollarımda dönerek gözlerimin içine bakıyor, bulması imkansız bir umut arıyor.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz gözlerimi kapatırım, çünkü şimdiye kadar verdiğim tüm sözleri tutmadığımı biliyorum.

"Küçük stüdyom. Gitti. Artık benim değil. Sahip olduğum tek şeydi ve kendi başıma yaptığım tek şeydi. Şimdi ne yapacağım? O olmadan ben kimim?"

Göğsümde panik yükseliyor, gözlerindeki acı beni parçalıyor. Ona yalan söyleyemem.

Bunu yapamam.

"Bu akşam bir saatliğine ofise dönmem gerekiyor." Ondan uzaklaşıyorum, geri adım atarken ayaklarım titriyor. "Ben eve dönene kadar burada yalnız kalabilir misin?" Tepsiden anahtarlarımı alıp eğilip spor ayakkabılarımı giyiyorum.

"Ne? Gidiyor musun?" Yanaklarından gözyaşları akıyor ve bana baktığı bakışa dayanamıyorum.

"En fazla bir saat sürer." Boğazım sıkışır ve ciğerlerime hava çekmek için uğraşırım. Asansöre girip garaj düğmesine basarken ona sıkı bir gülümseme atarım.

Kapılar kapanırken yüzünde acı ve şaşkınlık ifadesi var.

Ne halt ettim ben?

Nina

Perşembe sabahı beni çok zorladı. Baş ağrısıyla uyandım ve belki de hiç olmadığım kadar moralim bozuktu. Gece boyunca uyanık kaldım ve stüdyomu kaybettiğim için şimdi ne yapacağımı düşündüm. Aklıma gelen her şey imkansızdı.

Mason dün gece yatağa gelmedi ve uyandığımda çoktan gitmişti. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama dün gece benden uzaklaştı, en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti.

Yataktan kalkıp duş alıp rahat kıyafetler giyiyorum. Gidecek hiçbir yerim yok ve bu his çok yıkıcı.

Çalışma masasından yapışkan notu kaldırırken gözlerim yaşlarla doluyor.

Bana ihtiyacın olursa ara beni melek

"Dün gece sana ihtiyacım vardı, Mase," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Kollarımı vücuduma doluyorum ve penthouse'a bakıyorum, o burada olmadan bu mekanın ne kadar soğuk olduğunu nefret ediyorum. Mümkün olan her ışığı açıyorum, telefonumu bulup şarj ediyorum, pencerenin önündeki yerime geçip kendimi bırakıyorum.

Her zamanki gibi, dans etmek bana çaresizce arzuladığım kaçıışı sağlıyor. Ama iki saat boyunca aralıksız dans ettikten sonra durmak zorundayım. Vücudumu çöküşün eşiğine kadar zorladığım için kaslarım yanıyor.

O andan itibaren günüm kötüye gitti.

Bir pasta yapmaya karar verdim. Maggie bana bunun ne kadar kolay olduğunu ve her şeyden 225 gram kullanmam gerektiğini söyledi. Dağınık karışım bir arada durmayınca gözyaşları içinde onu aradım. Kısa sürede, 225 gram yerine sekiz yumurta kullandığımı anladık, ama evet, bir pasta için ağladım.

sekiz ons yerine sekiz yumurta kullandığımı fark ettik, ama evet, bir kek için ağladım.

Moralimi bozmamaya çalıştım, giyinme odasına geçip eşyalarımı yeniden düzenledim, sonunda paketlediğim birkaç parçayı askıya astım, kendimi başkasının evinde bir sahtekar gibi hissediyordum ama bunun Mason'ı biraz daha mutlu edeceğini umuyordum.

Son birkaç gündür işinden dolayı stresli olduğunu söylüyor. Joey meselesinin hala aklında olduğunu biliyorum. Ve babası. Tanrım, ne kadar kötü biriyim. Babasını hiç düşünmemişim bile.

Bu düşünceyle durakladım ve elimdeki tişörtü yere düşürdüm.

Bu sadece bir iş.

Kendimi gardıropta histerik bir şekilde gülüyor buluyorum. *Bu sadece bir iş.* Gülüşüm kısa sürede gözyaşlarına dönüşüyor.

Keşke bu sadece bir iş olsaydı.

Asansörün sesi ile gözlerim birden açılır. Televizyon izlerken uyuyakalmış olmalıyım. Gözlerim ağırlaşır ve Mason'ın ağladığını anlayacağını biliyorum. Oturur ve kanepenin üstünden ona bakarım. Yorgun görünüyor. Gözleri benimkiler kadar kırmızıdır.

"Dün gece eve geldin mi?" diye soruyorum, o bana selam vermeden önce.

"Geldim. Geç oldu ve bu sabah erken kalkmam gerekiyordu."

Başımı sallayarak bana gelmesini bekliyorum. Gelmiyor. "

Her şey yolunda mı, Mase?" Boğazım düğümlenir ve her an ağlayabileceğimi bilirim.

Kaşları çatılır, yumrukları yanlarında sıkılır. "Evet, üzgünüm, sen iyi misin? Günün nasıldı?"

"İyiydi, pek bir şey yapmadım. Son zamanlarda babanla görüştün mü?" diye soruyorum, kendi sorunlarımla onu rahatsız etmemeye çalışarak.

"Evet. Dün Scar ile konuştum." "Ama onunla konuştun mu?"

"Onu hastaneye götürdüğümden beri konuşmadım." Başımı yana eğiyorum.

"Mase."

"Yapma, Nina. Neden bu konuyu açıyorsun? Şu anda babam hakkında nutuk dinlemek istemiyorum," diye tersler.

Kırgın bir şekilde arkama yaslanıyorum. Ne oluyor yahu? "Sana ders vermiyordum. Ama bence onu aramalısın." Dudaklarımı büzüyorum. "Scar bana nakilden bahsetti."

O alaycı bir şekilde gözlerini devirip tavana bakıyor. "Senin bu konuda endişelenmene gerek yok. Kendi sorunlarımla ben ilgilenirim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden sinirleniyorsun?"

"Çünkü onun hakkında her şeyi en iyi sen biliyorsun sanıyorsun, ama bilmiyorsun. Onu tanıımıyorsun bile ve ben eve girer girmez bu konuşmaya devam etmek istemiyorum."

"Tamam," diyorum, onun patlamasına şok olmuş bir şekilde.

Bana bakmadan burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Duş almaya gidiyorum. Yemek yedin mi?"

Ona sırtımı dönerek çapraz bacaklı oturuyorum, kahve masasına bakıyorum, gözyaşlarım yüzümü ıslatıyor ve taytımın üzerine damlıyor.

"Nina."

"Ne?" diye ters bir şekilde cevap veriyorum.

"Her neyse." Diye homurdanır ve merdivenlere doğru çıkar.

Mase

Kollarımı duş duvarına dayayıp sırtımdan akan suya bakarken çenemi sıkıyorum.

Lance'in bu öğleden sonra bana söylediği her şeyi düşünürken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Cara Avustralya'ya geri döndü. Stüdyoyu sattı ve ben her zamankinden daha fazla kontrol sahibi gibi görünüyorum.

Neredeyse iki yıldır tek istediğim buydu, ama şimdi elde ettiğimde, dünyam parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum.

Fayanslara bakıyorum, suyun giderden akıp gitmesini izliyorum.

Çünkü sevdiğim kadın, benim için hala cesur görünmeye çalışan, beni düzeltmeye çalışan kadın, kim olduğumu ve ne yaptığımı bilmeden kanepemde oturuyor.

Ve ben bununla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum.

Nina

Dün geceki tartışmadan sonra, Mason'ın beni bulmaya gelmesini bekledim. Gelmedi. Bütün geceyi misafir odasında geçirdim.

Ona ihtiyacım var.

Muhtemelen itiraf etmek istediğimden daha fazla, ama o burada değildi. Bu, onun hakkında düşündüğüm her şeyi sorgulamama neden oldu.

Bizim olduğumuzu düşündüğüm her şeyi.

Bileziğime bakıyorum. *Sana sonsuza kadar söz veriyorum, Pixie'm.*

Başım koltuğun arkasına çarpar ve kendime doğru şeyi yaptığımı söylerim. Şu anda kendi sorunlarımı aklımın bir köşesine itmeliyim. Mason'ın başı dertte ve ben onun yanında olmak istiyorum.

Bu yüzden taksideyim ve Lowerwick'e gidiyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum, stüdyoyu aklımdan çıkaracak ve Mason'ın yapamadığı sırada Mason'ın ailesinin yanında olmama izin verecek bir şeyler.

Stüdyodaki kızlarla görüştükten sonra içim rahatladı. Hepsi, ben bir yer bulana kadar evde çalışacaklarına söz verdiler, ama günler geçtikçe, gösteride kazanma şansımızın azaldığını biliyorum. Stüdyoyu kaybetmek, daha kötü bir zamanda olamazdı.

Henry şimdilik babasıyla birlikte bir şantiyede çalışmaya başladı. O sakın biridir ve işsiz kaldığı için stres yapmadı. Logan ise sürekli telefonla arayıp benim için endişeleniyor. Henry'nin aksine, onun bir işi yok ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yok, ama tek endişesi benim durumum.

Umarım ikimizin de iyiliği için benzer bir yer bulabiliriz.

Lowerwick gözüme çarpar ve düşüncelerimi keser, güzelliği inkar edilemez ve büyüleyicidir. Mason'ın bu kadar güzel bir yerdeyken çocukluğunun geçtiği evden bu kadar uzak kalabilmesi beni şaşırtıyor.

Taksiye ödeme yapıyorum ve tutar karşısında irkiliyorum. Mali durumum bu kadar kötü iken bu kadar çok para harcamak aptalca.

Geniş basamakları çıkarak kapıyı çaldım ve bekledim.

Birkaç dakika sonra tekrar deniyorum, ama kimse cevap vermiyor. Kolu itiyorum ve kapı açılıyor.

"Merhaba?"

Giriş girip solumdaki ve sağımdaki odalara bakıyorum, ama boşlar.

Bütün ev sessiz, ne hayat ne ruh ne de sevgi var. Daha önce buraya geldiğimde her şey doluydu, Montgomery'ler ve Lowell'lar bir aradaydı, ama şimdi etrafa bakınca buranın parçalanmış bir yuva olduğunu görebiliyorum.

Mason için kalbim acıyor ve kendimi dalgın dalgın göğsümü ovuştururken buluyorum.

"Merhaba," diye tekrar seslenerek evin içine doğru ilerliyorum. Hafif bir öksürük sesi duyuyorum ve adımlarımı durduruyorum. "Anthony?" "Kim o?"

Koridorun sonundaki kapıyı iterek açtım ve küçük bir oturma odası buldum. Anthony sandalyeden kalktı ve yüzündeki acı dolu ifadeyi hemen fark ettim.

"Aman, ayağa kalkma! Al." Düşen yastığı alıp, pes edip koltuğuna geri oturduğunda sırtına dayadım.

"Nina, özür dilerim, uyuyakalmış olmalıyım. Seni beklemiyordum."

"Geldiğimi kimseye söylemedim. Üzgünüm, aramalıydım." "Hayır, buraya her zaman hoş geldin. Scarlet buralarda bir yerde. Onu araman gerekecek; bildiğin gibi, burası büyük bir ev, her yerde olabilir."

"Sorun değil. Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum, biraz garip hissederek.

"Hayır, hayır. Ben iyiyim canım." Elini salladı.

İyi görünmüyor. Cildi solgun ve zayıf görünüyor, eskisinden daha da kötü.

"Nasılsın?" diye soruyorum, ne söyleyeceğimi bilemeden. Onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"İyiyim, son birkaç gündür hava çok güzel. Çoğunlukla çayırda vakit geçiriyorum."

"Çayır mı?"

"Evet, arazinin diğer tarafında. Mase hiç bahsetmedi mi?" diye sorar, kaşlarını çatarak biraz hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Hayır, sanmıyorum."

"Hmm," diye kıkırdar. "Görmek ister misin?"

Gözleri heyecanla parlar.

"Çok isterim!"

Onu sandalyeden kaldırmaya çalışırım ama o beni itekler. Sanki çayırdan bahsetmek ona yeni bir hayat vermiş gibidir. Bu beni gülümsetir.

"Yeni bir karaciğere ihtiyacım olabilir, ama bacaklarım hala çalışıyor, genç bayan." "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, o ise kıkırdıyor.

"Hadi."

Onu evden dışarıya ve garaja kadar takip ediyorum. Kapıyı kaldırıyor ve bana gülümsüyor.

"Bacaklarının iyi çalıştığını söylediğini sanıyordum." Gülerek golf arabasına biniyorum.

O, sürücü koltuğuna oturup garajdan çıkarken hiçbir şey söylemiyor.

Çayırlara kadar yol oldukça engebeli ama buna değer. Malikaneden iki tarla uzaklıkta, en güzel çayır yabani çiçeklerle kaplı. Çimler, şimdiye kadar gördüğüm en yeşil çimler. Parlak ve canlı, hayat dolu görünüyorlar.

Ağaçlar sınırları çevreliyor, ancak tepenin dibinde açılıyor. Anthony kapıda duruyor ve ben atlayıp kapıyı açıyorum.

O, gözleri sevinçle parlayarak hızla yanımdan geçer.

Bunun hoşuna gittiğini anlayabiliyorum.

"Çok güzel," diyorum gülümseyerek ve yanına, arabaya geri biniyorum.

Kafasını sallayarak bana sırtıyor ve o bakışta güzel erkeğimi o kadar çok görüyorum ki, göğsüm sıkışıyor.

İkisi birbirine çok benziyor.

"Henüz hiçbir şey görmedin. Bekle."

Çiçeklerin arasından uzaklaşıyor ve ben şok içinde koltuğumda dönüp duruyorum. "Anthony, çiçekler!"

O rahatça gülüyor. "Onlar tekrar açacaklar."

Arkamıza bakıp yıkımın izlerini görmek için arkama bakıyorum, ama gözlerim bunun yerine güzel manzaraya takılıyor.

Tepenin zirvesinde durduğumuzda, Lowerwick'in tüm güzelliğini içime çekerek koltuğumda sessizce oturuyorum. Buradan tüm mülkü görebiliyorum

malikaneyi görebiliyorum ve çok daha büyük, daha görkemli görünüyor. Daha fazla. "Vay canına," diye mırıldanıyorum.

"Şuna bak," diyor ve koluma dokunuyor.

Dönüp, parmağının işaret ettiği yere bakıyorum ve önümdeki manzara nefesimi kesiyor. Çayırın dibinde parıldayan bir göl var. Sonu görünmüyor, sadece kilometrelerce uzanan kesintisiz su var.

Daha iyi görebilmek için arabadan iniyorum ve zeminde kırık halde duran kürekli tekne ve ip salıncağı görüyorum.

Mason.

"Burayı çok severdi. İkisi de severdi."

Ona doğru döndüm. "Artık buraya gelmiyorlar mı?"

"Scarlet geliyor. Neredeyse her gün. Mase ise yıllardır gelmiyor."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tamamen dönerek arkamdaki Lowerwick'i inceliyorum.

"Burası dünyadaki en huzurlu yer olmalı," diyorum ona.

"Öyle." Hüzünlü bir gülümsemeyle cevap veriyor. Arabadan inip çimlere oturuyor, sonra başını yanındaki yere doğru sallayarak yanına oturmamı işaret ediyor. "Şurayı görüyor musun, arazinin sol tarafında." Parmakla gösteriyor.

Gözlerimi kısarak, neyi kastettiğini anlamaya çalışıyorum, ta ki onu görene kadar.

Mezar taşı, rengarenk çiçeklerle dolu bahçede büyük ve gururlu bir şekilde duruyor.

"Ellis. Karın."

"O öldüğünde, Mason ve Scarlet gölde oynarken ben burada otururdum. Böylece o da benimle birlikte onları izleyebilirdi."

"Mükemmel." Gözlerim yaşlarla doldu, onları kontrol edemiyordum ve gözlerimi kırıştıtarak onları silmeye çalıştım.

"Öyle, değil mi?" Çimleri koparıp parmakları arasında yuvarlar, sonra hafif esintiyle uçup gitmelerine izin verir. "Scarlet asla gitmeyecek ve bu beni çok mutlu ediyor, ama Mason'ın bir gün buraya geri döneceğini hep umut ettim. Belki torunlarımın gölde oynadıklarını görürüm ve tepenin üzerinde oturup onu izlerim. Tıpkı çocuklarımızı izlediğimiz gibi."

Hayatı bu kadar belirsizken onu nasıl teselli edeceğimi bilemeden dudaklarımı kıvırıyorum. "Ona güveniyorum, geri döneceğine inanıyorum"

. İçten içe burayı seviyor." Köprücük kemiğimi tutuyorum, bu yalanı sindirirken gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum.

Mason burayı seviyor mu? Belki bu onunla konuşabileceğim bir konudur.

"Keşke öyle olsaydı, Nina." Bana sıcak bir gülümsemeyle bakar. "Onun için iyi birisin, bunu görebiliyorum. Scarlet ise daha da iyi. Bu hafta iki kez beni yalnız bırakıp *kızlar arasında öğle yemeğine* gitti." Omzuyla bana hafifçe çarparak ortamı neşelendirir.

"O inanılmaz bir kız. İkisi de öyle." Gülümserim, gamzemin ortaya çıktığını hissedirim. "Bugün buraya neden geldin?" diye sorar.

"İşimi kaybettim."

"Ah, evet. Stüdyo."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kaşları nı çattı. "Scarlet, stüdyonun satıldığını söylemişti. Üzüldüm."

"Evet, çok üzüldüm. Ama yeni bir yer arıyorum, bir şeyler çıkacaktır."

"İyi şeyler, en beklemediğimiz anda karşımıza çıkar, Nina. Buna inan, her şey yoluna girecek."

Bir saatten fazla bir süre boyunca ayırdan oturup manzarayı seyrederek Anthony'nin sözlerini kafamda tekrar tekrar yineliyorum. Konuşmaya gerek yok — sadece sırtımıza vuran güneş ve daha iyi günlere dair umut var.

YİRMİ BEŞ

Nina

Lowerwick'ten ayrıldığımda kendimi yenilenmiş hissediyorum. Hayatta stüdyodan çok daha önemli şeyler olduğunu fark etmemi sağladı. Anthony'yi ve şu anda içinde bulunduğu kötü sağlık durumunu görünce, oturup talihsizliğimin üzerine kafa yormanın bir şey değiştirmeyeceğini anlıyorum. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmalısın. Hafta sonu tüm seçeneklerimi değerlendireceğim, böylece pazartesi geldiğinde kendimi toparlamaya hazır olacağım.

Olumlu kalmalıyım.

Bütün öğleden sonra Mason aklımdaydı ve onun çocukluk evinde olmak bana ona daha yakın hissettirdi. Şu anda uzak ve kafasından geçenleri anlamak zor, ama aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorum.

Telefonumu çıkarıp onu arıyorum, cevap vermesini umarak.

"Melek," diyor telefonda, sesi yumuşak ve rahatlatıcı.

Bu sevimli sözlerle gülümsüyorum. "Selam."

Aramızda sessizlik uzar ve eve gidene kadar beklemem gerektiğini düşünerek endişelenirim. Onu özlemişimdir.

"Bugün aramadığım için özür dilerim. Ofiste işler yoğundu," diyor bana.

"Özür dilemene gerek yok, özür dilemesi gereken benim. Şu anda çok meşgul olduğunu biliyorum ve daha iyi davranmam gerekirdi. Dün gece biraz duygusal davrandım ve kendi sorunlarımdan kaçıyordum."

"Ne?" diye soruyor, sesi şaşkın.

"Bu sadece bir iş," gözlerim yaşlarla doldu ve sesimin titrememesini sağlamak için uğraştım. Kendi sözlerime inanıyor muyum ki? "Başka bir iş bulacağım

ve onu da en az bu kadar iyi hale getirmek için çalışacağım. Ama seni benim karmaşıma sürüklememeliyim, bu senin hatan değil ve senin de yeterince derdin var."

Boğazını temizledi. "Eve geldiğimde konuşabilir miyiz, bebeğim? Neredeyse vardım."

"Evet, ama sen benden önce eve varabilirsin." Öğleden sonraya dair planlarımı düşünerek gülümsüyorum.

"Neredesin? Dışarı mı çıktın?"

"Evet, kız kardeşini ve babanı görmeye gittim."

"Nereye?"

"Lowerwick." Kaşlarımı çatarak telefonu sıkıca tuttum. Kahretsin.

Önce ona sormalı mıydım?

"Kızlar çalışıyordu ve Scar'ın evde olacağını biliyordum," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Sorun değil. Evde görüşürüz."

Sorun olmadığını biliyorum. Ses tonundan sorun olduğunu anlıyorum. Her şeyi mahvediyorum.

"Tamam. Özür dilerim, Mase."

"Özür dilemeyi bırak. Lütfen. Özür dileyecek bir şey yok." Telefonda derin bir nefes aldı ve kalbim sızladı.

Neden şu anda benden milyonlarca kilometre uzakta gibi hissediyorum? "Görüşürüz," diyor ve telefonu kapatıyor.

Ruh halim dibe vurur ve onu aradığıma pişman olurum. Kafamı taksi penceresine dayar ve ilk gözyaşımı dökerim.

Ağlıyorum.

Yine.

Bıktım artık.

İncindim.

Ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Beni rahatsız eden kargaşayı gizleyemiyorum, tek kaçış yolum ortadan kalktığı için.

Stüdyom ve Mase'im.

Mase

Nina'dan önce geri dönüyorum ve mükemmel stüdyoyu bulmak için geçirdiğim bir günün ardından kafam tamamen karışmış durumda, onun en sevdiği yemek olduğunu bildiğim için akşam yemeği için Çin yemeği sipariş etmeye karar veriyorum.

Bu hafta her sabah ve akşam spor salonuna gidip, kafamda asılı duran suçluluk duygusunu atmaya çalıştım. Sürekli egzersiz yapmama rağmen, vücudum hala gergin ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

Ve ona gelince, ondan neyi aldığımı bildiğim için ona bakmakta bile zorlanıyorum.

"Mase?" diye sesleniyor, penthouse'da ilerlerken.

"Buradayım," diye cevap veriyorum.

"Hey!" Mutfağa girerken gülümsüyor ve kırmızı gözlerini görünce kalbim sıkışıyor.

Ona gidip kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. "Ağladığını görmeye dayanamıyorum."

"Ben iyiyim." Daha fazla gözyaşı gömleğime düşerken, burnunu çekiyor.

Onun çenesini tutup yüzünü kaldırıyorum, böylece onu görebiliyorum. Günlerdir ona bu bağı kurmamıştım. Gözlerimiz parlıyor ve bakışlarımı ondan ayıramıyorum, aramızda daha önce hiç yaşamadığım kadar derin bir şey geçiyor.

İkimizin de arzuladığı şeyi elde etmek için duyduğumuz cinsel bir ihtiyaç.

Ağzımı onun ağzına yaklaştıtırırken başımı sallıyorum ve dünya bir santim geri yerine oturmuş gibi görünüyor.

Nina

Onu arzuluyorum. Açım. On dakika önce bana akşamımın böyle geçeceğini söyleseydin, yüzüne gülerdim. Ama biz böyleyiz, bunu biliyoruz. Bu bizim iyi olduğumuz şey.

Mase kravatını çekip, başından çıkaracak kadar gevşetir. Birkaç saniye sonra gömleği de çıkar. Bu romantik bir soyunma değil, bağlantı kurmak için acele ederken kıyafetlerimizi kendimiz çıkarıyoruz.

O beni kaldırıp buzdolabına sertçe ittiğinde, tek bacağımdan kot pantolonumu çıkarmayı başarabiliyorum. Bacaklarım onun vücuduna dolanıyor

o da pantolonumu ayağımdan aşağı çeker.

Güçlü, kuvvetli vücudu altımda dalgalanıyor ve ben bacaklarımı onun etrafına sıkıca sarıp, ona daha yakın olmasını söylüyorum.

O, tangamı kalçalarımın yırtarken iç çamaşırımın danteli yırtılır ve bir saniye sonra beni doldurur. Derin bir iniltiyle başını göğüs kemiğime yaslar. Bir saniye hareketsiz kalır, nefesi ateşli tenimi okşar.

"Mase."

Başını kaldırıp gözlerime baktığında, orada gizlenen karanlığı görüyorum.

Ona gülümsediğimde kaşları alçalır ve bu onun trans halini bozar gibi görünür. İçimde hareket etmeye başlar. Sert ve hızlı, nefes almama fırsat vermeden.

Elini kaldırıp bacağımı buzdolabına dayadı. Diğer bacağım belinden bir santim aşağıya düştü ve bu hareketle içimdeki noktaya mükemmel bir şekilde sürtünmeye başladı.

"Siktir!" diye bağırır. "Henüz boşalma."

Gözlerimi kapatıp onun dokunuşunu düşünmemeye çalışıyorum.

Hareketleri kontrolsüz ve ona hiç benzemiyor; bana acımasızca girerken adrenalin dalgası yaşıyor. Eli uyluklarımı iz bırakacak kadar sıkı kavrarken dişlerimi sıkıyorum.

O vahşi. Sahip olduğu her şeyi serbest bırakıyor.

Onun boğazından işkence çılgılığı çıkınca gözlerim birden açılıyor. Üzgün gözleri yüzüme kilitlenmiş ve bir an için tamamen yıkılmış görünüyor.

Başını eğerek benden saklanır, hızını artırır, ayak parmaklarım kıvrılana ve daha fazla dayanamayana kadar. Vücudum onun etrafına sıkıca sarılır ve orgazmım beni ele geçirirken öne doğru sarsılırım. O da peşimden gelir, içimde üç kez daha pompaladıktan sonra hareketsiz kalır, omzumu sıkıca kavrar ve boğazıma açık ağızlı öpücükler yağdırır.

Bu da neydi böyle?

"Mase?"

Başı omzuma ağır bir şekilde yaslanmış, ikimiz bir bütün olarak duruyoruz, ama bana cevap vermiyor. Bacağım kramp girmeye başlıyor ve ben onu

onun kollarından kurtulup yere düşmesine izin veriyorum. Yorgun gözlerim onun gözleriyle buluşuyor ve bana gülümsemesi endişemin bir kısmını yatıştırıyor.

"Git duş al, meleğim, ben akşam yemeği için masayı hazırlayayım."

Esniyor ve geriniyorum, kendimi harika hissediyorum, vücudumda mükemmel bir ağrı var. Mason dün gece doyamadı. Her seferinde bittiğini düşündüğümde, daha fazlasını istiyordu ve bugün bunun bedelini ödeyeceğimi biliyorum; kendimi bitkin hissediyorum.

Yataktan kalkıp telefonuma uzanıyorum ve Maggie'nin bana mesaj attığını görüyorum.

MAGGIE

Burada haber yok. Sen şanslı mıydın?

Mesajı kapatıp telefonumu duşun altına atıyorum.

Yatak.

Önce duş, sonra bu dağınıklığı toparlayacağım.

Mason yatakta değil, bu yüzden onu aramak için merdivenlere yöneliyorum. Onu evindeki ofisinde bulduğumda hiç şaşırmadım. Son zamanlarda tüm vaktini orada geçiriyor.

"Selam." Gülümserim, masanın etrafından dolaşip kucağına tırmanırım. Burnunu saçlarıma gömer, boynumu öper. "Erken kalktın patron. Senin için bile erken."

"Hmm, bugün için halletmem gereken bazı işler vardı. Sana göstereceğim bir şey var."

"Öyle mi?"

O öne uzanıp masadan bir dosya alır. Ben kaşlarımı çatarak onun kucağında hareketsiz kalırım, o ise sayfayı çevirip bana en üstteki kağıdı uzatır. "İstediğini seçebilirsin, ama bence bu mükemmel," diye omzuma fısıldar.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Anlamıyorum; bu satılık ve benim bütçeme *asla* sığmaz."

"Fiyatı konumundan dolayı, seni ofisime yakın tutuyor." Kalçamı sıkıştırır ve tepkimi izler.

Sanırım bunu yeni bir stüdyo olarak önermeye çalışıyor, ama bu çok saçma olur çünkü bunu asla karşılayamam. "*Kiralayacak* bir yer bulmam lazım, Mase. Burası çok büyük ve bütçemin çok üzerinde." Gergin bir şekilde gülüyorum.

"Biliyorum. Bu yüzden teklif verdim."

"Ne yaptın?" diye soruyorum, ayağa kalkıp elimdeki kağıda bakarak.

"Günlerdir arıyordum. Birkaç tane baktım ama hiçbiri uygun değildi. Sonra dün bu çıktı. Beğendin mi?"

Günlerdir arıyordum.

"Evet, ama istemiyorum." Kağıdı masaya bırakıp ofisten çıkıp mutfığa doğru yöneldim. Otomatik pilotta kahve makinesinin önünde durup makineyi çalıştırdım.

Son iki gündür ben burada yalnızdım, o ise yeni stüdyolar mı bakıyordu?

"Ne demek istemiyorsun?" diye öfkelenerek peşimden geliyor. "Eski stüdyondan on kat daha iyi."

Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum. Tartışmak istemiyorum.

Bağırarak istemiyorum.

Kaçmak istiyorum çünkü sonra ne olacağını biliyorum.

"Bana bir şeyler almanı istemiyorum," diyorum ona, kahveyi dökerken elim titriyor. "Bunu sana defalarca söyledim."

"Yine mi *bu konu*? Bunu aştığımızı sanıyordum? Nina, yeni bir stüdyo kurmak için gereken masrafları karşılayamayacaksın. Sana yardım etmeme izin ver."

"Hayır. Lütfen bırak bu konuyu. Bir çaresini bulurum. Her zaman bulurum."

"Ne yani? Bir stüdyo mucizevi bir şekilde karşına çıkana kadar bütün gün burada somurtup duracak mısın?"

"Sürünmüyorum, teşekkürler, pislik!" Burada olsaydın bilirdin. "Beni rahat bırak, şimdi bunu yapmayacağım."

Onun öfkesi beni sinirlendiriyor ve daha sonra pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum, ama o ne kadar zorlarsa, ben o kadar duvar örüyorum.

"Hayır, benim lanet ailemle evcilik oynamakla meşgul olduğun için somurtmuyorsun!" diye bağılıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, kalbim göğsümde neredeyse acı verecek kadar hızlı atar, ki bu aptalca bir durumdur çünkü bunun olacağını biliyordum. Her hecede acı veren iğrenç bir tokat.

"Lowerwick'e gitmemin umurunda olmadığını söylemiştin, değil mi? Neden şimdi bunu yüzüme vuruyorsun?"

Başını eğiyor, ellerini tezgahın üzerine yayıyor. "Sadece bunu düzeltmek istiyorum. Bırak da düzelteyim!"

"Bunu düzeltmene gerek yok Mase, anlamıyor musun? Sen *günlerce* yeni bir stüdyo ararken, ben burada tek başıma, sıfırdan kurduğum şeyi kaybetmenin acısıyla başa çıkmaya çalışıyordum. Sen bana bir daha yalnız kalmayacağımı söz verirken, ben yalnız kaldım. Sen. Bana söz vermiştin. Kendime bencil davrandığımı söyledim ve cesur görünmeye çalıştım, ama sen bunu hak etmiyorsun."

Gözlerim yaşlarla doluyor, ama onları silip atıyorum. O da bunları hak etmiyor. "Bu benim tanıdığım Mase değil," gözlerim onun kambur duruşuna düşüyor, "ve sen benim aşık olduğumu sandığım adam değilsin. O bana senin az önce yaptığın gibi zarar vermezdi."

"Nina," diye uyarıyor, çenesini sıkarak kendini hazırlıyor.

"Kendine gel, Mason."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, ben mutfaktan çıkarken.

"Buradan başka herhangi bir yere."

Merdivenleri koşarak çıkarken bir patlama ve cam kırılma sesi duydum. Eşyalarımı topladım, taytımı giydim ve çatı katından çıktım.

Sadece Mase'imi geri istiyorum.

Yarım saat sonra dairelerine vardığımda kızlar uyuyorlardı, ben de anahtarım ile içeri girdim. Onları uyandırmak için aramak istemedim, ama yalnız kalmak da istemedim. Günlerdir kendimi yalnız hissediyordum. Onları uyandırmak istemediğimden, ama yine de yakında uyanacaklarını bildiğimden, olabildiğince sessizce kahve yapmaya başladım.

"Merhaba?" Lucy'nin sesi salondan geliyor.

Dönüp, karanlık odada onu görmek için gözlerimi kısarak bakıyorum. "Benim, bebeğim," diye sesleniyorum.

"Oh, şükürler olsun." Megan ana ışıkları açar ve hepimiz gözlerimizi kapatırız. Elinde bir terlikle durur ve ben ona baktığımda omuz silker. "Seni hırsız sandım."

"Peki bu ne işe yarayacaktı?" İçimden berbat hissetmeme rağmen, gülümseyerek terliği izlerim.

"Neler oluyor? Nasıl oldu da buraya geldin?" Luce sorar ve dikkatimi ona çeker.

Derin bir nefes alıp, ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyorum. "Ben de bilmiyorum." Gözlerim dolmaya başlıyor ve kızlara bakıyorum. "Gitmemi engellemeye bile çalışmadı," diyorum boğuk bir sesle.

Lucy beni kucaklıyor. "Hadi, herkes yatağıma."

Üçümüz, yıllardır yapmadığımız bir şey olan Lucy'nin çift kişilik yatağına tırmanırız.

Tavana bakarak uzanırız, üzerimize çöken sessizliği doldurmaya gerek duymadan.

"Bana bir stüdyo satın almak istiyor," diye sonunda sesimi yükseltiyorum.

Lucy bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakar. "Bu birçok şeyi açıklıyor."

"Para beni rahatsız ediyor, ama bence asıl sorun, bütün hafta boyunca çok soğuk davranması ve ofiste meşgul olduğunu söylemesi. Babası hasta olduğu için ona zaman tanınmalı ve şüpheyi yer vermemeliyim diye düşündüm, ama sonra günlerce stüdyo aradığını söyledi. Benim için burada olmasını çok istiyordum, ama o olmadı. Ondan istediğim son şey paraydı."

"Sence bunun sebebi Joey mi? Yani, o adam sana uzun zamandır ilgi duyuyor. Belki de bu yüzden kızgındır," diye sorar Megan.

"Hayır. Bana öyle olmadığını söyledi ve ben ona inanıyorum."

"Ona biraz zaman tanı, bebeğim. Aklını başına toplayacaktır." Lucy gülümsedi ve bana sıkıca sarıldı.

"Şu anda onu görmek istediğimden emin değilim. Sinirlendiğinde söylediği şeyler... Şu anda zamana ihtiyacım var, geri dönmeye hazır olduğumda karar vereceğim. Kapıyı çalarsa onu içeri almayın."

"Tamamdır," diye onaylar

Megan. "Krep ister misin?"

diye sorar Lucy.

Mutfak dolabının içindeyken, ön odadan telefonumun çaldığını duydum. Erken uyandım ve ne yapacağımı bilemedim. Kendime bir fincan kahve yaptıktan ve fincanların tamamen dağınık olduğunu fark ettikten sonra, onları yeniden düzenlemeye karar verdim. Şimdi sabahın geç saatleri ve ben hala durmak bilmiyorum. Kızlar, hafta sonu boyunca ağlayıp sızlanmamın ardından, bu sabah isteksizce beni bırakıp işe gittiler. Çoğu gün bana nasıl katlandıklarını bilmiyorum.

Küçük alandan çıkıp, sehpayı koşarak telefonumu kontrol ettim ve ekranda Joey'nin adının yandığını gördüm.

Fotoğraflar.

"Merhaba

Joey."

"Nina! Seni yakaladığım için şaşırdım. Stüdyoda meşgul olacağını düşünmüştüm."

Stüdyoyu düşündükçe boğazım düğümleniyor. "Hayır, geçen hafta kötü bir haber aldım. Stüdyo sahibi tarafından satılmış."

"Ne? Yeni sahiplerinden kiralarak o alanı hala kullanabilir misin?"

"Hayır. Satıldığı gün kilitler değiştirildi." Hâlâ eşyalarımı almam gerekiyor.

"Nina, çok kötü. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Onun endişesine gülümsüyorum. "Stüdyom açısından değil, ama çektiğin muhteşem fotoğrafları bana gösterebilirsin. Onları görmek isterim."

"Bu yüzden aradım. Bugün boş musun?"

Evet demek üzereydim ama sonra bir daha düşündüm — mutfak zemindeki dağınıklığı ve koridordaki aynada gördüğüm halimi gördüm.

"Bugün olmaz, ama yarın olabilir mi?"

"Harika, bana gelebilir misin? Bilgisayarla daha kolay olur."

Bir an şüpheye düştüm. Mase'in Joey ile buluşmamı, hele de özel bir yerde buluşmamı istemeyeceğini biliyorum, ama bu hafta sergilediği davranışlara bakılırsa... siktir et onu.

"Tabii, adresini mesajla gönder, ben sana gelirim."

"Tamam. Teşekkürler, Nina."

"Hoşça kal, Joey."

Telefonumu tezgaha fırlatıp yerdeki dağınıklığa bakarak, neden bu işe başladığımı merak ediyorum. Kızlar, şimdi burayı bu halde bırakırsam bana kızacaklar. İsteksizce dolapları temizleyip her şeyi yerine koyuyorum. Duş alıp telefonumda yeni evlerle ilgili herhangi bir uyarı olup olmadığını kontrol ettikten sonra yatağıma geri dönüyorum. Başka bir şey yapma düşüncesi bile beni tamamen yoruyor.

"Az önce Elliot ile konuştum. Mason bugün ofiste değildi ve bana ne olduğunu biliyor musun diye sordu," diyor Lucy, mutfak dolaplarını şaşkınlıkla açarken. "Bu inanılmaz. Teneke kutularımızı renklerine göre mi düzenledin?"

"Bol bol boş zamanım vardı." Omuz silkiyorum.

"Moralin bozuk gibi. Yarın dışarı çıkmalısın, spor salonuna falan git."

"Elliot'la mı konuştun?" Konuyu kendimden uzaklaştırmak için kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Evet, Elliot. Arkadaşım Elliot, sadece arkadaşım. Sorun var mı?" Sinirleri bozuldukça hareketleri de sertleşmeye başlıyor.

"Tabii ki." Tezgahın üzerinde otururken ona gülümsüyorum. "Öyle gülümsediğinde psikopat gibi görünüyorsun."

Kıkırdamaya başlıyorum. "Bugün kendimi psikopat gibi hissediyorum. Açıkçası, hayatımda hiç bu kadar ağlamamıştım. Altı yaşındayken annem beni o parkta bıraktığı gün bile bu kadar ağlamamıştım." Bu anıyı hatırlayarak başımı sallıyorum. "Bu hafta duygularım çok yoğun bir dalga gibi gelip geçti."

"Ondan haber aldın mı?"

"Hayır. Mesaj bile yok." Dilimi yanağımın içine batırarak başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Onu nasıl bu kadar yanlış tanıyabildim?

"Neyin var onun? Neden şimdi bir oyuncu gibi davranıp seni kovalamaya başladı? Sana taşınmanı isteyen oydu, tersi değil."

"Ben ..."

Kapı zili çalarak sözümü kesti. "Bekle biraz." Lucy köşeyi döndü ve birkaç dakika sonra Mason

. Kalbim göğsümde ağırlaşır. Lucy onun arkasında durur ve ben ona kötü kötü bakarım, o da Mason'ın yanından geçip gider.

"Ben gidip duş falan alacağım," diyor ve koridora doğru yöneliyor.

Gözleri beni delip geçiyor. Gözlerinde pek çok soru var, ama ikimiz de konuşmuyoruz.

"Neden buradasın?" diye soruyorum bir süre sonra.

O odanın içine doğru ilerleyerek önümde durur. "Seninle konuşmam lazım."

"Arayabilirdin," diyorum, istemeden sert bir sesle.

Gözleri benimkilere kilitlenirken, eli saçımı okşamak için yükselir. Dokunuşuna yaslanmak için can atıyorum, ama yapmıyorum, gözlerimde hiçbir şey yokmuş gibi ona bakıyorum.

"Belki de seni görmem gerekiyordu," diyor bana.

"Öyle mi? Belki ben de sana ihtiyacım vardı, Mase, ama belki de sen ortalarda yoktun."

"Biliyorum." Başını eğdi, sesi pişmanlıkla doluydu. "Çok üzgünüm Nina, bunu düzeltmem gerekiyordu. Stüdyo konusunda çok üzgündün."

"Sinirlendiğinde sözlerinle beni incitiyorsun. Buna tahammül edemem."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Sürekli biliyorum diyorsun Mason, ama gerçekten biliyor musun?"

"Evet, bilmesem burada olur muydum?" Elimi tuttu, bana yaklaştı.

"Eve gel."

İstiyorum. Tanrım, beni saran vücudunun sıcaklığı için her şeyi verirdim, ama sözleriyle beni bu kadar kolay incitebilen birini şimdi affedersem, hayatım boyunca bununla yaşayacağım ve bunu kendime izin veremem.

"Hayır."

"Nina..."

"Eve geleceğim, bunun için endişelenmene gerek yok. İşine git, her zamanki gibi devam et. Hazır olduğumda eve geleceğim."

"Ne zaman olacak?" Kaşlarını çatıyor.

"Bir stüdyo bulmam ve bir vitrin kazanmam gerekiyor." Omuz silkiyorum.

Ben satılık değilim.

"Sana yardım etmeme asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Seninle yaşamaya karar vermem için ne kadar zorlandığımı bilemezsin." Beni yanına taşınmaya ikna etmesinin ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. "Ama o adam. Beni Paris'e götüren ve kendi kararımı vermeme izin veren adam. O adam gerçekten mükemmel olabilir."

"Eve gel," diye yalvarır.

Kafamı sallıyorum ve burun delikleri genişliyor.

"Eskiden seni kızdırmaktan zevk alırdım. Vinny'ye bunun ne kadar eğlenceli olduğunu anlatırdım, ama şimdi? Şimdi çok dikkatli davranıyorum, sözlerinle bize vereceğin zarardan korkuyorum."

"Nina, bu saçmalık; eve gel. Birkaç gün beklemek neye yarar?"

"Mase, sen altı hafta önce tanıştığım adam değilsin. Çılgın birkaç hafta geçirdik. Kendine biraz zaman ayır, gidip ailenle görüş." Başımı yana eğip gülümsüyorum. "Şu anda hayatımda düzeltmem gereken çok şey var, sen de aynısını yapmalısın." Elimi kaldırıp göğsünü okşuyorum. "Bekleyebiliriz."

"Beni delirtiyorsun," diye homurdanarak elimi eline aldı.

Göğsümde umut yeşerir. "İyi, senin deliliğini geri istiyorum. Birkaç gün ortadan kayboldun."

O, boğazını temizleyip derin bir nefes alır. "Bana geri döneceğine söz ver."

Dudaklarım gülümsemeye bükülür. "Söz veriyorum."

YİRMİ ALTI

Mase

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Onu gidip alıp yatağıma geri getirmem gerektiği düşüncesi beni delirtiyordu. Onunla tanışmadan önce nasıl başa çıkıyordum acaba?

O tanıdığım en inatçı kadın ve onu geri kazanmak istiyorsam kendimi toparlamam gerekiyor.

Elimi yüzümden geçirip telefonu yuvasından kaldırıyorum. Malikanenin numarasını çeviriyorum.

"Alo?"

"Scar, benim."

"Merhaba, ağabey," diye şarkı söyler gibi konuşur. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Babam orada mı?"

"Evet, bir dakika. Baba," diye bağıırır. "Mason arıyor."

İkisini evde hayal ediyorum ve elim telefonu sıkıca kavırıyor. Onları terk etmek gibi bir niyetim hiç olmadı ve bunu yaptığımı düşünmek içimi parçalıyor.

"Oğlum?" Babamın sert sesi telefonda geliyor.

"Evet, buradayım baba. Nasılsın?"

"İyiyim. Aslında çok iyiyim."

"Doktorun henüz bir şey söylemedi, değil mi?" Bu kadar garip olmamalıydı.

"Hayır, henüz değil. Ama bu hafta bir ziyaretçim oldu."

Başımı eğiyorum, dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Evet, dışarı çıktığını söyledi."

"Bir dahaki sefere sen de onunla gelmelisin. Ona malikaneyi gezdiren ben olmamalıyım."

Haklı. Orada olmaktan nefret etsem de, Nina'ya kendim gösterememe fikri de hoşuma gitmiyor.

Bu yüzden mi bu kadar rahatsız oldum?

"Biraz zaman ayırdım," diyorum ona. "Halletmen gereken bazı işlerin olduğunu söylemiştin. Başka birini çağırmam gerekir mi?"

"Emanuel."

"Tamam." Emanuel bizim avukatımız ve onunla görüşmek istemesinin tek bir nedeni olabilir. "Bugün üç haftam var mı? Ne zaman müsait olduğunu görmem gerekecek."

"Harika olur. Teşekkürler, Mason."

Dudaklarımı kıvırıyorum, istediğim şeyden emin değilim. "Scarlet'i de getir, sonra bir şeyler yiyebiliriz." Bir an sessiz kalıyor, beni duyup duymadığını bilmiyorum. "Baba?"

"Bugün üç hafta, seni ajandama yazdım."

Bugünden itibaren üç hafta sonra hiçbir işi olmadığını bildiğim için kıkırdayarak güldüm.

"Görüşürüz o zaman,
evlat." "Hoşça kal,
baba."

Nina

Önümdeki fotoğrafları karıştırırken hayranlıkla bakıyorum. Stüdyoda dans ederken çekilmiş fotoğraflar. Artık çok daha önemli görünüyorlar — geriye dönüp bakabileceğim ve değer verebileceğim anılar.

"Joey, bunlar çok güzel. Mükemmel yakalamışsın."

"Hepsi senin sayende; fotoğraf çekmek için rüya gibisin."

Omzuyla bana hafifçe çarptı ve heyecanına gülümsedim.

"Bunlardan birkaçını satın almak istiyorum, mümkün mü?"

"Evet, ama ödeme olarak sadece öğle yemeği kabul ederim." Göz kırıyor. "Joey, yapamam. Mason..."

"Bir arkadaşınla öğle yemeği yiyemez misin?"

"Hayır, yapabilirim, sadece... seni yanıltmak istemiyorum."

"Çok net oldun, Nina. Öğle yemeği? Arkadaş olarak. Hepsinin bir kopyasını alabilirsin." Kalın kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırır.

"Anlaştık." Gülümserim. "Kabul etmemek aptallık olur."

"Güzel! Bugün öğle yemeğine çıkamam ama yarın boşum," diyor. ben.

"Ne kadar istesem de, ciddiye alıp aramaya başlamam gerekiyor." kiralık bir yer arıyorum. Stüdyoyu çok özlediğim için bunu erteliyordum. Sadece birkaç gün oldu biliyorum, ama hayatıma devam etmem gerekiyor.

"Bence bu normal."

"Haftaya seni arayabilir miyim? O zaman bir şeyler ayarlayalım mı?"

"Tabii, ama öğle yemeği randevumu alana kadar fotoğrafları rehin tutacağım."

"Randevu değil," diye hatırlatıyorum.

Ellerini kaldırdı. "Randevu değil."

Scarlet aradığında spor taytımı giyiyordum. Joey ile yoğun bir sabah toplantısı yaptım, ardından Maggie ile potansiyel bir stüdyoyu görmek için kahve içtik. Yarın stüdyoyu görmek için çok heyecanlıyım.

"Selam Scar."

"Selam kızım, ne yapıyorsun? Bu günlerde birlikte işsiz ezikler olmalıyız sanki."

Telefonun diğer ucunda gülümsüyorum. "Kendi adına konuş. Üniversiteden formları aldın mı?"

"Evet, aldım. Ama önümüzdeki Eylül'e kadar başlamayacağım. Babamın yanında olmak istiyorum."

Scarlet'e ne kadar uğraşırsam uğraşayım, babasının sağlığının düzeldiğini görmeden üniversiteye dönmek istemiyor. Anthony gelecek yıl hala nakil bekliyor olursa ne olacağı konusunda endişeleniyorum. Yine erteleyecek mi?

"Biliyorum, özür dilerim. Bir daha bu konuyu açmayacağım, tabii sen konuşmak istemezsen. Ben spor salonuna gitmek üzereyim."

"Sıkıcı. Duvar kağıdını sökmeye çalışıyorum. Yardımcı olacak birini arıyordum."

"Sanırım pek yardımcı olamam, Scar. Sana söyledim, el işlerinde berbatım."

"Duvar kağıdını sökmek, sen bu işi çok iyi yaparsın. Sonra teşekkür etmek için sana çay yaparım."

"Ben bile..."

"Seni almaya gidiyorum! Mason'ın evinde misin?"

"Hayır." Gülerek cevap verdim. "Kızların evinde kalıyorum." "Ne? Neden?"

"Adresi sana gönderirim," diyorum, telefonu kapatıp gözlerimi devirerek, tüm detayları öğrenmek isteyeceğini bilerek.

Scarlet, arabaya bindiğim andan duvardan son kağıdı çıkardığımız ana kadar konuşmayı hiç kesmedi.

Ama bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu.

Burada yalnız olduğunu anlayabiliyorum. Sadece babası var ve anlattıklarına göre, babası bu aralar çok uyuyor. Bu beni üzüyor. Tıp fakültesine geri dönmesi için heyecanlıyım.

Anthony, Scarlet'in yaptığı spagetti Bolognese için bize balkonda katıldı. Bugün daha iyi görünüyor, yanakları daha renkli ve adımlarında hafif bir zıplama var. Mason'ın söylediklerinden sonra burada vakit geçirdiğim için suçluluk duymalıyım, ama Scarlet artık benim arkadaşım ve onun için burada olmak istiyorum.

"Yeni stüdyo arayışın nasıl gidiyor?" diye soruyor Anthony. "Yavaş, etrafta pek bir şey yok. Yarın bir yer bakacağım , heyecan verici ama pahalı."

"Eminim bir şeyler çıkacaktır, doğru zamanda doğru yerde." Göz kırparak suyundan bir yudum alır.

"Umarım öyle olur. Birkaç hafta sonra dans gösterim var ama kızlarıma antrenman yaptıracak bir yerim yok."

"Buradaki spor salonunu kullanmaya ne dersin? Oldukça geniş bir alan," diye önerir.

"Bu harika bir fikir!" Scarlet kabul eder.

Dişlerimi sıkarak yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim. Çok minnettarım, ama bunu kendim için yapmam gerekiyor. Ayrıca, kızlarım her gün buraya gelemezler."

"Bu saçmalık," diye mırıldanır Scar, tabakları istifleyip kenara, yolumuzdan çekerek.

"Eğer maddi veya başka bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, bize haber ver. Masrafları karşılamak için sana kredi ayarlayabiliriz."

"Çok nazıksınız."

Ama bunu asla kabul etmeyeceğimi zaten biliyorum.

"Son zamanlarda Mason'ın farklı bir yönünü ortaya çıkardın. *Sana* minnettarız," der içtenlikle.

"Nasıl farklı?"

"Daha önce buraya hiç gelmemişti. Arayıp mesaj bile atmamıştı. Seni tanımam bir mucize. Buraya bir daha asla gelmeyeceğini düşünmüştüm," diyor Scarlet.

Onun bu değişimini görebildikleri için mutluyum ve gülümsüyorum. Bazen Mason ve benim tamamen zehirli olduğumuzu düşünüyorum, ama sonra Anthony ve Scarlet'in şimdi yeniden keşfettikleri yanlarını görüyorum ve bu bana umut veriyor.

"O iyi bir adam." Anthony başını sallayarak oturur, bardağındaki suyu karıştırır. "Ama inatçı. Korkarım bu Lowell ailesinin özelliği."

Şarabımı dudaklarıma götürüp büyük bir yudum alıyorum. "Bana mı söylüyorsun!"

Hepimiz gülüyoruz. Düşüncelerim, beni arzu ve ihtiyaçla çılgına çeviren deli adama kayboluyor.

"Bu arada, şimdi gidemezsin. Kimle takılacağım?" Scarlet bana bakar ve en sevimli köpek yavrusu bakışını atar.

"Oh, çünkü ben de o yüzden kardeşinle birlikteyim."

"Hayır." Başını sallar, koltuğunda doğrulur ve kollarını masaya dayar.

"Bence sen onunla Salı günleri özel menüsü için birliktesin."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve ağzım açık kalır. Bunu söylemiş olamaz.

"Sizi baş başa bırakayım," diyor Anthony, ayağa kalkıp kapıya doğru yöneliyor. Tanrıya şükür Salı günleri özel menünün ne olduğunu sormadı.

"İyi geceler baba!" Scarlet tatlı bir sesle diyor.

"Seni kaltak!" Anthony teras kapısını kapatırken fısıldayarak bağırırım.

Ona bir parça ekmek fırlatıyorum ama ıskalıyorum.

"Kardeşimi bırak, yoksa dinleyecek her gazeteye gidip senin anal hikayeni anlatırım." O gülmeye başlar, ben de alaycı bir şekilde onu taklit ederim.

"Evet, çünkü onlar o hikayeyi duymak isteyecekler. Aptal." Kıkırdayarak güldüm.

"Ne kadar etkili olduğumu görsen şaşırsın. The Times'ta bağlantılarım var." O başını sallar ama sonunda burnundan soluyarak histerik bir şekilde gülmeye başlar. "Şimdiden görebiliyorum. Dans dehası, Anal Şampiyonu olmak için dansı BIRAKTI."

"KES ŞUNU!" diye bağıırım, kahkahamı kontrol etmeye çalışarak. "İlk kez burada duydunuz, millet."

Saat sekiz ve ben sarhoş olmaya başlıyorum. Aramızda sadece bir şişe şarap içtik, ama harika açık hava onu kafama vurmuş.

Dışarıdaki soğuktan kaçıp mutfığa yöneliyoruz. "Taksi çağırmam lazım," diyorum, telefonumu ararken.

"Kal. Sabah seni eve bırakabilirim."

"Hayır, Mase burada olduğumu öğrenirse çılgına döner."

"Boş ver onu. Nereden bilecek ki?"

Bir an düşünürüm. "Eve gitmeliyim."

"Nina, burada çok hoş karşılanıyorsun," diyor Anthony, kapıda belirerek.

"O bütün gün uyurken, burada onunla birlikte olmak çok güzel." Scarlet babasına gülümseyerek başını sallar. "Ayrıca, bunu bitirmeme kim yardım edecek?" Bir şişe şarap kaldırır.

Gözlerimi devirerek pes ediyorum. "Tamam," diyorum.

Sonunda yatağa girdiğimizde saat geç olmuştu ve Scarlet beni koridorun sonundaki bir odaya götürdü. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni içeriye götürdü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar.

"Güzel," derim, çoğunlukla boş olan odaya bakarak. Gözüm köşedeki bir yığın kutuyu yakalar.

"Burası Mason'ın eski odası."

"Öyle mi?" Daha fazla ilgiyle etrafa bakmaya başlıyorum.

"Evet." Scarlet bana kaşlarını kaldırıyor ve ben gülümsüyorum.

Biraz fazla sarhoş.

"Yatağına git, seni sapık." Gülererek odanın içine doğru ilerliyorum.

"İyi geceler şampiyon."

"İyi geceler," diye cevap veriyorum.

Yatak odası beklediğimden daha küçük. Krem ve lacivert tonlarında dekore edilmiş, ama hiçbir şey birbirine uymuyor. Birkaç kutu dışında boş, duvarlar ve yüzeyler hayat belirtisi göstermiyor. Soyunup Scar'ın benim için hazırladığı pijamaları giyiyorum, sonra yatağa giriyorum. Benim tüm zamanımı burada geçireceğimi düşünmüş olmalı.

Telefonumu kaydırıyorum, ona yakın hissediyorum ama yeterince yakın değilim.

"Pix," ilk zilde cevap veriyor. "Selam."

"İyi misin?" diye soruyor, sesinde endişe var.

"Evet, nerede olduğumu asla tahmin edemezsin." Arayıp aramamayı bilemediğim için dudağımı ısırıyorum. Umarım yine kızmaz.

"Lucy ve Megan'ın evinde olduğunu sanıyordum," diye sorar.

"Kızmayacağına söz ver." Battaniyenin üzerindeki gevşek ipliği oynuyorum.

"Nina."

"Senin yatağındayım.

Lowerwick'te." "Lanet olsun."

Kıkırdamaya başlıyorum.

"Neden oradasın?" diye sordu.

"Kız kardeşine dekorasyon konusunda yardım ediyordum. Ve belki de burada sana daha yakın hissediyorum."

"Bana yakın olabilirdin, gerçekten çok yakın olabilirdin," diye inliyor.

"Sen bir pislik gibi davranıyordun. Aslında seninle birlikte olmak istemiyordum."

"Teşekkürler," diyor ciddi bir ifadeyle, ama sesinde gizli bir gülümseme duyabiliyorum.

"Yarın bir stüdyoya bakacağım." "Öyle mi?

Anlat bana."

Stüdyo ve tüm özellikleri hakkında konuşmaya başlıyorum, o da oturup dinliyor, sadece soru sormasına izin verdiğimde cevap veriyor.

Açıktaki kalan borular hakkında konuşurken, telefonum elimde titremeye başladı. Mase'yi hoparlöre aldım ve mesajı açtım.

mesajı açtım.

"Oh, vay canına."

"Ne?" diye soruyor Mason.

Joey'nin bana gönderdiği, henüz görmediğim resme bakıyorum.

Bu benim profilim ve onu uzaklaştırmak için uzanıyorum. O, dalga geçip rastgele benim fotoğraflarımı çekiyordu. Fotoğrafta, sanki kameranın diğer tarafındaki kişiye uzanıyormuşum gibi görünüyor. İnanılmaz bir şey ve onu hemen sevdim.

Durumu yoklamaya karar verdim; o da iyi bir ruh halinde görünüyordu. "O fotoğrafları çektiğimi biliyorsun. Joey çekti, değil mi?"

"Evet."

"Bugün gidip baktım. Harikalar, Mase. Az önce bana bu fotoğrafı gönderdi, bence çok beğeneceksin. Sana gönderebilir miyim?"

"Bugün Joey ile mi görüştün? Stüdyo bulman gerektiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, arıyorum. Joey aradı ve fotoğrafları inceleyip inceleyemeyeceğimi sordu."

O telefonda kıkırdıyor ve ben pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum — Joey ile tanıştığım için ya da ona tanıştığımı söylediğim için değil, onun bunu sorun etmeyeceğini düşündüğüm için pişmanım. "Tabii, fotoğrafı gönder. Görmek isterim. Yani, gerçeğini alamıyorsam, artıkları da kabul ederim," diyor alaycı bir şekilde.

Dişlerimin ön tarafına dilimi sürerim. "Büyü artık, Mason. Bu hafta bu kadar pislik olmasaydın, şu anda senden uzaklaşmamış olurdum, farkında mısın?"

"Bunu sevgi sözcükleri listesine ekleyeceğim, melek." "Bana öyle deme," diye tersliyorum.

"Melek mi?"

"Evet! Şu anda bana öyle seslenemezsin." "Joey sana ne diye seslenebilir?"

Sinir bozucu aptala öfkelenerek telefonu kapatıyorum. Telefonum hemen çalmaya başlıyor, aramayı reddedip telefonu kapatıyorum ve yatağın yanındaki masaya bırakıyorum.

Otururken odanın ne kadar boş olduğunu fark ettim ve odayı onun mu yoksa Scarlet'in mi boşalttığını merak ettim. Her halükarda, oda şu anda onun kadar soğuktu.

Oturma odasının kapısından kafamı uzatıp, Anthony'nin bir sandalyede oturmuş televizyonda rugby maçı izlediğini görüyorum. "Günaydın!" Gülümserim ve odaya girerim. "Ben gidiyorum, ama beni ağırladığın için teşekkürler."

"Tabii, bir saniye bekle." Ayağa kalkıp kanepenin etrafından dolaşıyor.

Eğilip beni kucaklıyor. "Ona fazla yüklenme, canım. Öyle demek istememişti." Oğlunun tam bir pislik olduğunu biliyormuş gibi göz kırpmıyor.

"Belki," diye mırıldanarak gözlerimi devirip ona sırtıtarak baktım.

"Scarlet seni eve bırakacak mı?"

"Evet. Beni ağırladığın için tekrar teşekkürler. Burası rüya gibi bir yer."

Düşünceli bir şekilde bana gülümser. "Mason olsun ya da olmasın, buraya her zaman hoş geldin, canım."

"Peki, bir dahaki sefere geldiğimde onu da getireceğime söz veriyorum getireceğime söz veriyorum."

"Bu çok hoşuma gider." Başını sallar.

Stüdyo berbat.

Resimlerdeki gibi görünmüyor ve tamir edilmesi için yapılması gereken işler çok büyük. Bunu asla karşılayamam. Maggie her zamanki gibi çok kibar davranıyor ve satış elemanını eğlendiriyor. Keşke ben de bu kadar klas olabilsem, ama yirmi dakika önce dikkatim dağıldı. Aramaya devam etmek zorunda olduğumu bilmek beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Sadece şehre yakın ve makul fiyatlı bir odaya ihtiyacım var, lüks olması gerekmiyor, ama su sızıntısı ve kırık döşeme tahtaları? Burası neredeyse tehlikeli sayılır.

Telefonum elimde titriyor, aşağı bakıyorum ve tanımadığım bir numara görüyorum.

"Alo?"

"Bayan Anderson?"

Nina?" "Arayan siz misiniz?"

Lütfen potansiyel bir stüdyo olsun. Lütfen potansiyel bir stüdyo olsun.

"Benim adım George. Bay Lowell-Mason için çalışıyorum."

"Oh, merhaba." Kaşlarımı çatıyorum ve sonra midem ağzıma geliyor. "Ne oldu?"

"Elliot beni aramamı istedi. Mason az önce Lowerwick Malikanesi'ne gitti." Gözlerimi kapatıyorum, panik bacaklarımı titretiyor. "Bay Lowell, Mason değil, Bay Lowell senior. Kendisi rahatsızlandı."

"Tanrım, hangi hastane?"

"Gitmediklerini sanmıyorum, doktor ona geliyordu."

Rahat bir nefes alıyorum. Bu iyi. Durum ciddi olsaydı, onu hastaneye götürürlerdi.

"Gitmek ister misin? Malikaneye?" diye sorar George.

"Uh," diye duraksıyorum. *Mason benim orada olmamı ister miydi?* "Hayır, gerek yok. Akşamüstü kendim giderim, teşekkürler."

"Tabii ki, yardıma ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkürler." Mason'ın resepsiyonistinin aslında bir erkek olduğunu fark ederek gülümserim.

Telefonu kapattıktan sonra, Mason'ın malikanede olduğunu ve geçen sefer oraya gittiğimizde ne kadar nefret ettiğini düşünüyorum. Kapıda durup, eşiği geçmek bile istemediği görüntüsü.

"Maggie!" Panik içinde sözünü kesiyorum.

"Evet, hayatım?" Kaşlarını çatarak arkasını döner, hem o hem de emlakçı bana şaşkın şaşkın bakarlar.

"Arabamı almam lazım. Gitmem gerek."

Arabadan atladığımda, çakıl taşları spor ayakkabılarımın altında her zamankinden daha yüksek sesle çıtırdıyor gibi geliyor. Kapıyı kapatmaya zahmet etmiyorum, ayaklarım beni bilinçsizce ambulansların ve dairesel yolun etrafına dağılmış birçok aracın yanından geçiriyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ana kapıyı iterek açıyorum ve kendimi onların cehennemine atıyorum.

Yumuşak mor bukleler Elliot'un göğsüne kıvrılmış bir yığın halinde yatıyor. Görebildiğim tek şey bu. Ve bir saniye içinde gözlerimden yaşlar boşalıyor ve yanaklarıma düşüyor.

"Hayır!" Kafamı sallıyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Hayır."

"Nina," diye mırıldanıyor Charlie, önüme geçip beni kucaklamaya çalışıyor. Onun etrafına bakıyorum: Scarlet, Elliot, ailesi, Charlie ve Lance.

Mase hariç herkes.

"Nerede o?" diye soruyorum kimseye ve hiç kimseye, gözlerim bulanık.

"Biraz hava almaya çıktı, ama nereye gittiğini bilmiyorum," diye mırıldanıyor Vinny, mutfaktan çıkıp koridora adım atarken.

Vinny ne zaman geri döndü?

"Scar?"

Onun hüzünlü gözleri benimkilerle buluştu ve başını yana eğerek Elliot'a yaslandı.

Birbimize anlayışla bakarken daha fazla gözyaşı akmaya başlar. "Çok üzgünüm, Scarlet."

"Git onu bul." Burnunu çekerek, yüzünü Elliot'un göğsüne saklar.

Dönüp açık kapıdan çıkarım, evin etrafında ve ilk tarlanın karşısına doğru koşmaya başlarım.

Onu gördüğümde henüz çayırlara ulaşmamıştı, hâlâ son kapıya doğru ağır adımlarla ilerliyordu.

Daha hızlı koşmaya başlıyorum, uzuvlarım ağrıyor, ona ulaşmam gerektiğini biliyorum.

ona ulaşmam

gerektiğini Çayırlara ulaşip kapıya tırmanıyorum.

biliyorum. "Mase!" diye sesleniyorum, onun tepeye doğru yürüdüğünü izlerken.

"Mason!" diye bağıriyorum, gözyaşlarım durmaksızın akıyor. Ya beni duyamıyor

duymuyor ya da kendi kafasının içinde olduğu için dinlemiyor. Ve ben bu hissi bilirim — kaçmak ve dünyayı dışlamak istemek.

Onu kucaklamam, onunla birlikte olmam gerektiğini bilerek ona doğru koşmaya devam ediyorum.

Ona neredeyse ulaşmıştım ki, o çöküp, tertemiz gri takım elbisesiyle nemli çimlerin üzerine dizlerinin üzerine çöktü. "Mase, bebeğim."

O yere inerken, onun önüne diz çökerek ona doğru eğildim. "Mase."

Başını ellerimle kavrayarak yüzünü kendime doğru çekmeye çalışıyorum, ama o yüzünü sabit tutuyor, gökyüzüne bakarken vücudu kontrol edilemeyecek kadar güçlü.

"O öldü."

"Bebeğim," diye fısıldıyorum, onu görebilmek için ayağa kalkıp yüzünü ellerimle okşuyorum.

Gözleri yüzümü arar, tek bir gözyaşı şakağından saç çizgisine doğru akar.

"O gitti, Nina." Daha fazla gözyaşı akmaya başlar ve ben onları başparmaklarımla silerim.

"Ölmedi. Mason, ölmedi. Onu hisset. Onu bırak ve sonra onu içine çek. O burada, söz veriyorum." Kendi gözyaşlarım da yanaklarımdan akıp çenemden damlıyor.

"O bilmiyordu," diye hıçkırıyor.

Onu sıkıca sararım, eğilip ağırlarken alnını öperim. "Çok üzgünüm."

"O bilmiyordu." Başı göğüs kafesime düşer ve kollarımda yıkılır, gözyaşlarımız birleşir ve göğsümden aşağı akar.

Benim güzel, kırık adamım.

YİRMİ YEDİ

Mase

Eğer bir gün yıkılsaydım, asla onun kollarına sığınmazdım. Ama bu bir seçim değildi. Bu bir ihtiyaçtı ve o ortaya çıktı.

Yıllardır hissetmediğim bir duygu içimi ağırlaştırıyor, bu duygunun bir kayıpla geldiğini biliyorum.

Çocukken annemin vefatını kabullenmek benim için çok zordu. Bu durum bana mantıklı gelmiyordu ve yıllarca beni etkiledi. O zamanlar bunun yaşımdan kaynaklandığını düşünüyordum, ama şimdi göğsümdeki acı bana, onları kaybetmeye asla hazır olamayacağımı söylüyor.

Güçlü olduğumu sanıyordum.

Nina'yı koluma takıp eve doğru yürürken, onun gücünden besleniyorum, ama bunun yeterli olmayacağını biliyorum.

Başını kaldırıp bana zoraki bir gülümseme atıyor. Eve yaklaşırken durup Nina'yı kendime çekiyorum.

"Üzgünüm, Pix." Kafasına bir öpücük konduruyorum.

"Üzgün müsün?" diye sorar, ben de dönüp onu geride bırakarak Bentley'ime doğru yürümeye başlarım. "Hey!" diye bağırır. "Mason, Scar ne olacak?"

Benim bakışım onunkilere onunkine öfke öfke arkasında onun derin çikolata rengi gözlerinin arkasında dolup taşıyor. "Evde görüşürüz."

Kapıyı kapatıp motoru çalıştırıp garajdan çıkarken, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Nina

Ön merdivenlerden yukarı çıkıp eve girerken kalbim yanıyor. Salonda oturan Montgomery'lere küçük bir gülümseme atıyorum ama durmadan mutfağa doğru ilerliyorum. Lance'i kapı eşiğinde eğilmiş dururken görüyorum.

Elimi sırtına koyuyorum. "Affedersin," diye fısıldıyorum.

"Nina," diyor yumuşak bir sesle, yüzü ciddi.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Şu anda Lance'in nazik davranmasına tahammül edemem. Bu beni çileden çıkarır.

"Mase nerede?" diye sorar Elliot, çenesini kaldırarak.

Çocuklara bakıyorum, ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum.

Charlie başını eğiyor, ellerini takım elbisesinin pantolonuna sokuyor. O biliyor.

"Buradan nefret ediyor, onu suçlamıyorum," diye mırıldanır Scarlet mutfak adasından.

"O gitmiş mi?" Elliot tükürürcesine sorar.

Başka bir gün olsaydı onu savunurdum, ama şu anda onun duyması gereken son şey bu. Adaya doğru yürürken, eğilip omuzlarına sarılırım. "Ne yapabilirim?" diye sorarım.

Elini elime koyup sıkıca sıkıyor. "Hiçbir şey. Mase'in sana ihtiyacı olacak."

"Biliyorum." Umarım bana izin verir.

"Scarlet, tatlım." Frey, kızarmış gözlerle mutfağa girer, üzgün olduğunu gösteren tek işaret budur. "Glen ve ben, bu akşam bizimle eve gelmenin en iyisi olacağını düşünüyoruz, ya da birkaç hafta biz buraya gelebiliriz. Seni burada yalnız bırakmak istemiyoruz."

"Evet, bu muhtemelen iyi bir fikir." Ona küçük bir gülümseme atıyor ve ben bunun ardındaki gücü görüyorum. Beni sırtına daha sıkı çekiyor ve omuzlarını dikleştiriyor, şimdiden bir maske takıyor, bana kardeşini hatırlatıyor.

"Ofiste işleri yoluna koyacağım," diyor Charlie, Elliot'a başını sallayarak, sonra eğilip Scar'ın alına bir öpücük konduruyor. "Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

"Ben de seninle geliyorum," diye mırıldanır Lance, sanki rahatsızmış gibi elini ensesine koyarak. Scarlet'e garip bir şekilde başını sallar ve

ayrılmak için döner. Charlie de arkasından gider.

"Nerede kalmak istersin, Scar? Bizimle eve gelebilirsin ya da biz buraya gelebiliriz," diye sorar Elliot.

"Gidemeyim." Gözleri yaşlarla doluyor ve onları silip atıyor. Elliot'a bakıyorum, onun gözleri de parlıyor. "Onları bırakamam," diye ekliyor.

Onların üzüntüsü bana da sirayet eder, onların kalp ağrısı benim de kalp ağrım olur. Birisi bir gün burada olup, ertesi gün nasıl yok olabilir? Öylece.

"O zaman biz buraya geliriz. Bana bir saat ver, tamam mı?" Elliot bana bakar ve midem düğümlenir. Mase'den bir saat uzak kalacağım için çelişkili hissediyorum. Ama Scarlet'in de bana ihtiyacı var.

Başımı sallayarak gitmesi için izin veriyorum.

"Kalmak zorunda değilsin. Onun yanına gidebilirsin," diyor Scarlet. "Biliyorum, gideceğim."

Rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, başı omzuma yaslanmış, evdeki sükunetin aramızda yerleşmesine izin veriyoruz.

Asansörde anahtarımı çevirdikten sonra, ayağımla yere vurarak ve ellerimle saçlarımı okşayarak bekliyorum.

Duygular. Şu anda pek çok duygu yaşıyor olacağını biliyorum. Bunu bekliyorum. Ama bilinmeyen beni korkutuyor çünkü neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyorum.

Tek bildiğim, onun acı çekeceği.

Kapılar açılır ve sigara dumanının kokusu ve ağır bir ritim beni sararken kalbim sıkışır. Ses o kadar yüksek ki sözleri anlayamıyorum.

Merdivenlerin altında kırık viski şişesi parçaları yatıyor, şişenin içindeki kehribar rengi sıvı, onun çok fazla içmediğini gösteriyor.

İki adım birden atarak yatak odasının kapısını açtım ve duşun çalıştığını duyunca omuzlarım düştü.

"Tanrıya şükür."

Yatağın önünden geçerken bir şişeye takılıyorum. Boş bir şişe. Onu alıp banyo kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum, içeri girdiğimde buhar yükseliyor.

Hiçbir şey göremiyorum. "Mase?"

Fayans duvarın etrafından dolaşarak, onu duş zeminde hareketsiz ve tamamen çıplak bir şekilde yatarken buluyorum.

Ayakkabılarımı çıkarır ve yanına çöküyorum, giysilerim sıırılsıklam oluyor.

"Bu yardımcı oluyor mu?" diye soruyorum, ona bakarak.

Omuzlarını silkiyor, gözlerine bakmıyorum ama gözlerinin altındaki torbaları görebiliyorum. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi ona baktığımda yorgun görünüyor.

"Burada olmana gerek yok."

"Evet, olmam lazım." Elini tutup onu oturtuyorum ve ikimizi de duştan çıkarıyorum.

Kendini düzeltirken sallanıyor.

Bana bakarken, soğuk bakışları içimi keser. "Bensiz daha iyi olursun."

Dudaklarımı yalayıp doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Neden öfkeli olduğunu anlıyorum, ama bu onu dinlemeyi kolaylaştırmıyor.

Gözlerimi indirip, onun yorumunu görmezden gelerek bir havlu alıyorum. "Kalk, su soğuyor."

"Gitmelisin Nina. Burada olmamalısın," diye mırıldanıyor.

"Burada olmak istiyorum. Şimdi kalk."

Yüzümü tutup beni kendine yaklaştırıyor. "Bilsen burada olmak istemezdin," diye hırılıyor.

Beni tutan elini tutmaya çalışıyorum, ama o ıslık çalarak elini geri çekiyor. Bileğini tutuyorum ve kolundan akan kırmızı akıntıyı fark ediyorum. "Kendini kesmişsin."

"Ben iyiyim." Beni iterek, aceleyle ayağa kalkar ve duştan çıkıp yatak odasına doğru sendeleyerek yürür.

"Al," diye ona kendini örtmesi için bir havlu uzattım, ama o havluyu almadı. "Elini göreyim."

Kan, yumuşak halıya damlarken onu izliyorum.

"Sen mükemmelsin, biliyor musun? Çok. Lanet. Mükemmel," diye alaycı bir şekilde gülüyor. "Bunu benim için çok kolaylaştırdın. Sonra da gittin." Ön kolundaki kanı siliyor ve kan yatağa sıçırıyor.

Mükemmel vücudu, odada dengesiz adımlarla dolaşırken dalgalanıyor ve bu, kalbimi daha da acıtıyor.

"Mason, Őimdi uygun bir zaman deęil, lűtfen." Onu yalvararak havluyu ona uzattım.

Saçma sapan konuŐuyor ve sűzleri ne kadar acı verse de, bunların acıdan kaynaklandığını biliyorum.

"Buraya seninle tartışmaya gelmedim."

"O zaman neden buraya geldin? Ha? Bunun için mi?" SertleŐen penisini çekmeye başlar ve ben tiksiniyerek odadan çıkıp onu terk ederim. "Kaçıyorsun." Geri çekilen sırtıma gülüyor.

Görüş alanından çıktığımda, bir an durup, merdivene yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

Onun seni uzaklaŐtırmasına izin verme.

Mutfağa gidip ilk yardım çantasını bulduktan sonra, faraŐ, fırça ve mutfak havlusu alıyorum. Merdivenlerin altındaki pisliği temizledikten sonra, onun biraz sakinleşmiş olmasını umarak yatak odasına geri dönüyorum.

Odaya girdiğimde Mason osmanlıda oturuyor, gözleri yere bakıyor. Üzerinde bir çift boxer var ve yumruğuna bir havlu sarılmış, kan havluyu koyu kırmızıya boyamıŐ.

Ayaklarının dibine diz çöküp kanlı elini tutuyorum, daha önce gördüğüm öfkeyi tekrar görmemek için gözlerine bakmak istemiyorum.

Kesik çok derin değil, ama içtiği alkol kanamanın artmasına neden oluyor. Elimden geldiğince sarmaya çalışıyorum, ama bir doktora görünmesi gerektiğini biliyorum.

İŞimi bitirdikten sonra, bir an oturup aramızdaki yere bakıyorum.

Sessizce, bandajlı eliyle çenemi tutup başımı kaldırıyor. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri ikimizi de yok edecek kadar büyük bir acıyla dolu.

Ama o benim Mase'im.

"Ayıldığımda bana sűz ver."

"Bebeğim." Onu kendime çekiyorum, tek istediğim tüm acısını dindirmek.

Ona sabah her Şeyin daha iyi olacağını söylemek istiyorum, ama Şu anda bunu vaat edemem.

Anthony'nin vefatının üzerinden iki hafta geçti. Cenaze dört gün önceydi ve bu Mason'ı daha da derin ve şiddetli bir kedere sürükledi. Kimseyi yanına yaklaştırmıyor, beni ve Scarlet'i de dahil.

Onun cenazeye katılmasına şaşırırmamam gerekirdi, ama o sabah ofisinden çıkmayı reddettiği için neredeyse onsuz ayrılacaktım. O, şık takım elbisesiyle, acısını gizleyerek stoik bir ifadeyle yüzünde, fuayede bana katıldığında gurur duydum.

Scarlet tören boyunca zorlandı, ama Mason onu desteklemek için oradaydı.

Birbirlerine destek oldular.

Çocuklar her gün ziyaret ediyorlardı, ama Mason ofiste olmadığı için Elliot onun yerine geçmek zorundaydı. Mason'ın bu kadar acı çekmesini görmekten nefret ediyordu, ama bunun sürecin bir parçası olduğunu biliyordu.

Hepimiz yardım etmek istiyoruz, ama hiçbirimiz nasıl yapacağımızı bilmiyoruz.

Mason fikrimi değiştirmeye çalışsa da, sergideki yerimi iptal etmeye karar verdim. Buna gereken zamanı ayıramazdım ve olan biten her şeyden sonra, bu o kadar da önemli gelmiyordu. Onu bırakıp gidemeyeceğimi biliyordum, her an kırılacağından korktuğum bir zamanda bunu yapamazdım.

Hayallerimin peşinden gitmek için dünyadaki tüm zamanım vardı.

Rutin hayatımız başladı. Her sabah boş bir yatakta uyanıyor, duş alıyor ve banyo kapısı kilitli oluyordu.

O egzersiz yapar, duş alır, gece on bir'e kadar evindeki ofisinde çalışır ve sonra yatağa girip beni kollarına alır, ikimiz de uyuyamayız.

Scarlet iki kez geldi, ama Mason'dan Anthony'nin eşyalarını incelemek için eve gelmesini istediğinden beri aralarında gerginlik olduğunu biliyorum. Muhtemelen bu yüzden saat ikiye doğru yatakta tek başıma yatıyorum. Ondan istediğinden beri bunun aklında olduğunu biliyorum.

Yataktan kalkıp evindeki spor salonuna gidiyorum ve onu kulaklıklarını takmış, koşu bandında tüm gücüyle koşarken buluyorum.

Onun evde ve güvende olduğuna ikna olduktan sonra mutfığa gidip ona protein shake hazırladım, sonra onu kenara bırakıp yatağa geri döndüm.

Mase

Kollarımla onu sarıyorum, terim vücudumdan damlayarak narin boğazına düşüyor. Kirpikleri yanaklarına yayılıyor ve hayat dolu göğsünün inip kalkışını izliyorum.

"Nina," diye fısıldıyorum.

Hafifçe kıpırdanıyor, sonra üzerinde durduğumu görünce birden uyanıyor. Uzun süredir uyumadığını biliyorum.

"Mase?" Elleri nemli saçlarımı geriye itiyor, gözleri yüzümü araştırıyor. "Ne oldu?"

"Sana ihtiyacım var." Ağzımı onun ağzına yaklaştırdım, alt dudağını çekip dilimi içeri soktum.

"Hmmm," diye inledi, bu da benim aletimi sertleştirdi.

Yeleğimi çeker, ben de dizlerimi yatakta düzeltip geriye yaslanarak yeleği başımdan çıkarırken o da tişörtünü çıkarır.

"Bebeğim," diye mırıldandım, ağzımla meme ucunu sardım. "Bunu özlemişim. Bizi."

Sırtını yataktan kaldırarak bana daha da yaklaşır. "Ben de," diye fısıldar.

Pijama şortunu bacaklarından çekip, attığımız üstlerimizin yanına yere atıyorum.

Onu hissetme ihtiyacıyla, ileri doğru iterek onu doldurdum. Onun sıcaklığı beni sararken, göğsümün derinliklerinden bir ses yükseldi. O benim adımı haykırdı, ben ise hareket edemeyecek halde onun üzerinde dururken çenem boynuna yaslandı.

Kalçalarımı salladım. Yavaşça. "Siktir!"

"Mase," diye nefes nefese, bembeyaz çarşafların üzerinde kıvranıyor. Bir melek gibi görünüyor.

Bacağını belime dolayarak, daha derine giriyorum ve ikimiz de yüksek sesle inliyoruz. Başımı onun başına eğiyorum, ona doğru sallanarak, uzun süre mahrum kaldıktan sonra onun hissini tadını çıkarıyorum.

Neden kendimi bundan alıkoydum ki?

Nina

"Günaydın, Pix."

Kollarını belime doladığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Lavaboda kahvaltı bulaşıklarını yıkarken, sırtımda hissettiğim vücudu içimi ısıttı. Dün gece ne değişti bilmiyorum ama bu sabah uyandığımda onu yanımda yatakta uyurken buldum. Bunun bir ilerleme olduğunu düşünmüştüm ama şu anki durum dünden tamamen farklı.

"Günaydın, her şey yolunda mı?" diye soruyorum, belime dayanan eline bakarak, gömleğinin lacivert manşetini ve Rolex saatini fark ediyorum. "Ofise mi gidiyorsun?"

Kollarında dönerek soruyorum.

"Evet. Vakit geldi."

Elimi uzatıp, alnında oluşan derin çizgiyi düzeltirim. "Bu harika bir fikir." Geri dönmek istemesinden memnun olarak gülümserim. Onu zorlamam gerekeceğini düşünmüştüm, ama bunu yapmaya gönlüm elvermezdi.

O başını sallar, ben de dönüp bulaşıkları yıkamaya devam ederim.

"Benimle gelir misin?" diye sorar, küçük bir gülümseme dudaklarında belirirken mısır gevreğine uzanır.

Bacaklarımın arasında bir elektrik akımı hissediyorum.

Kahretsin. *Onu* ne kadar çok geri istediğimi fark etmemişim.

"Hayal kurma, patron." Göz kırparım. "Ofise gidiyorsan, ben de kız kardeşini görmeye gideceğim. Sakıncası yoksa."

Çenesini öne çıkarır, bana gerçek bir cevap vermez.

"Eğer beni evde istemiyorsan, gitmem, ama Scar'ın babanın eşyalarını düzenlemek istediğini ve birinin ona yardım etmesi gerektiğini biliyorum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz paniğe kapıldım. Neden babasından bahsediyorum ki?

Yavaş yavaş, Nina!

"Biliyorum," diye ters bir şekilde cevap verir ve elini saçlarının arasından geçirir. "Üzgünüm." "Özür dileme." Ona doğru giderim ve kollarımı beline dolarım. "

Bugün

gitmeyeceği

m." "Ben de."

"Ne? Hayır, Mase, ofise git."

"Gitmek istemiyorum. Sadece gitmem gerektiğini düşündüm."

Başımı yana eğip, elimi gömleğinin üzerine koyup okşadım. Takım elbisesiyle çok düzgün görünüyor, ama içi hala çok kırık.

"Ofise gitmelisin," diyorum ona, pürüzsüz çenesine bir öpücük kondurarak.

O da bunun gerekli olduğunu bilerek başını sallar. "Scar'a yardım edecek misin? Lütfen."

Ona sarılırım, ona daha yakın olmak isterim ama bunun fiziksel olarak imkansız olduğunu bilirim. Ama mümkün olsaydı, ruhumu onun ruhunun derinliklerine kadar takip ederdim. "Tabii ki yardım ederim."

Saat sabah dokuz ve Mase hâlâ burada. Tek başıma duş almama izin vermedi, işe döndüğü ilk gün için "iyi şanslar sikişi"ne ihtiyacı olduğunu söyledi. Adamım geri döndü ve bununla birlikte *bana* olan doyumsuz iştahı da geri geldi. Şikâyet ettiğimden değil tabii.

Dudaklarımdan kopamıyor, bizi asansöre götürürken dişleriyle dudaklarımı çekiyor. "Benimle gel," diyor öpücükler arasında.

"Hayır. Git, şimdi!" diye gülüyorum.

Benden uzaklaşıyor ve gözleri açgözlü bir şekilde parlıyor, ama gözlerinin arkasında gizlenen tereddütünü görüyorum.

"Sen giyinirken George ile konuştum, bugün işe gideceğini söyledim."

Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?" Geri adım atamayacağını bilerek başını sallar. "Sen olmasan ne yapardım?" Eğilir ve bana bir kez daha masum bir öpücük verir. "Scar'a yakında görüşeceğimizi söyle."

Dudaklarımı ısırırım, içimi bir memnuniyet duygusu kaplar. "Tamam."

Göz kırpar, benden uzaklaşır ve asansöre girer. "Seni seviyorum, benim güzel Pixie'm."

İş veya stüdyo aramak yerine başka şeylerle vakit geçirmek aptalca, ama dürüst olmak gerekirse, sanırım kendimi kandırıyorum. Şu anda çalışmak istemiyorum, Mase'in bana ihtiyacı olduğunu hissettiğimde çalışmak istemiyorum.

Scarlet kapıyı açmaz, ben de Vinny'ye el sallayarak veda edip içeri girerim. Onu ana oturma odasında bulurum, saçları mor saç boyasıyla kaplıdır.

"Hey!" Kaşlarımı çatarak kanepenin etrafından dolaşıp onu kucaklamak için yanına gittim.

"Tanrıya şükür buradasın! Arkamda bir şey var mı?" Elini başının etrafında salladı. "Babam normalde kontrol ederdi, küçük şeylerdir." Diye homurdandı.

Dönerek saç çizgisini kontrol ediyorum ve bir kısmını atladığını görüyorum. "Ver şunu bana." Atladığı kısmı boyayıp fırçayı geri veriyorum. "Nasılsın? Montgomery'ler burada değil mi?" diye soruyorum, ayaklarımın altındaki halıda boya lekesini görünce kaşlarımı çatıyorum.

Bu leke çıkmayacak.

"Hayır, iki gün önce gittiler. Frey çok tatlı ve benim için bir anne gibi, ama tanrım, o çok fazla."

"Bu kötü bir şey mi?" Onun bu kadar neşeli olduğunu görmekten mutlu olarak gülümsüyorum.

"Evet. Benim zaten yemeğim varken bana yemek ikram ediyor, çay içiyorken kahve ikram ediyor. Yemin ederim, benim pes etmemi bekliyorlar."

"Peki kırılacak mısın? Çünkü bu sorun olmaz." "Nina, ben iyiyim. Gerçekten."

Ona şüpheyle bakıyorum ama o sadece bana kötü kötü bakıyor. "Tamam, bunu bugün yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum, masanın üzerine topladığı babasına ait eşyaları işaret ederek.

"Evet, yapılması gerekiyor."

"Tamam, su ısıtıcısını çalıştırayım."

Dört saat sonra

Giysi ve kutuların sadece yarısını hallettik. Scar'a bakıyorum, güzel, içten gülümsemesini fark ediyorum. Acele etmedik, onun dikkatini çeken her şeyi tadını çıkarmak için gerektiğinde durduk. Bir anıyı çağrıştıran bir fotoğraf ya da hâlâ Anthony'nin kokusunu taşıyan bir kazak.

Keşke Mase de burada olsaydı.

Scarlet, kutuların arasında otururken televizyonu açıyor. Bazıları tavan arasına, bazıları da hayır kurumlarına gidecek. Scarlet, eşyaları kullanacak ve onları bir kenara atmayacak birini istiyor

bu eşyaları kullanmasını istiyor, ama duygusal değeri olanların kalmasında ısrar ediyor — bu yüzden ev videolarını izliyoruz.

"Nina, şuna bak."

"Bu sen misin?" Ekranı izleyerek gülüyorum.

Koyu saçlı küçük bir kız mutfak lavabosunda çıplak oturuyor.

"Evet. Babam hep benim vahşi bir çocuk olduğumu söylerdi."

"Anlıyorum."

Bana somurtarak bakıyor. "Senin mükemmel prenses elbiselerini ve fırfırlı çoraplarını hayal edebiliyorum," diye alay ediyor.

"Tanrım, hayır. Bana uyan bir çift tayt bulabildiğim için şanslıydım." "Kahretsin. Üzgünüm, Nina."

"Özür dileme." Gülümserim, ayaklarımın yanındaki kutuya uzanır ve daha küçük, dikdörtgen bir kutu çıkarırım.

"Buraya gel," diye seslenir. "Ha! Elliot'un ne kadar tombul olduğuna bak."

Kutuyu yanıma alıp, kanepenin arkasında onun arkasına geçiyorum.

"Hayır! O Elliot değil," diye

homurdanıyorum. "Evet, onun yanında duran Mase."

"Mase'i görebiliyorum, ama bu El'e benzemiyor. Bunu kızlara göndermem lazım."

Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum ve "tahmin et kim?" yazarak Lucy ve Megan'a gönderiyorum.

Telefonumu cebime geri koyarak dikkatimi bir sonraki kutuya çeviriyorum. Kapağı kaldırdığımda bir fotoğraf buluyorum. Mason'ın evindeki ofisinde asılı olan fotoğrafın aynısı. Lowell'ların kalp kırıklığı yaşamadan önceki hali.

Scarlet'in omzunun üzerinden fotoğrafı uzatıyorum. "Al."

"Ah, babam bana bu günü anlatmıştı. Mason bu fotoğraf çekildikten birkaç saniye sonra arı tarafından sokulmuş." Elim kutunun dibindeki defteri kavırıyor. Günlük gibi görünüyor. Kalın, ağır ve kenarları yıpranmış. Scarlet devam ediyor: "Görünüşe göre yüzü, köpeğin yanına yaklaştığında olduğu gibi şişmiş." Scarlet, elimi kapağın üzerinde gezdirip üzerindeki tozu temizlerken gülüyor. "Zavallı herif. Umarım o fotoğrafı buluruz. Babam hep bir tane olduğunu söylerdi, ama Mason onu saklardı."

"Bu ne?" diye soruyorum, başparmağım sağ alt köşede yazılı olan baş harfleri okşayarak.

"Ne ne?" diye sorar, elindeki fotoğrafa bakmaya devam ederken, geçmişteki anıları yeniden yaşar.

Beynim, gördüğüm şeyi anlamaya çalışırken yanlış çalışıyor. Düşünmeden günlüğü açıyorum ve ilk sayfayı okumaya başlıyorum.

16 Kasım 1993. Sevgili

Mason.

Sevgili oğlum,

Kitabı kapatıp, boğazıma yükselen safrayı yutuyorum. "Annenin adı."

"Ellis," Scarlet kaşlarını çatarak cevaplar.

"Ellis. Marie. Lowell." Mason'ın o gece onun için dans ettikten sonra bana söylediğini hatırlıyorum.

"Evet, Ellis Marie. Ne oldu Nina? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"İsimlerin baş harfleri." Daha önce defalarca yaptığım gibi onları izliyorum. Yıldız ve yazı tipi aynı. Benzersiz ama bir o kadar da tanıdık. "EML."

"Onlar ne?"

"Daha önce görmüştüm, ama bir piyanoda."

"Evet, anneminkinde. O inanılmaz bir piyanistti. Babam, bir gün dünya çapında çalacağını söylerdi, ama o burayı hiç terk etmek istemedi."

Ona bakarken nefesimi tutuyorum. "Piyano nerede?" "Mason'da. İyi misin?"

YİRMİ SEKİZ

Nina

Mason'da mı?

Bu üç kelimenin anlamını biliyorum. Tamamen mantıklı. Ama zihnim bu parçaları birleştirmek istemiyor. Çünkü bu ne anlama geliyor ki?

"Elinde bir fotoğrafı var mı?"

Aptalca davranıyorum. Böyle bir şey olamaz, *değil mi?*

"Piyanodan mı?" Scarlet, sanki deliymişim gibi kaşlarını çatıyor. "Evet!"

"Muhtemelen. Sadece siyah bir kuyruklu piyano."

Sadece siyah bir kuyruklu piyano. Dünyada bunlardan yüzbinlerce olmalı. Belki de deli oluyorum.

Kaşlarım birbirine yaklaşır.

İsim baş harfleri EML miydi?

Şüphe, her şeyi daha da büyük ve kafa karıştırıcı bir sis haline getiriyor.

"Bir bakayım. Bir fotoğrafım olabilir." Scarlet, Anthony'nin yaptığı diğer hatıra kutularını bulana kadar aramaya başlar. Her birinin üzerinde farklı bir olayın adı yazmaktadır.

"Hmm... Eclipse, Millennium, 89 Noel. Ah, bu! 1990 Noel. Annem o zaman bana hamileydi. Bunu görmüştüm." Bana gülümseyerek dizlerinin üzerine çöküp kaseti televizyona takar.

Birkaç saniye sonra ekran aydınlanır.

Kamerayı tutan kişi ahşap zeminde sallanırken kamera da titriyor. Bir çocuk, sanırım. "Mase, kamerayı çaldı. Bu fotoğrafta inanılmaz derecede sevimli."

Scarlet düşüncelerimi doğruluyor.

"Mason, buraya gel!" derin ama şakacı bir ses çağırıyor, küçük çocuk kıkırdarak daha hızlı koşuyor, ama sonra iki ayak görünüyor ve aniden duruyor. "Anne. Hayır!" Dönerek ters yöne koşuyor, ama o sırada kamera Anthony'nin genç yüzüne tam olarak odaklanıyor. "Yakaladım!" Elleriyle oğlunu yakalamaya çalışıyor. "Baba, hayır, bırak beni, gıdıklama, gıdıklama!" Mason, histerik bir şekilde nefes almaya çalışırken çığlık atar. "Dikkat et, Anthony, düşürecekisin onu," diye yumuşak bir ses mırıldanır, kamera şimdi ters dönmüş ve mutfak kapısındaki kadına odaklanmaktadır. *Ellis*. Mavi çiçekli bir elbise giymiş, karnı mükemmel bir yuvarlak şekle sahiptir.

Gözümde oluşan yaşı silerim.

"Hadi çocuklar." Ellis eğilip kamerayı almak için eğildiğinde kamera titrer, sonra Anthony ve Mason'a döner.

Mason baş aşağı asılı duruyor, Anthony'nin elleri onun ayak bileklerini sıkıca kavramış. Koridordan geçerek, şu anda bulunduğumuz salona giriyorlar. Mason kanepeye yatırılıyor, sonra babasının kucağına kaldırılıyor, tombul elleri Anthony'nin boynuna sıkıca sarılıyor.

Onlar için kalbim acıyor.

Neden daha fazla zamanları olmadı ki?

"Anne, oyna! Oyna!" diye ağlıyor Mason.

Boğazım yanarken başımı yana eğiyorum, çünkü haklı olduğumu zaten biliyorum.

Anthony, Ellis'e kamerayı uzatmasını söyler ve önceden bulanık olan görüntü tamamen netleşir. Mason annesinin kucağına tırmanır, elini sevgiyle annesinin karnına sarar ve başını annesinin göğsüne yaslar.

Ellis çalmaya başlar ve gözlerim piyanonun arkasındaki baş harflerine kayar. Geçtiğimiz bir yıl boyunca stüdyomda duran piyano. Ondan çok uzak hissederken üzerine uzandığım piyano.

Stüdyom bana her zaman evim gibi gelmiştir ve annesinin piyanosu da her zaman bunun bir parçası olmuştur, hatta belki de özü.

Ellis kameraya bakar ve gözleri kameranın ötesine kaymadan önce *bana* baktığını hissedirim. Sevgi dolu bir gülümseme yüzünü süsler.

bu, kocasına yönelik bir söz.

"O çok güzeldi. Sen ona çok benziyorsun."

"Evet," diye hıçkırır Scarlet. "Üzgünüm, bunu daha önce yüzlerce kez gördüm."

"Özür dileme," diyorum ona, kanepeye oturmak için hareket ederken. Kaset biter bitmez onu sıkıca kucaklıyorum.

Vinny öğleden sonra geç saatlerde beni eve götürmek için gelir ve ben bundan korkarım. Öğleden sonrasının geri kalanında piyanoyu zihnimin arka planına iteklerim, beynimin bunu anlamasına izin vermem. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Özellikle Mason'la yüzleşmeden önce.

"Selam, Vin." Audi'nin arka koltuğuna otururken gülümsüyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu, düşünceli bir bakışla büyük eve bakarak.

"Evet, çok yorucu." Esniyorum, başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Bu gece yatağıma girince çok mutlu olacağım."

Malikaneyi geride bırakıp şehre doğru yola çıkıyoruz, bu da bana düşünmek için bolca zaman veriyor. Ve aklımdaki tek şey Mason'ın annesinin piyanosu.

Neden stüdyoda?

Mason biliyor muydu?

Bu düşünceyle duraksıyorum. Her şey yerine oturmuş gibi. Kafam ateşkes ilan ediyor. Mason'ın stüdyodaki görüntüsü aklımda canlanınca kafa karışıklığım geçiyor. Joey'nin fotoğrafları çektiği gündü. O gün ilk kez üst kata çıkmıştı.

Onun kızgın olduğunu sandım. Joey'nin yaptığını sandım.

Gözleri sanki bana bakmıyormuş gibi beni delip geçiyordu.

Bakmıyordu da. Piyano bakıyordu.

Orada olduğunu biliyor, ama nasıl, *neden*?

Vücudum önce buz gibi soğuyor, sonra yanıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Orada olduğunu biliyor.

Piyano Mason'a aitse ve stüdyomun yerini biliyorsa, neden bana hiç söylemedi? Tanrım, bu hiç mantıklı değil.

O günkü davranışlarına bakılırsa, bilmiyordu. Bilmiyor muydu? Bildiği gibi görünmüyordu. O...

"Vinny, Ellis'in piyanosu hakkında bir şey biliyor musun?"

O irkilir. Hızlı ve hafif bir irkilmedir, ama ben fark ederim ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Sadece, sanırım benim stüdyomda." Kafamı sallayarak kendimi düzeltiyorum. "Eski stüdyomda."

Tereddüt eder ve kelimelerini dikkatlice seştiği bellidir. "Evet, Nina. Piyano hakkında bir şeyler duydum, ama muhtemelen Mason'a sormalısın."

"Sana soruyorum."

"Ben de sana Mason'a sormanı söylüyorum," diyor sert bir sesle ve ben onun ses tonuna kaşlarımı çatıyorum.

Tatilden döndüğünden beri sessiz. Anthony'nin vefatına bağlıyorum çünkü onların yakın olduğunu biliyorum, ama bu Vinny'ye göre değil.

Vinny'nin bana yardım etmeyeceğini kabullenerek, Mason'ın stüdyoya geldiği günden başlayarak olayı kendim bir araya getirmeye çalışıyorum.

Joey ve fotoğraflar. Mason bana geldi ve piyanoyu gördü, bundan eminim.

Ne demişti?

Neden hiçbir şey hatırlayamıyorum, lanet olsun?

Mason gittikten hemen sonra kızlarla öğle yemeğine çıktım. Erin arayıp eve gitmesi gerektiğini söyledi.

Erin!

Ellis'in piyanosu neden onun binasındaydı? Hiçbir şey mantıklı değil.

Vinny'nin dikiz aynasından beni izlediğini fark ettim ve sorularımın cevaplarını onda bulabileceğimi biliyorum. Stüdyom satıldıktan sonraki gün ortadan kayboldu. Mase'in keyfi yoktu ve Erin Avustralya'ya geri döndü.

Bir şeyler tutarsız.

"Tatilin, Vin. Nereye gittin?"

"Kuzeye. Ailemi görmeye gittim." Gözlerini aynadaki bana ve yola çeviriyor ve yumruklarını direksiyona sıkıca sarıyor.

"Stüdyom satıldıktan sonraki gün, değil mi?" "Evet."

Mülkte bulunduktan sonra, Scarlet'in nostaljisini yaşamış gibi hissediyorum. Benim olmayan o kadar çok duygu var ki, ama bu kadar kısa sürede bu aileye bu kadar derin bir şekilde bağlandım.

Lucy'nin ailesinin bir parçası olduğumdan beri böyle hissetmemiştim ve Mason'ın benden bir şey sakladığını düşünmek - yaşadığımız onca şeyden sonra - beni korkutuyor.

İçgüdülerimin bana söylediği şeyden korkuyorum.

Onu evin spor salonunda buluyorum. Su şişesinin kapağını takıyor ve çıplak göğsünün terle parladığını izliyorum.

Vücudu olağanüstü. Babasının ölümünden bu yana sürdürdüğü yoğun egzersiz programı onu daha da formda yapıyor.

"Merhaba," diyorum, kalçamı kapı çerçevesine dayayarak varlığımı belli ediyorum.

"Angel." Bana doğru geliyor, eğilip beni öpmek istiyor, ama içgüdülerim beni geri çekiyor.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Ne oldu?"

Nereden başlayacağımı bilemeden, boğazımı yutarım.

Asansör kapısı açılır ve ikimiz de irkiliriz. Mason yanımdan geçip fuayeye çıkar.

"Vin, burada ne yapıyorsun?"

Burada çünkü benim bildiğimi biliyor.

Ne yaptığını biliyorum. En azından, öyle *sanıyorum*. Ve bu çok acı verici.

Mason, gerçeği anladığında bana dönüyor, yüzünde panik ve suçluluk ifadesi var, bu da benim düşüncelerimi doğruluyor. Suçluluğu bunca zamandır var mıydı? Çünkü birdenbire, onu tekni-renkli olarak görüyormuşum gibi hissediyorum.

"Nina."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım, diğer elimle ağzımı kapatırken zihnim hızla çalışıyordu.

Bunun doğru olmasını istemiyorum.

Yüz hatları gerginleşir, başını eğip öfkesi onu ele geçirmeye başlar. "Söyle," diye dişlerini sıkarak söyler.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bunu söylememe gerek var mı? "Bana söz vermiştin..."

"Söyle!" diye bağılıyor, bana doğru adım atarken sözümü kesiyor.

Burun deliklerim genişler ve gözlerini ayırmadan ona bakarım. "Stüdyomu satmada parmağın var mı?" diye sorarım, sesim güçlü ve nettir.

Penthouse'da sessizlik hakim. Tek ses, kalp atışlarım.

"Hayır." Çenesini sıkıyor. Keskin. Ölümcül. *Ondan nefret etmek istemiyorum.* "Tek sorumlu bendim. Onu *ben* sattım." *Ama nefret ediyorum.*

"Neden?" Sesim beni ele veriyor, kelimeyi söylerken çatlıyor.

Çenemi kaldırarak, acımı göstermeye ve gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. O zaten benden çok şey aldı.

Ona bir santim daha yer vermeyeceğim.

Elini yüzünde gezdirir. "Anlamazsın. Ben bunu hiç istememiştim..."

"Bana sadece piyano yüzünden mi ilgi gösterdin?" "Ne? Hayır!"

"O zaman neden?" diye bağıriyorum, vücudum gözle görülür şekilde titriyor. "Nina, lütfen, bunun basit bir cevabı yok."

"Denemeden ne anlarsın!" diye bağıriyorum, duygularımın kaybolduğunu hissederek, ona bunu daha fazla mahvetmemesi için yalvarıyorum.

"Yapamam."

"Ne?" Omuzlarım düşer.

"Mason, hadi ama evlat." Vinny öne çıktı, sesinde uyarı vardı.

Onun orada olduğunu neredeyse

unutmuştum. "Siktir git, Vinny!"

"Ona gerçeği söylemelisin. Ona gerçeği söyleyebilirsin." "Git!"

Mason, yüzü koyu kırmızıya dönerek homurdanır. "Boş ver," derim

Vinny'ye, çantamın askısını omzumda yukarı çekerek

"Gidiyorum."

Mason'ın gözlerine bakarak, orada olduğunu bildiğim ama beni dışarıda bırakmaya devam eden adamı arıyorum.

Onun yanından geçmek için hareket ediyorum, ama o kolumu tutup beni kendine doğru çekiyor. "Bu işte gittikçe iyi oluyorsun. Kaçmakta."

"Ve her kaçtığımda, beni biraz daha derinden kesiyormuşsun gibi geliyor."

Gözlerinde kargaşayı görüyorum: korku, suçluluk, öfke ve acı.

Aylar önce onun için o kişi olmaya karar verdim.

Onun yanında olmaya.

"Seni sevmemi imkansız hale getiriyorsun."

Gözlerini y e r e indirip beni bırakıyor. "Siktir git git."

Otomatik pilotta hareket ediyorum, asansöre giriyorum ve kapıların arkamda kapanmasına izin veriyorum.

Mase

"Arabada her şeyi çözdü. Piiano hakkında nasıl bilgi sahibi olduğunu bilmiyorum."

"Bunu bilmesi gerekiyordu." Vinny'yi omuzlarımdan itip, burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Onu takip et."

O da başını sallar. "Sen ne yapacaksın?"

"Charlie ile konuşmam lazım."

O fuayede oyalanıyor ve daha fazla şey söylemek istediğini biliyorum. "Ona söyleyebilirsin. Anlayacağını biliyorsun."

"Burada korumaya çalıştığım tek kişi o değil, Vinny!" diye bağırırım.

Yüzü tiksinti ile buruşur. "Korunmaya ihtiyacımız yok! Artık herkesin yaptıklarının sorumluluğunu almasının zamanı geldi. Bu yükü omuzlarında taşımaya devam edemezsin."

"Omuzlarımda ne taşıdığımı bilmiyorsun! O çok iyi!" diye bağırarak parmağımı ona doğrultuyorum. "Bununla lekelenemeyecek kadar iyi ve benim gibiler için fazla iyi."

"Belki haklısın. Ama bir karar vermelisin Mason, çünkü bunu ondan saklamayı seçersen, onu sonsuza kadar kaybedeceksin."

O zaman onu sonsuza kadar kaybederim.

Nina

Ayaklarım kaldırımları yiyip bitirirken, caddeden aşağı koşarak penthouse'dan uzaklaşıyorum.

Annem hayatımda beni birçok kez hayal kırıklığına uğrattı ve her seferinde savunmamı daha da güçlendirip dünyayı biraz daha dışladım.

Mason'a karşı bir anlık gardımı düşürdüm ve o da aptalca inandığım sözler verdi. Şimdi güvenli alanıma geri dönmek istiyorum ama bunu başaramayacağımı hissediyorum. Geçen yıl stüdyom benim güvenli limanım olmuştu ve bana ait olmayan bir şeye güvenmeme izin verdiğim için kendimi aptal hissediyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Lucy'yi aramaya çalışıyorum. Telefonu açmıyor ve bunun çalışıyor olması nedeniyle olduğunu biliyorum. Bunun yerine Megan'ı deniyorum.

"Selam, canım!" diye neşeyle cevap

veriyor. "Megs, boş musun?"

"İş yerindeyim, ne oldu?"

Etrafıma bakıyorum, uzun bir mesafe yürüdüğümü ve şehre yaklaştığımı fark ediyorum.

"Benim stüdyom." Kafamı sallıyorum. "Erin'in stüdyosu..." Mason'ın Erin'in stüdyosunun satılmasıyla ne alakası var ki? "Mason sattı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ve kafam çok karışık." Başımı avuçlarımla tutuyorum ve az önce ağzımdan çıkan sözleri sindirmeye çalışıyorum.

"Ne?! Ne demek istiyorsun?"

"Ben de bilmiyorum." Birden durup, bir şey düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Megs, seni sonra arayabilir miyim?"

"İyi misin?"

"Mümkün olduğunca çabuk arayacağım, söz veriyorum. Ben iyiyim. Sadece cevaplara ihtiyacım var."

"Tamam, bana mesaj at, Nina. Endişeleniyorum!"

Telefonu kapatıp, Erin'in numarasına ulaşana kadar rehberimi kaydırıyorum.

Belki o bu duruma biraz açıklık getirebilir.

Dört kez çaldıktan sonra neredeyse vazgeçmek üzereydim, ama sonra onun şaşkın sesi telefonda yankılandı.

"Nina?"

"Beni aramamamı istediğini biliyorum, ama az önce bir şey öğrendim ve seninle konuşmam gerekiyor," diye aceleyle söylüyorum, umarım telefonu kapatmaz.

"Hayır, sorun değil. Aramanızı bekliyordum. Aklını başına topladığın için sevindim."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Burada akıllı davranmam gerekiyor. "Evet, aklıma geldi."

"Güvende misin? O seni rahat bırakmayacak, Nina. Akıllı davranırsan bundan faydalanabilirsin."

Fayda mı? "Nasıl?"

"Para. Para konuşur ve insanlar o sesleri susturmak için çok para öderler."

Ne demek bu?

"Sen de öyle mi yaptın?"

Bana cevap vermiyor ve ses tonumun beni ele vermiş olabileceğinden endişeleniyorum. "İlk başta başka seçeneğim yoktu. O tehlikeli bir adam, Nina. Yapmam gerekeni yaptım. Ona kontrolü veremezsin, bunu ona karşı kullanmalı ve üstünlük sağlamasına izin vermemelisin. Akıllı davranmadım ve şimdi dünyanın öbür ucundayım."

Mason yüzünden mi Avustralya'da? "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Şeyden beri... bekle. Sana ne anlattı?" diye savunmacı bir tavırla soruyor.

Gözlerimi kapatıp paniğe kapılıyorum. Buna ne cevap vereyim?

"Piyanoyu biliyorum."

"Piyano." Gülerek, soğuk ve mesafeli bir şekilde. "Bunu nasıl başardığımı asla bilemeyeceğim."

"Erin..."

"Bana öyle seslenmeyi keser misin!" diye bağırır. "Bana seslenerek hayatımı ne kadar zorlaştırdığının farkında mısın? Ve bilmediğin bir şeyi biliyormuş gibi davranmak... bu aptalca, Nina. Seni daha akıllı sanıyordum. Senin yerinde olsam, fırsat varken buradan giderdim. Bir daha beni arama."

"Hayır! Lütfen, bekle!" Hat kesilir ve ben tırnaklarım avucumu ısırıcaya kadar yumruklarımı sıkarım.

"Neden kimse bana lanet olası gerçeği söylemiyor!" diye bağırırım. "Nina."

Vinny'nin sesini duyunca gözlerimi kapatırım, başım zonklamaya başlar. "Bana neler olduğunu anlatmayacaksan, beni rahat bırak."

"Seni tanıdığım ilk günden beri güçlü olduğunu biliyordum."

Ona sert bir bakış attım. "Şu anda senin mantıklı konuşmalarını dinlemek istemiyorum, Vinny. Bugün beni ikna edemeyeceksin."

"Öyle bir niyetim yok. Sadece eve gidersen zayıf düşmeyeceğini bilmeni istiyorum. O bunu henüz anlamıyor."

"Neyi görmüyor?" diye bağırırım.

"Senin gücün. O öyle olduğunu düşünüyor, ama senin gerçek gücün, derinlerde, annenin yıllarca sana verdiği acıdan geliyor." Bana anlamlı bir şekilde bakıyor ve Vinny'nin Mason için beni arayan kişi olduğunu hatırlıyorum. Muhtemelen herkesten daha fazla şey biliyor. "Stüdyonu sattığında ona hayal kırıklığına uğradım, bu yüzden ayrıldım. Senin için üzüldüm ve onu durdurmaya çalıştım, ama seni güvende tutma ihtiyacı onu kör etmişti. Aptalcaydı. Seni hiç korumadı ve şu anda hiçbir tehlike altında değilsin. Yaptığı şey mantıksız ve dürtüseldi, ama yaptığını değiştirmezdi ve ben onu bunun için saygı duyuyorum. O iyi bir adam, Nina. Kalbi doğru yerde."

"Tatile çıkmadın, stüdyoyu sattığı için mi gittin?" "Evet, ama benim korkaklığımı başka bir şeyle karıştırma."

Zamanı geldiğinde, yapması gerekeni yaptı. Ben de onun yanında durmalıydım." Başını eğip kaldırıma bakıyor.

Bu çok saçma. "Lütfen, bana neler olduğunu anlat. Erin farklı davranıyor ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Sana söyleyemem çünkü bunu söylemek bana düşmez ve Mason da bunun kendi hikayesi olmadığını düşünüyor." Ondan uzaklaştığımda yüzünü buruşturur. "Ona güven, gerisi kendiliğinden gelir."

"Bunun şu anda ne kadar imkansız olduğunu anlıyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "Nereye gidiyorsun, Nina?"

Hiçbir fikrim yok ama herkesten uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. "Bilmiyorum."

"Eşlik etmemi ister misin?" diye arkamdan seslendi. "Hayır."
"Ama bir şeye ihtiyacın olursa ararsın, değil mi?"
Başımı sallıyorum. Vinny'ye kızgın kalmak imkansız.

YİRMİ DOKUZ

Mase

Charlie, başını ellerine dayayarak kanepemde otururken, Elliot ayakta durmuş, bana inanamayan gözlerle bakıyor. Ellerimi ceplerime sokup pencereye yaslanıyorum, onlara az önce anlattıklarımı sindirmeleri için zaman tanıyorum.

"Ne zaman?" Charlie başını kaldırmadan sertçe soruyor.

"Geçen yılın başında Melders'da tanıştığım kızıl saçlı kız."

"Sen her zaman birilerini alıyorsun. Bana bunun üzerinden on iki aydan fazla zaman geçtiğini mi söylüyorsun?"

Bir kez başımı salladım ve o gözle görülür şekilde gerildi. "Ben kimi takip ediyordum lan?" diye bağırdı, yüzü sertleşti.

"Onları geri çağırdım."

"Onları geri çağırdın," diye sözlerimi tekrarlar, alaycı bir şekilde güler. Dudakları tiksinti ile kıvrılır, ama bu benim beklemediğim bir şey değildir. "Daha çok onlara para verdin. Her hafta o mesajı alıyorum ve sen bana bunun tamamen saçmalık olduğunu mu söylüyorsun!"

"Dostum, ben..."

"Siktir git, Lowell."

"Bu çok boktan," diye mırıldanır Elliot, elini ağzına götürür.

"Biliyorum."

"Neden bana bunu şimdi söylüyorsun?"

Charlie her zaman zeki olmuştur. Sezgileri güçlüdür ve hiçbir şeyi gözden kaçırmaz.

"Bu ortaya çıkarsa nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Seni hazırlıksız yakalamak istemedim."

Kısık bir kahkaha atar ve ayağa kalkar. "Yani biri seni tehdit mi etti?"

"Doğrudan değil, ama Lance buraya geldiği gece, Cara, Melders'tan kızıl saçlı kız." Onun adını söylerken dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Ofiste konuşmamızı duymuş."

"O biliyor mu?" Kaşlarını çatıp bana dönüyor. Başımı sallıyorum.

"Peki ona ne söyledin?"

"Panikledim, taleplerini kabul ettim." Başımı eğiyorum, o gecenin anıları zihnime dolarken kafam karışıyor. "Ama durumu düzelttim, kontrolü ele aldım, geçmişinden bazı şeyler buldum ve o zamandan beri bir tehdit oluşturmuyor."

Şimdiye kadar.

"Hapse girebilirsin, seni aptal herif!" diye alaycı bir şekilde gülümsedi ve elini yüzüne sürdü. "Ve ben seni temsil edemeyeceğim. Ne halt ediyordun sen?"

"Benim endişem kendim için değildi."

"Beni koruyormuş gibi davranma," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bu senin için büyük bir güç gösterisi."

"Saçmalık! Siktir git! Sana gelseydin ne olacağını çok iyi biliyorsun. Sen bir avukatsın, Aldridge. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi!"

"Sakin ol, Mason," diye uyardı Elliot.

"Anlıyorum! Nedenini anlıyorum, ama bana söylemeliydin. Sana çok kızgınım."

Uzun bir süre kimse tek kelime etmeden sessizce duruyoruz. "Bu kızıl saçlı." Charlie telefonunu çıkarır. "O ne biliyor? ne biliyor?"

Nina

Ne kadar süredir yürüdüğümü bilmiyorum, ama daireme vardığımda güneş batmış, sokak lambaları tek rehberim olmuştu.

Daire tam da bıraktığım gibiydi. Paris'ten döndüğümüz günden beri hiç dokunulmamıştı.

Paris.

Bileziğime bakarak, onu ters çevirip parmağımla kelimeleri okşadım ve yüzümde acı bir gülümseme belirdi. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ve paylaştığımız hafta sonu, onun ihanetini daha da acı hale getiriyor.

Eğer bildiğim bir şey varsa, o da benim ayrılışımı izlerken gözlerindeki bakışın saf pişmanlık dolu olduğu. Mase hakkında gerçekten bildiğim bir şey varsa – ve belki bu beni naif bir aptal yapıyordur – o da onun beni asla kasten incitmeyeceği. Ama bu acıyı azaltmıyor.

Annem bana bir şey öğrettiyse, o da onun umursamadığıydı; benim acım, bir anne olarak olması gerektiği gibi ona dokunmuyordu. Bir saniye içinde beni incitebilir, bir saniye sonra da beni terk edebilirdi – muhtemelen işe gitmek için.

Bana hiç pişmanlık göstermedi.

Bu yüzden Mason'ın gözlerindeki bakış, alışkın olmasam da, ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Çünkü o acı çektiğinde ben de acı çekiyorum ve bugün bunu onun gözlerinde gördüm. O önemsiyor, acı çekiyor ve pişmanlık gösteriyor.

Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Mase

Koşu bandının kayışı, şiddetli bir hızla dönerken ayaklarımın altında parılıyor. Her kilometre ile göğsüm yanıyor, kendimi zorladığım için vücudum terden sıırılsıklam oluyor. Ama duramam. Durursam, ona gideceğim ve o henüz buna hazır değil.

Nina beş gün önce gitti ve ne telefonuna ne de kapısına cevap veriyor. Lucy ve Megan'ın hiçbir işe yaramadığını gördüm. Şu anda onun yanına yaklaşmama izin vermiyorlar. Bu sessizlik beklenen bir şeydi. Onun kalacağını hiç beklemiyordum. Bir kez olsun kalmasını dilerdim, ama gururu buna asla izin vermezdi.

Ofise erken gidip kendimi işime veriyorum, çünkü bunun dikkatimi dağıtmam için gerekli olduğunu biliyorum. Üç saat boyunca hiç rahatsız edilmiyorum ve bunun George'un işi olduğunu biliyorum.

Ruh halimi anlamış gibi görünüyor.

"Mason, Lance geldi," sesi interkomdan cıvıldıyor. "Onu içeri gönder."

Elimi ağzıma götürürken masamdaki fotoğrafa bakıyorum. Fotoğraf Paris'te çekilmiş. Nina kameraya gülümsüyor ve dolgun yanaklarında beliren gamzelerden, bana döndüğünü ve beni fark ettiğini anlayabiliyorsunuz.

"Lowell."

Gözlerimi kaldırıp selamlamak için başımı salladım. "Charles ve Elliot'a söyledim," dedim, doğrudan konuya girerek. Ayağa kalkıp ellerimi ceplerime soktum ve masamın etrafından dolaşıp arkasına yaslandım. "Marcus hakkında."

Lance'in onlara söylediğim için kızacağını biliyordum, ama aynı zamanda beni destekleyeceğini de biliyorum. Her zaman desteklemiştir.

"Tamam, peki şimdi ne olacak?" Lance dudaklarını bükerek sordu.

"Hiçbir şey, Charlie elimizdeki her şeyi istiyor, ama bunun dışında hiçbir şey değişmeyecek."

Başını salladı. "Nina biliyor mu?"

"Hayır, ve öyle kalmasını istiyorum. Onu bu işe karıştırmayacağım." "Katılıyorum."

"Neye katılıyorsun?" diye sordu Elliot, ofise girerken, Charlie de arkasından geliyordu, ikisi de Armani takım elbiseleriyle çok şık görünüyorlardı.

"Nina'nın bilmesini istemiyorum, aslında." Masadan kalkıp onlara yaklaşıyorum, hepsine bakıyorum. "Bu iş burada kalacak. Başka kimseyi bu işe karıştırmayacağım. Anladınız mı?"

Lance anlayışla başını sallıyor ve Elliot bana göz kırpar. "Söz veriyorum dostum."

"Aptal," diyorum ona, hiç eğlenmeden. Charlie heykel gibi hareketsiz duruyor, elleri cebinde, tek kelime etmiyor. "Charles?"

Alt dudağını yalar. "Ya seni terk ederse?"

"O zaman beni terk eder. Zaten terk ettiğinden eminim."

Göğsüm çatlarken yutkunuyorum. En azından öyle hissediyorum.

"Hayır, Luce sadece zamana ihtiyacı olduğunu söyledi," diyor Elliot, telefonunu çıkararak.

"Onunla konuştun mu?" diye sorarım.

"Hayır, Lucy ile konuştum. Vajinayı sakla, Lowell." Gözlerini devirir.

Elimi saçlarımın arasından geçirip nefesimi veriyorum. Onu görmem lazım.

"Neden ona söylemiyorsun? Ona güveniyorum," diyor

Charlie. Lance alçak bir ıslık çalıyor.

"Onun stüdyosunu sattım, Charlie! Geri kalanını bilmiyor bile, bilseydi bile bana kollarını açarak koşarak geleceğini sanmıyorum. Sen öyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum lan." Omuz silkiyor ve kanepeye oturuyor.

"Bu bizim aramızda kalsa herkes için daha iyi olur," diye mırıldanır Lance ve ben onun haklı olduğunu biliyorum, bu ona bir açıklama yapamayacağım anlamına gelse bile.

"İyi misin?" diye soruyorum Charlie'ye, koltuğun arkasına yaslanarak elimi omzuna koyuyorum.

"Evet. Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi harika hissediyorum." "Güzel, zamanı gelmişti."

Nina

Mason aramayı bırakmadı. Dün geç saatlerde daireme geldi, ama ben evde yokmuşum gibi davrandım. Belki de evde olduğumu biliyordu, ama ben henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim, neden yüzleşeyim ki?

Onunla konuşmam gerektiğini biliyorum. Öncelikle cevaplara ihtiyacım var, ama onu gördüğüm anda pes edeceğimden korkuyorum.

Ona karşı zayıfım ve bu çok acınası bir durum.

Lucy ve Megan her akşam benimle birlikteydiler, yalnız kalmamı istemediler ve Scarlet neredeyse her gün aradı.

"Hey, gamzeli. Bin. Alışverişe gidiyoruz."

Kaldırımında dönüp, Scarlet'in siyah üstü açık arabasında oturanları görünce gülümsüyorum. "Alışveriş mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Öğle yemeği demiştin. Ve bugün Pazartesi."

"Alışveriş yapıp iştahın açıldıktan sonra öğle yemeği. Megs bugün bunu gerçekleştirmek için sabah üç saat erken başladı, şimdi bin ve sızlanmayı kes." Luce, ben arka koltuğa otururken yolcu koltuğundan göz kırıyor. "Ayrıca, günümüz için harika kıyafetlere ihtiyacımız var!"

"Hayır. Dışarı çıkmıyorum, sakın söyleme bile."

"Tamam," diye kabul eder Lucy ve ben tekrar kaşlarımı çatarak yanımda gülümseyen Megan'a bakarım.

"Ne?"

"Nina, hadi ama," diye Megan şefkatle seslendi.

"Ne? Dışarı çıkmak istemiyorum, kendimi berbat hissediyorum."

"Haftalardır dışarı çıkmadık. Biraz eğlenmen lazım, bebeğim. Monday Mayhem tam da bunun için var!" Elimi tuttu ve Lucy'nin sırtışını fark ettim.

"Bunu hepiniz planladınız mı? Hayır diyeceğimi biliyordunuz."

"Hayır!" Scarlet, elini kalbine koyarak söyler. "Evde Hint yemeği yemeyi önerdim, ama bu sürtükler beni ikna ettiler."

"Kokteyl, kızlar. Kokteyle ihtiyacımız var." Lucy sırtarak müziğin sesini açar.

Kabul etmeliyim ki, bugün güzel bir gün oldu. Lucy ve Megan etrafımda durmadan koştururken, Scarlet de moralimizi düzeltmeye çalıştı. Onları bunun için çok seviyorum.

Pons'un terasında oturup, yemekten çok kokteyl içerek paylaşımlı bir tabak yiyoruz.

Şu anda para harcamamam için yüzlerce neden düşünebilirim, ama buna ihtiyacım olduğunu biliyorum, kızlarla sohbet edip gün boyu sarhoş olmak için.

Ne ters gidebilir ki?

Kalabalığın arasından sıyrılarak bara doğru ilerliyorum ve bir tur shot sipariş ediyorum. İkisini içtikten sonra, küçük bardakları üst üste koyup barmen'e ödeme yapıyorum. Diğer üç shot'ı bardan alıp kızların yanına dans ederek geri dönüyorum.

"Teşekkürler!" Megan, bütün gece dans ettiği erkeklerden uzaklaşarak müziğin sesini bastırarak bağılıyor.

Ona verdiğim shot'a bakar ve kaşlarını çatır. "Geri kalanı nerede nerede?"

"Üzgünüm." Ayaklarım titreyerek yüzümü buruşturuyorum.

"Su içmelisin!" Lucy yanıma gelerek gülüyor.

Elimi tutup beni barın yönüne doğru çekiyor.

Ama ben su istemiyorum.

"Dans etmek istiyorum!" Onu geri çekip döndürdüm, ama topuğuna takılıp yere düştü. "Oops."

"Nina!" diye bağılıyor, sırt üstü yatarken gülüyor.

"Hadi." Onu kolundan çekerim. "Bizi azarlayana kadar masaların üzerinde dans edelim."

Bana gülümsüyor. "Neden bu kadar sertisin?"

Kollarımızı birbirine bağlayıp odanın arkasındaki masalara doğru dans ediyoruz. Birini seçiyorum ve topuklarıma bakıyorum.

Neyse ki, söz konusu masada oturan adam bunu fark eder. Sırıtarak, bira bardağını kaldırır ve masayı işaret ederek, hepsinin benim olduğunu söylemek istercesine el hareketi yapar. Ayağa kalkar ve bana elini uzatır, ben de elini tutar ve onun boşalttığı sandalyeyi kullanarak masaya tırmanırım.

"Teşekkürler!" diye bağıriyorum ve ona göz kırparak işaret ediyorum.

"Ne tatlı." Lucy beni dirsekler, elimi tutar ve arkamdan masaya çıkar.

DJ, Biscits'in "Me & U" şarkısını çalmaya başlar ve arkadaki iki seksi kıza seslenir, bu da ikimizi bir çift genç kız gibi sevinç çığlıkları atmaya iter.

Kulüpteki herkesin dikkatini çekiyoruz ve çok geçmeden tüm kızlar dans etmek için bir masa arıyor.

Tam da kıcıımı kaldırıp Lucy'ye doğru hareket etmek üzereyken, gözlerim Mason'a takılır.

Oh, lanet olsun.

OTUZ

Nina

Masaya yaklaşır, güçlü elleri belimi bulur ve beni hiç zorlanmadan kaldırıp yere indirir. Ayaklarım yere basar ve sarhoş bir sisin içinden ona bakarım.

şimdi bunu yapmanın sırası değil.

"Yüzüne bakmak acı veriyor," diyorum ona.

O başını sallar, çenesini sıkıp gevşeterek beni izler. "Bir içkiye ihtiyacım var." Onu dans pistinin kenarında bırakıp

Bara doğru yürürken, ayaklarımın sabit kalması için elimden geleni yapıyorum. "Votka ve kızılıık suyu lütfen," diyorum barmen'e.

Solumdaki adam bana gülümsedi, ben de geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba!"

Barmenin gözleri beni geçip gider ve dönüp Mase'nin ona parmağını sallayarak "hayır" dediğini görürüm.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Geri dönüyorum. "Evet, votka ve kızılıık suyu, teşekkürler," diyorum, başımı sallayarak.

Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini mi sanıyor? Söyleyemez.

"Yapamazsın!" diye mırıldanıyorum, o yanıma yaklaşınca, o da bana kaşlarını çatarak bakıyor.

Yakışıklı piç kurusu.

"Sen ve arkadaşın orada epey bir gösteri yaptınız," sağımdaki adam dikkatimi kendisine çekerek söylüyor.

"Öyle mi?" diye gülümsüyorum. "Ben

Nina." "Nina," Mason arkamdan homurdanıyor.

"Ne? Neden buradasın? Kim aradı seni? Sen mi aradın?" Yanımdaki adama kötü kötü bakıyorum ve o da savunma amaçlı ellerini kaldırıyor.

"Çünkü o bir pislik, stüdyomu sattı ve ona çok kızgınım, ondan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Bana sırtıyor. Yakışıklı bir çocuk. Ona göz kırpıyorum, ama iki gözüm de kapanıyor. "Su istiyorum," diyorum.

Bara dönünce, bir bardak su beni bekliyor.

Mason kulağıma eğilip konuşuyor. "Gidiyoruz. Çantan nerede?"

"Çekil üstümden." Onu itiyorum. "Sarhoşum, aptal değilim ve her şeyi hatırlıyorum, Mase. Stüdyomu sattığın, sonra eve gelip onu benim..."

"Nina..."

"Seni küçük pislik." Suyu yudumlarken, bu konuşmayı açıkça ilginç bulan yanımdaki adama doğru eğildim. "Küçük değil," diye fısıldayarak bağırdım, sonra sözlerimin peltek çıktığını fark edince kaşlarımı çattım. "Küçük değil."

Adam başını geriye atar, bardağı elimden alınırken gülerek, beni güçlü omzuna atar.

"Oh, ne kadar da orijinalsin, Mase. Şimdi beni ofisinde becerecek misin?"

"Beni kışkırtma."

Beni kulüpte taşırken ona karşı koymaya çalışmıyorum, ama yine de çok dikkat çekiyoruz. Erkekler Mason'a zavallı adam der gibi bakıyorlar, peki ya kadınlar? Onlar da Mason'ı izliyorlar. Onları suçlamıyorum, ama sanki şu anda onun egosunu şişirmesine izin verecekmişim gibi.

"Kızlar, sakın kanmayın; o yatakta tam bir fiyasko." Küçük parmağımı kaldırıp, girişte oturan bayan grubuna doğru sallıyorum.

Mason'ın eli kayar, sol bacağımın üst kısmını ve iç çamaşırlarıma tehlikeli derecede yakın bir yeri kavrar.

Oradaki pürüzsüz cildi sıkıştırır, beni nefes nefese bırakır ve kollarında sarsar.

Bizi kulüpten çıkarır ve caddenin karşısındaki Bentley'e doğru yürür. "Beni indirebilirsin, biliyorsun. Kaçmayacağım."

Vücudunu aşağı kaydırıyorum. Her bir santimetresini. Vücudumu arzu ile titretir. Ama ihtiyaç ile değil.

Bu adama ihtiyacım yok.

Zorlukla yutkunarak, yorgun gözlerine bakıyorum ve anında endişeyle doluyorum. Uyuyor muydu?

Neden umursuyorum?

"Sen hep böyle yaparsın. Kaçarsın."

"Bu adil değil."

Yana doğru bakarak çenesini sıktı. "Geri döner miydin? Geri dönecek misin?"

Hayır.

"Sen hep huysuzsun, Mase. Neşelen biraz. Ben geldim ve kendimi harika hissediyorum!" Burnuna dokunmak için uzanıyorum ama beklediğimden daha yükseğe çıkıyor ve gözüne çarpıyor.

"Siktir," diye bağırır.

Yüzüm suçlulukla buruşur ve dişlerimi göstererek utançla eğilirim. "Sanırım yatmam lazım." Kafamı sallayarak kıkırdarım.

"Ben de lan! İçeri!" Yolcu tarafındaki kapıyı açar ve ben içeri kayarım.

Arabanın etrafından dolaşırken, onun gözünü ovuşturduğunu görüyorum ve bu beni yine güldürüyor. Kontrolsüz bir şekilde gülmeye başlamadan önce burnumdan homurdanıyorum.

"Eskiden güldüğünde çok güzel olduğunu düşünürdüm." Başıını sallar ve kontak anahtarını çevirir.

"zgnm, cadaloz mu davranıyorum?" Yüzümü ciddi tutmaya çalışıyorum ama çok geç kalmışıım ve kendimi kontrol edemiyorum.

"Hayır, ben..."

Yine burnumdan soluyorum ve sözünü kesiyorum.

Hiç de eğlenceli bulmadığı için başını sallar. "Tanrı aşkına." "Dururum."

"Şimdi de hıçkırık tuttu," diye homurdanır.

"Oh, hayır," diyorum, tamamen ciddiğim. "Hıçkırık olmasın."

Mason'ın gülümsediğini görebiliyorum, ama ben sadece saf panik hissediyorum. "Lexie Grey'in annesi hıçkırık yüzünden öldü."

"Kim?"

"Sadece bir arkadaş." Onu eliyle uzaklaştırıyorum.

"Ölmeyeceksin, Nina," diyor bana. "Lexie'nin annesine de öyle demişlerdi!"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp tutuyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, ama hıkırıklarımın kurtulmam gerekiyor, bu yüzden ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Nefes al, Nina, Tanrı aşkına! Nefesini çok uzun süre tutarsan leceksin." Başıımın arkasını avuçladı ve ben gözlerimi açtım

açtım ve anında onun gözlerinde kayboldum.

Aramızda çok şey var, o tek bakışta çok şey var.

Nasıl bitirebiliriz bilmiyorum. Bu kadar kısa sürede, seni bu kadar derinden etkileyen birinden nasıl uzaklaşabilirsin? İki aydan biraz fazla. Bu kadar sürdü ve ben ona sıırlıklam aşık oldum.

"Neden beni incitmek zorundasın, Mase?" diye soruyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarak.

"Pix."

"Beni eve götür." Başımı çevirip, onun elinden kurtulup pencereden dışarı bakıyorum.

Sadece yatağıma ihtiyacım var.

Uyandığımda ağzım kurumuş, başım sanki kendi kalp atışları varmış gibi zonkluyor.

Otururken pijamalarımı giydiğimi fark ettim, ama giyindiğimi hatırlamıyorum. Mason beni aldıktan sonra olanları hiç hatırlamıyorum.

Mason.

Beni eve getirdi.

Yataktan kalkıp mutfağı doğru kısa bir yürüyüş yaparken, kanepemin ucunda iki çoraplı ayak görüyorum. Küçük böbrek şeklindeki kanepem. Onun için üzölmem gerekirdi, ama üzölüyorum.

Mümkün olduğunca sessizce bir bardak su dolduruyorum, sonra tezgahın üstünden bakınıyorum.

Bana bakarken, "Merhaba" diye ciyakladım.

"Erken kalkmışsın. Dün geceki halini düşünürsek." Sanki hatırlatmam gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Su içmem gerekiyordu. Burada mı uyudun?"

Oturur ve tişörtünü alır. Bu, bronz teninin altında dalgalanan kaslı karın kaslarını mükemmel bir şekilde görmemi sağlar. "Evet, sen söyledin."

"Öyle mi dedim?"

Sarhoş Nina akıllıdır. Ona içten bir tebrik gönderirim.

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, bilmek istediğimden emin olmadan. O kıkırdarak başını sallar. "Ben gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Gidiyor musun?"

Vücudum yorgun hissediyor ve saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Bu akşamdan kalma hali bugün beni öldürebilir.

Kaşlarını çatarak gözlerini üzerimde gezdirir. "Kalmamı ister misin?" Omuz silkiyorum. "Sorularım var."

"Biliyorum," diyor, sesinde acıma var. "Onlara cevap verecek misin?"

"Cevap vermeden bana güvenecek misin?"

"Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum. "Bundan daha iyisini hak ediyorum."

Bir adım öne çıkıp, geniş eliyle yüzümü kavrar. Dokunuşuna yaslanırım. Son birkaç gündür onu çok özlemişim.

Onu sonsuza kadar özlemek nasıl bir duygu olurdu?

Başparmağıyla yanağımı okşarken gözlerimin içine bakar. "Git buradan, güzel kızım. Lütfen." Eğilerek kaşlarımın arasını öper, yumuşak dudakları bir an orada kalır, sonra geri çekilir.

Ayakkabılarını giyer ve gider.

Mase

Cumartesi gecesi ve arkadaşlar bu gece benim evimde. Elliot'un komşusu evleniyor ve Elliot'tan sağdıç olmasını istediler. Bana sorarsan çok saçma. Onların arkadaş olmalarının tek nedeni, birlikte kadın tavlama çıkmaları. Bir de Elliot'un hemen her şeye hazır olması. Bu yüzden, Elliot'un planlamaya çalıştığı bekarlığa veda partisi tam bir felaket olacak.

Detayları kesinleştirmek için buradalar ve dürüst olmak gerekirse, bu benim bekarlığa veda partim olsaydı, Nina'nın beni mahvedeceğini biliyorum.

Bu düşünceyi kafamda oturtmaya çalıştım. Evlilik. Şimdiye kadar hiç istememiştim. Neden beni birine ömür boyu bağlayan bir kağıt parçası isteyeyim ki? Her zaman anlamsız bir gelenek gibi gelmişti, ama şimdi? Şimdi, son kalan ağacı bulmak için dünyanın sonuna kadar giderdim.

o kağıdı almak anlamına geliyordu. Nina ile birlikte olmak ve onun getirdiği mutluluğu hissetmek, sanırım bir noktada onunla evlilik kaçınılmaz hale geldi. Bir seçenek değil, sadece gerekliydi.

"Göğüsler, o büyük göğüsleri seviyor."

"Sevmeyen bir erkek bul bana." Lance, dizüstü bilgisayarın üzerinden Elliot'a kaşlarını oynatır.

"Lowell, Soho'daki yerin adı neydi?" diye sorar Lance.

"Vue's," diye cevap veririm.

Vue's, West End'de bulunan lüks bir striptiz kulübü. Şehrin en iyi dansçıları burada çalışıyor. Nina bunu duyarsa yine beni parçalar.

Elliot Lance'e parmağını şıklatır. "Bunu yaz. Oradaki kızlar çok iyiydi."

Oturup şişemin üzerindeki etiketi soyarken, Nina'yı ve geçen sabah ayrılırken yüzündeki ifadeyi düşünüyorum.

O istese bile uzak durmayacağımı zaten biliyorum. "Onunla konuştun mu?" diye soruyor Charlie.

Hala takım elbisesiyle kanepemde uzanıyor. Onu başka bir şey giyerken görmek çok nadirdir.

Charlie beni yıllardır tanıyor. Eskiden bilmediği hiçbir şey yoktu, ama geçen yıl bu değişti. Muhtemelen hala bana kızgın, ama ben geri adım atmayacağım, bunun için suçlanıp sonuçlarına katlanmak zorunda kalsam bile.

"Evet, Salı gecesi Melders'a gitti. Jim beni aradı."

Başını sallıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Sanırım meseleyi çözemedin?"

Elliot ve Lance, bekarlığa veda partisi hakkında birbirlerini heyecanlandırıyor, saçma sapan fikirler ortaya atıyor ve bize hiç dikkat etmiyorlar. Mutfağa doğru başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, Charlie de arkamdan geliyor.

"Bilmiyorum, Aldridge." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı buzdolabına yaslıyorum. "Nina büyürken çok zor zamanlar geçirdi. Stüdyoyu sıfırdan tamamen işleyen bir işletmeye dönüştürdü, sonra ben geldim ve her şeyi mahvettim. Stüdyosunu sattığım için beni nasıl affedecek bilmiyorum ve kafasında zaten yeterince karmaşık şeyler varken, onu gereksiz yere gerçekten lekelemek yanlış geliyor."

"Anlıyorum, gerçekten. Ama onunla birlikte olmadığın bir hayatı hayal edebiliyor musun? Mesela, o başka biriyle tanışıp hayatına devam ederse. Bunu kabul edebilir misin?"

"Hayır," diyorum, ona bakmaya cesaret eden herhangi bir erkekle kavga etmeye hazır bir şekilde. "Kesinlikle hayır."

"Biliyorum," diye gülümsedi. "Nina'yı ilk günden beri sevdim. O, daha önce çıktığın kadınlara benzemiyor. Bu yüzden benim hatalarımın senin geleceğini mahvetmesine izin veremezsin. Kararı ben verdim Mase, sen değil. Evet, sen batırdın, ama benim yapamadığım şeyi yaptın. Benim istediğimi bildiğin şeyi yaptın." Sanki bu çok basitmiş gibi omuz silkti. "Bence ona söylemelisin."

"Ona söylemeyeceğim, Charles. Daha fazla kişi bilirse, ortaya çıkma ihtimali o kadar artar."

"Kırık plak gibi konuşuyorsun! Sence ne yapacak? Polise mi gidecek?"

"Hayır, ama başka biri yaparsa..." Dişlerimi sıkıyorum, bu konuyu açmak istemiyorum. "O bilmemeli."

"O zaman, sana içelim." Şişesini havaya kaldırdı, ben de tereddütle benimkini kaldırdım. "Daha fazla aptalca hataya." Şişesini benimkine vurdu ve mutfaktan çıktı.

Lanet olası hassas pislik.

Nina

Moralim bozuktu, kendime acıyarak dolaşıyordum ve yeni bir stüdyo bulmak için uğraşmam gerekirken dünyaya kızgındım. Maggie ve John önümüzdeki iki aylık kiramı karşıladılar ve faturalarımı ödemek için yeterli param var, ama bu uzun sürmeyecek.

Bugün kendim için bir şey yapacağım. Logan'ın bana bahsettiği ve mutlaka gitmemi söylediği yeni bir spor salonuna kayıt olacağım. Tekrar harekete geçmeye hazırım.

Stüdyo, Mason ve babasıyla olan her şeyden sonra, kendimi salmış gibi hissediyorum. *Kendimi* geri kazanmaya hazırım — beni bu ruh halimden çıkaracak kızlar hafta sonu gibisi yok.

Dairemden çıkarken adımlarım hafiflemiş, haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

Anahtarı kilide sokarken, heyecanımı bastıramayıp küçük bir sevinç dansı yapıyorum.

Gerçekten spor yapacağım!

"Nina."

"Hay sıçayım!" diye bağıyorum, ellerimle göğsümü tutarken anahtarlarım yere düşüyor.

Charlie, duvara yaslanmış yerinde bana geniş bir gülümsemeye bakıyor. Beni bekliyor olmalı. "Charlie, ödümü kopardın. Neden kapıyı çalmadın?"

"Üzgünüm." Gülümsüyor, ama yüzü hızla ciddileşiyor. "Dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğimi bilemedim."

Gözlerim hala fal taşı gibi açılmış, kalbim deli gibi atıyor. "Herkes iyi mi?"

"Evet. Ama sana söylemem gereken bazı şeyler var." Alnını kaşıyor. "Tabii meşgul değilsen."

"Tabii, içeri gel."

Kapının kilidini açarken, suçlayıcı bir şey bırakmamış olmayı diliyorum. Bırakmadığımı sanıyorum, ama ziyaretçi beklemiyordum.

Odayı dikkatlice arıyorum ama yerinde olmayan bir şey görmüyorum.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum, neden burada olduğunu bile bilmeden.

"Hayır, gerek yok." Ellerini ovuşturur, bana bakmadan başka yerlere bakar.

Midem düğümlenir, sinirlerim içimi kemirir. "Her şey yolunda mı, Charlie?"

O, zorlukla yutkunarak başını salladı. "Bence bilmen gereken bazı şeyler var, ama gerçeği bilmenin ne anlama geldiğini anladığından emin olmak istiyorum."

İkimiz de benim küçük dairemde durup birbirimize bakıyoruz. Ne yapacağımı bilemeyen, farlara bakakalmış bir geyik gibi hissediyorum.

"Oturmak ister misin?" diye soruyor.

"Tabii. Özür dilerim." Kanepeye oturmak için hareket ediyorum ve o da beni takip ediyor. "Özür dileme. Önceden aramalıydım."

Rahatsız görünüyor, bu da beni utandırıyor. Charlie, tüm erkekler arasında benim için konuşması en kolay olanı olmuştur. "Mason burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır." Bunu düşünürken kaşlarını kaldırıyor. "Bana kızacak, şüphesiz, ama sana söylemeyeceğini biliyorum." Bana bakıyor ve zoraki bir gülümseme atıyor. "İyi gidiyorsun gibi görünüyor. İyi görünüyorsun."

Keşke bilseydi.

"Kötü şeyleri kafamdan uzaklaştırmakta her zaman iyi olmuşumdur. Ama az önce spor salonuna gitmek üzereydim ve işimi yeniden kurmak için bir stüdyo arayacağım. Hayatımı yeniden rayına oturtacağım."

"Bu harika." Bana gülümsüyor, ama bu zoraki bir gülümseme ve endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

"Ne oldu Charlie?" diye soruyorum, içini dökmesini istiyorum.

"Mason, stüdyo ve Cara ile ilgili," diye mırıldanıyor, ayaklarına bakarak.

Cara mı?

"Stüdyoyu satmasının nedenini mi kastediyorsun?" Kaşlarımı çatarak, açıklaması için bekledim. "Charlie, bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor."

"Sana söylersem ve sen onu terk etmeye karar verirsen, sorun değil. Ama sana söyleyeceğim şey bu odadan dışarı çıkmayacak. Kimseye söyleyemezsin, Lucy ve Meg'e bile. Bu konuda çok ciddiym, Nina. Kimseye söyleyemezsin."

Kalmam için bir neden vermesi için çaresizce başımı sallıyorum.

Kanepede pozisyonunu değiştirir, kenara kayarak kanepeye zar zor dayanır.

Çok rahatsız görünüyor ve bu beni tedirgin ediyor.

"Kız kardeşimin adı Phoebe'ydı. Benden altı yaş küçüktü. Tatlı ve sevgi doluydu, dünyadaki tüm iyilikler onda vardı." Elini ağzına götürürken eli titriyor, ben de ona destek olması gerektiğini hissederek diğer elini tutuyorum. "On sekiz yaşındayken tecavüze uğradı." Başını çevirip bir an kendini topladıktan sonra ellerine bakmaya devam etti. "Ben bilmiyordum. Kimseye söylememişti. Çok geç olana kadar."

"Charlie..."

"Mason sana söylemek istemedi çünkü bununla başa çıkamayacağını düşündü, geçmişinden gelen çok fazla sorunla uğraşman gerektiğini düşündü."

Haksız sayılmaz.

"Sana söylememeyi tercih etmesinin nedenini anlıyorum. Bu onun söyleyeceği bir gerçek değildi ve ben bunu şimdiye kadar anlamamıştım. Mason, en çok insanı koruyacağını düşündüğü şeyi yaptı. Bu, seni kaybetmek anlamına gelse bile."

"İnsanları neyden korumak için?"

O başını sallar ve devam eder. "Phoebe bana olanları iki yıl sonra anlattı. Depresyona girmiş ve beni ve arkadaşlarını hayatından çıkarmıştı. Bir gün onu köşeye sıkıştırıp bana anlatmasını talep edene kadar, o da yıkılmış ve bana her şeyi anlatmıştı — onun adını da dahil." Charlie'nin vücudu öfkeyle titriyor, omuzları gergin ve dizleri titriyor. Elini daha sıkı sıkıyorum. "Genç ve aptaldım, ne yapacağımı bilmiyordum. Baro sınavına giriyordum ve bir gün tam da bu tür bir davayı savunmak istediğimi biliyordum. Ama söz konusu olan benim küçük kardeşimdi, bu yüzden durum farklıydı. O polise gitmek istemedi."

"Ama kim yaptığını biliyor musun?" diyorum.

"Evet." Gözlerinde o kadar çok acı var ki, benim gözlerim de yaşlarla doluyor. "Phoebe, öğrendikten üç ay sonra intihar etti. Not bırakmadı, hiçbir şey bırakmadı. Sadece gitti."

"Tanrım, çok üzüldüm Charlie..."

"Ondan nefret ediyordum. O çok masumdu, hiç kimseyle takılmazdı, okula giderdi. Hayalleri vardı ama o geldi ve hepsini elinden aldı."

Sessizce oturuyorum, Charlie'nin acısını dindirecek ya da kız kardeşini geri getirecek hiçbir söz olmadığını biliyorum.

O anı yeniden yaşıyor, acıyı yeniden hissediyor ve ben de hissediyorum.

Hepsini hissediyorum

her şeyi hissediyorum.

"Mase'e bana yardım edip etmeyeceğini sordum." Sesi titriyor ve sonra ayağa kalkar, elimi bırakır ve pencereye doğru yürür.

Bağlantının kopmasından hoşlanmadığım için ellerimi kucağımda birleştirdim. Sanırım buna onun kadar ihtiyacım vardı.

"Vinny'nin bir arkadaşını tuttum. O da onun gibi eski özel kuvvetler mensubuydu." Hikayenin geri kalanını duymak istemediğim için gözlerimi kapatıyorum.

"Onun korkmasını istedim. Onun, kızın çektiği acıyı her zerresiyle hissetmesini istedim."

"Charlie," diye mırıldanıyorum, kanepeden ona bakarken onunla birlikte acı çekiyorum.

"Bunu yapmadım. O sırada onun nerede olduğunu bile bilmiyorduk ve bunun Phoebe'yi geri getirmeyeceğini biliyordum. Bir gün onu yakalayabileceğimi umuyordum. Onu bulup doğru şekilde yapabileceğimi umuyordum."

Omuzlarım çöküyor ve derin bir rahatlama nefesini veriyorum.

Charlie ellerini beline koymuş duruyor. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış. "Üç gün önce Mason ve Vinny'nin planlarını iptal etmediklerini öğrendim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne?!"

O başını sallar, sonra başını eğip gözlerini yere indirir. "İşler ters gitti, Nina. Onu biraz hırpalamaları gerekiyordu, ama işler boka sardı."

"Ona ne oldu?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Bilmek istiyor muyum ki? Bu, öylece unutabileceğim bir şey değil.

"Öldü."

Ciğerlerime çektiğim hava filtrelenmemiş gibi geliyor. Yoğun ve boğucu hissediyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. Boğazımı kaplayan safrayı yutuyorum, midem bulanıyor.

"Mason bana hiç söylemedi. Ortaya çıkarsa kimsenin karışmasını istemiyordu. İşimi kaybedebileceğimden endişeleniyordu."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sadece hava çıkıyor.

"Nina..."

"Bunu bana neden anlatıyorsun, Charlie?" Sonunda soruyorum, yüzümden sarkan gözyaşını silerken.

Çenesi seğirir, maskesi yerine oturur. "Çünkü yanlış kişi öğrendi. Bunu bir fırsat olarak gören biri."

"Ne? Kim?"

"Cara. Stüdyonun sahibi olan kadın. Mase, Lance ve Vinny dışında bunu bilen tek kişi oydu. Mason, stüdyo aracılığıyla Cara ile bağlantın olduğu ortaya çıkarsa, bunun çok uygun görüneceğini düşündü. Eğer ortaya çıkarsa, durumun farkında olduğun anlaşılabilirdi."

Anlamadığım için başımı salladım. "Cara mı? Erin'i mi kastediyorsun? Stüdyonun sahibi Erin O'Connor'ı mı?"

Erin bunu biliyor muydu?

"Sana anlatmam gereken kısımları anlatamam, Nina."

Bana anlattığı her şeyi sindirmeye çalışırken zihnim hızla çalışıyor, ama tek düşünebildiğim birkaç gün önce Erin ile yaptığım konuşma. O benim bildiğimi sanıyordu. Bu durumu kendi lehime kullanmamı söyledi.

Eğer akıllıysan, bundan faydalanabilirsin.

"Ona şantaj mı yapıyor?" diye soruyorum, satır aralarını okuyarak. "Artık yapmıyor," diyor Charlie.

"Ama eskiden yapıyordu, değil mi?" Öfke, sesimin sertleşmesine neden oluyor. O başını sallıyor ve ben ayağa kalkıyorum.

"Nereye gidiyorsun? Polise gidemezsin," diye uyarıyor. "Polise gitmiyorum Charlie. Asla gitmem."

. Bana güvenmemesi canımı yakmasa yalan söylemiş olurdum.

"Mase'e gidiyorum."

OTUZ BİR

Mase

Bentley'i kilitleyip, kaputu dolaşarak asansörlere doğru ilerlerken, kafamda bir sürü düşünce dolaşıyor.

Nina'dan haber almadım. Beklediğimden değil, ama onun nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmemek beni çıldırtıyor. Vinny onu takip etmeyi reddetti. Geri döndüğünden beri çok daha az uysal davranıyor. Bu da beni işlevsiz hale getiriyor. Onun dışında hiçbir şey düşünemiyorum, yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum.

Acınası bir durum.

Anahtarımı kadrana sokup, penthouse'a giden düğmeye basıyorum ve başımı soğuk cam aynaya yaslıyorum.

Ona ihtiyacım var.

Kapılar kayarak açılır ve ben dışarı çıkarım, ancak giriş holüne bir adım attıktan sonra aniden dururum. Ayaklarım hareket edemez hale gelir.

Çikolata rengi saçları omuzlarından beline kadar uzanıyor. Bisiklet şortu ve soluk pembe bir tişört giymiş, ayaklarında koşu ayakkabıları var. Yerinde dönerek bana belirsiz bir bakışla bakıyor.

"Buraya koştun mu?" diye soruyorum, cevap almak istediğim son soru bu. Nefes nefese kalan göğsünü kaplayan ter damlalarından koştuğunu anlayabiliyorum.

Kaşlarının arasından bana bakarak başını sallıyor. Ona gitmek istiyorum, ama içimden bir ses uzak durmamı söylüyor.

Şu anda onu anlayamıyorum.

Kendinden emin adımlarla bana doğru geliyor ve ben de ona ilk önce ben gitmediğim için anında pişman oluyorum. Yaptıklarıyla bana gücünü tekrar tekrar gösteriyor. Ona gitmesini söyledikten sonra hala burada olması, onun nasıl bir kadın olduğunu açıkça gösteriyor.

O bana doğru adım attığında, sanki bu dünyanın en doğal şeyymiş gibi çenesini tutuyorum, ama o zaten çenesini dik tutuyor. Ona vermek istemediğim gerçekleri duymak için sessiz bir talep.

"Charlie'nin kız kardeşini biliyorum ve ona tecavüz edenin başına ne geldiğini de biliyorum."

Elim ve midem birden düşüyor, vücudumdaki tüm kan ayaklarıma akıyor ve başım dönüyor.

"Bir daha söyle," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Bence bunu çok sık tekrarlamamız en iyisi, sence de öyle değil mi?" Onun sözlerine kaşlarımı çattım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Şu anda söyleyeceğin tek şey bu mu gerçekten?"

"Nina..."

"Bana her şeyi anlat, yemin ederim Mason, bana yalan söylersen

bana yalan söylersen..." Duygularımı bastırmaya çalışırken tüylerim diken diken oldu.

O burada. En kötüsünü biliyor ve burada.

Kalbimde umutla, doğru kelimeleri arıyorum. "Phoebe hakkında

"Evet. Ve sonrasında olanları. Charlie'nin arkasından,"

"Evet. Ve sonrasında olanları da. Charlie'nin arkasından," bana suçlayıcı bir bakış atıyor, ama gözleri aynı inancı yansıtmıyor. "Charlie'nin bana söylemediklerini bilmek istiyorum. Annenin piyanosunun neden Erin'in stüdyosunda olduğunu bilmek istiyorum."

Kıkırdayarak başımı eğiyorum. "Onun adı Erin değil." O geceyi hatırlayarak gözlerimi ayaklarımızın dibindeki yere dikiyorum.

Sadece bu sefer Nina'yı da benimle birlikte bu sürece sürükledim.

On dört ay önce...

Melders'da nadiren telefonlara bakarım. İş ile zevki karıştırmamaya çalışırım. Ama babamın kendini kontrol edememesi içkiye bağlıysa, benimki şu anda dizlerinin üzerinde benim sikimi emen kızıl saçlı kadına bağlı gibi görünüyor.

Ucuz parfümünün kokusu duyularımı boğuyor, başımı ağrıtıyor. Ama seksi. Lanet olsun, gerçekten muhteşem. Sıkı kızıl saçları ve kum saati vücuduyla doğal bir Jessica Rabbit havası var.

Ama ben kandırılmıyorum. O da diğerleri gibi. Sadece bir ihtiyacımı gidermek için, geceyi birlikte geçireceğim birini seçene kadar gözleriyle beni takip ediyorlar. Hepsi bu kadar, en iyi haliyle duygusuz seks.

Etrafımda inlemeye başlıyor ve ben onun ağzından çıkıyorum, beni memnun etme isteğini acınası buluyorum.

Sadece sikişmem lazım.

"Çık," diyorum ve asansör kapılarını açmak için düğmeye basıyorum. Sabrım bütün gece boyunca azalıyor.

Vinny'den henüz haber almadım ve şimdiye kadar almış olmam gerekirdi.

Ben kendimi saklarken o ayağa kalkıyor. Evimi gördüğünde gözlerindeki açlık daha da artıyor ve bu da onun hakkındaki ilk yargımı doğruluyor.

"Vay canına. Becks senin zengin olduğunu söylemişti. Bu bambaşka bir seviye."

Odaya girer, koltuk takımını geçip piyanonun yanına gider. Piyano, salon ile yemek alanı arasında durmaktadır ve arkasından Londra silüetinin mükemmel manzarası görülmektedir.

Ellerini kullanarak piyanonun üzerine oturur, bacaklarını çaprazlar ve elbisesinin uyluklarına kadar kaymasına izin verir. "Buraya gel," diye fısıldar.

İsteksizce ona doğru ilerlerim, cilalı ahşap üzerinde kıvranışını izlerken yumruklarımı sıkarım. Onu annemin piyanosunun üzerinde görmek içimde büyüyen hissi sevmiyorum.

Ellerimi beline dolayarak onu sıkıca kavradım. Bacaklarını açarak belime doladı ve ben de onu piyanonun üstünden kaldırdım. "Buna dokunma," diye uyardım.

"Hayır mı? Beni üzerinde sikmeni umuyordum." Kaşlarını kaldırır.

Bunun beni tahrik edeceğini mi sanıyor? Annemin piyanosunda onu sikmek mi? Hayatımda hiç bu kadar yumuşak olmamıştım.

"Ona dokunma. Anladın mı?" diye bağırdım, yüzü düştü.

Kişisel eşyalarım ve duygularım yaklaşmasını istemediğim için, dudaklarını öperim, umarım bu beni tekrar tahrik eder. Bunun için çaba sarf etmem gerekeceğini zaten biliyorum. Belki ben bir pisliğim, ama kızlar gibi...

"Adın neydi?"

"Cara." Onu merdivenlerden yukarı taşıırken boynuma kıkırdıyor.

Cara gibi kızlar tek bir şeyin peşindedir. Para. Onu bir kilometre öteden koklayabilirler ve bu gece onu eve götürmeseydim, El götürürdü. Onun tek istediğinin milyoner listesine bir isim daha eklemek olduğunu bilerek geceleri rahat uyuyabiliyorum. Ben sadece pazartesi sabahı övünecek bir şeyim.

Dört saat sonra...

Alnımda ter damlaları oluşurken mutfakta volta atıyorum. "Peki, şimdi nerede bu herif?"

"Bilmiyorum Mase, sakın olmalısın. Vin bu işi halledecek." Lance mutfak adasındaki yerinden bana böyle diyor.

"Sakinleşmek mi? Bu lanet olası bir cinayet, Sullivan, olan biten bu!" Her şey mahvoldu.

Yüzünü buruşturur. "Hayır, değil. Bu bir ders ve o bunu hak etti."

Ellerimle saçlarımı tarıyorum. Hak etti. Kahretsin. Hak etti.

"Ne kadar sürecektir? Böyle bekleyemem." diye bağırırım.

"Bir saat bekle, sonra ararız."

"Siktir et..."

Lance elini kaldırarak beni durdurur, yüzü gergindir. Onun bakışlarını takip ederim, bakışları kapalı mutfak kapısına odaklanmıştır. "Duydun mu?" diye dudaklarını oynatır.

Kapıya yürüdüm ve kapıyı açtım.

Kızıl saçlı kadın nefesini tutar ve ben onun adını hatırlamaya çalışırım, ama zihnim çoktan az önce yaptığım konuşmayı ve

onun ne kadarını duymuş olabileceğini düşünmeye çalışıyorum. "Ben de tam çıkıyordum. Hoşça kal demek için gelmiştim."

Bizi duydu.

Söylediklerimizi duydu.

Cinayet.

"Bu akşam için teşekkürler, arkadaşım beni evde bekliyor."

"Kapa çeneni," diye bağırdım.

SİKTİR.

"Ne duydun?" Lance arkamdan sordu.

"Hiçbir şey," diye panik içinde cevapladı. "Gidip üstümü değiştireceğim."

Dönüp merdivenlere doğru koşar, çarşafı beyaz parmaklarıyla sıkıca tutar.

"Ne oluyor, Lowell!" Lance tısladı.

"Her şeyi duymamış olabilir."

"Sanki, senden ne kadar hızlı kaçtığını görmedin mi?"

Telefonum çalmaya başlar ve aşağıya bakınca Scott'ın numarasının ekranımda yandığını görürüm. Lance telefonu alır ve asansöre doğru yürür.

"Bunu düzelt." Merdivenlere bakıyor. "Onun ağzını kapalı tut."

Onun tekrar ortaya çıkması için saatler süren bir bekleyiş. Doğru kelimeleri bulmak için uğraşırken ellerimle saçımı çekiyorum.

Bunu nasıl açıklayabilirim?

Odanın içinden koşarak çıkar ve beni hemen fark eder, yüzünü toparlamadan önce irkilir.

Omuzlarını geriye çekip, önünü kapattığını izlerken, gözlerim onu delip geçer. Merdivenlerden aşağı iner, yanımdan geçip kapıya doğru yürür.

"Düşündüğün gibi değil," diye aceleyle söylüyorum ve sesimdeki panik mi bilmiyorum, ama bir şey onu durduruyor.

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" diye sorar, çenesini dışarı çıkararak.

"Sözüne ihtiyacım var..." Kahretsin. Adı neydi lan? "Tara," diye cevaplıyor, benim için cümleyi tamamlayarak. "Lanet domuz."

"Tara, doğru. Özür dilerim. Duyduğun şey görüldüğü gibi değildi..." "Kimseye söylemeyeceğim," diye beni temin eder ve omuzlarım

rahatlar.

"Ama karşılıksız değil," diyor.

"Tamam, para istiyorsun." Onu baştan aşağı süzdüm ve yüzü kızardı, yumruklarını yanlarında sıkıttı.

"Bu gece beni kullandın ve şimdi seni acıtacak bir yerde sikmek istiyorum. Para ve bunu istiyorum."

O benim omzumun üzerinden bir şeyi işaret ediyor, ben de dönüp annemin piyanosuna bakıyorum. "Hayır."

Hayatta olmaz.

"Oh, burada söz hakkın olduğunu mu sanıyorsun? Polise gidebilirim, biliyorsun."

Küstah bir kadın. Bunu kabul etmeliyim. Çoğu kadın buradan kaçıp giderdi, ama ben karşımda şeytanın dölünün durduğundan eminim.

Lance bana bu işi halletmemi, onu sessizce göndermemi söyledi. "Ne kadar? Fiyatını söyle."

Gözlerindeki kıvılcımı görüyorum ve kendime lanet ediyorum.

"Pazartesi sabahı saat dokuzda bir kurye göndereceğim. Kapı kilitli olursa, ciddiym, polise gideceğim."

"Seni aptal sürük."

Omuzlarını silkiyor, tatlı tatlı gülümsüyor. "Aptal sürük..." Bir elini, sonra diğer elini kaldırıyor. "Katil."

"Pianoyu mu aldı?

O gece hissettiğim öfkenin her zerresini hissederek, başımı sallarken yumruklarımı sıkıyorum.

"O zaman Erin kim? Tara kim? Hiç mantıklı değil." Benden uzaklaşıp saçlarını elleriyle tarıyor.

"Gelip oturacak mısın?" diye soruyorum.

O, salon ile yemek odası arasındaki boşluğa geçer, kaşlarını çatarak soru sorar. "Şimdi nerede?"

"Lowerwick'in batı kanadında."

Yüzü düşüyor ve bunun onu incittiğini biliyorum. "Bana asla söylemeyecektin, değil mi? Sadece saklayıp bana söylemeyecektin."

"İstemiyordum." Burun deliklerim genişledi, her şeyi anlatmak istemiyordum ama anlatmam gerektiğini biliyordum. "Eğer öğrenirsen, bir daha bana bakamayacağını düşündüm."

Şaşkınlıkla bana bakarak başını sallar. "Onun yaptıkları... O tecavüzcü! Mason, hak ettiğini buldu. Karma ile oynamak için parayı kullanmanı onaylamıyorum." Bana doğru yürür ve gözlerim yanar. "Ama seni *suçlamıyorum*. Bunu kendin için yapmadın." Elini uzatıp yanağıma dokunur. "Mase, beni kaybedecektin. Charlie bana söylemeseydi." Kaşlarını çatarak yüzümü inceler. "Neden her şeyi tek başına üstlenmeye çalışıyorsun?"

"Hatalarımın sana yük olmasını istemiyorum, Nina. Yaşadığın onca şeye rağmen, sen iyi ve saf birisin. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Benim mahvolduğumu düşünmüyor musun? Mase, her gece annemi alan adamları rüyamda görüyorum. Ellerimi boğazlarına doladığımı ve gözlerini açıp bana bakamayacak hale gelene kadar sıkıştığımı hayal ediyorum." Ellerini yana doğru uzatarak, sözleriyle beni şok etti. "Seninle her şeyi istedim. Tüm çirkin yanlarını. Senden tek istediğim sendin."

Onun sözlerini sindirirken gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. Bana ne kadar çok verirse, onu hak etmediğimi o kadar çok anlıyorum.

"Sana söylersem kaçacağını düşünmüştüm. Bunun seni bana geri getireceğini hiç düşünmemiştim."

"Kalacağım demedim." Bu sözleri söylediğinde göğsüm ağrıyor. Artık onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diyor. "Cara ya da Erin hakkında. Adı her neyse."

Onun arkasından pencereden dışarı bakıyorum. "Lance piyanoyu öğrendi ve bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyordu. Marcus konusunda çok endişeliydim ve Vinny'den haber alamamıştım. İşe gitmem gerektiğini biliyordum, ama Elliot ve Charlie bir şeyler olduğunu anlardı ve bunu öğrenmelerini istemedim. Charlie bununla yaşayamazdı."

"Bence bu senin ilk hatandı."

Onunla aynı fikirde olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum. Belki o gün ona söyleseydim, işler bu kadar kötüye gitmezdi.

"Cara piyanoyu aldı. Akıllı bir kızdı ve benim çok değer verdiğim bir şeyi aldı ve onu bulamayacağımdan emin oldu."

"Stüdyo. Orada olduğunu bilmiyordun."

"Hayır, sana geldiğim güne kadar bilmiyordum." Gözlerimi ona dikip, bana inanması için yalvarıyorum. "Vinny, Cara'yı araştırdı. Bir şeyler bulduk."

Başını sallayarak yana doğru baktı. "Başkalarının hayatlarına burnunu sokmanın ne kadar iğrenç ve zehirli bir şey olduğunu farkında mısın, Mason?"

Derin bir nefes alır ve ne kadar çelişkili olduğunu görebilirim.

Dudaklarımı ıslatarak, hikayenin benim tarafımı anlatmam gerektiğini düşünerek devam ederim. "Birden fazla çalıntı kimliği var. Vinny, onu

bulmamızı sağlayan bir belge izi buldu. Erkekleri şantaj yapıyor.

Özellikle zengin erkekleri, kullanarak farklı kimlikler kullanarak kendini kendini gizlemek

Son yedi yılda binlerce pound çalındı." "Ne?!"

"Lance olmasaydı bana da aynısını yapardı. Onu ifşa etmekle tehdit etti. Bizim daha fazla paramız ve daha fazla bağlantımız vardı. Dinlemekten başka seçeneği yoktu. İşlerini, evini sattık." Tüm bunların kulağa nasıl geldiğini bilerek, boğazımı yutuyorum. "Sonra onu Avustralya'ya gönderdim ve geri dönmesi için hiçbir şeyi kalmadığından emin oldum."

"Onu gitmeye mi zorladın?"

"Kontrolü elimde tutmam gerekiyordu, Nina. Açgözlülük gözünü kör etmişti ve isteyerek gitti. Kötü bir hayatı yok ve onu burada tutamazdım."

Yüzü acıdan buruşuyor ve ben o bakışa dayanamayıp gözlerimi kaçırıyorum. "Onunla bir kafede tanıştım. Bana üç hafta içinde kiracı bulması gerektiğini söyledi. Annesinin hasta olduğunu söyledi."

"Saçmalık! Annesi burada yaşıyor ve o da bu nedenle eve dönmek için yalvarıyor. Stüdyodan haberim yoktu, Nina. Yemin ederim yoktu. Başka bir isimle, Erin O'Connor adına kayıt yaptırmış. Bu yüzden piyanoyu şimdiye kadar bulamadım."

"Yani, hala ona para mı ödüyorsun? Avustralya'da kalması için. Neden?"

Onun sesindeki tiksintiyi kaçırmadım. "Lance o gece olanları ona hiç açıklamadı. Onun Londra'da dolaşıp benim hakkımda bir şeyler bildiğini düşünmesindense, benim tehlikeli biri olduğuma inanmasını sağlamak daha kolaydı ve ona gerçeği bilme avantajını vermek istemedim. Mümkün olduğunda durumu kontrol altına aldım. Onun masraflarını karşılıyorum, o da sessiz kalıyor. Avustralya'da kalıyor ve ben de onun şantaj yaptığı işadamlarının her birine gidip onu ifşa etmiyorum."

"Parayla hallettiniz. Her zaman para," diye fısıldadı, yüzünde yenilgi ifadesi vardı.

"Tek yol buydu. Sorumluluk bendeydi ve Vinny, Scott ve Lance'e yük olamazdım. Başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçenek vardır, Mason. Ve senin seçeneğin her zaman aynı şeye geliyor. Servetin olmasaydı hapiste olurdun. Bunun seni tanımlamasına izin veriyorsun, ama sen bundan çok daha fazlasısın."

"O anda en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık. Sana başka ne diyebilirim bilmiyorum."

Omuzlarını silkiyor, ellerini yanlara doğru açıyor. "Artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum."

"Sensiz yaşayamam," diyorum ona, ellerini tutarak.

Yüzü ekşiyor. "Saçmalama, sadece birkaç aydır tanışıyoruz."

"Ve seni seviyorum. Benim için doğru kişi olduğundan hiç şüphem yok. Beni terk etme. Seni seviyorum Nina, özür dilerim. Bunu düzeltmeme izin ver."

"Mason..."

Öne doğru adım atıp ellerimi yüzünün iki yanına kaydırıyorum. "İhtiyacın olan adam olacağım, yemin ederim. Beni bir daha terk etme," diye utanmadan yalvarıyorum.

Narin elleri, sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi, ön kollarımı tereddütlü bir şekilde kavrar. "Stüdyomu sattın."

"Seni bu işe karıştıramazdım. Olanlar ortaya çıkarsa ve kız arkadaşım, şantaj yaptığım kadının sahibi olduğu stüdyoyu kiralıyorsa. Bunun nasıl görüneceğini hayal edebiliyor musun?"

"Bu çok saçma," diye mırıldanır. "Hepsi."

"Bu riski göze alamazdım, Nina. Seni o duruma sokmak istemedim. Bebeğim, lütfen." Başparmaklarımla yanaklarını okşuyorum, şimdi giderse her şeyin biteceğini biliyorum. Geri dönmeyecek.

Sevdiğin kadın olmadan nasıl yaşarsın?

Babam yapamadı, ben neden farklı olayım ki?

"Kalmalısın." Dudaklarımı ıslattım ve gözlerimi kapattım, ona karşı tamamen çıplak hissediyordum. "Sen benim Pixie'msin."

OTUZ İKİ

Nina

Annem hiç kalmam için yalvarmadı. Bir kez bile. Çoğu hafta, Maggie ve John'un yanına giderdim ve o hiç karşı çıkmazdı. Kalmamı söylemezdi ya da daha iyi olmaya çalışacağını söylemezdi. Beni bırakırdı. Her seferinde.

Onu terk etmeliyim. Kendimi korumalı ve uzaklara kaçmalıyım. Ama yapamıyorum. Hayatımda ilk kez, bir yere yerleşip kendimi başka birinin dünyasına atmak istiyorum. Bir yuva istiyorum, sonsuza kadar kalabileceğim bir yuva.

"Stüdyo satın almama yardım etmeni istemiyorum." "Peki."

"Bana hiçbir şey almanı istemiyorum, nokta. Bu çok fazla ve her şeyin daha yavaş olması gerekiyor. Saatte bir milyon mil hızla ilerliyoruz."

"Ama burada yaşayacak mısın?" Bunu bir soru olarak soruyor, ama bana kesin bir tonla söylüyor.

"Evet, burada yaşayacağım çünkü ben öyle seçtim. Ve faturalara katkıda bulunacağım."

Gözlerini bana diyor. Bundan hoşlanmıyor. "Sadece sana bakmak istiyorum."

"Bu çok fazla ve çok erken; bana zaman ver. Bunu kendi yöntemimle yapmam lazım." Bunu en başından yapmalıydım, açıkça belirtmeliydim.

Ona satın alınmak istemediğimi söyledim ve bunu açıkça ifade ettiğimi biliyorum, ama ona daha yavaş ilerlemem gerektiğini söylemeliydim. Mase ile şimdiye kadar hiçbir erkekle yapmadığım kadar çok şey yaptım.

"Seni sevdiğimi biliyorum, bundan eminim."

"Neden bir 'ama' olduğunu hissediyorum?" O bana sert bir bakış attı.

"Artık sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Daha sahip olmadan kaybettiğimizi hissediyorum."

Gözlerini kapatır, ama üzüntüden değil. Benim böyle hissetmemden rahatsızdır. "Bana güvenebileceğini biliyorsun."

"Hayır, güvenmiyorum. Bana güvenmem için bir neden vermedin. Stüdyo, Cara, bunlar küçük şeyler değil. Bu benim hayatımı değiştiriyor; bu benim hayatım!"

"Biliyorum."

"Öyle değil." Bir an durup, buradan hemen kaçmam gerektiğini söyleyen aklımla mücadele ediyorum, ama kalbim kalmam için bana haykırıyor, ona özlediği sevgiyi beslemem için yalvarıyor. Kalbimi daha güçlü attıran türden bir sevgi. Sadece onun bana verebileceği türden bir sevgi. "Ama bunun üstesinden gelebiliriz," diyorum zorlanarak.

"Öyle mi?" diye sorar, yüzümü tekrar ellerinin arasına alır.

İlerlemeliyim. Yolda bir engelle karşılaştığımda her seferinde kaçamam. Bununla yüzleşmeliyim. Aşmalıyım.

"Evet," diyorum ona.

"Her şeyi mahvettiğimi sandım. Stüdyoyu. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum, Nina." "Önümüzde uzun bir yol var, Mason."

Mükemmel olmaktan çok uzağız ve önümüzde uzun bir yol var. Ama bugün yeni bir söz veriyorum çünkü kalmak *istiyorum*.

Mase

"Geçen ay sana özellikle onun bokunu almamanı söylememiş miydi?"

Elliot yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle soruyor.

"Oh, onlar bunu asla ciddiye almazlar. Bu mükemmel," diyor George, masamın kenarına oturarak.

"Lucy ile ilgili yaparsam, planlamayı sana bırakırım." Elliot'a bakarak, onun da katılmasını istiyorum.

"Siktir git Lowell, başım yeterince dertte zaten."

"Ne gibi?" Kaşlarımı çatarak, onun saçmalığını yüzüne vuruyorum.

"Sence hepsi izin alıp tatile çıkabilir mi?" diye sorar Lance. "Sen ona deli oluyorsun dostum."

"Siz pislikler geliyor musunuz, gelmiyor musunuz? Kızlarla ben ilgilenirim."

Hepsi birbirlerine bakıp sonra bana dönüyorlar. "Evet, ben varım," diyor Charlie. "Ara vermem lazım."

Onu onaylayarak başımı sallıyorum. İyi görünüyor ama geçen ay onun gömdüğü birçok şeyi yeniden ortaya çıkardığını biliyorum. Ofisten çıkmanın tam da ihtiyacı olan şey olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Ben de varım." Elliot sırttı.

"Siktir et." Lance omuz silkiyor ve pes ediyor.

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum. "Üzgünüm George dostum, bu sefer ofisi sen idare etmek zorundasın."

"Ben sorumluyum," diyor gülümseyerek.

"Başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Aşağıdan birini yukarı gönderip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettireceğim."

"Oh, bir gün izin al, olur mu?" diye azarlıyor beni. "Sizin için çok heyecanlıyım çocuklar. Hepinizin biraz solgun göründüğünü düşünmüştüm."

"Önce kızları ikna etmelisin," diye hatırlatır Lance.

"Fazla zaman almaz." Masaya parmaklarımı vurarak sırttım. "Bir planım var."

Nina

"Kızlar?"

Valizi kanepeye atarken, dairelerinin tam bir dağınıklık içinde olduğunu fark ettim. Lucy temizlik delisidir. Dağınıklığa tahammül edemez. Yine de salonun zemini kıyafetlerle kaplıydı, bazıları birbirine uyumluydu, bazıları ise kenara atılmıştı, açıkça seçilmemişti.

"Kızlar?!" Kaşlarımı çatarak bağıyorum. "Neredeler?"

Müziği takip ederek, ortak banyolarını açıp içeri giriyorum.

Ve işte orada, tüm çıplak ihtişamlarıyla duruyorlar. Şaşırmam gerekirdi, ama artık onlar konusunda hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

"Sürpriz, orospu çocuğu!" Megan bağıyor, mantarı patlatıyor.

"Tanrım, Meg, gözümü çıkaracaksın." Yüzümü koruyarak gülüyorum. "Siz aptallar ne yapıyorsunuz?"

Odaya girer girmez, köpüklü içecekleri ve daracık bikinileri, ikisinin de tıraş köpüğüyle kaplı ve ellerinde jiletlerle dikkatimi çeker.

"Küçük bir yalan söylemiş olabilirim."

"Luce," diye uyarıyorum.

"Kızım, İspanya'ya gidiyoruz."

"Ne?!" Kaşlarımı çatıyorum.

"Doğum günüm için! Kızlar gezisi."

Yüzüm düşer ve onu hayal kırıklığına uğratacağımı bilirim. "Şu anda gidemem. Param yok."

"Ben öderim." Omuzlarını silkiyor, benden uzaklaşıyor ve lavaboda tıraş bıçağını temizliyor.

"Birdenbire piyango mu kazandın?" diye soruyorum, parlak altın rengi bikinisine bakarak. "Bu arada, çok beğendim."

"Hayır! Annemle babam bana birkaç kupon verdi, ben de zavallı sana bir iyilik yapayım dedim, ama gelmek zorunda değilsin." Bana geniş bir gülümsemeyle bakar.

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kalkar. Tanrım, tatile ihtiyacım var. Kızlarla uzaklara gitmek şu anda mükemmel bir fikir gibi geliyor.

"Jean ne olacak? Moda işin vardı sanıyordum?"

Bana aptalmışım gibi bakar. "Jean'le İspanya'ya gitmek için *senin* gardırobuna ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Kafasını öne doğru uzatarak sözlerini vurgular.

"Yani, ben de tatile gitmek için valizimi hazırladım." "Evet."

"Kahretsin. Neyi paketleyeceğimi pek düşünmemişim." Kızlarla her şeyi paylaşırım ama en iyi kıyafetlerimi vermek istemiyorum. Lucy bir istifçi ve onu bir yıl boyunca görmeyeceğim.

"Peki, teşekkürler!" diye gülüyor.

"Bu gece yola çıkıyoruz. Acele etmelisin." Megan sırtarak bana bir flüt uzatır.

"Bu gece mi? Bu gece gidemem."

"Neden?" diye ikisi birden soruyor.

"Ben... Ben..."

"Git hazırlan, sürtük!" Luce bağırır ve bana kaşlarını oynatır.

Heyecandan midem düğümleniyor. Uzun zamandır seyahate çıkmamıştık. "İspanya'ya mı gidiyoruz?"

"Evet!" Megan, Sam Feldt'in "Post Malone" şarkısı eşliğinde banyoda dans etmeye başlarken kalçalarını benimkine çarptı.

İki saat sonra, cildim doğduğum güne kadar pürüzsüz, saçlarım yıkanmış ve derin bukleler halinde şekillendirilmiş, tırnaklarım ise güzel bir mercan renginde.

Hazır hissediyorum.

Yine de yapmam gereken bir şey daha var ve onun bundan nefret edeceğini biliyorum. Tabii, yalvarmamdan nefret etmeyecektir. O kısmı seveceğinden eminim, ama ona gideceğimi söylediğim kısım... Evet, ondan nefret edecektir.

Kızlar onu aramamı söylediler, ama onu görmeden gidemeyeceğimi biliyordum. Gidersem muhtemelen sinir krizi geçirir ve lüks uçağıyla peşimden gelir.

Geçtiğimiz birkaç hafta birlikte geçirdiğimiz en güzel haftalardı. Şimdi çok daha rahat görünüyor ve hatta bana babasından biraz bahsetti, ki bu tamamen beklenmedik bir şeydi. Ve ben durmaksızın yeni bir stüdyo arıyorum. Ne bana ne de bütçeme uygun bir şey bulamıyorum. Bu konuda moralimi bozmamaya çalışıyorum.

Olacak bir şey.

Taksiden Vinny'yi arayıp Mason'ın ofiste olup olmadığını sordum ve bana kimlik kartına ihtiyacım olmayacağını söyledi. Haklıydı. Resepsiyondaki bayan adımı söylediğimde gülümsedi ve beni hemen içeri aldı.

Asansörün aynasında kendime bir bakış attım, saçlarımı düzelttim ve dudaklarımı büzerek biraz kuruduklarını fark ettim. Kapı açıldığında, dudaklarımı hızlıca yaladım ve parlak görünmelerini sağladım.

"Merhaba," diye dostça bir sesle selamlandım.

Döndüm ve arkamda kanepelerin yanında duran bir adam gördüm. Bir bitkiye su veriyordu – daha önce burada bitkiler olduğunu hiç fark etmemiştim. Üç parçalı takım elbisesi ve papyonu tertemizdi.

"Merhaba," diyorum sıcak bir şekilde.

"Sen Nina'sın!" Kesin bir şekilde beni işaret ediyor. "Ben oyum." Omuz silkiyorum.

Gülümsemesi bulaşıcı ve gamzelerimin tüm gücüyle ortaya çıktığını hissedebiliyorum. "George?" diye soruyorum.

"Evet. Ben oyum." Gülümsüyor. "Oh, fotoğraflarda olduğu kadar gerçekte de çok güzelsin."

Bu iltifattan yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ama sonra anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Fotoğraflar mı?"

Su sürahisini yere bırakıp yanıma gelir. "Mason'ın ofisindeki fotoğraflar. Paris'teki fotoğraflar."

"Oh, onları görmedim." Mase'in ofisinde benim fotoğrafım mı var?

"Seni bekliyor mu?" Benimle birlikte ana resepsiyona doğru yürüyor. "Hayır, ani bir seyahatim çıktı ve ona gideceğimi söylemek zorundayım."

"Bunun pek hoş karşılanmayacağını tahmin edebiliyorum." Kıyafetime bakıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Doğru." Kıkırdarak güldüm.

"Giriyor musun? O meşgul değil. Yani, meşgul gibi davranıyor ama değil."

"Evet," diye gergin bir nefes verdim. "İçeri giriyorum."

"Stres yapma. Başarabilirsin."

"Teşekkürler, George." Omzumun üzerinden ona minnettar bir gülümseme attım ve kısa mesafeyi yürüyerek Mason'ın ofisine girdim.

Büyük masanın arkasında oturuyor, kalın, geniş omuzları bir anlığına dikkatimi çekiyor. Çenesinde akşamüstü sakalı var ve saçları mükemmel bir şekilde dağınık.

Sadece birkaç saat önce beni mutfak tezgahında becerdiği görüntüsü gözümün önüne geldi.

Bu adam bir tanrı.

Kapının sesini duyunca başını kaldırıyor, dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirliyor. Onu bir hafta boyunca nasıl bırakacağım? Henüz gitmedim ama şimdiden özledim bile.

"Merhaba." Çantamla oynayarak gülümsüyorum. "Buraya gel, meleğim," diyor.

Ona doğru gidiyorum, bana yer açmak için sandalyesini geriye çekince bacaklarının arasına giriyorum.

"Bu hoş bir sürpriz." Elleri uyluklarımın arkasına uzanır, nazikçe yukarı doğru hareket ederek popomu okşar.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Mmmm, neymiş o?" Eteğimle bluzumun arasında açıkta kalan küçük deri parçasını öper.

"Kızlarla tatile gidiyorum, bu gece." Onun öfke krizini bekleyerek içimden ürperiyorum.

"Gitmek mi istiyorsun?"

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. İyi mi bu adam? "Evet, tabii." Omuz silkiyorum. "Kızlarla biraz vakit geçirmek iyi gelir." Belki aramızdaki mesafe iyi gelir. Ona bu kadar çabuk bağlandığım için hala korkuyorum.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Bir hafta. Lucy çoğunu ödüyor, ben de mümkün olduğunda ona geri ödeyeceğim," diye açıklıyorum, gerek olmadığını bilsem de.

O başını sallar, koltuğuna yaslanıp bana bakar. "Sen yokken bir hafta geçirmemi mi bekliyorsun?" diye sorar, işaret parmağını dudaklarında gezdirerek.

"Otuz iki yıl dayandın." Omuz silkiyorum ve ona gülümsüyorum. Dudaklarını büküyor, açıkça sinirlenmiş. İşte başlıyoruz.

"O kadar uzun süre dayanabilir miyim bilmiyorum, Nina." Dudaklarını büküyor. "Hoşuna gitse de gitmese de ben gidiyorum."

Gülümsemeden önce dudağı seğirdi. "O zaman neden buraya geldin?" diye sordu, bilerek, ellerini kolçaklarda ovuşturarak.

Gözlerim onun kasıklarına kayar ve sertleştiğini, penisinin fermuarını zorladığını görürüm.

Neden burada olduğumu çok iyi biliyor.

"Bunu biliyor muydun?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

"Hayır." Gülümsüyor. "Bilmiyordum."

"Gitsem sorun olur mu?" Bu çok kolay oldu.

"Duruma bağlı." Pantolonunun fermuarını açmaya başlar ve sonra kendini serbest bırakır. "Bunun için çabalaman gerekecek."

Dudaklarımı yaladım, karpuz tadı aldım, sonra başımı sallayarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Seks manyağı."

"Sadece bekle, Pix." Ben dudaklarımı onun üzerine kapatıp boğazımın derinliklerine alırken, o başını koltuğa geri yaslar. "Siktir!" diye tıslar.

Onu gülümseterek, onu bu kadar kolay etkisiz hale getirebilmekten keyif alıyorum. Bu bana güç veriyor.

Yanaklarımı içe çekerek, onu ağzıma alıp çıkarıyorum, baş kısmına ulaştığımda dilimi onun yarık kısmına sürterek onu çılgına çeviriyorum. Elleri kısa sürede saçlarımı buluyor ve beni yönlendirmeye başlıyor, asla tamamen vazgeçemeyeceği kontrolü ele geçiriyor.

"Sen en seksi kadınsın, bebeğim." Beni örten saçları geri iterek, başparmağıyla alt dudağımı çekip dişlerimi ortaya çıkarır, bu sırada penisi ağzımın içine girip çıkarken ona sürtünür.

Gözlerim onun koyu, genişlemiş ve tamamen camlaşmış gözleriyle kilitlenir. Şu anda bu için çok azgın.

"Senin tadını hatırlamak istiyorum," diye inliyorum, benim ihtiyacım da onunki kadar güçlü. Uyluklarımı birbirine sürterek sürtünme yaratmaya çalışıyorum, bu acıyı dindirmek için ne olursa olsun.

Kalçaları yukarı doğru çıkıntı yapıyor ve elleri başımı aşağı doğru bastırıyor, her itişinde penisi boğazımın arkasına çarpıyor. Kusmamak için odaklanırken gözlerimi kapatıyorum. Kusma refleksim çok güçlüdür, ama bu benim için bile çok derin.

"Daha derine girmem lazım," diye dişlerini sıkarak söylüyor ve yakın olduğunu anlayabiliyorum.

Onu daha fazla kaldıramayacağımı bilerek inliyorum. Bunun yerine, onu neredeyse şiddetle emiyorum. Kendi hızımda yukarı aşağı, ama yine de mümkün olduğunca sapına kadar.

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

Elimi kullanarak, sadece başını emerek onu çalıştırıyorum, dilimi alt tarafındaki çıkıntılı damar boyunca yukarı doğru gezdirip sonra tekrar ağzıma geri alıyorum. Ön sıvısı dilimi kaplıyor ve göğsünden bir homurtu çıkıyor.

"Boşalacağım," diyor bana.

"Hmmm," diye inledim, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

Bir elimle onu sararken, diğer elimle ağzımı onun penisinin ucuna kilitlerim, diğer elimle askılarımı indirir, kumaşı göğüslerimden kayana kadar çeker ve onları serbest bırakırım.

"Siktir. Evet!" diye sevinçle bağıırır.

Geriye yaslanınca, penisi ağızımdan çıkıyor ve bağlantı kopuyor. O da eğilip penisini eline alıyor. Dört kez pompaladıktan sonra göğsüme boşalıyor.

Ben yavaşça ayağı kalkıp masasına yaslanırken bana sırtıyor. Ayağı kalkarak elini uzatıyor ve göğüslerimin her yerine kendini sürüyor. Meme uçlarım parmakları arasında gerilene ve içim arzuyla titreyene kadar spermlerini cildime masaj yapıyor.

"Ne istiyorsun?" diye sorar, burnunun ucundan bana bakarak, tamamen doymuş bir şekilde. Boynu kalın ve güçlü görünüyor.

Onu emmek istiyorum.

"Bana dokunmanı istiyorum."

Meme ucumu sertçe imdikliyor ve ben inliyorum. "Dokunuyorum. Nereye dokunmamı istiyorsun?"

Eğilip dudaklarımı dudaklarına sürüyorum, meme uçlarım gömleğine sürtünüyor ve vücudumu ısıtıyor.

"Buraya dokunmanı istiyorum." Elini tutup bacaklarımın arasına götürdüm ve avucunu anında bana uydurdu, orta parmağı kıvrımlarımın arasından geçip içeri daldı.

Gözleri benimkilere kaydı. "Buraya ıplak mı geldin?"

O kadar tahrik olmuş ve ıslanmıştım ki, anında onun etrafında dalgalanmaya başladım ve yumuşak bir çığlık atarak başımı omzuna bıraktım.

O, başka bir parmak eklemeyen önce beni yavaşça hazırlamak için zaman ayırarak, içime girip çıkıyor. Başparmağı klitorisimi bulduğunda, ayak parmaklarım kıvrılana ve elime gömleğini sıkıca tutana kadar dairesel hareketlerle ovuştururken, içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Siktir." Sessiz kalmaya çalışarak göğüs kasını ısıtıyorum.

"Masaya. Hemen," diye emrediyor ve ben onun dokunuşunu kaybetmenin acısıyla inliyorum.

Bana yer açar, masasının içindekileri yere dökerek göğsümün ortasına ve boğazıma açık ağızlı öpücükler kondurur. Ağızıma ulaştığında, dudaklarıma morartacak kadar sert bir öpücük kondurur ama sonra geri çekilir.

Geri adım atarak kravatını çeker, ben masanın üzerinde uzanmışken gözleri beni delip geçer. Üç düğmesini açar ve gömleğini omuzlarından çıkarır. Bana sağlam göğsünü ve oyulmuş karın kaslarını gösterir.

Elleri dizlerimin arkasını kavrar ve beni masanın kenarına çeker, sonra da içime girer.

Her zamanki gibi, sert, hızlı ve bir anda. Gözlerini sıkıca kapatarak başını benimkine doğru eğiyor. "Çok ıslaksın."

O kalçalarını sallayarak içime girmeye başlarken, ben de dudaklarına yapıştım. Bir eli boynumdan beni tutarken, dili ağzımı yalıyor, diğer eli ise sırtımı sarıp beni kaldırarak sert penisine yönlendiriyordu.

Kalçalarımızı her sallayışında pelvislerimiz birbirine sürtünüyor ve onun yaklaştığını biliyorum. Ben de onunla birlikteyim.

"Seni özleyeceğim. Bunu," diyorum, gözlerine bakarak.

İlk başta şaşkınlıkla kaşlarını çattı, ama sonra yüzünde en güzel gülümseme belirdi. "Ben de seni özleyeceğim."

O hızını artırırken gözlerimiz birbirine kilitlenir, ikimiz de doruğa ulaşana kadar daha hızlı ve daha sert bir şekilde içime girer.

"Seni seviyorum, Mase," diye nefes nefese söylüyorum, kalbim korkusuzca aramızda atarken.

"Ben de seni seviyorum."

Mason'ın banyo aynasının önünde duruyorum, burada bir banyosu olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Kim lanet olası ofisinde duş bulundurur ki?

Saçlarım dağınık, eteğim buruşuk. Mason kapı çerçevesine yaslanıp, flanel ile göğsümü silerken beni izliyor.

Karanlık ve tehlikeli görünüyor, ve kızlara geri dönmek için acelem olmasaydı, ona yapışıp kalırdım.

Eve döndüğümüzde seksin çılgın geçeceğini şimdiden biliyorum.

Eteğimi düzeltirken beni izliyor, gözleri bacaklarıma kilitlenmiş. "Kıçını görebiliyorum, Nina." Pantolonunu düzeltirken gülümsüyorum, iki orgazmdan sonra bile onu hala tahrik edebildiğime seviniyorum.

Kaşları çatıldı. "Bu..."

Benim merkezimden sıcak bir sıvının damladığını hissettiğimde, o arkamda duruyordu ve sıvı yavaşça iç uyluklarımdan aşağı akıyordu. "Kahretsin." Silmeye çalıştım ama o çoktan oradaydı, eli arkamdan beni kavradı ve zaten hassas olan tenimin üzerinde kaydı.

"Booossman," diye mırıldanıyorum, zamanım olmadığını bilerek.

Dişleri boynuma batıyor ve emiyor, üç kalın parmağını içime sokuyor, sonra spermlerini kıvrımlarımın arasına ve klitorisimin üzerine yayıyor.

"Evet," diye inliyorum, bu kadar hassas olduğum için birkaç saniye içinde boşalacağımı bilerek.

Başım omzuna düşer ve aynada bize bakarım. Dudakları boğazımda açık durur, gözleri aynaya odaklanmıştır. Özellikle de bacaklarımda arasında, elinin beni okşadığı yere.

Ben çok şanslı, çok şanslı bir kızım.

Otuz dakika sonra Mason'ın ofisinden çıktığımda bacaklarım jöle gibi titriyordu, o beni resepsiyon alanına götürürken eli sırtımın alt kısmında duruyordu. Buraya gelip onu tatmin etmeyi planlamıştım, böylece ayrılırken kendimi kötü hissetmeyecektim ve onun da bunu sorun etmeyeceğini umuyordum. Karşılığında hiçbir şey beklemiyordum. Tabii, bundan bir şeyler kazanacağımı biliyordum, ama tam tersine, gerçekten becerildiğimi hissediyorum.

George masanın arkasından bana bakarken yanaklarım kızardı. Görünüşümü düzeltmeye çalıştım ama berbat göründüğümü biliyorum ve o tek kelime etmeden yazmaya devam ettiği için minnettarım.

"Uçağını kaçırma," diyor Mason, çantamın askısını omzumda yukarı çekerek.

"Uçağımı kaçırmayacağım."

Başını sallar ve yere bakar. Midem suçluluk duygusuyla burkudur. Onu bu kadar çabuk tekrar terk etmeli miyim? Babası vefat edeli çok uzun zaman olmadı.

"Gitmek zorunda değilim. Kalmamı istersen?"

Başını kaldırır. "Kalır mısın? Eğer istersem kalır mısın?"

"Tabii ki kalırdım."

Kaşlarını çattı, sonra dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi. "Kız arkadaşına ne yaptın?"

"Kapa çeneni!" Omzuna bastırıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o elimi tutup beni kendine çekiyor, boynuma kollarını dolayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

"Git, Pix. Her zaman bana geri döneceğini biliyorum." Boynunu geriye doğru uzatarak bana bakıyor. "Seni seviyorum."

Geç kaldık. O kadar geç kaldık ki, biz de o insanlar olduk. Elinde biniş kartlarıyla havaalanında koşan, insanlara yol vermesi için bağırان insanlar.

Çok klas, biliyorum.

Bavulumu arkamda sürüklerken nefes nefeseyim, zamanında kapıya yetişebilmemiz için dua ediyorum. Lucy yeni bir renk denemeye karar vermeseydi, buraya erken gelirdik. Artık pastel pembe yerine parlak pembe saçları var. Scarlet'i FaceTime'dan aradı ve onun talimatlarını uyguladığını, ama işe yaramadığını anlattı. Çok utanmıştı ve şimdi parlak saç köklerini gizlemek için bir şapka takıyor. Güneşte solacaktır, umarız.

Kızlar, kapımızı geçerken yön değiştiriyorlar.

"Kızlar!" diye bağıriyorum, kapıya ve sonra da koştukları yöne bakarak. Nefes nefese, keskin bir ağrı karnımı keserken, nefes nefese duruyorum. Yıllardır ağrım olmamıştı.

Prosecco ile dolu bir mideyle koşmak bana hak ettiğimi buldurdu. Onların peşinden koşmaya başlıyorum, yavaşlamaları için bağıriyorum.

"Hadi ama, tatlım. Onları bekletmek istemezsin," diye alay ediyor Megan.

"Onlar mı? Kızlar, kapıyı kaçırdık."

Sanki bu, duydukları en komik şeymiş gibi birbirlerine gülüyorlar. Bu da bana onlara yetişme şansı veriyor.

Koridor açılıyor ve bir salon alanına geliyoruz. Burası aşırı lüks ve görmeyi beklemediğim beş yüzle dolu.

Mase bana yaklaşır, eli belime gider. Dudakları seğirir.

"Mutlu tatiller, Pix."

Kibirli piç.

Lucy yanımızda durur. "Sürpriz!"

"Onun benimle geleceğini bilmeden ona dünya standartlarında bir veda öpücüğü vermedim, değil mi?"

OTUZ ÜÇ

Nina

Hepsi bu işin içindeydi: Charlie, Elliot, Lance, Scarlet ve kızlar. Bilmeyen tek kişi ben miydim? Biraz hayal kırıklığına uğramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Herkesle birlikte kaçmak istesem de, benim istediğim ve ihtiyacım olan şey bir kızlar gezisiydi.

Mase, uçuş boyunca bana sırtmayı bırakmadı ve bu uzun bir uçuştı. İspanya bir tuzakmış ve şu anda şirketin özel uçağıyla Bora Bora'ya gidiyoruz.

Kendini çok komik sanıyor ve bir bakıma öyle de. Somurtarak beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve bunun için fazla bir şey yapmasına gerek kalmadı. Bu kadar aptal olduğum için kendime zihinsel bir tokat attım. Sanki onu bir hafta boyunca yalnız bırakmam onu hiç rahatsız etmeyecekmiş gibi.

"Bana dik dik bakıyorsun," diye fısıldıyor Elliot kulağıma.

Yanımdan geçip yanımdaki boş koltuğa oturur. "Neden bu kadar kendini beğenmiş görünmek zorunda? Ve neden tek ben Bilmeyen biri mi? Bugün Lucy'nin doğum günü. Sürpriz yapılması gereken kişi o. Ben mızımız ve nankör biriyim, ama bana söylememelerini hiç sevmedim.

"O isteseydi sen de gelir miydin?" "Muhtemelen hayır, ama yine de."

"Sana kendini affettirmeye çalışıyor, kabul et."

"Parası olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu." Elliot bana kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum ve barda duran kızlara bakıyorum.

Lance hepsine kokteyl hazırlıyor.

"Bilmiyorum. Keşke her şeyin bir amaca hizmet ettiğini hissetmesem. İşleri istediği gibi gitmeyen her şeye para harcıyor."

"Sen yapmaz mıydın? Yeterli paran olsaydı, çevrendeki insanların güvende ve emniyette olmasını sağlamaz mıydın?"

Mason böyle mi düşünüyor? Tek amacı bu mu? İçten içe onun iyi bir insan olduğunu biliyorum.

Bu yüzden hâlâ buradayım.

"Sanırım bu güvenliği sağlamak için kimi ezmen gerektiğine bağlı."

"Bu oyunda acımasız olmalısın, Pix. Kaç kişinin sadece parası için ona bağlandığını bilsen şaşırırsın. Ben hayatım boyunca bunu yaşadım, ailem de öyle." Gözleri Mason'dan bara kayıyor ve dikkatini çekenin Lucy olduğuna hiç şüphem yok.

Başını geriye atmış, özgürce gülüyor. Kot şortu kalçalarının üstünde duruyor ve siyah braleti göğsünü zar zor örtüyor. Çok seksi görünüyor.

"Neden pembe?" diye soruyor.

Başımı koltuğa yaslayıp hafifçe güldüm. "Sadece yeni bir şey deniyor. Hoşuna gitmedi mi?"

Başını geriye çekip bana bakar. "Farklı." "Seni izliyorum, Montgomery." Gülümserim.

"Hey, orada hiçbir şey olmayacağını biliyorsun."

"Neden olmasın? Barbie ve Ken gibi olursunuz. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Luce evleneceğin kız. Hafta sonu takılacağın türden bir kız değil. Ben evlenmek için çok gencim ve o da benim tipim değil. Hiç de değil."

"Tamam! Az önce söylediğin şeylerde çok fazla yanlış var. Birincisi." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Sen Mase ile aynı yaştasın, değil mi? Yerleşmek için doğru zaman ne zaman?" İkinci parmağımı da kaldırıyorum. "İkincisi, senin tipin nedir? Eğer o değilse." Lucy'ye ve onun uzun, bronzlaşmış bacaklarına bakıyorum. "Üçüncüsü." Parmaklarımı şıklatarak onun dikkatini tekrar bana çekiyorum. Evet, gördüğü şey hoşuna gitti. "Hafta sonu tavladığın kız tipi mi? O *bendim*, pislik. O kız bendim. Ve senin ve senin sözün yüzünden..."

Geniş bir gülümsemeyle, "Sen Mason'ın eskiden tavladığı kızlar gibi değilsin. İnan bana. Seninle tanışana kadar o sözü hatırlamıyordum bile."

"Neden beni seçtin?" diye soruyorum, tırnaklarım kol dayanağına batıyor.

Daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi o bahsedince, nedenini bilmek için neredeyse çaresiz hissediyorum.

Benim az önce yaptığım gibi parmaklarını saymaya başlar. "Seksi. Psikopat değil." Omuzlarını silker ve ikimiz de güleriz.

Neden başka bir şey beklediğimi bilmiyorum.

"Çekil, Montgomery," Mason merakla bize bakarak emrediyor.

Elliot yanımdan geçip bara doğru ilerlerken bana göz kırpar ve Megan'ın omzuna kolunu atar. Lucy'nin gözlerinin onu takip ettiğini izlerim. "Bu ikisinin arasında bir şeyler var."

"Kim?" diye soruyor Mason, kolunu omzuma atıp dudaklarını saçlarıma değdiriyor.

"Elliot ve Luce."

"Hayır," diyor, sesinde kesin bir tonla. "Luce Elliot'un tipi değil." "Neden?"

Elliot da aynı şeyi söyledi, bu çok sinir bozucu. Kadın sezgisi deyin, ama kesinlikle bir şeyler var.

Mason koltuğuna dik oturur, bacaklarını uzatır. "Değil işte."

"Ben ikisini birlikte görebiliyorum. Benim kararım bu."

Koltuğunda doğrulur ve beni kucağına çeker, böylece bacaklarım onun bacaklarının üzerinde olur. "Bunu ilginç hale getirelim." Arkadaşlarımıza bakarım, ama hiçbiri bizi izlemiyor. "Ne kadar süre?"

"Ne kadar süre?" Tek düşünebildiğim, şu anda bana dayanan penisinin uzunluğu.

"Aklını pisliklerden arındır. Lucy ve Elliot." Beni kucağında yeniden düzenler, kendini mükemmel bir şekilde hizalar. Tam doğru miktarda sürtünme var.

"Mase," diye uyarıyorum.

"Ne kadar? Ne kadar?" Sanki bana ne yaptıklarını biliyormuş gibi kelimeleri uzatıyor.

"Bilmiyorum." Mantıklı bir düşünce oluşturmaya çalışıyorum. Luce bana ilgilenmediğini söyledi. Bu sadece o ikisiyle ilgili hissettiğim bir şey. "Bir yıl mı?"

"Bir yıl mı? Kahretsin, bu iş çantada keklik." Sırıttıyor. "Yani, bir yıl içinde aralarında hiçbir şey olmazsa..." Bana temkinli, emin olamayan bir bakış atıyor. "Benimle evlenmek zorundasın."

"Ne?" Heykel gibi donup kaldım. "Aklını mı kaçırdın?" "Tamamen."

Eğilip boynumu öptü.

"Hayır."

"Hayır mı?" Geri çekilir, aramızda mesafe bırakır.

"Kesinlikle hayır. Tanrım, evlenmek istediğimi bile sanmıyorum, önümüzdeki on yıl içinde evlenmek ise hiç söz konusu bile değil."

Gözleri yüzümde dolaşır, sonra yutar, elleri uyluklarımda kalır.

"Siktir," diye kıkırdar. "Seni lanet Montgomery ile tanıştırmalıyım." Beni kaldırıp koltuğuma oturtur, sonra dönüp pencereden dışarı bakar.

Somurtuyor mu?

"Mase? Üzgünüm, yanlış çıktı."

"Önemli değil. Söylediğimi unut."

"Bana kızgınsın."

Bana bakar, gözleri biraz yumuşar, sonra kolunu kaldırır ve ben kolunun altına girerim. "Hayır, sana değil. Söylediğimi unut, tamam mı?"

Ona doğru kayarak, kollarımı beline doladım. Bana kızgın değilse, kime kızgın olabilir ki?

Bir saat önce indiğimizde, daha önce emin değilsem de, şimdi eminim.

Mason somurtuyor.

Villaya vardığımızda, kızlar heyecanla yanımdaki koltukta zıplamaya başladılar. Ben de aynı şekilde hissetmeliyim ve hissediyorum da, ama aynı zamanda Mason'a nedenlerimi anlaması için ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Evlilik, şimdiye kadar kendime izin verdiğim bir şey değildi. Bu, birdenbire ortaya çıktı ve içgüdüsel tepkime engel olamıyorum. Yani, o benim stüdyomu bir ay kadar önce sattı. İlişkimizin bu noktasında, evlilik bir hedef gibi gelmiyor.

Güven. *Benim* hedefim bu.

Kızlar kapıdan içeri koşarak girerler ve heyecanla çığlık atmaya başlarlar. Gözlerimi kısarak güneşten korunurum ve Mason'a gülümserim. Kolunu omzuma atar ve ben de parmak uçlarımda yükselerek ona hafifçe bir öpücük kondururum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Onu erkeklerle bırakıp kızları takip ederek eve giriyorum.

Villa nefes kesici. Sadece iki evin bulunduğu özel bir adada yer alıyor; bunlardan biri Montgomery'lerin evi. Uçurumun kenarında yer alıyor ve sonsuz okyanusa bakıyor. Lucy'nin Pinterest panosundaki bir şey gibi, sadece gerçek.

Bir kulübe gibi, ama yaklaşık elli bin kat daha büyük ve ahşap ve cam panellerden yapılmış.

Lucy ve Megan, az önce girdiğim oturma odasında duruyorlar. Yüzleri, benimkini hayal ettiğim kadar hayranlık dolu.

Ahşap kirişler odayı çevreliyor ve oda son teknoloji ürünü bir mutfığa açılıyor. Megan elimi tutup beni o yöne doğru çekiyor.

"Oda seçelim!" diye bağırır.

"Kaç tane var?" Lucy, koridordan geçip merdivenleri çıkarken kapıları saymaya başlar. Evin bu kısmı iki katlıdır ve ben dönüp, tavanın açıldığı ve güneş ışığının dört cam panelden içeri süzüldüğü koridora bakarım. Burası çılgınca.

"Altı," diyor Scarlet, erkeklerle birlikte farklı bir yönden arkamızdan gelerek. "Bazılarımız paylaşmak zorunda kalacak."

Onların nereden geldiğini görmek için onun arkasından bakmaya çalışıyorum.

"Benimle yatmak zorunda kalacaksın prenses." Elliot kolunu Lucy'nin omzuna atar ama Lucy onu itekler.

"Uh, hayır." Kızgın görünüyor ve ben ona alaycı bir şekilde bakıyorum. Akli başında hiçbir kadın Elliot Montgomery'yi yataktan kovmaz. "Megs, Scar? Görünüşe göre odaları yeniden düzenliyoruz," diyor onlara, kaşlarını kaldırıp "siktirin gidin" diyen bir bakış atıyor.

"Kokteyl içmeyi de ekle, ben her şeye varım," diyor Megan, çoktan tamamen rahatlamış durumda.

"Anlaştık kızım." Lucy göz kırpmıyor.

"Plan nedir?" Scar dönüp, sorumluluğu üstlenecek olan kardeşine bakar. "Bu gece dışarı mı çıkıyoruz yoksa burada mı yemek yiyoruz?"

"Bu gece burada yiyebiliriz. Yerleşin, akşam yemeği saat sekizde." Eli belime dolanır ve ben Luce'ye bakarak dudaklarımı büzüyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa. Herhangi birinizin. Kapıyı çalmayın."

O beni geriye doğru çekip yatak odasının kapısından içeri girerken hepsi gülüyor.

"Anne..."

Beni havaya kaldırıp kolaylıkla yatağa attığında çığlık atarım. Üstünü başından çıkarır ve saniyeler içinde üstüme çıkar. "Konuşma," der ve bacaklarımı beline dolayarak kaldırır.

Onunla geçirdiğim bu anlar en sevdiğim anlar. Sözlere ihtiyacımız yok çünkü sözler aramızdaki kolaylığı sadece karmaşıktırıyor. Birbirimize çok uyuyoruz, mükemmeliz. Ama bazen söylediğimiz sözler köşeleri bükerek bizi aynı yapbozun pürüzlü parçaları haline getiriyor.

Kırıksıklıkları düzeltip uyumlu hale getirmek istiyorum. Sadece evlilik teklifi istemiyorum, henüz değil, belki bir yıl sonra da istemem.

Mase

Hayır.

Bana öyle söyledi. Hayır.

Nina'dan önce evlilikle ilgilenmiyordum.

Hayatımı paylaşmak istediğim biriyle hiç tanışmadığım için hiç düşünmediğim bir şeydi.

Şimdi buldum, ama o istemiyor.

Bana kendilerini atan, bir randevu için her şeyi veren kadınlar oldu. Ama dünyamı vermek istediğim kadın bunun bir parçası olmak istemiyor, en azından şimdilik.

Kollarımda uyuyor, başı göğsümde, nefesi sıcak tenime yayılıyor. Saat sekize on var ve biliyorum ki

Onu uyandır. Ben istemiyorum. O benim kollarımda sıkıca sarılmışken her şey daha güzel görünüyor.

"Giriyorum." Kapı sallanıyor ve sonra bir gürültü duyuluyor.

"Çocuklar, hadi!" Megan, sanırım, kapının diğer tarafından bağılıyor.

Nina birden uyanır, bana bakar, sonra kapıya bakar. "Saat kaç?"

"Neredeyse sekiz," diyorum ona, bir tutam saçını kulağının arkasına iterek. "Nina! Sen yap benim bantlı sandaletlerim Ben istiyorum bantlı bantlı

sandaletlerimi istiyorum."

Bana sırtıarak bakar ve yataktan kayar. Çıplak olarak odamızda dolaşmasını izlerim, cildi pürüzsüz ve gergindir. O mükemmel. Dizlerinin üzerine çökerek valizinin fermuarını açar ve ben de onu izlemek için yataktan kalkar, bir yastık alıp yarı ereksiyon halimi örterim.

Kapıyı açar ve elini uzatıp ayakkabıları alır. "Teşekkürler. Pis fahişe."

Kapıyı çarparak kapatır ve dönerek, gözlerini nazikçe kapatıp kapıya yaslanır.

Benden saklanmamasını seviyorum.

"Duş almam lazım. Vaktim var mı?" diye soruyor.

"Hayır. Ama benim de duş almam lazım, ve tahmin et ne oldu?"

Başını yana eğiyor. "Duş mu alacağız?" "Buraya gel."

"Hayır." Ben dizlerimin üzerine çökünce parmağını kaldırır. "Duş alacağız, ama ayrı ayrı."

"Bu aptalca," diye itiraz ediyorum ve yastığı bırakıyorum.

"Öyle mi? Birlikte duş alırsak ne olacağını biliyoruz." Uzayan boyumu gözleriyle takip ediyor. "Akşam yemeğine asla yetişemeyiz."

"Peki..." Yastığı ona fırlatıyorum. "O zaman giyin biraz." Ayağa kalkıyorum, sinirlenince ereksiyonum daha da sertleşiyor.

"Çıplak dolaşıp benim istemememi bekliyorsun," diye mırıldanarak banyoya giriyorum.

Duşa yaslanıp, musluğu açtım ve suyun ısınmasını bekledim. O da peşimden geldi, yanımdan geçip duşun sıcaklığına girdi.

"İstediğini alamadığında tam bir çocuk gibi davranıyorsun, biliyor musun?"

Onun içine giriyorum, başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tutuyorum. "Her zaman istediğimi elde ederim." Boş olan elim dizinin arkasını buluyor ve onu kaldırıp belime doluyorum ve tek bir derin itişle içeri giriyorum. "Her zaman," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Bana hayır demiş olabilir, ama gözlerindeki bakış bana onun da bildiğini söylüyor.

Benimle evlenecek.

Onu kendim düğün törenine sürüklemek zorunda kalsam bile.

"Geç olsun, güç olmasın!" Elliot, el ele güverteyi geçerken bağılıyor.

Küçük yolu geçip dış oturma alanına varıyoruz. Teras geniş bir alana yayılmış ve Scarlet'in havayı yaratacağına inandığı ışıklarla donatılmış.

Bir sandalye çekip Nina'ya oturması için başımı sallıyorum. "Çok naziksiniz Bay Lowell. Yarım saat önce bu kadar nazik davranmamış olmanız ne yazık." O sırtıyor ve benim aletim seğiriyor. Bugün dördüncü kez oluyor. Ya sıcaklıktan ya da bende bir sorun var.

Eğilip kulağına fısıldarım. "Dikkatli ol, Pix. O gülümsemenin sana ne getireceğini biliyorsun."

"Dikkatli olmazsan düşecek, Lowell," diye bağıırır Lance ve herkes güler.

Aptal herif haklı; bugün ona sert davrandım.

Yerleşip yemeğimizi afiyetle yiyoruz. Yemekler enfes ve akşam Hank'i görmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. O, Scar ve ben küçükken beri bizimle birlikteydi ve onu geçen yıldan beri görmedim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra kızlar Lance'in ünlü kokteyllerini içmeye başlarlar. Kısa sürede hepsi neşelenir ve yüksek sesle kıkırdamaya başlarlar. Ben de onları, özellikle Nina'yı, Megan'ın telefonundaki bir şeye bakarken izlerim.

Onlar onun etrafında toplanmış, kafalarını birbirine dayamış, ekrandaki bir şeye gülüyorlar.

"Ver şunu." Nina gülerek telefonu almak için eğildi. Lucy telefonu kaptı. "Vay canına, Nina."

"Bir bakayım." Scar kıkırdar. "Vay canına, inanılmaz görünüyorsun," der Nina'ya gözlerini kocaman açarak.

"Kızlar!" Nina kızardı ve ben kaşlarımı çattım. O telefonda ne olduğunu görmek istiyorum.

Ayağa kalkarım. "Bana verin."

Megan bana sanki iki kafam çıkmış gibi bakar. "Siktir git, pislik." Gülerek devam eder.

"Otur, Lowell," Lance masanın diğer tarafından, yüzünde sırtarak seslenir.

"Nina." Ona bana gelmesi için başımı sallıyorum. Dilini yanağına sokup telefonu göğsüne bastırıyor. "Buraya gel."

Kafasını sallar ve geniş bir gülümsemeye "Sen buraya gel" der.

Ona doğru yürüdüm, onu kızartan şeyin ne olduğunu görmek istiyordum. "Görmek istiyorum," dedim ve onun önüne geçtim.

Telefonu bana uzatır ve ben ekrana bakarım. Görüntüyü gördüğümde göğsüm sıkışır. Nefes kesici bir güzelliكتedir. Bu, bana bahsettiği fotoğrafıdır. Kameraya uzanmaktadır, ama sanki bana uzanıyormuş gibi hissederim. Yanağında gamze belirir ve gözleri objektife kilitlenir.

Ona bakıyorum, yüzünde daha önce gördüğüm aynı kızarıklık var.

"Sen çok güzelsin, melek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

O, arkamdaki çocuklara bakıyor. "Ver şunu bana." Onu kollarımın arasına alırken, telefonumu elimden kapıyor.

"Ne zaman ne zaman ? al fotoğraflar fotoğrafları diye soruyorum, onların onun için önemli olduklarını bilerek.

"Bu hafta alacaktım. Joey'i aramam gerek."

"Aradığında ben de seninle gelirim. Ben de birkaç tane almak istiyorum."

Bana gülümsüyor ve ben de ona nazikçe göz kırptıyorum.

Onun yüzündeki o gülümsemeyi korumak için her şeyi yaparım. Bu benim hayatımın misyonu olacak.

"Çocuklar, grup fotoğrafı!" Scarlet, kamerayı personelimizden Lamona'ya uzatarak seslenir.

Eğilip Nina'ya derin ama kısa bir öpücük veriyorum, sonra onu gruba çekiyorum. Her zaman kayalıkların yanında fotoğraf çektiririz. Normalde ailece ya da ben ve çocuklar. Scar ile yıllardır buraya gelmemiştim, çocukluğumuzdan beri. Ona kaçmak isteyip istemediğini hiç sormadım ve bunun için kendimi kötü hissediyorum.

Şu anda sahip olduğumuz arkadaşlarımıza bakınca, ikimizle de mükemmel uyum sağlayan ve Scar'ı sanki ömür boyu arkadaşımızmış gibi kabul eden kızlar ve sonra da buraya getireceğimi hiç beklemediğim Nina var. O, bana hissettirdikleriyle en beklenmedik kişi.

Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi.

"Elini kıcımdan çek, Elliot!" diye bağıyor Lucy, hepimizi güldürüyor.

"Ben değil," diyor Elliot, ellerini kaldırarak.

Flaş patlar ve kızlar hep birlikte şikayet ederler. Gözleri kapalı olduğu için hazır olmadıkları gibi çeşitli şikayetler sıralarlar. Ben ve erkekler bıkana kadar beş kez daha deneriz.

Bu işi profesyonellere bırakıp plaja doğru yola çıkıyoruz.

Nina

Pürüzsüz kumların üzerinde oturup Lance, Elliot, Charlie ve Mase'in denizde voleybolun bir çeşidini oynamalarını izliyoruz. Onlarla birlikte tatile çıkarken ne beklemem gerektiğini bilmiyordum, ama bu değildi. Her şey sakın ve rahatlatıcı, ve ben harika vakit geçiriyorum.

"Mase benimle evlenmek istediğini söyledi," diyorum

kızlara. "Ne?!" Lucy kekeliyor.

Üçü de bana dönüp, tamamen şaşkın bir şekilde bakıyorlar. "Ona, seninle Elliot'un bir ilişki yaşayacağınızı düşündüğümü söyledim ve o da, gelecek yıla kadar aranızda bir şey olmazsa, onunla evlenmem gerektiğini söyledi."

"Vay canına. Bize hiç ön hazırlık yapmadan, kayganlaştırıcı kullanmadan anlattın," diye haykırdı Megan.

Dirseklerime yaslanarak kıkırdayarak güldüm. Hepsi hala şaşkın bir ifadeyle bana bakıyorlardı. "Ona hayır dedim."

"Öyle mi?" Scarlet, üzgün bir sesle sorar.

"Evlenmeye hazır değilim. Yirmi sekiz yaşındayım. Eğer evleneceksem, o zamana kadar çok daha yaşlı olacağımı düşünmüştüm."

"Siz daha uzun süredir birlikte değilsiniz, canım. Düşünsene, gelecek yıl bu zamanlar tamamen farklı hissediyor olabilirsin." Lucy omuz silkiyor. "Belki de tam olarak istediğin şey budur."

"Ona hayır dediğim için kötü bir insan mıyım?"

"Evet," der Megan, Lucy ve Scar ise aynı anda "Hayır" derler.

"Çok yardımcı oldunuz kızlar, teşekkürler."

"Üzgünüm," diye mırıldanır Lucy. "Mason'ın şimdiden bu kadar emin olması çok hoş. Akıllı bir adam." Bana göz kırpar.

"Hmm, belki." diye mırıldanırım, sırt üstü uzanıp sudaki erkekleri izlerken sessizlik çöker.

"Evde durumlar nasıl, Scar? İyi misin?" diye sorar Megan.

Omuzlarını silkiyor, bize bakmadan ufka odaklanıyor. "İyi." Bir süre duruyor. "Sadece benim için çok büyük ve eski bir ev."

"Tahmin edebiliyorum," diye düşünürüm, onun evde tek başına kalması fikrinden nefret ederek.

"Ama ben asla ayrılmayacağım. Burası benim evim, biliyorsun."

"Anlıyorum," diyor Lucy. "Annem ve babam kolaylıkla daha büyük, daha iyi bir ev satın alabilirlerdi, ama burası *bizim evimiz*. Bizi burada büyüttüler ve burayı bugünkü haline onlar getirdi."

"Bizi" demesi içimi ısıttı.

"Evet, aynen öyle." Scarlet hüzünlü bir gülümsemeyle ayaklarını kuma daha da gömüyor.

"Peki, kim yüzmeye geliyor?" Megan, ortamı neşelendirmek için açıkça çabalarken zıplar. Scarlet nadiren mutlu ve heyecanlı olmaktan başka bir şey değildir. Onu canlı halinden başka bir şekilde görmek zordur.

"Tabii ki!" der, lavanta rengi saçlarını topuz yapar ve Megan'la birlikte denize doğru koşar.

Lucy ile birlikte oturup onları suda izliyoruz.

"Güzel manzara, değil mi?" Koluma hafifçe vurur ve önümüzdeki tanrılara gülümser. "Hiç bu kadar fiziksel olarak formda dört erkek görmemiştim, okyanusta toplarıyla oynuyorlar. Buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Bana kaşlarını oynatır.

"Ben sadece gün batımını izliyorum." Kendimi savunuyorum ve o kıkırdıyor. Megan'ın Scarlet'in omuzlarına tırmanmaya çalışmasını izlerken tekrar sessizleşiyoruz.

Scarlet'in omuzlarına tırmanmaya çalışmasını izlerken tekrar sessizleşiriz. Tökezlerler, neredeyse başaracaklar, ama sonra düşerler ve çığlık atarak suya geri düşerler.

"Hiç şaşırmadım, biliyor musun," diye mırıldanır Lucy.

Başımı çevirip kaşlarını çatmış halini görüyorum, gözleri hâlâ suya bakıyor. "Kendini belli bir şekilde görüyorsun. Her zaman terk edersin."

"Şey, şimdiye kadar her fırsatta Mase'i terk ettim," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve sen her zaman geri dönersin. Annen çalışırken benim evime geldiğin gibi. Ayrılmakta, ihtiyacın olan alanı elde etmekte hiçbir sorun yaşamazdın, çünkü bu *senin* için doğru olan şeydi. Ama her zaman geri dönerdin, eve döndüğünde her şeyin daha iyi olmasını umarak ve isteyerek." Bana bakar, dudağının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Bu yüzden ona geri döneceğini biliyordum. Bunun için kendini kötü hissetmemelisin. Ve bunun seni engellemesine izin vermemelisin. Mason Lowell ile evlenmek..." Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Korkutucu olur. Çok seksi, ama aynı zamanda ürkütücü. Yani, o tipik bir koca değil." O gülüyor. "Ama öğrenmek için berbat hatalar yapman gerekir. İkimiz de bunu biliyoruz. Ve bilgin olsun, evliliğin bir hata olacağını düşünmüyorum. O ne yapmış olursa olsun, sen bunu geçmişte bırakmaya karar verdin."

Kızlara stüdyo ve Mason'ın onu neden sattığı hakkında bir şey söylemedim. Onlar Mason'ın stüdyoyu sattığını ve Erin'in söylediği kişi olmadığını biliyorlar, ama ben bunun ötesinde kimsenin bu işe karışmaması gerektiği konusunda hemfikirim ve kızlar da bunun tek söyleyebileceğim şey olduğunu açıkladığımda başka soru sormadılar.

Parmaklarımla altımdaki kumu karıştırıyorum. "Bu bir güven meselesi. Zamanla gelecektir, eminim. Ya da öyle umuyorum. Ama şu anda, tam olarak yok."

"Stüdyoyu sattığı için mi?" Ona bakıyorum. "Senden sakladığı, senin de benden saklamak zorunda olduğun şeyler yüzünden mi?"

"Aynen öyle." Kıkırdarak güldüm.

"Olacak, Nina. Bence o gerçekten özel bir adam. Seni çok sevdiği belli."

Başımı geriye yaslayıp gökyüzüne bakıyorum. Gece çökerken yumuşak pembe tonları gökyüzünü büyüleyici bir renge boyuyor. Hava ılık ve kendimi tamamen rahatlamış hissediyorum.

"Yarın yirmi dokuz yaşına giriyorsun, Luce." Yanıma uzandığını hissederek gülümserim.

"Yapma. Yaşlanıyorum."

"Sen yaşlı değilsin! En güzel çağındasın. Bunu kabullen."

"Gençken, 28 yaşındaki insanlar bize çok olgun ve kendilerini toparlamış gibi görünürdü, hatırlıyor musun?"

"Uh-huh." Hatırlayarak başımı sallıyorum.

"Ben öyle hissetmiyorum. Toparlanmış ya da olgun. Kafamda hala yirmi bir yaşındayım. Her gün üniversiteye geri dönmeyi düşünüyorum, ama işimi seviyorum. İstediğim şey gerçek olmadığı için bir ilişkiyi sürdüremem." Sert bir nefes verir. "New York'ta staj başvurusunda bulundum."

"Ne? Ne zaman?"

"Üç ay önce. Kabul edildim. Cevap vermem için bana dört ay süre verdiler."

Ani bir hareketle doğrulup ona bakıyorum. "Luce! Bu çok büyük bir şey."

"Reddettim." "Ne?!"

Boğazındaki yumruyu yutarken boğazının hareket ettiğini görüyorum. Pişman olmuş.

"Kendi başıma yapabileceğimi sanmıyordum. Yarın yirmi dokuz yaşına giriyorum," diye kıkırdar. "Ve kendimi bağımsız hissetmiyorum. Kendi kendimin sahibiymişim gibi hissetmiyorum."

"Neden bağımsız olmadığını düşünüyorsun? Sen tanıdığım en ayakları yere basan insanlardan birisin, Luce."

Omuzlarını silkiyor, doğru kelimeleri arıyor. "Sanırım kendimi geri çekiyorum ve Jean'e sadık olmam gerektiğini hissediyorum. Ben olmadan ne yapar bilmiyorum."

"Sadakat konusunda endişelenmen, sadakatini açıkça ortaya koyuyor. Jean bunu bilseydi, kalmana izin vermezdi. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, bu yüzden bu saçma bir bahane."

"Gitmek istemiyorsun," diyorum.

Omuzlarını silkiyor, hafifçe gülümsüyor. "İçgüdülerim hayır diyor."

"O zaman doğru olanı yaptın," diye onaylıyorum. "Asla şu anda olduğundan daha fazlası olman gerektiğini düşünme, Luce. Biraz kaybolmuş hissediyor olabilirsin

biraz kaybolmuş hissediyor olabilirsin, ama ben senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Sen de içten içe biliyorsun." "Teşekkürler, Nina."
"Her zaman." Ayağa kalkıp ellerini tutarak kalkmasını sağlıyorum.
"Ve merak etme, her zaman Botox var."
"Defol git, seni küstah sürük." Gülüyor, ayağa kalkıyor ve kolunu koluma takarak sahile doğru yürüyoruz.

Öğleden sonra geç saatlerdi ve kızlar Mason'ın ve benim odamda toplanmışlardı. Erkekler alt kattaki verandada oturmuş, sohbetleri odaya kadar geliyordu.

Dört gündür buradayız ve yakında eve dönmemiz gerekiyor, ama ben gitmek istemiyorum. Mason burada mutlu, hem de gerçekten mutlu, ki bu, onun ve Scar'ın son zamanlarda yaşadıkları göz önüne alındığında gerçekten dikkat çekici.

Keşke sonsuza kadar burada saklanabilsek.

Ben ve Mase'im. İş, para ve sorumlulukların olmadığı mutlu bir hayat.

Duş kapısını açıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Megan banyoda çiçek desenli iki parçalı bir mayo giyiyor.

"Onun benim olduğundan eminim," diyorum ona.

"Ama bana ne kadar yakıştığına bak." Dudaklarını büküyor.

"Biliyorum, çok tatlı. Onun için aldım." Gülümserim, iç çamaşırlarımı giyerken onu süzerim. "Göğüslerine çok yakışıyor."

"Tamam!" O, giysilerini çıkarmaya başlarken somurtuyor. Lucy ve Scarlet çoktan giyinmişler ve yatakta uzanmış, Lucy'nin telefonundaki bir şeye bakıyorlar. Havlumu bırakıp giyinmeye başlıyorum.

Şortumu giyerken Megan'ın beni izlediğini hissedebiliyorum. "Siktir git. Bu benim kıyafetim, kendine bir tane al." Ben gülüyorum.

"Ona bakmıyordum." Karnıma doğru başını salladı ve kaşlarını çattı. Savunmacı bir şekilde karnımı okşayarak aşağıya baktım.

"Ne?"

"Yan tarafa dön."

Dönüp aynaya bakıyorum ve Lucy ile Scarlet'in de bana baktığını fark ediyorum. "Gerçekten şişmişim," diyorum sinirli bir şekilde,

omuzlarımı düşürüp şortumu kalçalarımın üzerine daha yukarı çekiyorum. "Sanırım adet dönemim geldi."

"Bu oldukça şişkinlik."

"Tamam! Son zamanlarda pek dans etmedim. Ama şimdi tekrar başladım. Aldığım birkaç kiloyu vermek uzun sürmez."

"Oh, lütfen! Harika görünüyorsun. Ben öyle demek istemedim, aptal." Megan beni ikna etmeye çalışıyor, ama ben kendimi berbat hissediyorum. "Senin... biraz... şişkinliğin var." Bunu söylerken kaşları yukarı kalkıyor.

"Nina?" Lucy soruyor.

"Adet dönemim geldi ve şişkinim. Aptalca davranmayı kes, Megs!" diye azarlıyorum. "Hap kullanıyorum."

"Kimse o kelimeyi söylemedi," diyor Megan.

"Ama ima ettin. Yargılayıcı bakışlarınla." Üstümü başımdan çekerek ona sert bir bakış attım.

"Nina." Megan bana yaklaşıp. Ciddi bir insan değildir, ama bana attığı bakış beni endişelendirir ve midem burkulur. "Bebeğim, şişkinlik gibi görünmüyor. Kötü niyetli değilim. Ne zaman adet görmen gerekiyor?"

Panik içinde elimi karnımın üzerinde gezdirip düşünmeye çalışıyorum.

Kahretsin, ne zaman
doğuracağım?

"Düşünemiyorum."

"Panik yapma," diyor Lucy, yataktan atlayıp bana doğru gelirken.

"Adet döngünü takip ediyor musun?" diye sorar Scarlet.

"Evet, her zaman." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve titrediğimi fark ediyorum.

Hap kullanıyorum. Bu çok saçma. Dans etmedim ve beni boş yere telaşlandırıyorlar. Tatil boyunca bikini giydim, şişkinlikten başka bir şey olsaydı daha önce fark ederlerdi. Ben fark ederdim.

"Telefonun nerede?" Lucy odada onu aramaya başlar.

Son adet dönemimi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum.

Sonra aklıma geliyor. "Mase'in arabasını çarptığım gün. O gece adet oldum. Neredeyse ambulans çağıracaktı."

"Ne zaman oldu bu?" Megan sertçe sorar.
Ona bakıyorum. "Bilmiyorum." Kahretsin! "Düşünemiyorum."
Lucy alır elimi elimi yüzü yüzü panikle "Nina, hamile
hamile misin?"

OTUZ DÖRT

Nina

"Sesini alçalt lan!" diye tıslayarak çift kapıya doğru ilerleyip kapıyı kapatıyorum. Çocukların bunu duymasına gerek yok. "Scarlet, kaza ne zaman oldu?"

"Birkaç ay önce olmalı. Sanırım," diyor ve vücudum aniden ısınırken, cildimde soğuk terler çıkıyor.

"Lanet olsun." Lucy yüzünü yelpazeler, gözleri çılgınca.

"Sakin olun. Hamile değilim lan." Gözlerim hepsinin arasında gidip geliyor, midem düğüm düğüm. "Kokteyl. Kokteyle ihtiyacım var. Hepiniz birer drama kraliçesisiniz."

Banyoya gidip kapıyı kapatıyorum. Onlardan uzaklaşmam lazım. Kolayca etkilenmem ama kızların bana bakışları göğsümde panik yaratıyor.

Aynaya bakıyorum ve göbek deliğimin altında hafif bir şişlik görüyorum.

Elimi indirip cildi gerdiğimde, şişkinliğin daha da belirginleştiğini fark ettim.

Doğumum yaklaşıyor. Biliyorum. Ve her zaman şişkinlik yaşarım. Dün gece yediğimiz ekmek ve içtiğimiz alkol yüzünden, kötü bir şişkinlik yaşıyorum.

Kapı sırtıma çarparak açılır ve ben kızları içeri almak için kenara çekilirim. Hiçbiri tek kelime etmez ve sessizlikleri, sorgulamalarından daha çok sinirimi bozar.

Lucy saçımı geri çekip örmeye başlar, Megan ise sandaletlerimi ayaklarımın dibine bırakır. Scarlet de onların izinden gider, yanaklarımı silip yüzümü tonlarca makyajla kaplar.

Ağladığımı fark etmemiştim.

Mase

Nina bütün gece sessizdi ve nedenini bilmiyorum. Sadece bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorum.

Belki de evlilik konusunu açtığım içindir. Çok erken olduğunu biliyorum, ama ona endişelenmemesini söylediğimden beri iyi görünüyordu.

Başka bir şey var.

Herkes yatmaya gitti, ama ben hala ayaktayım, terasta oturmuş uzaktaki kayalıklara çarpan dalgaları izliyorum. Herkesle birlikte inanılmaz bir hafta geçirdim, ama eve döndüğümde halletmem gereken işler olduğunu biliyorum. Babam işlerini halletmeye vakit bulamadı ve eğer doğru şekilde halletmezsek, sahip olduğu mülkler yanlış ellere geçebilir.

Akıllı davranmalıyız.

Henüz bununla uğraşmak istemiyorum. Hiçbiriyle.

"Mase?" Scarlet'in yumuşak sesi beni düşüncelerimden koparır ve yanımdaki koltuğa oturur. "Uyuyamıyor musun?" diye sorarım.

O başını sallar ve ben onu yanıma çekerim. Küçükken bunu yapardık. Sadece annem ve babam diğer kanepede birbirlerine sarılırlardı.

"Onları düşünüyor musun?" diye sorar bir süre sonra, o kadar sessizce ki neredeyse duymuyorum.

"Her zaman," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ben de. Burada olmak hoşuma gidiyor. Daha önce birlikte dışarı çıkmalıydık."

"Biliyorum ve özür dilerim Scar," diye başını okşayarak söylüyorum.

"Berbat bir insan oldum ve bu sana haksızlık."

"Herkes kederle farklı şekilde başa çıkar, Mason. İlerleyişin, senin tam bir pislik olmadığını bana gösterecek olan şeydir."

Göğsüm hafif bir kahkaha ile titrer.

"Sana söylemem gereken bir şey var," der, başını koluma yaslayarak yüzümü görebilmek için. "O gün evde babamın doktoruyla konuştum."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Nasıl bu kadar açıkça konuşabiliyor? Neden benim küçük kardeşim benden daha güçlü?

"Ona önerilen hiçbir tedaviyi almadı."

"Ne?" diye bağırırım, yüzümü buruşturarak ona bakarım. "Ne demek istiyorsun?"

"O nakil seçeneğini reddetti. Bunu hak etmediğini düşünüyordu."

"Öleceğini biliyor muydu?"

"Evet, belki de bu kadar çabuk olacağını bilmiyordu. Ama Dr. Sarnmer bana, sonunun yaklaştığını bildiğini söyledi. En azından *bizim* düşündüğümüzden daha yakın olduğunu."

"Neden bize söylemedi? Size söylemedi?"

Bana söylemezdi. Muhtemelen umursamadığını düşündü. "Çünkü bizim asla izin vermeyeceğimizi biliyordu."

"Lanet olsun."

"Üzgünüm, sadece bilmen gerektiğini düşündüm," diye fısıldadı.

Keşke bilmesem. Ölümünün yaklaştığını bilerek aylarca o evde kaldı ve bu konuda hiçbir şey yapmadı.

"Nina ile tanıştı." Gülümsüyor. "Seni eve davet etmenin onun için önemli olduğunu biliyorum. Değişimi gördü, Mason."

"Evet."

Bana anlamlı bir şekilde gülümsüyor ve ben de ne söyleyeceğinden emin olamadığım için ona sert bir bakış atıyorum. "Nina bana evlilik teklifinden bahsetti." "Evlilik teklifi değildi!" Başımı geriye atıyorum. Neden böyle bir şey söyledim ki

? Ağzımı kapalı tutmalıydım.

Gülüyor. "Senin düşündüğün kadar korkmuş değil. Sadece beklemiyordu."

Kafamı salladım, inatçı Pixie'mi düşündüm. Beni en iyi şekilde çıldırtıyor.

"O özel biri. İyi iş çıkardın," diyor Scarlet.

"Sadece görebildiğimi hissettiğim için bahsettim. Bilirsin, evlilik, çocuklar, şehir dışındaki bir yer. Bir yuva kurmayı ne kadar çok istediğini biliyorum, sahip olduğundan daha fazlasını."

"Çocuklar mı? Az önce çocuklar mı dedin?"

"Henüz değil." Gülümsayarak başımı salladım. "Ama gelecekte, Nina ile mi? Kesinlikle."

"İlginç."

"Evet." Bana açıkça hayır dediği için gerçekten çok ilginç. hayır dediği için.

Nina

Son birkaç gün bulanık geçti. Kızlar olanlardan bahsetmediler ve ben de minnettarım. Hala adet görmedim ve bu konuyu görmezden gelmeye çalışsam da vicdanım fazla mesai yapıyor.

Neredeyse hiç içmedim ve akşam içki partilerinden kurtulmak için iki kez migren numarası yaptım. Kimse bir şeyden şüphelenmedi ve ben de bunu büyütmedim, ama kızlar beni tanıyor. Sarsıldığımı anlayabiliyorlar.

Adadaki son günümüz ve gün boyu dışarı çıkmamız gerekiyor. Erkekler bize saat 10'da hazır olmamızı söylediler ama ne yapacağımızı söylemediler.

Havluyu omzuma atıp odadan çıkıp kızları aramaya gidiyorum. Bu sabah uyandığımda Mase çoktan kalkmış ve gitmişti.

Ne planladıklarını hiç bilmiyorum ama bu gizlilik heyecan verici. Lucy, adanın etrafında bir tekne gezisi olacağını düşünüyor ve umarım haklıdır.

Köşeyi döndüğümde kızlar zaten verandadalar ve ilk kez onları meraklı kulaklardan uzak, baş başa yakalamış oldum, bu fırsatı değerlendirmek için kullanıyorum.

"Hey!" Onlara doğru yürüdüm. "Eve gittiğimizde buluşmamız lazım. Test alacağım. Aklımı rahatlatmak için." Dediğim gibi, saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıp, kayıtsız bir tavırla konuştum.

Yüzlerinde şaşkınlık ifadeleri görüyorum, ama hiçbiri bana soru sormuyor.

Lucy ilk konuşan olur. "Biz sana geliriz. Belki Mase işten çıkmadan önce bir gün?"

"Cumartesi gecesi Elliot'un arkadaşının bekarlığa veda partisi var. O zaman gelebilirsiniz."

"İyi fikir. Şarap getiririm." Megan, ortamı yumuşatmak için göz kırpar.

"O kadar uzun süre bekleyemem." Lucy panikliyor.

"O etrafta olduğunda bunu yapmayacağım!" diye tıslarım.

"Kim varken?" Mason kollarıyla belimi sarar ve beni sert göğsüne doğru çeker.

Dönüp ona bakıyorum, yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Selam, sen." Onun kollarında rahatlarım, büyük vücudunun sıcaklığı içimdeki kargaşayı yatıştırır.

Bana bir bakış attı ve bir şeyler çevirdiğini anladım. "Kızlar, bugün için hazır mısınız?"

"Tam olarak ne yapıyoruz?" diye soruyorum, midemde kelebekler uçuşuyor.

"Hayatta olmaz."

Lucy uçurumun kenarında duruyor, gözleri deli gibi çılgınlar gibi çocuklara doğru bakıyor.

Onun dramatik tavrını komik bulsam da, ona katılmaktan başka çarem yok. Bu şeyin kenarından atlamamın imkanı yok.

"Tanrım, yıllar oldu. Çocukken bu kadar yüksek gelmemişti." Scarlet gülümsüyor, havlusunu bir kenara atıyor ve topuklarında sallanıyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyorum, tam o sırada o çıkıntıya adım atıyor.

"Evet! Hadi." İleri adım atar ve ben nefesimi tutarak onun atlayıp suya düşmesini izlerim.

"Evet, Scar!" diye bağırır Elliot.

Çocuklar hep birlikte bağırıp çağırıyorlar, Charlie ve Lance koşarak Scarlet'in peşinden gidiyorlar.

"Hayatta olmaz," diye homurdanır Lucy ve üç adım geri çekilir.

"Ben varım," Megan gülümser, heyecandan zıplarken ellerini beline koyar.

Elliot yanına yaklaşır ve suyu gösterir. "Kayalardan uzak durmak için yeterince uzağa adım at. Bu sabah kontrol ettik, yeterince derin. Diğerlerini hedef al, sorun olmaz."

"Megs!" Lucy, sesinde panikle uyarıyor.

"Kapa çeneni prenses," der Elliot. "Sıra sende."

Megan kenara yaklaşır, elleri yumruk haline gelmiştir. Bize dönüp bakar ve çığlık atar. "Siktir! Lanet olsun! Siktir! Ahhhh."

O öne doğru eğilip atladığında hepimiz gülüyoruz. Suya çarpmadan önce kafamda beşe kadar sayıyorum.

Çok yüksek.

"Geliyor musun, bebeğim?" Mason belimden tutup beni kendine doğru çeker.

Gergin olduğumu biliyor. Atlamalı mıyım? Ya eğer...

"Nina, bence bunu yapmamalısın. Bu çok tehlikeli." Lucy ayağa kalkar ve kenara doğru yürür. "Tanrım, o kadar uzağa bakmak bile midemi bulandırıyor..." Elliot elini uzatır ve onu kenardan iter. Nina ığlık atar, havada uçarken kolları ve bacakları çirkin bir şekilde sallanır.

Elliot dönüp bize sırtarak bakar ve ardından onun peşinden suya atlar. "Orospu ocuğu!" Lucy su yüzüne çıkarken bağırır.

Elliot'a su sıratmaya başlar, ama Elliot onu yakalamaya çalışırken daha da çok güler.

"Sıra sende," diye fısıldar Mase boynuma, elleri sırtımda.

Hay sıçayım. Bunu nasıl yapacağım?

Hamile olmadığını bildiğin, ama hamile olma ihtimalin olduğu bir durumda uçurumdan atlamanın güvenli bir yolu var mı?

"Ben tutarım," der, muhtemelen tereddüt ettiğimi hissederek.

Beni kaldırır, bacaklarımı beline dolayarak arkasında kilitler.

"Kayalıklarda oynama, teşekkürler," diye bağırır Lance aptalca bir sesle.

Onlar bize bakarken ben de onlara gülümsüyorum. Lucy çok kızgın görünüyor ve bu beni güldürüyor.

"Hazır mısın?" Mason kenara yaklaşırken kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Omuzları benim ağırlığımdan gergin, kasları doğru yerlerde belirginleşiyor.

"Hayır. Ama yine de yap." Yüzümü buruşturup başımı göğsüne saklıyorum. O dönüp sırtını denize çeviriyor ve sonra serbest düşüşe geçiyoruz. Sırtına vuran sesi duyuyorum ve sonra soğuk suya dalıyorum.

Sıcaklık beni şok ediyor ve yüzeye çıkmak için mücadele ediyorum.

Mason bana sarılır, ben de ona yapışırım, koala gibi ona sarılırım.
"Aman Tanrım! Bu inanılmazdı!"

Bana megavatlık gülümsemesiyle gülümsüyor ve bu, haftalardır
onda gördüğüm en samimi gülümseme.

Ona öpücük vermek için eğilirim ve dudaklarına
karşılık olarak sırtarak gülümserim. "Ne?" diye
merakla sorar.

"Seni mutlu görmek beni mutlu ediyor," diyorum, gözlerimi ondan
ayıramadan.

O titriyor . sallar, elini saçlarını saçlarınısaçlarını
yüzünde yüzüne ve bana su damlacıkları sıçratarak beni
güldürdü.

"Çok mutluyum, meleğim."

Telefonum çalmaya başladığında bavulumu kapatmaya çalışırken
bavulumun üzerinde oturuyordum. Ekranı baktığımda annemin aradığını
gördüm. Haftalardır aramamıştı ve şimdi aramasının tek nedeninin daha
fazla para istemek olduğunu tahmin edebiliyordum.

Akıllı bir insan cevap vermezdi. Geçen sefer görmezden geldim ve
sonunda vazgeçti, ama aramadığı süre boyunca kendimi biraz kaybolmuş
hissettim. Sanki vazgeçmiş gibiydi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum
çünkü o sadece daha fazla para istemek için arıyordu, ama yine de canım
yandı. O benim annem, bu yüzden şimdi ekranda onun adını görmek -
daha fazla para istemek için olsa bile - göğsümde umut çiçekleri açıyor.

"Merhaba anne."

"Nina. Uzun zamandır senden haber almadım."

Omuzlarım çöküyor ve yataktan kayıyorum. Onu hiç aramıyorum.
Berbat çocukluğum onun suçu — benim için orada değildi, ama belki de
artık büyüdüğüm için birbirimize davranış şeklimiz de benim suçumdur.
Bu iki yönlü bir yol ve şu anda hayalet bir kasaba gibi.

"Evet, meşguldüm. Stüdyoda sorunlar yaşadım." "Ama hâlâ
idare ediyorsun, değil mi?" diye sorar.

Gerçekten umurunda mı, anne? "Evet. Maggie ve John bu ay birkaç
faturayı karşıladılar ve banka kredimin ödemesini erteledi."

"Anlıyorum. Bu ay biraz sıkıntım var da aradım..." Gözlerimi kapatıp dalıp gidiyorum.

O umursamıyor bile. Neden ondan daha fazlasını beklediğimi bilmiyorum.

"Eminim sen ya da yeni erkek arkadaşın bana yardım edebilir," diye alaycı bir şekilde gülüyor. Ne dedi o? "Anlamadım?"

"Zengin bir yeni erkek arkadaşın olduğunu duydum." "Kimden duydun?"

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Sesi çok ilgisiz, sıkılmış ve sakın, çok sakın geliyor.

Kafası iyi gibi.

Kızgınım.

"Tabii anne, Mason'ın hesabından birkaç bin dolar havale ederim. Farkına bile varmaz," derim ifadesiz bir yüzle, telefonu kapatıp bir kenara atarım.

Neden sadece anne olamıyor ki? Çok iyi bir anne olması bile gerekmiyor. Ama şu anda, o kötü bir anne bile değil. O yok. Midem bulanırken karnıma bakıyorum.

Tanrım.

Kendimi sakinleştirmek için ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Yüzüm morarana kadar ona bağırabilirim, ama buna değmez.

Ellerimi indirince, Lance'in kapıda durduğunu görüyorum, kaşları çatılmış, kapı çerçevesine yaslanmış. "Yarım saat sonra gidiyoruz. Lowell seni arıyor."

"Evet, bir dakika sonra aşağı iniyorum," diyorum ona, kendimi toparlayıp valizime dönerek. Lance'in incinmişliğini görmesini istemiyorum. Kızlara ihtiyacım var. Ya da Mase'ye.

OTUZ BEŞ

Nina

Kızlar geldiğinde mutfakta bulaşıkları yıkıyordum. Beklediğimden geç kaldılar ve bu yüzden penthouse'da dolanıp durmaktan kendimi alamadım; testi bir an önce bitirme ihtiyacı çok fazlaydı.

Mason yarım saat önce bana mesaj attı ama cevap vermedim. Bekarlığa veda partisinde ve ona yalan söylemek istemiyorum. Bu yıl yeterince travma yaşadı. Bu konuda stres yaptığımı bilmesine gerek yok.

Özellikle de *bunun* ne olduğunu bilmediğim zamanlarda.

"Geciktiğimiz için üzgünüz," diyor Lucy, alışveriş poşetlerini tezgahın üzerine bırakırken. "Tesco'ya uğradık, ama kasiyeri tanıdığım için oradan ayrılıp eczaneye gitmek zorunda kaldım."

"Bunlar da ne?" Tezgahın üzerine koyduğu poşetleri açtım. İçleri ıvır zıvırla doluydu.

"Tesco'dan aldıklarım. Test almaya cesaret edemedim, kasada Annie'yi görünce dergilerin arasına sıkıştırdım ve sadece bunu aldım. Benim şüpheli davrandığımı çok iyi biliyordu."

"Tanrı aşkına. Sadece sen olabilirsin." Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Testi aldık. Aslında dört tane," diyor Megan mutfağa girerken.

"Dört mü?"

"Yanlış negatif sonuçlar ve hatalı idrar hakkında okuduk."

"Hatalı işeme mi? Öyle bir şey yok." Garip bir şekilde yüksek sesle gülerim ve ikisi de bana bakar.

"Hayır, eminim öyle değildir, ama günün saati ve diğer şeyler," Megan omuz silkerek diyor. "Hormonlarınla ilgili bir şey."

"Tamam. Ver şunu." Elimi uzattım. "Şimdi mi yapacaksın?" diye sordu Lucy.

"Evet, ver şunu. Bunu halledip bir şişe şarap içmek istiyorum."

Megan'ın bana uzattığı testi alıp salona girerim ve merdivenlere doğru yürürüm. Scarlet'in kanepede oturduğunu görünce dururum.

"Scar? İyi misin?"

Telefonunu sıkıca elinde tutarak dönüyor. "Evet.

Kusura bakma, telefonda

konusuyordum."

Utanırım. "Kusura

bakma!"

Topuklarımı döndürerek onu orada bırakıp dört testimi de alıp yatak odasına yöneliyorum, umarım "*hatalı idrar*"ım yoktur.

Mase

Gece beklendiği gibi geçti. Berbat. En üst düzeyde berbat, ama yine de berbat. Müzik gürültülü, kulüp canlı ve heyecanlı bir atmosferde.

Greg, elinde puroyla viskisini yudumlarken kolunu sarışının omzuna atmış. Harika bir adam, arkadaş olarak. Ama yakında karısı olacak kadına acımadan edemiyorum.

Telefonumu çıkarıp ekranımı yüzüncü kez kontrol ediyorum ve Nina'nın hala mesajıma cevap vermediğini fark ediyorum. Kızlarla birlikte olduğunu biliyorum, bu yüzden endişelenmiyorum, ama umarım eve henüz gelmediğim için bana kızgın olduğu için beni görmezden gelmiyordur. O tür bir kız gibi görünmüyor, ama geç kalmayacağımı söylemiştim.

"Selam dostum," Charlie bana yaklaşırken selam veriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, cevap beklemeden devam ediyor. "Greg pisliğin teki."

İçkimi bir yudum alıp, bardağın üzerinden ona gülümsüyorum. "Babamın mülkleriyle ilgili halletmem gereken bazı işler var. Biraz zaman ayırabilir misin?" Dönüp kolumu bara dayıyorum.

"Tabii. Tarihleri bana gönder, Kelsey halleder."

"Teşekkürler dostum. Artık her şey yolunda mı?" Tatilden önce yaşanan her şeyi kastederek soruyorum.

"Evet," diye cevaplar hızlıca, başını eğerek. "Bence bir sonuca varılması gerekiyordu. Ben..."

"Çok zor bir iş." Omzuna kendi omzumla vuruyorum.

"Aptal." Gülüyor.

Charlie hiç de zor bir adam değildi, ama ciddi bir ilişkisi olmadan bir kadınla yatamama sorunu? Bu yeni bir şey. Phoebe öldükten sonra davranışları değişti ve bence bunun nedenleri ile çok ilgisi var. Özellikle de rıza konusu. Bu onu daha yumuşak, daha bilinçli ve duyarlı hale getirdi. Ünlü sert yüzlü avukat olarak bu onun için kabul etmesi zor bir durum.

"Gerçekten, teşekkür ederim. Benim için, Phoebe için yaptıklarını asla ödeyemem."

"Gerek yok. O pislik hak ettiğini buldu."

Başını sallayarak gülümsüyor. "Sence El hiç değişecek mi?" Onun bakışlarını takip ederek, kucağında kıvrılan esmer bir kadının oturduğu Elliot'a bakıyorum.

Onun için uzun zaman oldu ve bu gece çok eğleneceğini biliyorum. "Hayır." Gülerek bara geri dönüyorum.

"Ama sen yaptın. Sen ve Nina oldukça ciddi görünüyorsunuz."

Yüzümde geniş bir gülümseme belirir ve bunu saklamaya çalışmam. "Her şey çok hızlı oldu. Ve çok zordu." Sırıtiyorum. "Ama zaten çok şey atlattık. Sanırım işler kötüye gittiğinde hep birbirimize geri dönüyoruz. Ben takıntılıyım, Charles."

O gülerek sırtıma vurur. "Çok romantik, dostum."

"Biliyorsun." Göz kırparak elimi kaldırıp bir tur daha içki sipariş ettim.

Nina

Nasıl hissetmem gerektiğine dair bir protokol var mı?

Bir eş heyecanlanırdı, değil mi? Test yapması gerektiği için bile sevinçten uçardı. Peki ya kız arkadaş? Küçük beyaz çubuğa işerken nasıl hissetmesi gerekir?

küçük beyaz çubuğa işerken nasıl
hissetmesi gerekir?

Bunu kutunun üzerine yazmıyorlar.

Böyle hissettiğim için kendimi aptal hissediyorum. Karnımdaki küçük bir enerji topu başını kaldırıyor ve bana her şeyin yoluna gireceğini, bunu başaracağımızı söylüyor.

İçimdeki eş, on yıl sonra olmak istediğim kadın, hayallerimi gerçekleştirdiğimde, heyecanlı. Ama beni tanımayan herkesin gözünde para düşkününü bir fahişe olarak görülecek olan kız arkadaşım, çok korkuyor. Kaçmak ve hiç test yaptırmamak istiyor.

Dört testi de alıp pakete koyuyorum ve titreyen ellerimi yıkıyorum. Merdivene çıkıp derin bir nefes alıyorum, sonra merdivenleri tek tek çıkmaya başlıyorum.

"Meg'i beklemeliyiz. Siparişimiz geldi." Lucy heyecanla parmak uçlarında zıplıyor.

"Sakin ol, beni strese sokuyorsun."

Alnımı silerim, terliyorum.

Bu işkence gibi. Alarmın çalması lazım. Meg'i bekleyemeyeceğim.

"Gel otur, Nina." Scarlet sıcak bir gülümsemeyle.

"Yapamam." Beyaz çubuğun ucuyla oynuyorum, paketin içinde çeviriyorum.

Bakmıyorum, ama çekersem sonucu göreceğimi biliyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve göğsüm ısınır. Adrenalin vücudumu sarar.

Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Kahretsin!"

"Panik yapma." Lucy bileğimi tutar ve sıkıca sıkar.

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum ve ona kadar sayıyorum. Bir, iki, üç, dört, beş, altı...

Asansör kapıları açılır. Meg, bir elinde paket yemek, diğer elinde zarfla dışarı çıkar.

"Acele et, olur mu!" Lucy, kolumu bırakarak tıslar.

"Üzgünüm, resepsiyonda yemekle ilgili bir sorun çıktı."

Zarfı açmaya başlar ve zamanlayıcıyı çalar. Boğazımı yutarım ve testi çıkarırım, küçük kare kutuda net bir şekilde görünen iki çizgiye bakarım.

"Aman Tanrım," Megan ve ben inanamadan söyleriz.

"Olamaz!" Lucy zıplar ve testi alır. "Siktir. Evet! Nina, aman Tanrım, hamilesin!" Yüzünü elleriyle kapar.

Ama benim bakışlarım Megan'a sabitlenmiştir. Yüzü solgun, elleri titriyor, zarfı sıkıca tutuyor ve ayaklarının dibindeki poşetten sipariş ettiğimiz yemekler dökülüyor.

Ne zaman düşürdüğünü merak ediyorum. Hiç fark etmedim. "Megs?"

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Son basamaktan inip ona doğru yürüdüm, sınavı bir an için unuttum. "Ne oldu?"

"Nina, çok üzgünüm."

Elimi uzatıp, parlak kart parçalarını ondan alıyorum ve görebilmek için çeviriyorum.

Gördüğüm şey beni mahvediyor. Bacaklarımın gücü kesiliyor ve Megan'ın bana uzanıp ağırlığımı almaya çalıştığını hissediyorum, ama o beni tutmasına rağmen yere yığılıyorum.

Lütfen, hayır.

"Nina? Tanrım, Nina?!" Lucy'nin bağırdığını duydum. "Ne oldu? Nina? Megs, o hamile."

"Scarlet, ambulans çağır," diye bağılıyor Megan.

"Nina?" Onların çığlıklarını duyabiliyorum. Yüzümde gözyaşları hissediyorum. Ama içimde hiçbir şey hissetmiyorum.

Mase

Başım dönüyor, oda parıldıyor.

Kafam bulanık, ağır.

Kahretsin, kendimi iyi hissetmiyorum.

"Mason."

Kafam sert bir şeye çarptı, şakaklarımdan sıvı akıyor.

Ellerime ne oldu?

Göğsümden bir soğuk dalgası geçiyor ve vücuduma yayılıyor.

"Kendimi iyi hissetmiyorum lan."
Karanlık beni sarıyor.

OTUZ ALTI

Nina

Dört aylık hamileyim.

Dört ay.

Elimdeki görüntüye bakıyorum, kendini neye hazırlayan bu mükemmel hayata bakıyorum. Mükemmel bir anneye mi? Bir aileye mi? Benim istediğim böyle değildi.

Hemşire, kazadan sonra yaşadığım kanamanın büyük olasılıkla kazanın travması ve stresinden kaynaklandığını söyledi, ancak bebeğin sağlıklı olduğunu ve endişelenmeme gerek olmadığını garanti etti.

Suçluluk duygusu beni kaplıyor. Kaçırdığım için suçluluk duyuyorum. Son birkaç aydır bedenime yaptıklarım için suçluluk duyuyorum. Ve şimdi, ilerleyeceğimiz net bir yolum olmadığı halde, yönlendirmem gereken hayat için suçluluk duyuyorum.

Hemşire, bayıldıktan sonra kırk sekiz saat boyunca beni gözlem altında tutmak istediklerini söyledi, ama ben gitmek istemiyorum. Gidersem, Lucy ve Megan'ın yanına gitmem gerekecek, ama onlar zaten çok telaşlılar. Lucy köşede uyuyor, bir saniye bile yanımdan ayrılmak istemiyor, diğerlerinin de koridorda olduğunu biliyorum. Sabahın erken saatlerinde Elliot'un içeri girmesini isteyen sesini duydum. Sonunda sakinleştiler, ama zaten fark etmedi çünkü ben gözümü bile kırpmadım.

Mason burada değil.

Bütün gece burada değildi.

Kapının dışında yüksek bir patlama sesi ve ardından bağırışlar duyuyorum, sığrayarak Lucy'ye bakıyorum ama o hiç kıpırdamıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Onu görmek istemiyorum.

Üzerime serilmiş çarşafı sıkıca tutarak, kendimi hazırlarken boğazım yanıyor.

Bunu nasıl yapacağım?

Kapı açılır ve o kapıdan içeri girer, arkasında hemşire ve Megan vardır. "Nina."

"Burada olamazsınız, dinlenmesi gerekiyor," diyor hemşire sert bir sesle.

Kaşlarını çattığını fark ettim, ama gözlerini bana çevirdiğinde başımı eğdim. Ona bakmak çok acı vericiydi.

O benden hiçbir şey hak etmiyor, ama bebek hakkında bilgi sahibi olması gerekiyor. Bunu saklamak benim gerçekliğim değil.

"Kalabilir," diyorum hemşireye, sesimin titrememesi beni şaşırtıyor. Hemşire bana doğru yaklaşarak tansiyonumu ölçer.

Lucy kıpırdanır, başını omzundan kaldırır. Oturur ve Mason'ı görür. Duruşu sertleşir. "Sen!" Ben konuşmadan ayağa kalkar ve Mason'ın yanına gider. Eli, Mason'ın yanağına sert bir tokat atar.

"Ne oluyor lan!" diye bağırır.

"Dışarı! Hepiniz. Bu ne cüret!" Hemşire otoriter bir ses tonuyla azarlıyor, ama yine de sesini sabit tutuyor.

"Onu bir daha asla incitmeyeceksin!" Lucy gözyaşlarını silerek önüme geçer.

"Ne oluyor lan?" diye bağırır, Lucy'nin arkasını görmeye çalışır. Onunla yüzleşmeliyim. Hamile olduğumu söylemeliyim. Söylemeliyim.

"Bize bir dakika müsaade eder misiniz? Sakin olacağıma söz veriyorum," diyorum hemşireye ve Lucy'ye başımı sallıyorum.

Kafasını yana eğiyor, gözleri parlıyor.

"Bir dakikanız var," diyor hemşire Mason'a. "Dışarıdan sesiniz duyulursa, hepiniz dışarı çıkarsınız. Kırk dört yıllık kariyerimde böyle bir şey görmedim!"

Odayı terk eder ve Lucy onu takip eder, kapıyı yavaşça kapatır.

Mason bana koşar. "Ne oldu? Scar bana söylemedi, söyleyemeyeceğini söyledi." Elimi tutmaya çalışır ama ben çekiyorum.

"Bebeğim, üzgünüm. Bir otelde uyandım. Kafamı kesmişim. Sanırım düşmüşüm. Dün gece ne olduğunu bilmiyorum."

Fotoğrafları altımdan çekip, aramıza koyuyorum. Ona bakamıyorum, başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum.

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki ağrıyor, ama bu beni yıkmaya çalışan acıyı dindirmek için hiçbir işe yaramıyor.

"Hamile misin?" diye soruyor. "Ben... Lanet olsun. Baba ben miyim? Hamile miyiz?"

Kalbimdeki acı dayanılmaz hale gelir ve ilk gözyaşı yüzümden süzülür.

"Hayır, ben hamileyim. Ve tabii ki, senin." Bu sözleri söylerken sesim çatlıyor.

Sakin olmalıyım. Olmak zorundayım.

"Aman Tanrım." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sen iyi misin?" Yine elimi tutuyor, ben de çekiyorum. "Bebek?"

"Sağlıklı."

Eğilip yatağın ucundaki çantamı alıyorum, içine uzanıp zarfı çıkarıyorum. Fotoğrafları göğsüne doğru uzatıyorum. "Al. Tebrikler."

O yatak başımda hareketsiz dururken, fotoğrafları elinde sıkıca tutarak incelerken, göğsüm inip kalkmaya başlar.

"Ne? Anlamıyorum. Bu ben değilim."

"Yapma!" diye bağırırım, onu irkiltirim. "Bana yalan söylemeye cüret etme!"

"Yalan söylemiyorum. Nina, bu ben değilim." "Çık dışarı," diyorum, ölümcül bir sessizlikle.

Yüzü sertleşir, gözlerinde panik belirir. "Hayır!"

"Çık git! Hayatımdan çık ve benden uzak dur. Senden nefret ediyorum! Senden o kadar nefret ediyorum ki, bu acı veriyor çünkü şimdi ben seninim, beni ömür boyu tuzağa düşürdün ve ben kaçamıyorum. Senden nefret ediyorum Mason Lowell, tüm kalbimle nefret ediyorum."

"Öyle söyleme. Bunu düzeltelim. Bu gerçek değil." Elindeki fotoğrafı buruşturur.

"Evet, gerçek Mason! Bu gerçek. O gerçek. Bu sensin."

"Anlamıyorum. Bana bunu çözmem için bir şans ver, açıklayabilirim."

"Neyi açıklayacaksın? Bir fahişeyle nasıl yattığını mı? Çünkü fotoğraf yeterince açık değilse, dün gece eve gelmemiş olman yeterince açıklayıcı. Bitti! Benden bu kadar!" diye bağıyorum, gözyaşlarım kontrolsüzce akıyor. "Bir striptizci mi? Annemle yatmış olsan daha iyi olurdu."

"Hayır, kimseyle yatmadım. Yalnız uyandım." Beni tutmaya çalışıyor ama onu itiyorum. "Dur! Lütfen, seni üzmemek istemiyorum. Nina. Beni tekrar terk edemezsin."

Sesi titrerken gözlerimi onun yüzüne kaldırıyorum. Yüzünden gözyaşları akıyor, alnında ve yanağında kurumuş kan, gözyaşlarıyla karışıyor.

Tamamen yıkılmış görünüyor.

"Nina, bir bebeğimiz olacak. Bırak da bunu çözmeme izin ver," diye yalvarır. "Hayır." Gözlerini meydan okurcasına tutarım, gözyaşlarım akarken.

yanaklarını ve onunkine uydurarak. "İnan bana, bu kadar. Artık bunu yapamam." Ondan gözlerimi ayırıp, son iki tarama fotoğrafını yırtıp göğsüne doğru itiyorum. "Çık dışarı."

"Ben yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Git!" Bir hıçkırık kopar ve vücudum titrer.

"Şimdi benden uzaklaş, Nina, bana açıklama şansı vermeden, ve bunu sana asla affetmeyeceğim. Seni tutmak için dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya devam etmeyeceğim." Sesi öfkeyle doludur ve her sözüne inanıyorum.

İlişkimizde ilk kez, sözleri olması gerektiği gibi ikna edici.

"Bunu benim seni terk ettiğimi mi sanıyorsun? Bunu sen bitirdin." Aramızdaki mesafeyi işaret ederek gözyaşlarımı siliyorum. "Onun dudakları seninkilere değdiği anda. Şimdi git. Lütfen, git."

"Bu kadar mı? Bitti mi?" Yüzünü siler ve elindeki tarama fotoğrafına bakar.

"Evet."

Yüzüne daha fazla gözyaşı düşerken göğsü gözle görülür şekilde titriyor. Ona bakmaya dayanamıyorum.

Dudakları alnıma değiyor ve ben kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum.

"Sen benim istediğim her şey ve daha fazlasıydın. Sana yemin ederim, sen bana yetiyordun."

Ruhumun diğerk yarısı hastane odasından çıkarken gözyaşlarımsel gibi akıyor ve bu, daha önce hiç hissetmediğim kadar acı veriyor çünkü onu bir daha hayatıma almayacağımı biliyorum.

Devam edecek...

MASON VE NINA'NIN HİKAYESİ GRAND LOVE'DA DEVAM EDİYOR...

Şimdi satın alınabilir ve Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ olarak okuyabilirsiniz!

[Büyük Ask](#)

SON SÖZ

İlk romanımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Grand Lies'ı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Bu benim için gerçekten çok önemli!

[Yorumunuzu buradan yazabilirsiniz](#)

Gelecekteki kitaplarımın yayınlanma tarihlerinden haberdar olmak ister misiniz?

Haber bültenime kaydolun: [BURADA](#)

Facebook okuyucu grubuma katılarak ön izlemelere ve tanıtımlara ilk göz atarlardan olun. Bu ÖZEL bir gruptur ve sadece grup üyeleri gönderileri ve yorumları görebilir!

[Hawkes Hangout - JC Hawke'un Okuyucu Grubu](#)

TEŞEKKÜRLER

Beta okuyucularım D, Jo, Lindsay, Annie, Lauren ve Jessica'ya. Bu karakterlere ayırdığınız zaman ve gösterdiğiniz sevgi için hepinize çok teşekkür ederim. D, Jo, Lindsay ve Annie, ilk günden beri benimleydiniz ve sizin sürekli desteğiniz olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Beni asla terk etmemeniz gerektiğini bilin.

The Fourway ekibime! Muhtemelen hepimizden daha fazla soru soruyorum ve karşılığında sadece sevgi, göz devirme ve zengin bilgi birikimi ile karşılaşıyorum. Katie, sen bir üst seviyede harikasin *selam* Gerçekten, teşekkür ederim. Her gün destek olduğunuz, cesur olduğunuz ve ilham verdiğiniz için. Hepinize minnettarım.

Kız kardeşlerim Gem, Rach ve Dani'ye. Benim güven kaynağım. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım. Bu kadar basit. Her gün bastırdığınız korkularım ve beni bir kaideye oturarak bana aşıladığınız güven sınırsız. Aramızdaki ilişki farklı ve özel, ve inanılmaz derecede şanslı olduğumuzu biliyorum. Kitaplardaki erkek arkadaşlar hakkında konuşmak ya da masa üstünde dans etmek isteyeceğim başka kimse yok. Hepinizi seviyorum.

Anne ve babama, beni bugün olduğum endişeli içe dönük kişi olarak yetiştirdikleri için teşekkür ederim. Bir şekilde bu beni buraya getirdi. Cidden, teşekkür ederim. Her şey için. Siz olmasaydınız gerçekten kaybolurdum.

Shelley'e, beni her zaman daha iyi olmaya teşvik ettiğin, Nina ve Mason'ı benim kadar sevdiğin ve sadece başarılarımda değil, başarısızlıklarımda da bana destek olduğun için teşekkür ederim. Her zaman yanımda oldun ve sensiz yapamazdım.

Sevgili Jessica Jones'uma, bunu bir kez söyledim ve tekrar söyleyeceğim. Bu kitabın tek bir kopyasını bile satmasam bile sorun olmaz. Neden mi? Çünkü seninle tanıştım. Senin dostluğuna ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum, ama sen sanki...

En çok ihtiyacım olduğu anda hayatıma girdin. Sen benim için bir arkadaştan çok daha fazlasısın. Her şeyi biliyorsun — iyi, kötü ve çirkin yanlarımı — ve yine de her gün bana inanıyorsun. Arkadaşlığın paha biçilemez ve seni ruh ikizim olarak gördüğüm için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni isterim! Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Rhiannon'u kovaladığın için. Bana daha iyi olmayı öğrettiğin için. Dostluğun için. Devam edebilirim, ama bütün gün burada kalırım ve sen şu anda DM'lerimde bana ihtiyaç duyduğunu belirten mesajlar atıyorsun. Yazarlık yapmak istediğim başka kimse yok.

Chalk'a gelince, şey... Sanırım önce bir özürle başlamalıyım. Gece geç saatlere kadar süren çalışmalar, sabahın erken saatlerinde başlayan dersler ve hafta sonlarımızı çalan gündüz dersleri yüzünden biraz yolumu kaybettim, biliyorum. Ama başardım! Başardım, bebeğim. Senin sürekli desteğin ve benim çılgınlığıma olan sevgin olmasaydı bunu başaramazdım.

Üç yıl önce, bana Noel hediyesi olarak bir defter ve kalem aldın ve ben nedenini merak ederek sana kaşlarımı çattım. Bana bunun kitabımı yazmak için olduğunu söyledin
kitabımı yazmam için olduğunu söyledin.
Nedense, sen biliyordun. Benim bilmemden çok önce.
Teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Kızlarıma. Bunu bir süre okuyamayacaksınız, ama şunu bilmenizi istiyorum ki bugün, yarın ve sonsuza kadar sizinle gurur duyuyorum. Hayata ve hayattaki her şeye olan sevginiz bana her gün ilham veriyor.

Ve tabii ki, SİZ, benim okuyucularım. Nina ve Mase'yi okuduğunuz için teşekkür ederim. Milyonlarca hikayeden benim hikayemi seçmiş olmanız benim için çok önemli. Bunu mümkün kıldınız ve size sonsuza kadar minnettarım.

Harika kalın xo

YAZAR HAKKINDA

JC Hawke, çağdaş romantizm türünde eserler yazan bir yazardır. Kocas, iki kıvrıcık saçlı kızı ve beagle cinsi köpeği ile Birleşik Krallık'ın güneybatısında yaşamaktadır.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Başlık	
Sayfası	
Adanma	
Yazarın Notu	
Önsöz Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Mason ve Nina'nın hikayesi Grand Love'da devam ediyor...](#)

[Son Söz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM